

ROBERT BALLARD & TONY CHIU **OPERAȚIUNEA DAKAR**

EDITURA ANTONIE

Traducerea RUXANDRA CULCER
Coperta NICOLAE SÂRBU

ISBN 973 - 95953-O-8

Robert Ballard & Tony Chiu - Bright shark
1992 Odyssey Corporation & Tony Chiu
1993 Editura Antonie

Pentru Barbara, Douglas Ali și Delia

NAUFRAGIUL

— O să murim, tată?

Întrebarea șoptită a fetei îl luă prin surprindere.

— Nu, răspunse el, cam prea repede. Aruncă apoi o privire spre cei mai apropiați pasageri. Păreau să moțăie. Bineînțeles că nu, Prințeso. Niciodată.

Fata abia se întorsese de la proră¹, ținându-și strâns talismanul, un pix, suvenir de la Târgul internațional de la New York, din 1964. îi fusese trimis de acolo de o mătușă care emigrase în America. Pixul, a cărui carcasă de plastic era acoperită cu imagini colorate de pe mapamond, reprezentând pavilioane fantastice, potrivite pentru un decor de basm, era pe departe prea prețios ca să fie folosit la scris. Totuși, fetei îi plăcea să-i țacăne butonul; deja îi înlocuise arcul de două ori în cei trei ani de când îl avea.

¹ proră - partea din față a corpului unei nave.

Tatăl așteaptă să i se mai potolească bătaile inimii, apoi spuse încet:

— Cum de ți-a venit ideea asta?

Fata se legănă de pe un picior pe altul și începu să-și muște buza de jos. Era un tic care se accentuase de la începutul călătoriei lor. O mică ciudățenie, gândi el în ciudat că nu era în stare s-o ferească de stresurile prin care trecea. Chiar înainte de actuala încurcătură, flică-sa suferise un șoc puternic, provocat de îndelungata despărțire de maică-sa și de frații mai mici. Dar fusese necesar; restul familiei urma să vină mai târziu, după ce el își va face un rost. În plus, încă de acum patru luni, fata fusese extrem de emoționată de faptul că ziua ei de naștere - 14 mai - coincidea cu ziua unei mari sărbători din țara de destinație. Vârsta de doisprezece ani era o vârstă critică pentru un copil, fiindcă evenimentele, văzute de un ochi care se maturizează rapid, erau supuse interpretării de o minte ce nu era pe deplin formată.

— L-am văzut pe tânărul și veselul nostru prieten care vorbește prin radio, spuse ea în sfârșit, acela care încearcă să anunțe lumea că suntem în pericol. I-am văzut pe marinari spunându-i la revedere și apoi l-am văzut ieșind afară.

— Cum adică, ieșind afară? Ce vrei să spui?

— A luat o geantă mare și grea, și a ieșit prin ușa roșie din față. Știi, ușa cu cercul acela alb.

Tatăl se strădui să zâmbească și-i făcu semn fetei să se întindă în hamac alături de el. Ignorând căldura și izul de umezeală din cabină, o strânse pe flică-sa mai aproape. Oare el o liniștea pe ea, sau ea pe el?

— Țsta-i un semn bun, spuse el, împingându-și nasul în obrazul ei. Mă refer la tânărul și veselul nostru prieten, și la ușa roșie. Curând o să înoate afară și o să poată vedea ce nu-i în regulă.

— E adâncă apa aici?

— Cred că trece de capul tău, Prințeso, spuse el moale. Dar am văzut ce era în geanta aceea galbenă. Era o îmbrăcăminte specială care-i permite să respire sub apă. Când o să-și pună costumul acela o să poată vedea care-i defectul. Tânărul ăsta pare că-și cunoaște bine meseria. Tu ce zici?

Ea dădu din cap fără să spună nimic și se sprijini de pieptul lui. Tatăl privi agrafa de metal, împodobită cu safire și smaralde false, care-i strângea coama castanie. Nevasta lui ar fi murit de rușine dacă ar fi fost aici să vadă ce încâlcit era părul ficei ei. Doar că aici nimănui de pe vas nu-i păsa de asta; cu apa de băut atât de sever raționalizată, igiena personală devenise un lux chiar mai mare decât un fruct proaspăt.

Tatăl închise ochii și încercă să rezume situația. Înțelesese, din frânturi de conversație prinse din zbor, că echipajul începuse să aibă probleme. Discutau că trebuie făcut ceva pentru a se menține poziția. Drept urmare, căpitanul ordonase ca cincizeci și trei de muși², împreună cu marinarii care nu erau de serviciu, să rămână la pupă³, aproape de masivele motoare diesel. Totuși, se putea observa că obiectele de pe vas aveau o ușoară tendință să lunece sau să se rostogolească spre proră. În afară de asta, cu șaisprezece ore mai înainte, unul din motoare se gripase, deși se spunea că e nou.

Tânărul marinar, pe care fică-sa începuse să-l îndrăgească era însărcinat să-i liniștească pe pasageri. „Nu vă faceți griji – spunea el – ne vom folosi de cel de al doilea motor până ce băieții o să-l repare pe ăsta care ne-a lăsat!” Activitatea intensă care începuse susținea încrederea pasagerilor. În mod sigur, cu toți oamenii ăștia îndemânatici, motorul va începe curând să funcționeze.

2 Mus - elev marinar.

3 Pupa - partea din spate a corpului unei nave.

Totuși, prora vasului părea să se scufunde tot mai mult, în timp ce zgomotul celui de-al doilea motor devenea tot mai puternic, până când, deodată, se opri. Tânărul cel vesel se grăbi în față, spre camera de transmisii radio. În tăcerea cumplită care se lăsase după ce și cel de-al doilea motor căzuse, mesajul deznădăjduit pe care-l repeta fu auzit de întreg vasul.

Puțin după aceea, căpitanul sosi la cabinele pasagerilor ca să le explice că lumina becurilor a scăzut în intensitate deoarece vasul primea energia de la generatorul electric pentru cazurile de avarie. Dacă situația nu se va îmbunătăți curând, urma să trimită pe unul dintre cei mai curajoși oameni ai lui, un expert în scufundări subacvatice, să remedieze problema. Toată lumea păru mulțumită să-l creadă pe căpitan pe cuvânt; nu se ridicară întrebări privind adevărata natură a problemei. Le-ar fi putut răspunde căpitanul? Dacă da, ar fi putut cineva dintre ei înțelege răspunsurile lui? Tatăl era perfect conștient de faptul că propria lui experiență nautică consta în faptul că-și luase familia în parcul din apropiere, în după-amiezile de sâmbătă și duminică, și se plimbaseră cu barca de-a lungul lacului artificial și puțin adânc. Desigur că ceilalți pasageri, și ei orășeni, la fel ca el, să aflau cam în aceeași „barcă”. Umorel acesta, negru și nelalocul lui, îi smulse un zâmbet jalnic, primul după atât de mult timp.

Deschise ochii și privi în jur; în semiîntunericul cabinei, arătau de parcă erau în drum spre iad. Șirurile strânse de hamace, înșirate pe două rânduri suprapuse, de-a lungul ambilor pereți ai acestui spațiu lung și îngust, încărcate cu corpuri somnoroase, păreau celulele unui stup de albine. De conductele ce treceau pe deasupra capetelor lor, atârnavă cincizeci și trei de rucsacuri, câte unul pentru fiecare pasager, conținând documentele adunate* în grabă, fotografiile și amintiri. Podeaua era acoperită cu un strat, subțire de apă și de murdărie

revărsată de la grupul sanitar, suprasolicitat.

Deodată, tăcerea fatală ce cuprinsese vasul făcu loc unui hohot de râs în cascadă. Să fi fost tânărul acela vesel, pe cale de a-i salva pe toți? O simți pe fiică-sa agitându-se.

— Tată, povestea despre Țara de Aur, murmură ea... cu capul în pieptul lui. Mi-o mai spui?

Tatăl simți cum i se umezesc ochii. Din fragedă pruncie, povestea favorită a fiicei lui, înainte de a adormi „fusesse aceea despre o țară în care oamenii erau liberi; să se distreze, să cumpere tot felul de fructe și legume proaspete, și să se roage cui voiau. Așa că nu era de mirare că-și imaginase această țară plină de clădiri minunate, cam ca acelea de pe pixul ei favorit. Ieri, căpitanul anunțase că Țara de Aur se afla doar la două zile* distanță. Dar acum, cu amândouă motoarele scoase din funcțiune, părea la o depărtare de o viață. Tatăl clipi, rapid, reținându-și lacrimile.

— Vreau să mai văd soarele, spuse fata, cu o voce tremurândă. Tată, mi-e frică. Vreau s-o văd pe mama., pe frații și pe surorile mele, vreau să văd iar soarele

El o îmbrățișă strâns, mângâindu-i fața, și spuse *r*

— Te iubesc, Prințesă.

Fata îl sărută și se ghemui mai strâns în el. Apoi începu să se joace cu pixul; îl pornea și oprea la nesfârșit.

Tatăl își dresе glasul. Indiferent de câte ori repetase povestea Țării de Aur, în care familia trebuia să se reunească și să trăiască fericită, aceasta nu-și pierduse actualitatea.

— A fost odată ca niciodată...

O zdruncinătură surdă făcu să se cutremure pupa vasului. Abia mai rămase timp să se audă un țipăt speriat, și carcasă de metal a vasului cedă, pătrunsă, de apele Mediteranei.

ÎNTÂLNIREA

La Hanul Cantler's Riverside, în Annapolis⁴, Maryând⁵, fiind de mușterii, era o seară obișnuită de primăvară. Pe la șapte și jumătate, un șir de clienți stătea la o masă, care se prelungea până afară, aproape de locul de parcare. Printre ei se afla un grup de muși de la Academia Navală a SUA, care se recrea după examenele finale. Cu această ocazie comandaseră ceva mai mult decât pizza, care constituise meniul lor în serile trecute.

O mașină neagră, Honda CRX 1988, trase în parcare. Flecăreala mușilor încetă brusc când văzură femeia care coborâse din mașină.»

— Câți ani crezi că are? șopti unul dintre cădeți.

— Douăzeci și opt... treizeci, poate... dar cine poate ști?

Femeia era îmbrăcată într-o bluză largă, albă, care-i cădea în valuri peste șortul gri, iar în picioare purta pantofi de tenis, care parcă-i accentuau statură înaltă. Închizând mașina, și aruncându-și geanta pe umăr, își potrivi ochelarii de soare și se îndreptă spre restaurant.

— Cred că se întâlnește cu cineva.

— Cu vreo soră geamănă, dacă suntem norocoși.

Unul dintre cădeți ezită, apoi pași înainte s-o întrebe dacă nu ar vrea să ia cina la masa lor.

— Am deja fixată o întâlnire, răspunse femeia, înăbușindu-și un zâmbet.

Era hotărât drăguță, dar sigur mai în vârstă decât elb. Sau poate, altfel îmbrăcată, n-ar mai fi fost așa de atrăgătoare.

— Oricum, mulțumesc.

În restaurant, patronul amuți când auzi numele bărbatului pe care urma să-l întâlnească.

4 Annapolis - capitala statului Maryland ; aici este sediul Academiei Navale a Statelor Unite.

5 Maryland - stat în SE Statelor Unite, pe coasta Oceanului Atlantic.

— Oh, da, căpitanul. Pe aici, vă rog.

O conduse prin sala de mese, forfotind de clienți, care spărgeau crabi fierți, și apoi afară, pe o terasă de pe care se vedea unul din brațele râului Severn.

Un bărbat abia trecut de cincizeci de ani stătea la o masă, cu berea în mină, frunzărind o carte groasă. Deși actualmente profesor de colegiu, mai purta încă tunsoarea scurtă și barba țepoasă a unui fost căpitan de marină. Ridicându-și ochelarii de soare în vârful capului, femeia își croi drum spre el.

Bărbatul o văzu venind și se ridică:

— Locotenentul Edna J. Haddix, favoritul meu 1800

— Căpitanul meu favorit, spuse ea, acceptându-i sărutul pe obraz. Îmi pare rău că am întârziat, Jack. Nu mă așteptam să se fi construit așa de mult pe Autostrada Cincizeci.

— Mai degrabă aș conduce o barcă pe Mekong în timpul musonului decât să conduc o mașină de aici la Washington, spuse el, făcându-i semn să ia loc. Dar nu-mi fac probleme. Emily n-o să se întoarcă de la ai ei până joi. Nu poate suferi să stea în preajma mea în timpul examenelor finale.

— Credeam că ți-ai lăsat nervii pe mare. Oricum, se spune că profesorii își tiranizează studenții, nu soțiile.

— Foarte amuzant, E.J., doar că nu mai e de actualitate. Vezi cartea asta? Este tratatul de hidrodinamică. Dacă vreodată nu poți adormi, e destul să citești un paragraf sau două. Astăzi am primit o lucrare care tratează complet greșit întrebarea pusă. Problema e că lucrarea aparține celui mai bun student al meu... care, trebuie să adaug, întâmplător, e o femeie.⁶

Haddix zâmbi; când îl întâlnise pentru prima oară pe Jack, într-o misiune în Pacific, cu câțiva ani în urmă,

⁶ 1800 - așa este codificat în Codul Ofițerilor de Marină, un specialist în oceanografie de la Biroul Oceanografie Naval al SUA.

părerile lui despre femeile din Marină nu erau prea măgulitoare.

— Vrei să zgândărești trecutul? spuse el, cu prefăcută supărare. M-am înșelat că nu acceptam femeile în Marină, O.K. Acum, unde am rămas? Așa că am mai studiat puțin întrebarea mea. A naibii treabă, era destul de ambiguă ca să permită diferite interpretări.

— Și acum îi verifici de la capăt logica, ca să vezi dacă răspunsul ei poate fi corect. Același bătrân Lup de Mare.

„Prea puritan pentru Marină”, se gândi ea, îmboldită de ghimpele ce-l avea contra misoginilor din acest serviciu. Cu două zile în urmă, Haddix fusese însărcinată cu o nouă misiune; dacă ar fi fost cât de cât încredințată că vreun bărbat, oricare 1800, ar fi primit-o, n-ar mai fi avut nevoie să facă drumul până la Annapolis ca să ceară ajutorul lui Jack:

— Hai să bei ceva, spuse Jack, făcând semn chelneriței. Ce-ai mai făcut în acești ultimi doi ani? Te mai ocupi de roboți?

— Afirmativ. Ar trebui să-i vezi puși la treabă...

În depărtare, Haddix zări pe cineva care-i făcea cu mâna de la o masă din față. Era musul pe lângă care trecuse în parcare. Zâmbetul cadetului îngheță brusc când îl văzu pe bărbatul lângă care ședea Haddix.

— Un prieten de-al tău? întrebă Jack cu asprime.

— S-a oferit să devină.

— Unul din cei mai buni baschetbaliști ai echipei Academiei Navale, spuse Jack. L-am avut însemestrul trecut. Un student bun, dar un și mai bun atlet. Ceva îmi spune că va trece în curând pe la biroul meu. Vrei să-i spun că ești nepoata mea, sau trebuie să-i dau numele tău?

Ea râse.

— Nu, numai gradul. Asta o să pună lucrurile în ordine.

Chelnerița sosi. Haddix comandă o bere, apoi spuse:

— Căpitane, ce se întâmplă cu un vas când se scufundă? Ce fel de urme lasă?

Întrebarea îl surprinse.

— Marina te trimite la pescuit?

Ea dădu din cap că nu.

— Și trebuie să faci o cursă inutilă ca să descoperi o epavă? O.K., ce poți să-mi spui despre împrejurări... a auzit cineva că s-a scufundat? A văzut vreo rămășiță plutind la suprafață?

— Eu... eu cred că mai bine am păstra un punct de vedere teoretic.

El o studie câteva clipe.

— La naiba! ai fost la Suitland⁷.

Ea îi întâlني privirea, dar păstră tăcerea. Jack pufni:

— Același vechi și ineficient Serviciu de Informații. Destul de corect, dar dă-mi răgaz. Ca să pun lucrurile în ordine, aş putea vorbi până dimineață, și tot nu aş apuca să spun tot ce vrei să știi.

Haddix îl privi cum se lasă pe speteaza scaunului. Deși îi era interzis să discute despre misiunea ei, era convinsă că Jack va ghici repede că ținta ei zăcea în adâncul apelor, deoarece roboții pe care-i manevra - sondele pentru cercetări automate, dotate cu numeroase camere de luat vederi și brațe mecanice - erau destinați să funcționeze la adâncimi mai mari chiar decât cele atinse de submarinele nucleare. Ar fi putut, de altfel pe bună dreptate, să realizeze ce înaltă prioritate avea această cercetare, dacă îi fusese încredințată ei, un ofițer din Statul Major, și nu unui ofițer, care era oricum mai experimentat în astfel de operații.

O briză răcoroasă trecu pe deasupra brațului râului, unduind apele și ridicând colțurile fețelor de masă.

⁷ Suitland - oraș în Maryland ; aici se găsește Cartierul General al Serviciului Naval de Informații al SUA.

Chelnerița se întoarse cu berea lui Haddix și începu să recite specialitățile casei.

— Servesc tot ce servește și dânsul, o întrerupse ea.

— O să începem cu o duzină de crabi, spuse el. Apoi o privi pe Haddix. Presupun că n-ai nevoie să-ți reîmprospătezi cunoștințele despre presiune.

— La fiecare treizeci și trei de picioare în jos, presiunea crește cu o atmosferă.

— Corect. La o adâncime de trei mii de picioare, vorbim de o tonă pe un inch ⁸pătrat. Nicio navă construită până acum nu poate rezista la o astfel de presiune.

— Dar *Titanicul* a fost găsit sub treisprezece mii de picioare și nu a implodat⁹, spuse ea.

— Mi-o iei înainte, E.J. Am văzut vase naufragiate la patru mii de picioare care arătau de parcă căpitanul le-ar fi ancorat acolo și s-ar fi dus să bea o cafea. Am văzut altele, în ape mai puțin adânci, care arătau de parcă explodase lângă ele o bombă nucleară. Am văzut odată un submarin la care toată partea de la pupa a intrat în interiorul compartimentului de motoare. Una e să mori, alta e să fii făcut surcele... Cel puțin în cazul de mai sus, asta s-a petrecut atât de repede încât echipajul nici n-a realizat ce se întâmplă. Cheia problemei este cantitatea de apă care a inundat vasul mai înainte ca acesta să atingă adâncimea de colaps. Dacă coca își¹⁰ menține integritatea și rămâne etanșă la apă, e posibil să aibă loc o violentă și rapidă implozie, cum cred că s-a întâmplat și cu submarinul de care ți-am povestit. Dar dacă apa pătrunde cu un debit ridicat, ca pe *Titanic*, coca poate rămâne aproape intactă.

8 Inch - unitate de măsură engleză pentru lungime, egală cu 2,54 cm.

9 Implozie - un violent «olaps în interior al corpului unei nave care se scufundă, care are loc atunci când presiunea apei depășește rezistența opusă de coca navei și de presiunea atmosferică din interiorul vasului.

10 Coca - sau corpul navei ; ansamblu rezistent și etanș for' mat din osatură, bordaj și punți.

Bineînțeles, nu poți ști dacă vasul s-a izbit de un teren mai tare, sau mai moale, sau dacă e ancorat într-un câmp de sedimente, sau într-un canion stâncos.

Haddix sorbi din bere.

— Ce fel de urme poate lăsa vasul?

— Cu cât un vas e mai sfărâmat, și cu cât mai adânc se scufundă, cu atât mai ușor e de găsit, replică Jack. Materialele mai grele au tendința să cadă aproape vertical, exact ca și vasul însuși... ceva cum ar fi o manivelă de punte nu va fi prea mult afectată nici de un curent de trei noduri. Di¹¹ într-un vas al cărui fund se află la două mii de picioare, va rămâne un foarte restrâns câmp de rămășițe. Dacă același vas se scufundă la zece mii de picioare, putem automat vorbi de un câmp mult mai semnificativ. Cred că urma *Titanicului* se întinde pe aproape o milă și jumătate. În orice caz, dacă trasezi o linie de la cele mai ușoare rămășițe până la cele mai grele, această linie o să te ducă drept la vasul scufundat.

— Așa l-ai localizat pe *Challenger* la Cape Canaveral? întrebă ea.

Jack dădu din cap că nu.

— Explozia a făcut să zboare vana de ecluză, dar capsula echipajului și-a păstrat integritatea structurală. Bieții oameni... cădere liberă timp de cinci minute, în care au știut că nu-i chip să se salveze.

Haddix făcu ochii mari.

— Vrei să spui că zvonurile sunt adevărate? Au trăit într-adevăr asta?

— Afirmativ. I-a ucis abia capsula lovită de apă. Impactul a sfărâmat totul... La naiba! vorbim de un câmp de rămășițe, dar cele mai însemnate dintre ele nu depășesc mărimea unei furculițe. Ba chiar aș vrea să aibă

¹¹ Nod - unitate de măsură a vitezei unei nave sau a unui curent marin ; 1 nod = 1 milă marină pe oră. O milă marină este egală cu 1852 m.

măcar mărimea asta. Căpitanul sorbi din bere, apoi continuă: A fost cumplit, E.J. Am fost de mai multe ori decât era sarcina mea în expediții de descoperire, dar după asta ultima, când Marina mi-a oferit un post de profesor la Academie, ei bine, mi-am zis că ochii ăștia au văzut deja destule.

Haddix dădu din cap a compătimire.

— Ciudat cum în ultimele câteva minute am menționat două exemple de capodopere tehnologice care au eșuat.

— *Titanic* și *Challenger* – spuse Jack încet. Încercăm cu atâtea eforturi să cucerim natura, nu-i așa? Dar natura e neiertătoare... în special marea.

Amândoi tăcură. Afară, pe brațul râului, o barcă cu pânze, o-siluetă fantomatică în amurgul care se lăsa, luneca grațios pe Severii, îndreptându-se spre casă. Chelnerița apăru cu un platou de crabi fierți. Jack comandă încă un rând de beri, o servi pe Haddix cu un crab, și-și pregăti unul pentru el.

— Alte întrebări?

Ea ezită, apoi spuse:

— Ar mai fi. Ce mă pot aștepta să găsesc?

— Depinde. Dacă vasul s-a scufundat de vreo doi ani n-o să găsești prea multe.

— Într-adevăr? Credeam că temperatura scăzută a apei o să conserve...

— Tot ceea ce trăiește, se hrănește din ceea ce moare, E.J. Lanțul alimentației. Natura nu e doar remarcabil de neiertătoare, ci și remarcabil de eficientă. La orice adâncimi găsești pești, moluște, crustacee... Jack răsuci cleștele unui crab, și-l agită în aer. Cum crezi tu că prietenul nostru de aici din farfurie a ajuns așa gustos și succulent?

Involuntar, Haddix se cutremură.

— Să continui, sau vrei să te bucuri de masă? întrebă

Jack.

— Nu, te rog, dă-i înainte.

— Carnea e prima care se duce, urmată de oase. Hainele mai durează câțiva ani. După aproximativ un deceniu, ca orice produs organic de la bord, și pantofii sunt consumați. Exceptând tălpile de piele.

— Ce?

— Probabil chimicalele pe care le folosesc ca să tăbăcească pielea nu sunt digerabile, căci întotdeauna se găsesc pantofi și ghetete pe un vas naufragiat. O mulțime, singuri sau în perechi. Foarte straniu.

— Dumnezeuule, dacă aș fi știut toate astea când eram copil, i-aș fi terorizat pe toți, povestindu-le la focul detabără.

Jack râse, apoi spuse:

— Când ai sunat azi dimineață, am auzit bine când ai spus că părăsești Marina?

— Așa e, replică Haddix. În august, ca să mă întorc la doctoratul meu. De fapt, asta va fi probabil ultima mea misiune de durată.

— A încercat Marina să te convingă să rămâi?

— De data asta, căpitane, am fost destul de isteț - ca să spun nu.

El zâmbi.

— Ascultă, eu și Emily dăm o petrecere în weekend-ul ăsta. Ne-am bucura să vii.

— La naiba, mă îmbarc joi dimineața.

— Foarte rău, spuse Jack ștrengărește. O să fie burlaci acolo.

— Îmi cauți un tip în această pătură socială?

— Ar fi bine să te văd aranjată cu cineva.

— Când o să fie, am să te anunț, râse Haddix sardonice. Am citit despre niște specii de creveți care trăiesc în Valea Morții și în unele părți din Nevada și Utah. Știi cum fac față lipsei de apă? Intrând într-un fel de

hibernare – timp de decenii, dacă este cazul, până ce cade destulă ploaie ca să-i readucă la viață. Cred că m-am transformat într-un astfel de crevette cu câțiva ani în urmă, cel puțin în ceea ce privește viața mea socială.

Căpitanul întinse mâna după pahar, fără să zică nimic.

De obicei puțin înclinată să discute viața ei personală, știa că greu ar fi găsit pe cineva care să o înțeleagă așa de bine.

— Credeam că toți bărbații erau la fel cu cei pe care-i cunoșteam eu. Dar și dacă i-ai stârpi pe cei ce formează turma, sau pe cei ce-și mișcă buzele când citesc Programul TV, și încă ar mai rămâne o mulțime de specimene de alt tip primprejur, nu-i așa? Dar adevăraților bărbați, oameni de acțiune, nu le convine faptul că și eu sunt croită în același fel ea și ei. Cât despre ceilalți... păi, de regulă le place să hotărască ei ce să se mănânce, ce film să se vadă. Dar acum cred că e timpul să hotărăsc eu.

— Ce vrei să spui?

Ea dădu din umeri.

— Întotdeauna am avut un adevărat respect pentru competență. O cer de la mine însumi și de la cei din jurul meu.

— Nimic rău în asta, E.J.

— Depinde de motiv, nu-i așa? Motivul meu este că nu vreau ca oamenii să mă judece după aparențe. Haddix își privi câteva clipe farfuria. Ți-am povestit vreodată despre tatăl meu?

Jack dădu din cap că nu.

— Un om decent, căpitane. Educat, o slujbă bună, doar că avea un cusur... credea că femeile nu-i nevoie să se deranjeze pentru niște lucruri cum ar fi o carieră. Doar să-și găsească bărbatul potrivit, să-l facă fericit și să treacă cu el prin viață ca printr-o croazieră. Când dentistul a spus că am nevoie de niște-legături, tata a scos imediat un cec

gras. Când am spus că vreau să merg la colegiu, cecul a rămas închis. Ei bine, la naiba, refuz să fiu un ornament!

Haddix privi apele întunecoase, apoi reluă:

— E un caz obișnuit, nu-i așa, să încerci să câștigă aprobarea tatălui? Necazul este, poate, că am încercat din răspuțeri să dovedesc că sunt competentă, și am devenit incompetentă în relațiile cu ceilalți.

— Prostii, spuse Jack. Ai avut dreptate prima oară. Îți prezic că bărbatul potrivit pentru tine o să apară... dar uite ce-ai găsit după patru ani.

Haddix zâmbi și-și întoarse capul spre masa musului:

— Ori niște iezi cu tuleiele abia mijite, ori niște mârțani bătrâni și însurați, ca tine.

— Bine ai zis. Jack își ridică paharul într-un salut ironic. Acum, că am rezolvat-o cu viața ta amoroasă, unde te duci? Sau nu poți să spui?

— Pe Mediterana.

— Ooo!

— Ce este?

— Fii atentă la pasul ăsta, E.J. Marina nu trimite un ofițer ca tine până acolo, fără motive bine întemeiate.

ZIUA ÎNTÂI

2? MAI 1988

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 06, 06 Ora locală - 09, 06 a.m.¹²

De departe, părea un vas hoinar care se odihnea între două voiaje. Stătea nemișcat pe marea transparentă, cu steagurile moleșite, cu punțile goale, excepție făcând câteva containere rătăcite, împrăștiate pe puntea de la pupa, o suprafață largă, ce se întindea de la suprastructura etajată a vasului înapoi spre pupă.

Un observator atent s-ar fi mirat totuși de ce un vas comercial staționa în gol, în mijlocul apelor, la treizeci și

12 a.m. - antemeridian.

opt de mile marine de cel mai apropiat loc de acostare de pe plaja stâncoasă din vestul Cretei. Dacă și-ar fi aruncat o clipă ochii pe harta maritimă, ar fi găsit un nou motiv de mirare; vasul staționa chiar deasupra celei mai adânci părți a Mediteranei, o fisură submarină, cunoscută sub numele de *Hellencian Trench*, care, pe alocuri, ajungea până aproape de 15.000 de picioare.

Dacă ai fi privit mai de aproape, ai fi avut impresia că ceva o luase razna la bord; un tangon galben și înalt de două picioare, cunoscut sub numele de cadrul A, se bălăbănea, sprijinindu-se de pupă, părând, la fel de uitat și nefolositor ca și o poartă de crochet¹³. Un masiv motor diesel gema dement pe puntea de la pupa, deși tamburele și manivelele unității de tracțiune din apropiere stăteau nemișcate. Echipa uitase de asemenea să coboare de pe arborele trinchet cele trei pânze negre de semnalizare care arătau că vasul avea o sarcină sub limita admisă.

Privit în ansamblu, crea iluzia unui vas fantomă. La fiecare treizeci de secunde valurile izbeau pupa, spumegând furioase, și elicele de manevră loveau cu putere apa pentru a menține poziția navei. Deși unitatea de tracțiune stătea nemișcată, un cablu subțire se întindea de la aceasta până în vârful cadrului A, coborând apoi în adâncimea apelor. Iar două din containerele de pe punte meritau o privire mai atentă. În mod normal, aceste cutii din oțel modular n-ar fi trebuit așezate latură lângă latură, și nici vopsite într-un albastru strident; nici n-ar fi trebuit să se audă aparatele de climatizare funcționând, în timp ce soarele urca rapid la orizont; nici n-ar fi trebuit să reverbereze în surdină melodia cântecului lui Charley Pride, *Bună dimineața Kiss și Angel*.

De fapt, *Fanning II*, cum se putea citi pe pupă numele, nu era un vas hoinar, ci o „barcă împotmolită”, un

¹³ Crochet - joc cu bile de lemn, care, lovite cu un ciocan cu coada lungă, trebuie să treacă prin niște porțițe, instalate pe terenul de joc.

vas de cercetare de 262 de picioare, construit de ONYXX, gigantul petrochimic al SUA, ca să cerceteze straturile maritime, în căutare de formațiuni purtătoare de petrol.

Ethan Gillette Institute of Oceanography, prescurtat GIO, împrumutase vasul de la ONYXX pentru o perioadă de cincisprezece zile. În tot acest timp vasul urma să servească de platformă pentru studiul unei microseismici din *Ilellencian Trench*.

Enorme adâncimi implicate - de cinci până la zece ori mai mari decât acelea care puteau fi atinse de submarinele cu cele mai rezistente carcase - împiedicaseră generațiile anterioare de geofizicieni să studieze cu precizie terenul submarin. Acum, existau vehicule automate de cercetare a adâncurilor, care puteau transmite imagini video direct din fundul oceanului. Ele puteau să efectueze și lucrări manuale, ca, de exemplu, să adune carote. Echipa GIO putuse să împrumute de la Biroul de Cercetări Navale al SUA două capodopere tehnice - două vehicule teleghidate, poreclite *Bert* și *Ernie* - însoțite de trei ofițeri care să le supravegheze: un 1800 și doi locotenenți mai tineri.

În această ultimă vineri din mai, 1988, locotenentul Edna J. Haddix stătea în picioare lângă harta maritimă, situată în „centrul” expediției, un fel de cabină fără ferestre de pe puntea de la pupa, formată prin unirea într-o singură unitate a doua containere, vopsite în albastru strident.

Cabina de comandă măsura pe puțin 18 - 20 de picioare. Cu toate astea erau îngrămădite acolo destule dispozitive electronice ca să echipeze un studio TV. Pe lângă ele specialiștii acestei expediții îi comandau pe *Bert* și *Ernie* de la dispozitivul de înregistrare, în trei carturi a câte șapte oameni fiecare. Bărbații și femeile își făceau datoria în lumina de un roșu spectral aruncată de dispozitivele de iluminat pentru timp de noapte. Activitatea

lor se desfășura într-un spațiu izolat; singurul semn că soarele urcase deasupra orizontului venea de la dispozitivele de alimentare cu aer, al căror zbârnâit intensificat l-ar fi trezit până și pe Charley Pride.

Haddix, care era în acea clipă ofițer de cart, stătea aplecată deasupra unei hărți. Ca și restul echipei, era îmbrăcată în cămașă și șort. După ce verifică cifrele de pe panou, se întoarse să studieze șirul de ecrane mari montate pe peretele din față. Patru din aceste douăzeci și șapte monitoare TV color arătau imagini primite de la vehiculele subacvatice, afișând simultan data, ora și adâncimea de la care erau luate; cel de-al cincilea prezenta grafice de navigație generate de computer.

Bine, se gândi ea; vehiculele erau pe punctul de a lua următoarea mostră.

Sub monitoare se găsea o lungă consolă, împărțită în trei stații de lucru. Stația din dreapta era a navigatorului; când vehiculele de scufundare la adâncime funcționau, comanda întregului vas trecea de la puntea de comandă la acest navigator. Celălalte două stații erau pentru „piloții” care-i comandau pe *Bert* și *Ernie*.

În cabină, peretele din stânga lui Haddix era ocupat cu dispozitive de înregistrare; rafturi pline de casete goale, și un dispozitiv de înregistrare disc-laser. În spatele acestora, îngrămădită într-un colț, se afla cea de-a patra stație, ocupată de tehnologul care se ocupa de *Bert*.

În sfârșit, în spatele ei, se mai aflau două înregistratoare-grafice pentru radiolocatorul ultrasonic de sub apă, și harta maritimă. Sub masă era un seif cu cifru combinat, iar deasupra lui, un raft pentru dispozitivele stereo mai importante. Peretele dinspre pupa era de asemenea dotat cu rafturi.

În acea clipă, cele două vehicule submarine ale lui Haddix pluteau cu atenție între straturile crestate de pe fața răsăriteană a *Hellencianului*, la 12.400 de picioare,

drept sub *Fanning* II.

Bert, cel mai mare dintre roboți, era un vehicul dreptunghiular, lung de 15 picioare, îi lipsea un sistem de propulsie, dar era echipat cu o pereche de elice de manevră orizontale, ceea ce-i permitea o oarecare mobilitate laterală. Era destinat să servească ca platformă de cercetare, și avea batiul deschis ca al unei sănii. *Bert* era dotat cu camere de luat vederi echipate cu lentile SIT¹⁴, cu proiectoare de mare putere, cu radiolocatoare ultrasonice sub apă și sonde sonore, totul așezat în carcase rezistente la șoc și presiune.

Priponit de sanie stătea fratele geamăn al lui *Bert*, *Ernie*, un vehicul hoinar, acționat/prin teleghidare, denumit ROV. Micul *Ernie*, deși avea numai șapte picioare în lungime, se putea lăuda cu o jumătate de duzină de elice pentru tangaj, pentru propulsie, și pentru direcționare. Își mai purta și propria zestre de camere video SIT, reflectoare și senzori. Ceea ce era mai important, era faptul că era dotat cu o pereche de brațe mecanice multifuncționale. Amândouă vehiculele primeau comenzi și trimiteau imagini video și alte date prin intermediul unui fragil cablu fibro-optic, protejat prin două învelișuri de oțel. Acest cablu gros de trei sferturi de inch ieșea prin acoperișul cabinei de comandă și se îndrepta spre unitatea de tracțiune, așezată la jumătatea drumului spre pupă. De aici se întindea până în vârful cadrului A, înalt de treizeci de picioare, care se balansa peste puntea de la extrema pupa, apoi se înclina brusc și plonja în adâncimi. Haddix putea să vadă pe imaginea monitorului principal -

14 SIT - tehnologie intensivă a siliconului, dezvoltată în 1960, pentru a capta o imagine folosind o lumină de 200 de ori mai slabă decât aceea necesară celor mai sensibile filme. Prima ei aplicație : câmpul „Starlight”, care le-a dat americanilor posibilitatea să-i descopere pe vietnamezii infiltrați în zonă în nopțile fără lună, fără să fie nevoiți să folosească indicatoarele cu infraroșii.

transmisă de camera de luat vederi cu unghi de mare deschidere a lui *Bert* - că micul *Ernie* se afla exact în fața unui canion accidentat. De îndată de ROV ajungea la poalele unor stânci, era pregătit să ia o nouă probă de carote cu ansamblul de perforare și încărcare montat pe brațul lui drept.

— Cum merge treaba, Ezra? întrebă ea.

— Aproape gata, Navy¹⁵.

Tehnicianul GIO, Ezra Schell, pilotul lui *Ernie*, stătea în centrul stației de lucru, în partea din față a cabinei, între navigator și pilotul lui *Bert*. În fața lui era un monitor video de cart, montat chiar deasupra a doua seturi de mecanisme de direcționare. Consultând monitorul, care arăta imagini de la camera de luat vederi a lui *Ernie*, Schell apăsă ușor pe tastatură, ca să-l facă pe ROV să ofere imaginea completă a stratului, apoi spuse:

— Cum ți se pare, Rollie?

Întrebarea îi era adresată lui Roland Vigneron, un francez, geolog marin, care manipula stația tehnologică a lui *Bert* în colțul din spate al cabinei. Stația consta dintr-un computer-terminal, trei monitoare mici TIV, două osciloscoape și un panou cu butoane care serveau la direcționarea traseului diferitelor imagini video. Francezul privi la unul din monitoare. Imaginea de la camera de pe sania remorcată arăta că micul *Ernie* trecea cu ușurință pe deasupra stratului de stânci.

— Arată bine, spuse Vigneron. Poți fi liniștit, trece de creastă.

— Rollie, de ce nu treci imaginile de la *Ernie* pe Monitorul Doi? întrebă Haddix.

— Se face, Navy, replică Vigneron, apăsând butoanele pentru comutare.

Cei cinci bărbați și cele două femei din cabină își

15 Navy - ofițer din marina militară.

îndreptară atenția asupra noii imagini; operația de carotaj teleghidat era pe punctul de a începe.

— Schell îl apropie pe *Ernie* la două picioare de peretele de stâncă de culoare brună. Întinse brațul drept al lui ROV, până când acesta atinse roca, apoi apășă butonul care dădea comanda de perforare. În timp ce burghiul sfredelea în suprafața calcaroasă, Monitorul Doi se acoperi de o lumină galbenă strălucitoare, încât nu se mai putea urmări operația; lumina de la lămpile puternice ale lui ROV era presărată cu particule de sedimente. De la sistemul de sonorizare se auzi un tremur ca de la o coardă de gitară, urmat de un „clic”, apoi de tăcere.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, murmură navigatorul Leonard Heppel. Aruncă o privire la computer, care urmărea poziția lui *Fanning* II, și, automat efectua reglajele necesare ca să asigure poziția vasului în funcție de forța vântului și a curenților. Aspirație continentală, continuă el.

— Ascultă aici, făcu Billy Ray McConkey, care opera radiolocatorul în respectivul cart, fiind totodată ce-a de-a doua persoană ca importanță pe *Fanning* II. Deși locuise cinci ani în elegantul Mystic, Connecticut, durul McConkey mai ținea încă la obiceiurile de neam prost din tinerețe, când locuise în rău-famatul Galveston, Texas, obiceiuri consolidate de două dificultăți cu care se confruntase în marină, înainte de a ajunge la GIO, ca specialist al misiunii.

— Nu ai aici nicio casetă cu Brie, sau cu Chablis dragul meu, Len, continuă McConkey, deci cum ai vrea să ascultăm muzica ta bizară? *Noua Epocă*, bătrâne. Aceleași blestemate de patru note iar și iar, de parcă tipul și-ar fi pierdut foaia cu note, sau i s-ar fi sfărâmat sintetizatorul.

Heppel întâlni privirea lui McConkey, dar niciunul nu zise nimic. Amândoi participaseră la destule expediții ca să recunoască febra ce domnea în cabina de control. Fiind

vorba de cea de-a noua zi în care *Fanning* II staționa în același loc, oboseala fizică pe care o presupunea orice voiaj pe mare se transformase într-un stres puternic pe care-l resimțeau atât operatorii de la NASA, lipsiți de atâta timp de somn, cât și cei din aviație. Pentru că atunci când *Bert* și *Ernie* acționau într-un teren atât de accidentat cum era *Illelencian Trench*, orice lipsă de concentrare putea duce la o catastrofă. În mai puțin timp decât ar fi trebuit ca să iei o cană de cafea sau să ridici un creion căzut pe jos, o suprafață stâncoasă putea să apară din întuneric, de dincolo de zona iluminată de vehicule. Dacă reflexele n-ar fi fost perfecte, atât sania cât și ROV, ambele evaluate la câteva milioane de dolari, s-ar fi putut zdrobi de stâncă, sau, și mai rău, s-ar fi putut rupe învelișul protector de oțel al cablului fibro-optic.

— Să pună cineva o casetă nouă, mormăi McConkey. Al cui e rândul acum?

Liz Trimble, o tânără internă GIO, întinse mâna spre un panou care atârna pe perete, lângă sistemul de sonorizare. Ca să satisfacă variatele preferințe muzicale ale membrilor cartului, se stabilise ca pe rând să-și pună fiecare caseta preferată.

— Ghicește, Cowboy.

McConkey îi urmări privirea și mormăi. Trimble prinse caseta azvârlită de Heppel, o introduse în aparat și apăsă pe *play*. Heppel nu alesese *Noua Epocă*, ci un șlagăr de ultima oră, *Midnight Oii*. Cum chitareștii de la *Down Under* intrau în acțiune, McConkey se strâmbă:

— La naiba, ce prostie, să pui fire electrice la o chitară bună.

Cinci minute mai târziu, Schell îl îndepărta pe *Ernie* de peretele vertical de stâncă, și-i retrăgea brațul drept spre magazia pentru carote montată pe spate. După ce decuplă micul container ce conținea carota și îl puse în siguranță în magazie, cei din cabină își permisă și ei să

se relaxeze.

— Se termină una și începe alta, anunță Haddix. Apoi se întoarse spre Trimble și spuse: Liz, Leonard trebuie să se pregătească pentru următoarea țintă.

Trimble mai verifică o dată poziția locului de unde fusese extrasă ultima carotă, apoi își aruncă ochii pe linia de urmărire care ducea spre nord-vest și spuse:

— Len, mergi spre trei-zero-nouă. E cam la o mie două sute de metri distanță. Sam, o să coborâm la treisprezece mii două sute de picioare pentru următoarea mostră de carote, doar că batimetrulată o groază de capcane.

— Înțeles, luă Sam Lippman la cunoștință, de la stația de piotare din stânga. Ca pilot al lui *Bert*, controla altitudinea saniei remorcate, manipulându-i cablul în interior și în afară. Era sarcina lui să mențină siguranța vehiculului deasupra oceanului și să-l ferească de capcanele pe care le putea întâlni în timpul scufundărilor, care adesea se terminau în fața unui abrupt perete de stâncă. În munca lui, se biza pe trei monitoare TV montate pe consolă, care îi ofereau o imagine panoramică, și pe un radiolocator ultrasonic subacvatic. Pentru siguranța cablului, unitatea de tracțiune de pe puntea de la pupa rămânea deblocată. îi mai veneau în ajutor și imaginile luate de camera lui *Bert*, cu un unghi de deschidere foarte mare.

La o viteză de un nod și jumătate, lui *Fanning II* îi trebuiau 45 de minute ca să ajungă în noua poziție.

Haddix spuse:

— Ezra, e timpul să-l garăm pe *Ernie*.

— Așa e, Navy.

Schell îl dirijă pe micul ROV către sanie. În timpul unor astfel de deplasări de la un punct de lucru la altul *Ernie* era introdus într-un mic garaj, atașat de pânțele lui *Bert*. În cabină, membrii expediției ciuguleau mici

sandvișuri și beau whisky cu sifon. Unii discutau despre filmul pe care urmau să-l vadă la sfârșitul cartului; necazul era că toate casetele video de la bord, chiar și cele cu filme turcești, fuseseră vizionate cel puțin de două ori. Haddix își înșfăcă sticla de Evian și se îndreptă spre stația tehnologică a lui *Bert*.

— Rolly, de ce nu faci o pauză? O să rămân eu.

Roland Vigneron dădu din cap, aprobator. Era un francez politicos, cu figură de bufniță, de vreo patruzeci de ani, membru al Departamentului Oceanografie al Universității din Aix-Marseille și lua parte la expediție pentru a căpăta experiență în mânuirea vehiculelor de cercetare subacvatică la mare adâncime. Haddix îl considera drept cel mai capabil dintre electroniștii de la bord. Vigneron se ridică și se îndreptă spre Billy Ray McConkey, cel mai bun prieten al lui de pe vas.

Ca de obicei, McConkey cocea ceva. De data asta era vorba de șalupa care urma să sosească în câteva ore să-i ia pe savanții greci, care-și petrecuseră ultimele patru zile ca observatori la bordul lui *Fanning II*.

— Hei, Rollie, spuse McConkey, ce-ai zice să ne cărăm de pe comedia asta de vas?

— Dar, Cowboy, dacă debarcăm, cum o să ne întoarcem înapoi?

— O să comandăm o șalupă specială, *mon ami*. La ce-s buni banii dacă n-ai pe ce să-i cheltuiești?

— Dar cine o să ne înlocuiască în carturi? întrebă Vigneron.

— Nu-i vorba de carturi, Rollie, stai puțin! Așa cum văd eu lucrurile, o să lipsim doar un singur cart. Trebuie să fie niște gagici pe aici pe lângă port, și niște cowboy ca noi n-o să trebuiască să-și încerce prea mult norocul.

Brusc, McConkey își aminti cine mai era în cabină și tăcu. Încă de a doua zi de când se afla la bord, încercase cu o insistență de-a dreptul comică s-o convingă pe Edna

Haddix să se culce cu el. Mersese până acolo încât împrumutase un accent mexican, din zona oraşului Texarkana, încercând s-o înveselească.

Acum, ocupată cu staţia tehnologică a lui *Bert*, Edna nu se putu abţine:

— Hei, radiolocator. Ai auzit despre cowboy-ul care a vrut să sărute o fată într-un loc indecent?

McConkey îşi privi aparatele cu o neobişnuită intensitate, pe deplin conştient că toţi ochii erau pe el.

— A dus-o la Texarkana! completă Edna.

McConkey se înroşi, în timp ce cabina răsună de râsete. Chiar atunci, o dâră de lumină se strecură în cabina întunecoasă.

— Închide blestemata aia de uşă, pentru numele lui Cristos! se răsti McConkey, şi de data asta toţi fură de partea lui.

Haddix privi prin dira de lumină, identificând bărbatul care închidea repede uşa în urma lui şi se încruntă. Era Ariei Kahane, celălalt intern GIO de la bord.

— Îmi pare rău, Cowboy, spuse tânărul şi proaspătul absolvent israelit, scoţându-şi ochelarii de soare. Era un tânăr chipeş, bronzat, înalt de şase picioare, al cărui fel de a fi, ezitant, se datora mai mult nefamiliarizării cu engleza idiomatică vorbită la bord, decât sfiei.

„Pariez că o să se ducă drept spre harta maritimă”, gândi Haddix supărată. Kahane clipi până ce ochii i. se obişnuiră cu lumina roşiatică din cabină, apoi se îndreptă spre Liz Trimble. „Doar cochetează cu ea, sau scormoneşte iar după date?” se gândi Haddix, căci, deşi nu avea niciun motiv special să-i displacă Kahane, îl poreclise în mintea ei „Crapul”, după felul în care alerga după informaţii.

Câteva momente mai târziu, se strădui să-şi înlătore suspiciunile. Cât timp ea era ofiţer în acest cart, responsabilitatea ultimă pentru expediţie şi pentru datele acesteia rămânea în grija şefului. ştiinţific. Haddix comută

unul din monitoarele stației de pilotare a lui *Bert*, pe înregistrare laser.

Echipa GIO avea două moduri de documentare asupra operațiunilor subacvatice. Camerele de luat vederi de la bordul lui *Bert* și *Ernie* includeau atât unități fixe, care asigurau unghiuri largi de cuprindere a imaginii, cât și unități rabatabile, cu posibilități de transfocare imaginilor. Semnalele captate de la camerele de luat vederi erau transmise prin cablul fibro-optic direct spre șirul de VCR ¹⁶-uri, înșirate de-a lungul peretelui sting al cabinei. Echipa folosea aparate sistem Beta, în ciuda capacității lor limitate de a intercepta în timp imagini proaspete, preferându-le unităților comune, cu punți de format VHS. Deși ecranele reproduceau imagini colorate acceptabile, capacitatea lor de a recepta detalii fine, lăsa încă de dorit; procesul analog de înregistrare degrada inevitabil calitatea semnalului.

Pentru compensarea acestui neajuns, tehnicienii instalaseră la bordul lui *Bert* o cameră pentru secvențe electronice, care înregistra semnalele nu pe film sau pe bandă, ci în formă cifrică, ca semnale electronice. Această cameră se mișca în tandem cu camera video rabatabilă de pe sanie. Declanșată de un buton roșu din dreapta stației de pilotare a lui *Bert*, camera producea instantanee alb-negru de mare finețe. Acestea erau memorizate la bordul săniei, până când erau înregistrate de un dispozitiv de înregistrare cu laser, Panasonic TQ 3031-F, care trecea datele pe un disc. Deoarece semnalele erau cifrice, nu se deteriorau și nu se dispersau niciodată. Mai mult, puteau fi computerizate, recoltate și rafinate electronic - fără dificultate.

Haddix efectua câteva comenzi pe tastatura computerului, ca să revină la cea mai recentă secvență

16 VCR - Video Cassette Recorder - videocasetofon.

electronică. După douăzeci de secunde începu să se formeze o imagine. Era imaginea lui *Ernie* luată cu câteva minute mai înainte de către camera montată pe sanie, de la o distanță de treizeci de picioare. Micul ROV era suspendat în fața peretelui abrupt, cu brațul lui mecanic îndoit pe jumătate ieșind dintr-un nor de sedimente.

Pladdix apăsă câteva butoane și dădu semnalul de transformare pentru a aduce în prim plan micuțul container ce conținea carota de la capătul brațului mecanic. Imaginea era așa de clară încât se putea vedea nămolul și pietricelele ieșind în relief.

„Ca o jucărie”, gândi ea. Ce păcat că sarcina ei, primită de la Serviciul Naval de Informații – sarcină care o făcuse să călătorească până la Annapolis ca să se consulte cu un fost căpitan – era atât de întortocheată. Ar fi fost mai distractiv să se folosească resursele de la bordul lui *Fanning II* ca să se obțină ceva mai interesant decât mostre de roci.

Haddix oftă și comută monitorul înapoi, la imaginile actuale de la camera lui *Bert*. Sania aluneca ușor înapoi în timp ce vasul o remorca spre următoarea stație.

În lumina puternică a proiectoarelor, terenul denivelat părea scena unui accident geologic. O forță primordială scosese bucăți mari de stâncă din peretele canionului vertical. Puțin mai jos era un strat de rocă – un balcon fragil suspendat deasupra vidului neguros, gândi Haddix – pe deasupra căruia ieșeau pe ici pe colo la iveală bolovani de mărimea unor zgârie-nori. Dacă această întindere de *Hellencian Trench* ar fi fost deasupra apei, ar fi putut vreun alpinist s-o escaladeze?

Sania începea să se întoarcă. Haddix comută computerul pe datele de navigație. Len Heppel nu schimbase cursul lui *Fanning II*; trebuie să fi fost la mijloc vreun contracurent provocat de neregularitățile din perete.

În acel moment, pe panoul din dreapta, Haddix localizează o spărtură apreciabilă pe suprafața rocii. Ca să arunce o privire cu ajutorul camerei de luat vederi trebuia să-l piloteze pe *Bert* contra curentului. Haddix era pe punctul de a activa elicele orizontale ale săniei, când își aminti de lentilele telefoto de pe camera rabatabilă.

Debloacă repede dispozitivul de avans și formă câteva comenzi pe tastatură. Camera începu să se rotească în direcția acelor de ceasornic și să se încline în jos. Pe când sania cobora pe muchia frontală a spărturii, luminile ei pătrundeau adâncitura și reflectau dinspre pereți o surprinzător de spațioasă coloană verticală, ceva în genul unui puț de ascensor. Până la ce adâncime cobora? Haddix înclină camera în jos.

Stai...

Fixă transfocatorul. La vreo patruzeci de picioare sub sanie, puțul se lărgea într-o terasă în pantă acoperită cu sedimente și... era posibil?

— Navigator, oprește totul și menține această poziție!

Uluit, Heppel dădu o comandă, apoi se răsuci s-o privească pe Haddix.

— Ce naiba se întâmplă? Ce-ar fi ca data viitoare să mă previi puțin mai înainte, Haddix?

— E ceva la tribord, replică ea, peste șuierul crescând al motoarelor brusc oprite.

Vasul se cutremură de parcă trebuia să se oprească în următorul moment.

Se auzi un țipăt strangulat de la pilotul lui *Bert*, Lippman, care-și vărsase cafeaua fierbinte în poală în graba de a apuca maneta de control. Sania alunecase sub și înapoia vasului menținând o altitudine constantă datorată debitului de apă cât și cablului ei lung de două mile și jumătate. *Fanning II* se lăsă pe neașteptate în jos, ceea ce făcu să se diminueze debitul de apă. Sania răspunse printr-o pendulare în față și - mai îngrijorător -

în jos. Lippman începu să tragă de cablu cât de repede putea, cu ochii lipiți de monitorul care arăta unitatea de tracțiune; dacă ar fi manipulat prea repede, cablul ar fi putut rupe, gripa, sau sparge tamburul.

Ceilalți din cabină, brusc în alertă, ca un prepelicar care adulmecă urma vânatului priveau imaginile de pe două dintre monitoarele mari de pe peretele din față: clipi iute o imagine de la camera de luat vederi a lui *Bert*, urmată de una luată de camera rabatabilă, ce prezenta lateralele canionului.

Haddix ignoră comentariile năucite din jurul ei. La naiba! unghiul era incorect*; nu putuse înclina camera rabatabilă destul ca să prindă ținta în plin cadru. Avea oare timp să miște sania în fisura care se apropia, apoi s-o tragă înapoi mai înainte ca să se izbească de perete? Fără emoții, se gândi ea, în timp ce degetele-i atacau tastatura.

Cum imaginile de pe partea dreaptă a lui *Bert* apăruseră pe monitoarele mari, cabina se umplu de proteste.

— Ia-o de-acolo, Navy! urlă Heppel. Sus, Sam, trage de cablu!

„E mai bine așa” - gândi Haddix. Acum, dacă pot aduce camera în ordine.

— Perete periculos în față, Navy, perete periculos în față! strigă McConkey. La mai puțin de șapte metri... e greu să te mai întorci acum!

Haddix era atentă la alarma radiolocatorului și la imaginile terifiante ale iminentei catastrofe care fulgerau pe monitorul principal. Nu-și putea dezlipi ochii de la micul ecran de pe consola ei. Așteptă până ce ținta se contură în mijlocul ecranului, apoi apăsă butonul roșu din dreapta consolei ca să pornească o secvență electronică.

— Trei-șapte-doi, spuse ea, făcând apel în mod reflex la un număr-cadru pentru Liz, să-l înregistreze.

— Iisuse, ne ciocnim de stâncă!

În sfârșit, Haddix își îndreaptă privirile spre monitorul principal. Ca mera de luat vederi a lui *Bert* arăta cum sania se apropie încet, dar inexorabil de peretele stâncos. Galvanizată de o revărsare de adrenalină, Haddix atacă elicele de manevră pentru revenire.

Era prea târziu.

Nimeni din cabină n-ar fi putut resimți ciocnirea reală, dar toți se dădură înapoi, ca trăsniți, când șocul făcu ca imaginile din adâncimi să danseze, cu o mulțime de umbre. Un alt semn care marca gravitatea șocului; o avalanșă de sedimente și roci începu să se rostogolească peste camere.

— Sus, sus! Ridic-o!

— Încerc, spuse pilotul Lippman printre dinții încleștați. Să te ia naiba, Navy...

Bert se rostogolea cam la trei picioare, după impactul inițial; acum începea să dea înapoi, spre perete.

— Ține-ți cumpătul!

Lippman privi la dispozitivul care înregistra forțele ce acționau asupra cablului.

— Paisprezece mii de pfunzi *, spuse el. Șaisprezece mii, paisprezece mii... pfui, nu-mi place asta!

O lovitură și un salt, de data asta mai sus de suprafața rocii, dar cu destulă forță ca să deformeze imaginile și să facă să se aprindă indicatorul roșu pe consola din fața pilotului lui *Emie*, Ezra Schell.

— Pfund - unitate de măsură engleză pentru greutate; i pfund = 453, 6 grame.

— Of, Dumnezeuule, ușa garajului e deschisă, spuse Schell. Dacă *Ernie* alunecă...

La lumina lămpilor de noapte, fața asudată a pilotului Lippman părea scăldată în sânge, atât de disperat continua să-l manevreze pe *Bert*. Un salt și o lovitură, mai sus de perete și imaginile de la *Bert* momentan înghețară.

— Cablul se împiedică de ceva, suntem morți!

Iarăși un salt și o lovitură; de data asta, totuși, imaginea de la camera de luat vederi se stabilizează, iar reflectoarele de mare intensitate nu mai iluminau peretele estompat, ci apa. Ușurarea care inundă cabina dură doar cât o bătaie de inimă înainte de a se transforma în furie.

— A fost o mișcare dementă, Navy, interveni Heppel, certăreț.

— Asta nu-i Școala de Trăgători de Elită, se amestecă McConkey.

— Îmi pare rău, băieți, spuse Haddix, simțindu-se la fel de speriată ca și atunci când părinții ei alergaseră s-o aducă înapoi în casă, la două ore după lăsarea serii. Credeam că pot lua iute o imagine din spărtura din stincă.

— Flota Atlanticului o să te felicite pentru asta, i-o întoarse McConkey.

Haddix se făcu că nu aude; ceilalți aveau serioase motive să fie furioși. Îndeplinirea sarcinii pe linie informativă nu o absolvea de vină, fiindcă, în calitate de ofițer de cart, nu avea voie să pericliteze expediția alergând după ceva ce i se păruse că zărește din colțul ochiului.

— Relaxează-te, Navy, spuse Heppel.

Haddix i se adresă lui Schell:

— Ezra, *Ernie* e-n regulă?

— Stă în garaj. Mai bine aș verifica totuși sistemul.

— În regulă. Sam, dar *Bert*?

— Camera fixă și rabatabilă transmit normal. Verifică te rog camera de secvențe electronice.

— În regulă, spuse Haddix, întorcându-se la panoul de comandă. Len, te rog, menține poziția până terminăm verificarea avariei.

Douăzeci de secunde mai târziu, imaginea pe care o prinse din adâncul fisurii începu să se contureze pe ecran. De fapt numai două treimi de la partea superioară se materializară - restul era estompat - iar imaginea

suprasaturată și nefocalizată. Totuși, văzu clar cum suprafața netedă a terasei era întreruptă de ceva de o formă arcuită.

Haddix se simți deprimată și dezamăgită; obiectul nu putea proveni de la vasul scufundat pe care-l căuta. Din spatele ei, Liz Trimble spuse:

— Hei, E.J., trece imaginea pe monitorul principal.

Haddix apăsă un buton.

— La naiba, arăți ca una din păpușile acelea bosumflate, spuse McConkey.

— TU știi mai bine, doar te pricepi la ele, replică Haddix, manevrând automat butoanele cu cifre de pe consola ei.

Cabina amuți când imaginea luă pe îndelete forma unui vas de abanos, decorat cu niște superbe spirale intricate. Vasul stătea întins pe o latură, cu două treimi îngropate în sediment, dar părea să fie intact. După un timp, Len Heppel spuse:

— Are cineva vreo idee?

— Îmi amintesc că am văzut ceva asemănător la o oră de studiul artei, se oferă Liz Trimble. Poate fi Minoa, ceea ce n-ar fi de mirare având în vedere unde ne aflăm. Din Creta, cred.

— Când a fost epoca Minoa? întrebă McConkey.

— Acum vreo două trei mii de ani, replică Trimble.

— La naiba, Cowboy-ul ăsta are nevoie de educație. Hai să i-o facem.

— Poate fi o copie din acelea pe care le poți găsi la Woolworth, sau ceea ce grecii numesc nimicuri de zece cenți, spuse Heppel.

— Și ar putea fi un N adevărat McCoy, ori în cazul ăsta anumite muzee or să ne facă grozav de bogați, spuse McConkey.

Haddix era mulțumită că ceilalți își îndreptaseră atenția de la riscantele ei acțiuni la intriganta descoperire.

Totuși, se simțea dezamăgită; nu fusese trimisă în Mediterana să descopere un vas antic. Se ridică.

— Apropo de doctor Stathoplos, marele savant. Nu-i soția lui arheolog amator? Și dacă vasul este o antichitate, mai bine am încerca să vedem dacă nu ne aflăm în EEZ ¹⁷-ul cuiva, înainte de a o lăsa baltă.

— Uf, Navy, nu ne arde de glumă.

— Sigur că nu, Cowboy. Doar că ești pe o lungime de undă greșită. Ar fi bine ca unul dintre noi să se ducă după Rick și doamna Stathoplos.

Ceilalți continuau să privească la monitor, romantismul descoperirii lor fiind un tonic la plictiseala misiunii și la tensiunea provocată de recenta întâmplare. În final, Haddix oftă, își luă geanta de sub stația de pilotare și spuse:

— Rollie, dacă - mi ții locul, mă duc după ei.

Deschise ușa și tresări; razele soarelui transformaseră marea într-o oglindă uriașă. Punându-și ochelarii de soare, Haddix ieși, îndreptându-se spre suprastructură.

Doctorul Rick Wolfe, șeful științific al misiunii, stătea în careu, pe puntea principală a lui *Fanning* II. Era flancat de cei doi savanți greci, Stathoplos și Los, care fuseseră invitați la bord ca observatori, deoarece unele mostre de carote erau luate din interiorul EEZ-ului națiunii lor. Cum cei doi bărbați și doamna Stathoplos continuau să converseze animat în limba lor natală, Wolfe trasa la întâmplare linii în nisipul roșcat care acoperea puntea superioară. Particulele fine de nisip care acopereau orice suprafață de pe vas proveneau din Sahara, fiind aduse de vântul turbat cunoscut sub numele de „sirocco”, care le măturase, mânându-le spre nord.

De ce făcuse vasul o haltă? Mai la obiect, de ce se

¹⁷ EEZ - Zonă Economică Exclusivă, care se extinde dincolo de apele teritoriale ale unei națiuni.

oferise el să deservească în cartul următor, de la amiază, în locul unuia din piloții lui *Ernie*, care se îmbolnăvisese? De ce nu era acum în cabina lui, moțând? Dar grecii se hotărâseră asupra datei plecării cu o zi în urmă, e Wolfe crezuse că e politicos să petreacă un timp cu ei. Acum cinci minute îi spusese că trebuiau să se întoarcă ca să participe la o expediție geomorfologică bilaterală, dar despre ce Dumnezeu discutau acum? Probabil la ce restaurant luxos să ia masa, se gândi el posomorât. În timp ce privea micul dejun, mâncat doar pe jumătate, de pe masă. Era invidia lui, un simplu semn de oboseală? Sau se datora de fapt descurajării de care se simțea cuprins de câteva zile?

Având patruzeci și unu de ani, Wolfe își petrecuse cinci ani din viață organizând expediții doar pe planșeta de desen. Acum, împreună cu echipa lui de la GIO compusă din douăzeci și șase de membri, și cei trei specialiști de la Marină, luau parte la această expediție în Mediterana ca să adune date despre deriva plăcilor continentale. Conform teoriei derivei continentelor, straturile Pământului stăteau deasupra unor gigantice plăci tectonice, care se aflau într-o imperceptibilă dar perpetuă migrație. *Hellencian Trench*, lung de 450 de mile, era un loc în care se întâlnea placa africană cu cea euroasiatică. Adunând metodic carote de pe ambele laturi ale abisului, Wolfe spera să ajute la validarea acestei teorii.

În comunitatea oceanografică, totuși, exista o severă scară de priorități a proiectelor care necesitau fonduri și echipamente. Wolfe ajunsese să afle că studiul compoziției straturilor *Hellencianului* nu se situa chiar în vârful priorităților. În plus, în anii președintelui Reagan, fondurile alocate științei începuseră să descrească progresiv, și competiția pentru vehiculele de cercetare subacvatică la mare adâncime, care aparțineau toate Marinei S.U.A., era încă înverșunată.

Totuși, Wolfe insistase și se luptase. Și obișnuia să-i spună soției și prietenilor că era de parcă trebuia să lupte contra unui congressman abil. Dar perseverența îi fusese în final răsplătită. Cu o iarnă înainte, Marina consimțise pe neașteptate să-i împrumute pe *Bert* și *Ernie* pentru trei săptămâni, considerând această expediție o ocazie perfectă ca să testeze un nou cablu fibro-optic suficient de lung ca să atingă adâncimile canionului *Hellencian Trench*.

Accesul la roboți se dovedi a fi cheia care descurca calea spre celelalte resurse. Superiorii lui Wolfe, atenți la rivalitatea lui GIO cu celelalte programe oceanografice mai prestigioase de la Woods Hole și Scripps¹⁸, îl ajutaseră să-și adune într-o săptămână tot necesarul, - și insistaseră la ONYXX să-i împrumute un vas. Următoarele șase luni le petrecu ca în ceață, lucrând șaptezeci de ore pe săptămână ca să pună la punct obiectivele și itinerariul misiunii, să-și recruteze echipa, să negocieze costurile cu cei de la buget, și chiar să coopereze cu altă expediție oceanografică, ca să învețe cum să manevreze vehiculele de sondaje teleghidate la mare - adâncime.

Acum, la zece zile după ce *Fanning II* pornise din Atena și la nouă zile de perforare continuă pentru extragerea de carote, curiozitatea făcuse loc apatiei, entuziasmul, plictiselii. Wolfe zâmbi trist; începuse să se comporte ca unul din vecinii săi din Connecticut, un pompier proaspăt pensionat, care se plângea că se scoală în timpul nopților, așteptând să sune alarma.

Wolfe privi cum Edna Haddix păși în careu, cu veșnica ei geantă atârându-i pe un umăr. Ca toată lumea de la bord, era și el intrigat de această persoană pe care Marina i-o destinase să-i supravegheze vehiculele. Paradoxurile din jurul ei fuseseră mai bine exprimate de Billy Ray McConkey, în Atena, când se adunase echipa.

18 Scripps - universitate în California.

Zărind-o pe Edna Haddix, locotenent USN¹⁹, îmbrăcată în alb, conducându-le pe cele două ofițere mai tinere pe pasarelă, Cowboy-ul izbucnise:

— Ce face o fată ca ea într-un loc ca ăsta?

Confuzia lui McConkey era de înțeles. Unul din zece membri din serviciile armatei putea fi femeie, dar prea puține din ele semănau cu Haddix; aspectul ei putea ușor provoca dorința printre membrii echipei, și invidie printre femei. Cu toate. e astea, iradia o astfel de autoritate, încât dezarma atât invidia cât și dorința. De fapt, întrebarea lui McConkey rămăsese fără răspuns, pentru simplul motiv că nimeni nu-și permisese să i-o spună ei, direct.

Haddix se apropie de masă și spuse:

— Doamnă Stathoplos, domnilor, am dat peste ceva ce cred că v-ar interesa să vedeți. Un vas... posibil Minoa.

Cele patru persoane din jurul mesei se ridicară iute și o urmară pe Haddix în cabină.

— Da... Kamares! exclamă Demetra Stathoplos, în timp ce studia magnifica secvență electronică, afișată pe toate cele cinci monitoare mai mari.

Spațiul din cabină devenise acum prea strâmt. Cum se răspândise vestea descoperirii, unii membri ai expediției care nu erau de cart veniseră să arunce o privire, ca și câțiva din echipajul lui *Fanning //*, care în mod normal trebuiau să stea pe puntea de la pupa.

— Minoa timpurie, continuă doamna Stathoplos. Poate două mii î.e.n. fie din Kamares, fie din Cnossos... priviți, nicio spărtură, nicio ciobitură nu se poate vedea pe suprafață. E incredibil! Cum de nu e complet acoperită de sedimente?

— Trebuie să fi fost un micro-curent care vântură puțul, riscă Rick Wolfe. E.J., ai simțit ceva când te-ai apropiat cu sania?

19 USN - United States Navy = Forțele Navale ale Statelor Unite.

Haddix dădu din cap că nu. McConkey își dresă vocea și-i spuse doamnei Stathoplos:

— Doamnă, cât poate valora oala asta?

— E greu de spus. Nu prea se găsesc multe Kamares întregi, dar poate că cealaltă parte e vătămată.

— Doriți s-o scoatem ca s-o vedeți mai de aproape?

Wolfe interveni:

— Demmie, suntem la aproape treizeci și opt de mile de cel mai apropiat uscat.

— Da...?

— Vasul n-a căzut dintr-un iaht aflat în croazieră.

— Înțeleg ce vrei să spui, spuse ea. Bineînțeles. Cred că provine de la un vas comercial fenician, care s-a scufundat.

McConkey fluieră.

— Credeți că se mai găsesc din astea pe aici?

— E foarte posibil, replică doamna Stathoplos

Wolfe îi observă pe ceilalți membri ai expediției aflați în cabină cum trăgeau cu coada ochiului spre el. Firește, erau tot atât de plictisiți să extragă carote din noroi și din rocă pe cât era și el. De următoarea lui hotărâre depindea faptul dacă, peste ani, echipa lui își va aminti de această expediție ca de o muncă istovitoare, sau ca de o mare aventură. Simpla întâmplare de a da peste acest vas îi energizase; dar dacă ar putea găsi mai multe comori? Pe de altă parte, era ceva ce nu putea fi ignorat; timpul mort al expediției costa aproape 2000 de dolari pe oră.

Se întoarse spre harta maritimă ca să studieze intrările hașurate cu precizie de Liz Trimble. Încă de la prima staționare a lui *Fanning* II deasupra *Hellencianului* vremea fusese chiar mai frumoasă decât se anunțase, și, timpul pierdut cu lucrările de întreținere a echipamentului, neglijabil. În mare, misiunea era în avans cu paisprezece ore față de timpul planificat. Mai mult, cartul în funcțiune scotea o mostră de carote la fiecare două ore. Era acum

nouă și jumătate dimineața. Doamna Stathoplos mai rămânea la bord numai trei ore. Ce naiba, se gândi Wolfe, ar fi putut să se ocupe și de una și de alta.

— E.J.

— Rick?

— Mai ai două ore și jumătate până ntri de cart. Dacă Demmie vrea să ne ia părtași la expertiză, de ce nu le-am petrece încercând să recuperăm aceste comori?

— În regulă, replică Haddix, zâmbind. Își adună în grabă echipa și, făcând mental un rezumat al informațiilor primite la cina cu crabi din Annapolis, începu să plănuiască o strategie.

Puțul în care zăcea vasul era mărginit de un perete de stâncă înalt de 1500 de picioare, orientat spre est, față de poziția în care se aflau ei acum. Unele antichități zăceau, fără îndoială, pe partea superioară a marginii canionului, cu mult deasupra lui *Bert* și *Ernie*. Dacă misiunea ar fi fost pur arheologică, ar fi „secerat tot lanul”, adică ar fi cercetat cu meticulozitate și în toate direcțiile întreaga suprafață, urcând și coborînd, după caz. Dar așa cum erau, presați de timp, trebuiau să se mulțumească cu o cercetare fugară.

Probabil că acel curent dominant de nord-vest a transportat vasul, relativ ușor, la o distanță apreciabilă, se gândi Haddix. *Fanning* II trebuia deci să ia urma curentului, mergând în zigzag câte o jumătate de milă de-a lungul platoului care cobora ușor spre nord-vest. Încercând să descopere o urmă care să ducă la un vas comercial fenician, *Bert* trebuia să se ridice la treizeci de picioare deasupra fundului și să transmită imagini de pe o lățime de cincizeci de picioare, iar *Ernie* trebuia pus să aducă în prim plan imagini mai apropiate, explorând totodată ascunzișurile și fisurile. Planul acesta era ca și cum, mergând cu mașina de-a lungul autostrăzii de pe Coasta Pacificului, ai fi încercat să simți pulsul Californiei,

dar reprezenta totuși cel mai eficient mod de folosire a timpului pe care-l aveau la dispoziție.

În timp ce Liz Trimble pune o casetă cu *Beach Eoys*, navigatorul Heppel îndrepta *Fanning 11* spre nord, prin nord-vest. Prima linie produse imaginea unui vas care se sfârâmasese datorită unui impact. Pe cea de-a doua apărură niște unelte încrustate, pe care Demetra Stathoplos le identifică, cu vădită dezamăgire, ca fiind romane, secolul II e.n., precum și mai multe piese de ceramică.

La ora unsprezece a.m., navigatorul Leonard Heppel îl manevră pe *Fanning II* pentru a treia linie. Haddix: aruncă o privire în cabină. Erau acolo cam douăzeci de persoane, dar mulți erau membri ai altor carturi, pe care de obicei îi vedea doar la masă. O văzu pe Jeftf Kabelo, unul din cei doi locotenenți ai ei, într-un colț. Haddix le însărcinase pe cele două subordonate ale ei să se separe pe echipe științifice, așa. că fiecare cart avea acum propriul lui ofițer maritim; iar Kabelo mă-nevra radiolocatorul de la doisprezece la patru. Din difuzoare începu să se audă Vivaldi.

— Priviți!

Sus, pe monitorul doi, care primea imagini de la camera rabatabilă a lui *Bert*, un obiect ce părea să fie un adăpost omenesc se sprijinea de baza peretelui de stâncă, pe jumătate îngropat în sedimente.

Haddix intră brusc în alertă. Încercând să-și ascundă neliniștea din voce, spuse:

— Pornește transformatorul.

Vigneron, la stația de pilotare a lui *Bert*, dădu comanda. Haddix studie imaginea.

— Rollie, nu te poți apropia mai mult?

— Nu, Navy, nu pot.

— Arată ca o ascunzătoare, spuse navigatorul Heppel.

— Navy, vrei să iau o imagine mai apropiată? întrebă

Ezra Schell, care-l pilota pe micul *Ernie*. Navy?

— Hmm?

„Păstrează-ți sângele rece, păstrează-ți sângele rece”

* își spunea Haddix.

— Nu, e O.K. Obiectul pe care-l căutăm are o vechime cam cu 3500 de ani mai mare decât adăpostii \$ ăsta. Oh. oh, Rollie... așa, de dragul informației, de ce nu dai o secvență electronică? Și pune-o pe banda de înregistrare.

— Da, Navy. Liz, trei-șapte-șase, spuse Vigneron, Apăsă butonul roșu de la dreapta consolei ca să prindă imaginea, apoi retrase cadrul și-l trecu pe aparatul video cu dată și temporizare, care înregistra imaginile primite de la camera fixă, cu unghi larg de cuprindere.

La cincizeci de picioare în fața camerelor mai apărură alte rămășițe de ceramică peste care trecură fără să se oprească.

— În regulă, replică pilotul Lippman.

Începu să manevreze cablul pe deasupra unei creste care se arcuia peste drumul lor. Pe panta crestei, aproape de capăt, făcură o descoperire care o incintă la culme pe Demetra Stathoplos – iar lui McConkey îi deșteptă pofta de îmbogățire.

O ladă de metal turtită și corodată, de mărimea unui cufăr, se odihnea printre rocile ascuțite. Șocul îi crăpase capacul, făcând să i se reverse în cascadă conținutul într-o viroagă întunecoasă. Micul *Ernie* coborî deasupra locului trimițând imagini ale monezilor din ladă.

— La naiba! făcu McConkey.

Demetra Stathoplos studie imaginea cu lentilele ROV, se așază la loc și spuse disprețuitor.

— Romane.

— Nu valorează nimic, doamnă?

— Poate turiștii vor plăti câteva drahme pentru fiecare din ele.

Când McConkey își aminti cât de puțin valorau

câteva mii de drahme în Atena, se strâmbă. Cea de-a patra linie produse și mai multă ceramică, plus o amforă care stătea sub sediment, aproape intactă, deși impactul o crăpase. Demetra Stathoplos se ridică și se întinse.

— Minoa, dar târziu, nu timpuriu. Cred că se transportau în ea uleiuri prețioase pentru comerț, sau chiar pentru bucătărie. O piesă frumoasă, exceptând crăpătura. Se îndreaptă spre harta maritimă, unde internii GIO, comentau descoperirile. Vedeți perioadele acestea diferite? Vasele comerciale navigau pe acest traseu de mii de ani. E interesant din punct de vedere istoric, dar cred că n-am descoperit un vas fenician.

Fanning II, înainta încet pe cea de-a treia linie, când camera fixă a lui *Bert* produse o umbră mare, de o formă ciudată, conturându-se înainte și spre stânga.

— Ezra, spuse Haddix, ținta la ora unsprezece²⁰. Poți să mai dai un ocol? Rollie, pune la bătaie și camera mobilă a lui *Bert*.

Vigneron transmise o comandă către sanie, de la un monitor mai mare, în timp ce Schell continua să-l piloteze pe micul ROV către țintă. Era o porțiune de metal de patru picioare care era evident că aparținuse carenei unui vas, din care fusese smulsă de o forță imensă; deși tabla era din oțel gros de trei sferturi de inch era atât de încovoiată și de deformată încât părea o cutie goală de bere aruncată după o petrecere.

— Pare să fie din cel de-al doilea război mondial – spuse McConkey, moale. Trebuie să fi avut loc o explozie strașnică. Sper că măcar unii din nenorociții de la bord au reușit să scape.

— Secvență electronică, te rog, spuse Haddix. O vedere de aici... Ezra, încercuiește-o. Hai să mai luăm o imagine din spate. Schell îl manevră grijuliu pe *Ernie* în

20 Ținta la ora unsprezece - direcție de urmat, față de direcția inițială, cu 30° spre stînga.

jurul epavei. Tabla mai era încă atașată în unele locuri de o construcție curbată, ce părea să fie o parte din superstructură.

— Ce naiba poate fi asta? întrebă Sam Lippman, de la stația de lucru a lui *Bert*. Ai vreo idee, Navy?

— Mi-e teamă că nu, Sam, replică ea, încercând să-și ascundă emoția. Ezra, fii foarte atent. Len, mai bine am trece pe ultima linie.

Haddix se întoarse la harta maritimă și privi însemnările făcute de Trimble. Mai întâi un adăpost uman „și acum o parte dintr-o placă de carenă; să fi găsit vasul pierdut pe care-l căuta?

Cea de-a cincea linie începu pe deasupra unui traseu plin de asperități, care cobora apoi în pantă spre o terasă nivelată. Trecură peste niște resturi sparte de ceramică, apoi dădură peste o urnă, ruptă, dar nu sfărâmată. Demetra Stathoplos o identifică ca Minoa târzie - „un frumos specimen care s-ar putea restaura; mai multe muzee mici ar vrea s-o aibă” - și presupuse că era folosită pentru transportul apei în timpul călătoriilor lungi dintr-un port în altul al Mediteranei.

— Cabină, aici puntea! țipă strident interfonul.

Navigatorul Heppel apăsă o tastă:

— Punte, aici cabina.

— În regulă. Am văzut șalupa care vine să ia pasagerii. Va fi aici în douăzeci de minute.

— În regulă, punte.

Cei trei greci din cabină începură să se agite; preocupați de neașteptata vânătoare de antichități, neglijaseră să-și facă bagajele. Riky Wolfe îi însoți spre ușă spunându-le că se vor revedea pe pasarelă, când îi va - conduce la barcă, după ceva termina cele câteva sute de yarzi din ultima linie.

Pe monitoare, sedimentele începură să facă loc stâncilor, pe măsură ce fundul începea din nou să se ridice.

— Pradiolocator, cât de înaltă e bariera de recife care urmează?

— Cam 35 de metri, Sam.

Pilotul Lippman trase înapoi de manetă, ca să-l facă pe *Bert* să urce.

— Hei, ce se vede acolo, în imaginea dată de temporizator la ora două²¹?

Acolo, aproape îngropată într-o grămadă de roci cenușii, licărea o siluetă întunecată ca de amforă. Vigneron acționează camera mobilă a lui *Bert* spre tribord și dădu semnalul de transfocare. Lămpile săniei erau prea slabe ca să ilumineze complet ținta.

— Ezra, spuse Vigneron, poți să-l trimiți pe *Ernie* aici?

— Uite-l, replică Schell, apăsând comenzile lui-ROV.

Pe măsură ce *Ernie* se apropia, pata începu să prindă formă.

— O.K., băieți, stingeți toate luminile subacvatice, spuse Haddix, vocea răsunându-i în cabina tăcută.

Cererea rămase nebăgată în seamă; fiecare era prea ocupat să-și lămurească apariția ireală a unui costum de scafandru din neoprenintr-un astfel de loc. ROV coborâse la cincisprezece picioare. Costumul, evident gol, era foarte rupt, în special la picioare. Tubul de oxigen lip” sea, dar la brâu avea fixată o curea grea care îl, trăsesese în adâncime* și acum îl ținea cu fața în jos în cavitatea stâncoasă.

— I-Am spus toate luminile subacvatice stinse, repetă Haddix, ascuțindu-și vocea.

— Așa e ea, Ezra, mai emotivă, interveni Wolfe. Apoi se întoarse spre Haddix: E o chestie foarte interesantă. Nu te supăra, o să le stingem peste câteva minute.

Ea își înăbuși o replică și-și croi drum prin mulțime spre stația tehnologică a lui *Bert*. Deodată, pe unul din

21 Ora două - direcție la 60° dreapta, față de direcția de înaintare.

monitoarele mari, costumul ud, se întoarse cu fața în sus. Cei din cabină încremeniră. Abia apoi își dădură seama că scafandrul fusese răsturnat de curenții provocați de *Ernie*, care agita apa. McConkey fredonă uvertura din tema „Amurgul”; râsetele umplură cabina. ROV” își începuse manevra spre țintă, ceea ce provocase răsucirea costumului, făcându-l totodată să urce și să coboare ritmic.

În sfârșit, Haddix ajunse la stația tehnologică a lui *Bert* și reuși să dea comenzile pentru stingerea tuturor lămpilor vehiculelor. Dar înainte de a putea apăsa pe Enter, un prim plan incredibil apăru pe monitor și făcu să înghețe lumea din încăpere. Pe fruntea costumului, prinsă de neoprenul negru, strălucea o insignă albastră – un cerc, care înconjură Steaua lui David.

— Un scafandru israelit, murmură McConkey. Bietul băiat, a murit cam departe de casă.

Imaginile dispărură de pe ecrane.

— Sam, ridică-l pe *Bert* la o sută de picioare, spuse Haddix.

Lippman începu automat să manevreze cablul săniei. Rick Wolfe rupse primul tăcerea înghețată:

— Ce naiba faci, E.J? se răsti el, croindu-și drum spre ea.

Haddix deschise fermoarul de la veșnic prezenta ei geantă, scoase un plic și i-l înmână. Înăuntru se afla o «singură foaie de hârtie. Wolfe privi antetul și se încruntă. Apoi, pe măsură ce citea, devenea tot mai palid. Încercând să-și revină, se întoarse spre ceilalți din cabină și anunță:

— „Până la următoarea notificare, această expediție este sub comanda locotenentului Haddix”.

— Din autoritatea cui? întrebă navigatorul Heppel.

— A directorului de la GIO. Sunt vehiculele marinei și se pare că le vor tefere înapoi.

— Pot face ei asta?

— Afirmativ, răspunse Haddix, conștientă că toți ochii

erau ațintiți spre ea. Considerați uitat tot ce-ați văzut. Vizitatorii noștri greci nu trebuie, repet, nu trebuie să știe despre costum. Și până la următoarea notificare accesul în această cabină va fi limitat, exceptând cazul în care permit personal cuiva să intre. Dacă domnul Wolfe și Kabelo doresc să mai rămână, am în schimb rugămintea ca ceilalți dintre dumneavoastră să părăsească cabina și să se adune la unitatea de tracțiune.

Ceilalți, nedumeriți, începură să părăsească cabina. Haddix se întoarse spre Kabelo:

— Jeff, îți dau sarcina să ții pe toată lumea pe puntea de la pupa până ce pleacă grecii. Și când ai să o vezi pe Parkhill, spuse ea, referindu-se la colega ei mai tânără, trimite-o aici.

Haddix își îndreptă acum atenția spre Wolfe, a cărui uimire se transformase în mânie.

— Rick, aș vrea să-i însoțești pe greci până pe șalupă. Apoi informează-l pe căpitanul Nicholas despre schimbarea comenzii, și spune-i că vreau camuflaj pentru tot traficul radio vas-țarm.

— Altceva? întrebă el colțos.

— Am nevoie de o consolidare în această poziție. Să vină imediat un transponder la fața locului.

Wolfe privi de jur-împrejur și o văzu pe Kabelo cum îi conducea pe ultimii oameni afară din cabină. De îndată ce ușa se închise, se întoarse pe călcâie și spuse:

— Lasă fasoanele, E.J. Ce naiba se petrece?

Ea îl privi pieziș.

— Pe moment nu trebuie să știi. Îmi pare rău, Rick.

— Nu trebuie să știi? Iisuse, îmi prejudiciezi o expediție științifică - expediția mea! - și am dreptul să știu de ce.

Așteptă până ce fu evident că ea nu mai avea nimic de adăugat, apoi ieși val-vârtej din cabină.

Haddix blocă ambele uși ale cabinei și scoase din

geantă două cabluri și un magnetofon CD portabil. Acest aparat negru părea normal la prima vedere, dar structura lui internă, născocită de departamentul Q al NIS²²ului, i-ar fi uluit pe tehnicienii de la Sony. Haddix introduse cablul mai subțire în cutie, apoi se îndreptă spre stația tehnologică a lui *Bert* și se lăsă pe un genunchi. Cabina conținea destule mufe și alte piese care să doteze un magazin de electronică. Cu toate astea, ea mai adăugă în secret o piesă, sub consolă, îndreptând-o spre antena ascunsă în nodul de fire de pe acoperiș. După ce o puse în priză, folosi cel de-al doilea cablu ca să lege cutia neagră de computerul stației de lucru. Haddix apăsă butonul play de pe cutie. Un indicator mic, roșu, se aprinse; transmitătorul cu cifru era gata.

Apoi scoase din geantă trei discuri de computer de trei inches și jumătate. Unul păstra frecvența zilnică de transmisie, altul pornirea zilnică sau „salutul” - adică parola-cod, iar al treilea alfabetul zilnic; toate datele erau codificate în așa fel încât oricine ar fi dat întâmplător de discuri să nu poată pricepe absolut nimic.

Haddix făcu un apel prompt în DOS, și folosi drept cod numele de fată al bunicii ei. Drept răspuns, mașina se încarcă cu un program ascuns, care transpuse aiurelile acelea în engleză. Lucrând iute, Haddix întocmi un fișier pe care copie frecvența de transmisie, codul-parolă și alfabetul pentru 27 mai. Apoi își imprimă mesajul. După ce-l revizui dădu comanda „Transmitere”. Indicatorul roșu de pe cutie începu să licărească; codificarea funcționa. Patruzeci de secunde mai apoi, lumina se stabilizează; aceasta însemna transmisie expedită.

Haddix readuse computerul la condiția inițială, scoase cutia din priză și o puse la loc împreună cu cablurile și discurile. Apoi începu să aducă pe monitoarele

mari unele din imaginile înregistrate în ultimele trei ore; secvențele electronice ale adăpostului uman și bucata de placă ruptă din carenă, ca și banda video a lui *Ernie*, cu costumul de scafandru.

„La naiba”, se gândi ea. „Suntem aproape de vas. Într-adevăr aproape”.

I

SLTI LAND, MARYLAND

Ora GMT - 10,09 Ora locală - 06, 09 a.m.

Sfârșitul schimbului care începea la doisprezece noaptea și se termina la opt dimineața în camera de comunicații a Serviciului Naval de Informații al SUA, care își avea sediul în Suitland, Maryland, nu era niciodată liniștit, din simplul motiv că majoritatea vaselor americane de război navigau în zonele în care soarele se ridicase la orizont. Semnalele de la aceste vase asaltau una sau alta din stațiile Sistemului de Comunicații prin Satelit al Flotei, aflate în poziție fixă pe orbită deasupra oceanelor lumii, și erau captate de o antenă gigantică a Agenției de Securitate Națională la Fort Meade, la jumătatea drumului dintre Washington D.C. și Baltimore, Maryland. Acolo, super-computere tip Cray sortau mesajele și le trimiteau pe o cale sigură, prin cabluri fibro-optice, la adresant. Timpul total care se scurgea între transmisie și sosire la destinație, incluzând toate decodările necesare, dura mai puțin de două minute.

Un funcționar de la comunicațiile NIS căscă, mai luă o gură de cafea și se îndreptă spre o linie de imprimare care țacănea, imprimând mesajele în curs de constituire. Unul dintre ele îi sări în ochi.

— Hei, Dave! strigă el. Ți-o amintești pe Haddix? „Roșcata aia 1800 care a fost aici acum o lună? E pe Mediterana, făcând pe Mata Hari... transmițând în cifru „Delta și celelalte. Băiete, mi-ar plăcea să-i descifrez codul.

Cum nu primi răspuns, funcționarul privi de-a lungul

încăperii ca să-și descopere colegul studiind asiduu un panou. își reprimă un mormăit, se întoarce, și cele mai rele temeri i se confirmară.

Ofițerul de cart, Comandantul Feeney sestrecurase în încăpere și acum tăbărî asupra lui, ca un copoi care-și miroase prada, cu fusta apretată pocnind la fiecare pas.

— Domnule Arnold, care este procedura pentru transmisii Delta?

— Doamnă! Le vom înainta imediat ofițerului superior de informații!

— Domnule Arnold, nu-l văd pe acest ofițer prezent în această încăpere. Sunteți cumva dumneavoastră?

— Nu, doamnă!

— Atunci, vă sugerez să înaintați transmisia până nu mi ies din fire.

— Da, doamnă!

Funcționarul introduse mesajul descifrat al lui Haddix într-un tub, lăsă tubul să alunece în sistemul pneumatic și activă codul obișnuit.

Ofițerul superior de informații care era de serviciu parcurse foaia și dădu din cap. Era din Mediterana de la o expediție oceanografică civilă, și codul dala de cel puțin zece ani, mai înainte ca NIS să-și schimbe nomenclatura.

Se întoarce la computerul lui și imprimă *BRIGHT SHARK* (RECHINUL FULGER).

Datele umplură imediat ecranul. Când văzu persoana ce urma să fie contactată pufni în răs. De când începuse Departamentul Energiei să participe la operații informative? zâmbind încă, trecu pe linia exterioară.

WASHINGTON D.C.

Ora GMT - 10, 17

Ora locală - 06, 17 a.m.

În dormitorul de la etaj al unei case din Connecticut Avenue, în sectorul de nord-vest al capitalei, Clifford Zeman se sculă la primul apel al telefonului de pe noptieră.

Un om de cincizeci și cinci de ani, Zeman se retrăsese din Marină și se afiliase la Departamentul Energiei; era acum subsecretar însărcinat cu monitorizarea transferurilor internaționale a materialului și tehnologiei nucleare. Dregându-și vocea, ridică receptorul:

— Da?

— Domnule Zeman, aici e Schaal de la DOE Security. Un apel secret de la Suitland. îl puteți primi?

— Afirmativ. Stai un moment, să comut liniile. Telefonul lui Zeman era un telefon guvernamental STU III. Apăsă butonul de protecție la interceptare și spuse:

— O.K., sunt pe fază.

— Bine, domnule. Rămâneți pe fir până transfer...

Se auzi un clic, apoi o altă voce de la celălalt capăt al firului:

— Vorbesc cu domnul Clifford Zeman?

— Da, cu el.

— Comandantul Bill O'Connor, NIS. Sunteți asigurat contra interceptărilor?

— Afirmativ, comandante.

— Domnule, tocmai am primit un mesaj referitor la cazul *Bright Shark* și se spune că dumneavoastră sunteți omul pe care trebuie să-l anunțăm.

Bright Shark... enigma Israelului. Zeman zâmbi ușor - fuseseră necesare două apeluri la șeful operațiilor navale, ca să obțină vehiculele de sondaje teleghidate la mare adâncime pentru această expediție civilă în *Hellencian* - așa că știrea îl puse pe gânduri.

— Comandante, asta e o operație combinată CIA-DOE, desemnată ca top-secret, spuse Zeman. La începutul afacerii Jonathan Pollard toate agențiile de informații ale SUA încă mai făceau intense cercetări asupra penetrațiilor adiționale ale Israelului. Pe moment DOE își asumă poziția de vârf. În ce stadiu suntem?

— Domnule, sonda a stabilit un contact vizual cu

rămășițele din țintă. Adâncimea la care se aflau, douăsprezece mii cinci sute de picioare. Ținta propriu-zisă nu a fost văzută, dar se crede că se află pe o rază de două mile. Pe moment păstrează poziția, așteptând noi ordine. La bord se mai află un transmițător cu microunde de la o cercetare geofizică anterioară. Se bazează pe imagini Satcom bazate pe un releu de protecție. Încheiat raportul.

— Mulțumesc, comandante. O să-l luăm de acolo, spuse Zeman, întrerupând legătura și formând direct ura apel la DOE Security.

— Necazuri, Cliff? întrebă încet soția lui, Jeanne, de pe cealaltă parte a patului.

— Hmmm? Nu, nu cred, dragă. Doar niște fire neînnodate de mai mult timp.

„Și ca să le putem înnoda puțin, se gândi el, va trebui să dovedim că un anume aliat al SUA a vândut un timp la negru material fisionabil în Ierusalim. Zâmbetul lui Zeman pieri în timp ce-și freca fața. La naiba, va trebui să se bărbierească și să facă un duș la birou. Apoi își reîndreptă atenția spre telefon.

— Schaal, tot Cliff Zeman. Am fost pus în alertă că o operație cu numele de cod *Bright Shark* s-a deschis. Caută pe sistem și vezi dacă nu avem vreun agent familiarizat cu problema. Aștept la telefon.

Zeman declanșa difuzorul, luă un creion și o mapă și începu să proiecteze un plan de acțiune. Ar fi trebuit mai mult de o zi ca să aduci pe unul din oamenii lui pe

Mediterraneană. Cât de experimentat era ofițerul superior de acolo? Cât de temeinic fusese instruit?

— Domnule? Am lista cu agenții.

Zeman o văzu pe Jeanne ridicându-se și îmbrăcând un halat de baie.

— Dă-i înainte, Schaal, spuse el, făcându-i semn lui Jeanne că poate să rămână.

Ea îl ignoră și ieși din cameră.

— Bruckner Cornelius, retras 1974, decedat 1979.
Herrman Gerald retras 1985...

Cum Schaal continua lista, Zeman fu surprins de câte nume din trecut îi erau încă proaspete în minte și cât de ușor putea încă lega fețele de nume.

— Stai pe fir... Seattle Office, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Bine. Găsește-l și îmbarcă-l la bordul unui avion turboreactor militar. Ia câți oameni ai nevoie.

Zeman își ridică mapa.

— E vorba de un vas civil de lângă Creta care ne-a trimis pe microunde niște date interesante. Marina ne datorează niște favoruri... cere-le să trimită un avion-ștafetă în zonă, și trimite-mi nota de plată. Apoi cere la Nav-Oceano să prelungească durata activului lor de la bordul vasului. Când primesc astfel de ordine, își instruiesc probabil roboții să-și atingă ținta mai înainte de a ajunge noi acolo. În al treilea rând, vreau o listă cu toți angajații de la bordul vasului. În al patrulea, vezi ce rol are fiecare. În al cincilea, sun-o pe Ann Davis și spune-i să se ducă la biroul ASAP. Asta-i tot pentru moment, Schaal.

— Da, domnule.

Zeman se îmbracă grăbit, își înșfăcă servieta și coborî scările.

Jeanne stătea la ușa garajului, cu o cană de cafea acoperită la îndemână.

— Nu trebuia.

— Abia am avut timp s-o pun o clipă la microunde, spuse ea.

Zeman se aplecă s-o sărute în grabă.

— Ceva noutăți? întrebă el.

— Te referi la ziua de mâine? Prietenul Norei și părinții lui se întorc în țară pentru weekend, îți amintești?

— Bineînțeles. Masa la unsprezece și jumătate. Tort.

— Numai de n-ai uita, spuse ea, dând nemulțumită

din cap.

Îi întinse lui Zeman cana de cafea, îi deschise ușa și-l mângâie cu afecțiune pe spate în timp ce ieșea.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 10, 29

Ora locală - 01, 29 p.m.²³

Câțiva dintre membrii echipajului lui *Fanning II* transferau bagajele academicienilor greci pe șalupa ancorată sub pasarelă. În spate, pe puntea de la pupa, Rick Wolfe îngenunche lângă cadrul-A, pregătindu-se să pună la apă un repetitor de impulsuri, vopsit în galben strălucitor.

Acest dispozitiv, înalt de douăzeci de inches, consta din două emisfere din plastic de mare rezistență care protejau un balon de sticlă etanș. Înăuntrul balonului se aflau montaje electronice destinate comunicării pe frecvențe sincronizate cu un dispozitiv acustic de emisie -, ceptie, care atârna pe o latură a vasului, laolaltă cu niște baterii care să asigure alimentarea cu energie timp de un an întreg. Atașând o greutate suficientă de repetitorul de impulsuri, care în stare normală plutea deasupra apei, acesta se putea scufunda pe fundul oceanului. Acolo, în funcție de comanda transmisă, putea să emită impulsuri de radio-locator ultrasonic, prin care-și anunța poziția, putea trece în regim de așteptare sau, când primea comanda, se putea detașa de greutatea de care era ancorat și reveni la suprafață. În cazul în care acest lucru s-ar fi produs în timpul nopții, un semnal luminos, clipind pe deasupra carcasei de plastic, ușura recuperarea lui.

Wolfe nota repede frecvențele de emisie/recepție ale receptorului de impulsuri. Scoțându-i priza armată magnetică, se lupta să coboare la apă aparatul greu de șaptezeci de pfunzi. Când repetitorul, de forma unei mingi galbene, plutea pe deasupra mării albastre, desfășură firul

23 p.m. - postmeridian.

pe o lungime de 300 de picioare, suficient ca să suspende în siguranță repetitorul deasupra fundului mării. Apoi fixă la capătul firului un lanț greu, pe care-l răsturnă în apă. În câteva secunde, repetitorul dispăru în adâncuri.

Wolfe se întoarse și se îndreptă spre greci, pentru a-și lua rămas bun.

— Cea mai interesantă călătorie, spuse Stathoplos, întinzându-i mina. Ne pare rău că plecăm așa curând. Dar atât doctorul Los, cât și soția mea și cu mine, vă mulțumim pentru că ne-ați găzduit la bord.

— Plăcerea a fost a noastră, Yanni. Wolfe se întoarse spre Demetra Stathoplos și adăugă: Aveți cuvântul meu că n-o să vă vătămăm niciuna din descoperirile astea.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, deși trebuie să realizați că „descoperirile” se află în ape internaționale.

— Plăcile care ne interesează pe noi sunt tectonice, nu Kamares, spuse Wolfe. Apoi, amintindu-și de acțiunile neprevăzute ale lui Haddix, adăugă: Bineînțeles, până când locotenentul Haddix nu se hotărăște să dea noi ordine.

— Cred că asta e una din femeile pe care le-a avut în minte Aristofan când a scris *Lysistrata*. Văzând privirea goală a americanului, doamna Stathoplos adăugă: O piesă despre niște femei care... care... cum să spun, care s-au hotărât să nu se mai dea bărbaților lor până când n-au eprit războiul.

Wolfe chicoti ursuz.

— Demmie, o să-ți transmit luni prin fax o hartă detaliată, și am să-ți trimit o videocasetă cât de curând posibil.

— Nu-i nevoie să te grăbești, prietene. Comorile astea n-or să se urnească din loc până când țara mea n-o să pună la punct niște submarine ca ale voastre, spuse doctorul Stathoplos.

Demetra râse.

— Asta aștept. Poate ai să participi la o expediție împreună cu soțul meu și o să le recuperăm împreună.

— M-ar bucura nespun.

Un membru al echipajului se apropie ca să anunțe că bagajele fuseseră duse în șalupă. Wolfe și grecii începură să coboare scara.

La treizeci de picioare depărtare, pe duneta lui *Fanning* II, o siluetă singuratică se prefăcea că bea dintr-o cană cu sifon, în timp ce se sprijinea de balustradă și studia activitatea de pe puntea de la pupa.

În cabina de comandă nu mai intrase nimeni după ce Wolfe iezise să lanseze repetitorul de impulsuri, ceea ce însemna că Haddix era acolo singură. La naiba, de ce n-o fi ieșit să-și ia rămas bun de la greci? Cu toate mijloacele astea de monitorizare exista posibilitatea să lase aparatele singure pentru un timp scurt. Dispozitivele de emisie-recepție a datelor și graficelor acustice, ar fi înregistrat tot ce apărea nou.

Omul de pe dunetă își mișcă nervos cana, care era surprinzător de grea. Se simțea singur și nehotărât; măcar dacă prietenii lui i-ar fi asigurat o carte de coduri, ca să poată cere instrucțiuni pe ultrascurte. În sfârșit, omul își adună curajul - situația cerea să se acționeze, în ciuda riscurilor - și se îndreaptă încet spre tribordul vasului, în partea opusă aceleia de unde pleca șalupa.

Jos, pe puntea de la pupa, îl văzu pe Wolfe făcând un ultim semn de adio, apoi întorcându-se la cabină și bătând la ușă. Acum e momentul, gândi el; acum, când Haddix e preocupată. Aruncă o privire iute în ambele direcții, ca să se asigure că nu era nimeni pe dunetă care să-l poată vedea, își trase brațul înapoi și aruncă cu putere cana cu sifon, privind-o cum se rostogolea în mare într-un arc sclipitor, scufundându-se la treizeci și cinci de picioare.

Cana dispăru din câmpul vizual cu o iuțeală uluitoare. Pe când se scufunda se declanșă un întrerupător

care o despică longitudinal; ambele jumătăți își continuară călătoria spre adâncuri. La cincisprezece picioare adâncime, una din părți explodează cu o bubuitură surdă. Șase secunde mai târziu, la fel se întâmplă și cu cea de-a doua.

Cam în paisprezece minute, dacă prietenii lui ascultau, așa cum promisese, ar fi recepționat acest apel urgent de ajutor – și ar fi trebuit să se grăbească să trimită întăriri.

ȚĂRMUL VESTIC OCUPAT AL ISRAELULUI

Ora GMT – 11, 01.

Ora locală – 02, 01 **p.m.**

Familiile israelite care construiseră Herzl, un „nou sat” pe teritoriile ocupate din nordul orașului Beit Fajjar în Deșertul Judeei, se simțiră reconfortate când Leon Rose sosi pentru un weekend la vila lui de la țară.

Într-un fel, Rose era o celebritate națională; un superb tactician militar care-și trecuse țara prin patru războaie, în care își riscase propria piele, iar mai apoi un pătimaș politician, care contribuise la păstrarea unor vaste teritorii – Teritoriul de Nord, înălțimile Golan și Sinai, Țărmul de Vest – recuperate de la vecinii arabi din 1948. Actualmente, ca pedeapsă pentru rolul jucat în nefericita aventură din Liban de la începutul anilor 1980, Rose funcționa ca ministru fără portofoliu; dar situația se putea schimba dintr-o clipă în alta, pentru că fragila coaliție guvernamentală din Tel Aviv se dovedise jalnic de stângace în problema legată de *intifada* sau răzvrătirea palestiniană, care începuse încă de acum șase luni.

Mai era și un al doilea motiv, mai practic, pentru care imigranții așteptau vizita lui Rose. Spus pe șleau, Rose era unul dintre cei mai bine păziți oameni din Israel. Când sosea Rose, soseau și agenții de la Shin-Bet, serviciul național intern de securitate, împreună cu un pluton de soldați de la Forțele de Apărare. Și atâta timp cât rămânea

în reședința lui, cetățenii din Herzl nu erau nevoiți să-și apere teritoriul contra nemulțumirilor palestinieni pe care-i alungaseră; profesioniștii se ocupau acum de asta pentru ei.

Rose, pe de altă parte, avea rare ocazii să voiajeze în „noul sat”. Odinioară, pe când, atât el cât și națiunea lui, erau încă tineri, trăiseră într-o manieră spartană. Acum, la șaizeci și doi de ani era scutit de priveliștea șirurilor de case prefăcute în cenușă, sau îngrămădite una în alta, de parcă s-ar fi sprijinit reciproc, rit și de imaginea șirurilor de puieți subțirei care nu mai apucaseră să dea umbră. Și mai deprimați erau chiar imigranții; cei mai mulți dintre ei reprezentau a doua generație a pionierilor, care găseau o plăcere perversă să rămână în trecut; la Herzl, de exemplu, exista doar un singur aparat TV, în centrul comunității, și niciun dispozitiv de aer condiționat. Pentru Rose, cumpătarea aceasta îi sugera o încercare de compensare a copilăriei lor, pe care o considerau prea confortabilă.

Totuși, dacă aveai o viziune mai largă a micii clici de lideri politici și religioși, nici pe departe atât de perfecți ca Rose, realizai că manipulau stângaci problemele interne ale Israelului, și-i secau resursele, și așa insuficiente.

Cu toate acestea, Rose dorise să meargă la Herzl, deoarece ținea să fie văzut apărând dreptul imigranților de a construi oriunde voiau. Fisurile politice ale națiunii lui se lărgeau. În curând, liderii care favorizaseră înțelegerea cu dușmanii de moarte ai Israelului urmau să fie total discreditați; în curând, electoratul conservator, în creștere, va căuta un om care să poată reface zelul inițial.

Când ziua va veni, Leon Rose intenționa să fie pregătit.

Între timp, mai trebuia să îndure niscaiva greutate. De exemplu, Rose intenționase să-și petreacă actualul weekend în apartamentul lui din Tel Aviv. Dar era

programat la Herzl un fel de târg, și lui Rose i se ceruse să participe în calitate de mare maestru de ceremonii. Când atașatul lui de presă află că echipa de „actualități a televiziunii urma să fie prezentă, Rose acceptă, nu înainte de a-i blestema în gând pe americani pentru că inventaseră conceput „photo opportunity”²⁴.

Peste câteva ore, când soarele va coborî spre apus și briza înserării se va răcori, va putea să-și facă lectura afară. Deocamdată stătea în vizuina lui, îmbrăcat doar într-o pereche de chiloți de baie, transpirând din greu, în ciuda eforturilor făcute de cele două ventilatoare mari de a îndrepta asupra-i aerul amortit al deșertului.

Hârțile pe care Rose le adusese la Herzl, erau o serie de monografii ale armatei Franceze de prin anii '60, care evaluau tacticile folosite contra secesioniștilor algerieni. Rose lăsă pe masă un raport tehnic despre felul în care generalul Jacques Massu reușise să înconjoare cu armata și să cerceteze străzile sinuoase ale *casbah*-ului din Oran. Ar fi aceste tactici eficiente în cazul *intifadei*? Poate, reflectă Rose. Chiar dacă francezii câștigaseră multe bătălii, în ultimă instanță pierduseră războiul; ceea ce nu trebuia să se întâmple aici. Privi abătut la jumătatea de pui prăjit de pe masă, care-i făcea cu ochiul. Tot cu ochiul îi făcea și cealaltă jumătate, care stătea în frigider. Un recent afiș politic îl convinsese să facă ceea ce de un deceniu încercau soția, copiii, doctorii și prietenii, fără să reușească; să înceapă să țină dietă. Afișul, purtat în Ierusalim, la un marș de protest, de o fată palestiniană, nu mai mare de opt ani, prezenta numele lui mâzgălit de-a lungul unei fotografii a unui actor din *Războiul Stelelor*, obezul Jabba. Până și soldații israeliți râseseră. Rose își privi pânțelece asudat și lucios și oftă. Încă două săptămâni de regim drastic și va putea să-și încheie

24 Photo opportunity - împrejurări favorabile pentru a apărea în fața camerelor de luat vederi ale televiziunii.

cureaua în ultima gaură.

O mașină trase în fața casei. Rose știa că era prea devreme ca să fie soția lui, care nu urma să sosească decât după patru. Curios, se ridică din scaun și se îndreptă spre sufragerie.

Soldatul de serviciu deschise ușa ca să-l lase să intre pe atașatul de presă al lui Rose, Ehud Nir.

— Leon, n-o să-ți vină să crezi, spuse Nir, fluturând triumfător un plic. Peres a înnebunit!

— Ce-ai adus aici, Ehud?

— Un proiect propus de Labor... vor să crească cota de textile din bumbac importate din Taiwan!

— Un șoc cumplit pentru noi toți, spuse Rose, incapabil să-și rețină sarcasmul din voce. Vechiul lui mentor, Dayan, avusese dreptate; ca să practici o funcție de stat, trebuia să treci mai întâi prin mărunte slujbe politice; judecând după emoția atașatului său de presă, se părea că Nir realizase că industria de bumbac din Israel, începătoare, se va resimți amarnic doar la sugestia unei creșteri a cotei de importuri. Ceea ce însemna că Rose era obligat să spună ceva despre asta la deschiderea târgului, remarcă care, bineînțeles, urma să apară la actualitățile de seară. Ce pusese la cale senilul acela de manipulator al mas-mediei, adică Reagan? Sau mai exact bețivul acela al lui de expert în relații cu publicul, Deaver?

Telefonul sună. Apucă în grabă receptorul:

— Aici Rose.

— Ai auzit noutățile?

Era Ephraim Levenger, un vechi camarad de arme, acum ocupând o înaltă funcție în Mossad, agenția națională de informații.

— Shamir a fost prins în pat cu Peres și aveți fotografii color, probabil! hohoti Rose.

— Ai auzit noutățile?

Rose se încruntă; nu era în firea lui Ephraim să fie

așa de categoric.

— Nu, prietene, n-am auzit noutățile.

— Ben mi-a spus că stația noastră subacvatică din Haifa a detectat două explozii la șase secunde diferență una de alta. Un semnal de la unul din oamenii noștri. Ephraim se opri, de parcă ceea ce urma să spună era prea înspăimântător ca să fie spus cu glas tare – sau de parcă n-ar fi garantat pentru securitatea liniei. Reluă cu greu: Poate că pelerinii n-or să mai întârzie mult la târg.

Brusc, Rose se simți de parcă s-ar fi prăbușit într-un ghețar.

Categoric că nu era acum timpul să fie scoase la iveală vechile secrete. „A fost – când? – acum douăzeci de ani?” – se întrebă el.

— Spune-mi care-i cea de-a doua parte?

— Un vas științific american.

— Înțeleg. Și Washingtonul ne-a trimis o notificare oficială?

— Sunt sigur că o vor face, replică Ephraim, sardonice, de îndată ce vor putea obține o confirmare sigură.

Deci americanii nu voiseră să le împărtășească noutățile, ceea ce însemna că plănuiau să procedeze singuri la investigații. Printre aceste devastatoare informații, o singură speranță; americanii încă nu-și apucaseră prada. Rose cântări câteva momente situația, apoi spuse:

— E o problemă delicată.

— Da.

— E posibil să câștigăm ceva timp?

— O să văd ce pot face, replică Ephraim. Neoficial, bineînțeles.

— Bineînțeles. Spune-mi, ești liber să luăm ceaiul împreună?

— În locul nostru obișnuit?

— Da, răspunse Rose.

— Să-l invit pe Ben?

— Da.

— Bine. Reține o masă. Vom fi acolo într-o oră.

Rose puse receptorul jos și privi în gol pe fereastră.

Cele două fete de la ușa vecină glumeau cu soldații IDF care păzeau casa. Peste stradă, soția lui Meir stat ea sub o umbrelă, legănând un cărucior de copil. Subit, Rose nu dori nimic altceva decât să tragă un pui de somn. Un somn lung.

— Leon? Te simți bine?

Rose se întoarse spre atașatul lui de presă.

— Da, Ehud, foarte bine. Trebuie să dăm de Abia Sofaer de la Justiție. Americanii s-ar putea oferi să negocieze niște chestii despre care s-ar putea ca noi să nu știm nimic.

Clipi și se îndreptă spre dormitor, să se îmbrace.

— De ce nu lași aici hârtiile astea despre cota de bumbac, ca să le studiez când o să mă întorc?

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 11, 10.

Ora locală - 02, 10 **p.m.**

— Devii paranoică în chestia asta, îi spuse Rick Wolfe Ednei Haddix, din celălalt capăt al cabinei. Pufni nemulțumit în timp ce ea puna în ordine benzile video și discurile laser, ascunzându-le vederii, și aranjându-le în siguranță sub harta maritimă; făcuseră controlul în timp ce ea începuse să piloteze sania, cu o echipă doar din trei oameni.

— Uită-te la terenul de acolo... la naiba, parcă ai căuta un loc unde să se petreacă un accident cu roboții ăștia!

— Astea-s ordinele, replică ea de la stația tehnologică a lui *Bert*, fără să-și ia ochii de la monitoarele mari de pe peretele frontal al cabinei.

De fapt, Haddix era mai supărată decât Wolfe, deși pentru motive diferite. Era supărată pe ea însăși. Nu-și putea ierta nici cea mai mică greșeală, și iată că făcuse una.

În timpul scurtei pledoarii pe care o făcuse la Suitland, nu se gândise să ceară personal suplimentar la bordul lui *Fanning* II. De ce această scăpare din vedere? Pentru că misiunile anterioare, din cei patru ani și jumătate de carieră în Marină, fuseseră lipsite de evenimente? Pentru că perspectiva de a obține în final comanda o făcuse imprudentă? Pentru că sarcina ei de a căuta demult pierdutul submarin israelit părea atât de fără rost? Ori pentru că, cu câteva zile mai înainte, aceasta fiind ultima ei sarcină ca 1800, fusese prea preocupată de planificarea restului vieții ei?

Pentru că Haddix se dusesese la Marină nu ca să vadă lumea, ci ca să-și poată finanța studiile universitare. Elevă excepțională la liceu, fusese profund rănită când, nu atât zgârcitul, cât misoginul ei tată, se opusese să-i asigure continuarea studiilor.

„Fratele tău trebuie să-și continue studiile, spusesese ei; o fată care arată ca tine, nu”.

Hotărâtă să-și croiască propriul drum, Haddix reușisă să fie admisă la Universitatea Stanford, unde se înscrise pentru primele cursuri. Se înscrișese și în Corpul de Antrenament al Ofițerilor de Rezervă ai Marinei, care-i garanta patru ani de școlarizare și cazare gratuită, și-i cerea în schimb să efectueze trei ani de serviciu în cadrul Marinei, conform gradului obținut. În timpul celui de-al doilea an de studiu, Haddix se întâlnise cu un absolvent, dar personalitatea acestuia, o interesă mai puțin decât domeniul în care el se specializase: stratigrafia, studiul inter-relațiilor dintre diferitele straturi ale crustei planetei. Din curiozitate, urmă câteva cursuri de geologie. Acestea îi relevară o suită de eminente geofizicieni și fascinante

teorii, precum deriva continentelor. Această teorie susținea că cele șapte continente ale pământului făcuseră parte în trecut dintr-un continent unic numit *Pangaea*. Apoi începuseră să migreze despărțindu-se încet unul de altul, și plutind pe deasupra unor plăci gigantice de crustă semitopită, numite plăci tectonice. Dovedirea acestei teorii depindea de o meticuloasă strângere de date, de raționament deductiv și, din când în când, de câte un adaos de imaginație. Materia o încântă pe Haddix mult mai mult decât pediatria, de exemplu; își luă diploma în geofizică și se hotărî să-și continue doctoratul în geofizica marină.

Aici, Marina, care nu se dădea în lături să-și atragă personal calificat, îi făcu lui Haddix o ofertă pe care aceasta n-o putu refuza. Avea de ales între a continua ca până atunci – deși fiecare an de muncă pentru doctorat însemna doi ani în uniformă, și între posibilitatea de a-și plăti imediat datoriile pentru cei trei ani de studiu. Nu e nevoie să mai spunem că Haddix găsi șanta jul exasperant, dar finanțele ei reduse, nu-i lăsam altă opțiune. Consimțise, știind foarte bine că atunci când va termina Institutul Scripps de Oceanografie din La Jolla, California, și-și va îndeplini obligația militară, urma să se apropie de patruzeci de ani.

De abia când sosi la Scripps realizează Haddix că numai găsimdu-și un post de asistent pe un vas de cercetare ar fi putut efectiv să-și autofinanțeze studiile, cu prețul petrecerii pe mare a weekend-urilor într-o plictiseală exasperantă. La sfârșitul primului ei an de studiu, Haddix luă cea mai importantă hotărâre din viața ei. Luându-și o autorizație academică și făcându-și călătoria de serviciu care acum se întindea pe o durată de șaisprezece luni, ar fi putut câștiga șapte ani pentru viitorul ei. Alegerea îl supără pe mentorul ei de la facultate, o costă pierderea unui prieten și displăcu Marinei, căreia nu-i plăcea să fie

dusă prin astfel de manevre.

Totuși, NavOceano, căreia i se destinase, o tratase corect. Pe lângă supărătoarea ei misiune militară, Haddix lua parte și la expediția științifică civilă, ceea ce urma să-i aducă un folos considerabil când se va fi reîntors la studii. Să ia parte împreună cu Rick Wolfe la inspectarea *Hellencianului*, însemna ceva nou pentru ea.

Adevărat, mai întâi trecuse prin rutina de la Suitland, ea să primească atât o instrucțiune informativă, cât și un scurt curs de manipulare a ultimelor dispozitive de comunicații în miniatură. Dar una era să fii ofițer naval la bord, și cu totul altceva să ai în grijă o operație strict secretă de securitate.

La fel de uimitor era faptul că NavOceano le instruisese pe Haddix și pe cele două. subordonate ale ei să nu poarte uniforma pe durata misiunii, și apoi le îndreptase pe toate trei către Departamentul Energiei. Ea își închipuise că personalul de acolo era format doar din roboți ce constituiau un fel de rețele Geiger, al căror maxim amuzament îl constituia descoperirea de scurgeri de radiații de la centralele nucleare. Ce interes ar fi putut avea ei să descopere o epavă israelită care zăcea de mai bine de două decenii pe fundul Mediteranei?

Și, o problemă mai îngrijorătoare era aceea referitoare la capacitatea DOE de a face cercetări informative și contrainformative asupra echipei lui Wolfe și a echipajului navei *Fanning* II. Era DOE capabilă de asta? Procesul de votare îi luă de obicei lui NIS cel puțin o săptămână, și chiar mai mult când era vorba de ceva, extranațional. Iar esențialul era viteza, pentru că Haddix resimțea acut lipsa personalului. De exemplu, transmisia ei iminentă către țarm depindea de un transmitător cu micro-unde pe care geologii de la ONYXX îl deconectaseră și îl puseseră deoparte. Din fericire, Roland Vigneron se oferise s-o ajute. Francezul făcuse o improvizație care includea

montarea, în cabina și așa înghesuită, a unei grinzi panou pe care urma să fie montat transmițătorul. Haddix se scuzase pentru faptul că în cabină accesul fusese interzis; dar până nu știa dacă putea avea încredere în fiecare persoană de la bord, nu se putea bizui decât pe Rick Wolfe și pe cele două subordonate, Kabelo și Parkhill.

Pe moment, Parkhill supraveghea atât puntea de la pupa cât și pe internul israelit Ariei Kahane – a cărui bunăcredință era sub semnul întrebării, în timp ce Wolfe pilota *Fanning II*, iar Kabelo pilota sania.

Greutatea relativă și poziția celor trei descoperiri – adăpostul uman, placa de carenă și costumul de scafandru – sugerau că obiectele fuseseră purtate de curent de pe un vas scufundat spre sud-sud-est. Cercearea se continua pe o singură linie, în acea direcție. Camerele, de la Lordul lui *Bert* mai puseră în evidență niște bucăți mari de metal; să fi fost rămășițele aceluiași vas?

Haddix se ridică și trecu la stația radiolocatorului. *Fanning II* se întorcea la locul unde zăcea adăpostul uman, pe jumătate îngropat la baza unei coline înalte de 1.500 picioare. Intensificase secvențele electronice ale imaginii adăpostului și le cerceta zadarnic, căutând o cheie care să-i permită identificarea vasului. Să-l coboare și pe micul *Ernie* pentru încă o inspecție? Dar dacă îl pornea pe ROV, cine ar fi văzut de stația tehnologică? Haddix dădu din cap nemulțumită și se îndreptă spre Kabelo:

Jeff, urmează o colină de 450 metri înălțime. Mai bine ai începe să urci.

— În regulă, E.J.

Wolfe privi peste umăr:

— E.J., ai stat de cart peste șase ore. Cât vrei să mai continui?

— Ținta trebuie să fie pe o rază de o milă. Pot continua până o descoperim.

PARCUL NATIONAL DE PE MUNTELE RAINIER,

WASHINGTON

Ora GMT - 12, 28.

Ora locală - 05, 28 a.m.

Ceața spânzura de-a lungul râului, ca un lînțoliu gripal. În câteva minute, primele raze ale soarelui din această nouă zi vor reliefa crestele munților Rainier, la treizeci de mile spre est și vor trezi aerul vâscos și amortit la viață; și curând după aceea, perdelele spectrale se vor învoluta și dizolva. Pe moment totuși, acest peisaj sălbatic rămânea învăluit în tăcerea zorilor.

— Iată-ne ajunși, spuse Wendell Trent.

— Mi se părea mai aproape ieri, se văicări Erica, fiica lui, în vârstă de doisprezece ani, lăsând jos undița.

— Timpul trece mai repede când ai mai multe de făcut. Vino!

Trent echilibra sacii marinărești cu propria lui undiță, mai înainte de a-și întinde mâna ca s-o ajute să coboare panta spre apă. Acolo, de-a lungul râului, liniștea făcu loc murmurului provocat de curentul apei.

Trent își sprijini undița de un copac, apoi căută din priviri un loc unde să se instaleze. Desfăcu fermoarul sacoșei și scoase o plasă plină cu cutii de bere și apă minerală. Eegând-o de un buștean, o coborî în râu.

Erica luă de jos o piatră.

— Tată, asta o să trezească peștii?

— Probabil. Dar nu-i putem prinde dacă dorm, nu-i așa?

Erica îi adresă un zâmbet, apoi își ridică brațul și aruncă piatra cu toată puterea. Piatra dispăru pe dată în ceață; câteva secunde mai târziu o auziră căzând în apă.

— Casetele acelea video pe care-ți place să le vizionezi, nu încep ele așa: *Coșmarul de vineri, 13...* un râu singuratic, pierdut în ceață, o împrôscătură misterioasă. „Oh, nu, Freddie, nin mă face să înot în bulboana asta de pescuit, e înspăimântătoare...”

— Într-adevăr tată, spuse Erica, cu toată, ironia pe care o putea nutri o fată de vârsta ei. Astea-s filme la care se uită vechitura de Matty și neputincioșii lui prieteni. Noi ne uităm la unele mai sofisticate.

— Oh?

— Mda. Săptămâna trecută, Ruthie și Georgette și cu eu am...

— Ruthie, Georgette și cu mine, vrei să spui.

— Ai dreptate.

Erica acceptă cizmele vătuite pe care i le întindea tatăl, și se așază pe un buștean să le încălze.

— Oricum, am fost să vedem un film ca lumea.

Tlrent își aminti că văzuse recent afișul unui film ce părea popular printre adolescenți.

— *Big?*

Erica strârțibă din nas a dispreț.

— Nu! se numea *Bidl Dnrham*, și era vorba despre o femeie căreia îi plăceau jucătorii de base-ball, știi, și trebuia să aleagă între un tip tânăr care era într-adevăr talentat, dar mai simplu, și alt tip, mai în vârstă, dar mai șic. Kevin Costner, care-l juca pe tipul mai în vârstă, era așa de sexy.

El o privi neîncrezător.

— *Bidl Dnrham* e un film porno. Cum au avut acces trei fete de vârsta voastră la un astfel de film?

— Coboară pe pământ, tată, coboară pe pământ. Unde crezi că se află San Diego, în Kansas? Eu, Ruthie și Georgette putem intra la orice film vrem. Georgette e foarte împlinită, și când se machiază nu ne mai oprește nimeni pe nicăieri.

Erica se ridică și începu să tropăie, ca să încerce cizmele.

— Sunt mult prea greoaie. Chiar trebuie să le purtăm?

— Sigur. Apa acestui râu vine dintr-un ghețar. E rece

ca dracu'.

Trent se așează să-și încalțe și el cizmele.

— Tată, cum de știi că e un film porno? L-ai văzut?

Trent se încruntă.

— Singur? Sau cu o gașcă de colegi? insistă Erica.

Grijuliu, Trent își spuse că terenul pe care împingea ea discuția era mai minat decât cel pe care îl avusese de înfruntat în portul Hai Pong, în Vietnam.

— Nu, am fost cu o prietenă.

— Cum o cheamă?

— Nan.

— De ce n-a venit Nan cu noi? Nu pescuiește?

— Nan și cu mine ieșim împreună din când în când. Suntem prieteni, dar nu suntem un cuplu. În afară de asta, am păstrat weekend-ul ăsta special pentru tine.

Erica se prefăcu că se concentrează asupra peticelor din blană de miel de pe vesta ei de pescuit. În acel moment Trent înțelese brusc ce urmărea ea prin această conversație, mai mult, prin această excursie.

Fata lui, normal, se interesa tot atât de mult de natură cât și de băieți. După divorț, și retragerea lui din Marină, Trent își găsisese o slujbă la Seattle, în statul Washington. Anul acesta, cu ocazia Zilei Victoriei, se oferise *sq* facă un zbor de la Seattle la San Diego pentru a-și vedea fiica, dar Erica insistase să meargă în nord, să-și petreacă weekend-ul la pescuit. „De ce le place oamenilor să pescuiască, tată?” Câți ani avea când pusese prima oară această întrebare? Trei, sau patru? „Pentru că e o relaxare, dragoste. Ai timp să pui lucrurile în ordine”. Așa că ea își amintise răspunsul lui, și acum, credea el, existau niște lucruri pe care ea dorea ca el s-o ajute să le pună în ordine – și care însemnau, probabil, că un nou bărbat apăruse în viața mamei ei. Un tip fain, spusese Kath, divorțat, unul mai tânăr decât Matty. Și ceea ce-i mai important, un avocat, și nu un ambițios ofițer de marină.

Ceea ce tensionase ireparabil căsătoria lor, fusese timpul îndelungat petrecut pe mare, pe un submarin de urmărire rapidă. Mai devreme, înainte de a se naște copiii, lui Kath nu păruse să-i pese; cum Trent avea» domiciliul în San Diego, se putuse stabili și ea acolo, ca arhitect peisagist. După ce Trent devenise XO, sau ofițer executiv, pe un vas de atac de prima clasă din Los Angeles, staționat în San Diego, începuse să nu mai suporte cursele lui maraton, care o făcuseră să-și asume rolul unei supramame. Doi ani mai târziu, lui Trent i se oferise un post similar pe un vas de prima clasă, un „boomer”, în afara Bazei Navale Submarine, în Bangor, Washington. Confruntată cu aceste îndelungi și continue absențe - ca să nu mai punem la socoteală că își pierduse practica, atât de greu câștigată, în meseria ei de arhitect peisagist, Kath refuză să mai joace rolul bunei soții de marină; rămase în San Diego, cu Erica și Matty.

Culmea ironiei fusese că, în aceeași perioadă în care se pregătea pe de o parte divorțul, iar pe de altă parte luarea comenzii „boomerului”, Trent fusese la vizita medicală anuală, obligatorie pentru toți ofițerii care trecuseră de patruzeci de ani. Doctorii îi descoperiseră o bătaie cam neregulată a inimii, ceva ce nu-i afecta nici viața, nici cariera. Era totuși suficientă ca să-l descalifice pentru munca direct pe mare. Nedorind să comande un birou, în următorii cincisprezece ani, cât mai avea până la pensie, Trent își completase cererea de demisie. O înaintă odată cu hârtiile de divorț.

Expertii spuneau că copiii niciodată nu renunță la fantezia că părinții lor s-ar putea reuni vreodată. Dar în cazul, de față asta era într-adevăr o fantezie. Ce i-ar fi putut spune fetei lui? Că nu mai era cale de întoarcere? Că era efectiv fericit că se ivise în viața și în patul lui Kath un nou bărbat?

În acel moment, soarele îl salvă pe Trent, dându-i

ocazia să schimbe vorba:

— Privește...

Erica se întoarse spre flancul drept al Munților Rainier, care începuse să strălucească, ca aprins de o torță.

— Hai, scumpo, ziua e scurtă acum.

Trent adună undițele și-și deschise cutia de momeală. Erica privi înăuntru și spuse:

— E o goangă așa de frumoasă.

Arată spre un gândac de râu, roșu-verde-galben, cea mai vesel colorată gânganie din cutie. Trent nu credea că o să meargă prea bine în apele acelea, dar o puse totuși repede în vârful acului.

— Ține-ți undița, spuse el. Vrei ochelarii de soare? Acum trebuie să trecem vadul pe la stânga bușteanului ăstuia. Ești gata?

Trent păși în râu. În urma lui auzi cizmele Ericăi împrôscând prin apă, apoi un geamăt ascuțit:

— Tată! Apa e înghețată! Cizmele astea nu-s bune de nimic!

— Nu-ți face griji, ai să te încălzești, spuse el înaintând în râu.

— Nu așa de repede tată, te pierd prin ceață!

Locul pe care-l alesese Trent era la douăzeci de yarzi mai încolo.

— O.K., scumpo, de ce nu încerci să dai cu undița? Așa cum te-am învățat ieri... brațul înapoi, la un unghi de șaizeci de grade, apoi unul de șaizeci înainte.

— Erica apucă undița cu mâna stângă, o ridică, apoi își aruncă brațul pe spate. Își opri brațul în poziția corectă, dar ezită prea mult; undița se desfăcu complet și se pierdu în apă. Când, în sfârșit, porni mișcarea înainte, o făcu cu atâta forță încât scăpă undița, care zbură prin aer înainte de a cădea alături.

— E bine, scumpo. Mai încearcă o dată. Ține minte,

privește peste umărul drept, ca să știi când să pornești aruncarea.

Pe deasupra râului se auzi deodată bâzâitul înăbușit al unui elicopter, aflat acum la mare distanță. După zgomotul motorului, Trent își dădu seama că elicopterul coborâse mai jos. Poate să fi fost un zbor de explorare; poate niște excursioniști, care nu reușeau să coboare muntele înainte de căderea nopții.

Erica mai aruncă o dată undița. De data asta, undița zbură prin ceață și ateriză încet în afara limitelor vizibilității lor, la vreo treizeci de picioare depărtare.

— Tată! Am reușit!

Trent fotografie imaginea - fața ei jubilând, înconjurată de bucle vapoaze - ca s-o savureze mai târziu, după ce ea se va fi întors la San Diego; era unul din trucurile pe care le învățau tații divorțați. Vor face și copiii lui la fel? se întrebă el, apoi, instantaneu, alungă gândul.

— Teribil, scumpo. E vremea să ne câștigăm prânzul.

Fața fetei se posomorî.

— Trebuie să-i *mâncăm*?

Trent râse.

— Nu, e doar un fel de a spune. Nu-ți fie teamă, am adus sandvișuri. O.K. acum, hai să mai dăm cu undița spre bușteanul acela.

În următoarele zece minute, în timp ce soarele risipea ceața, tatăl și fata încercară tot felul de momeli pe care păstrăvii nu le găseau deloc pe gustul lor.

— Vino, scumpo, hai să căutăm alt loc, puțin mai în susul râului, spuse Trent, scoțându-și ochelarii de soare și punându-i la loc, în timp ce aștepta ca Erica să coboare după el.

Deodată, dinspre est, se auzi un huruit care se apropia rapid, făcând aerul să vibreze în jur. Trent se întoarse stângaci prin apa care-i ajungea până la genunchi, și văzu o gigantică formă neagră coborând cu repeziciune

spre ei, inhalând ultima perdea din ceața care se ridica deasupra râului. Recunosc pe dată silueta: era un elicopter de pasageri de 6 locuri, tip UH-1 Bell, cel mai probabil de la Baza Forțelor Aeriene McChord, din apropiere.

Trent o cuprinse pe Erica protector cu brațul - căci o simțise tremurând, în ciuda atâtor rânduri de haine - și rămase ghemuit în râu, uitându-se în sus, și dorind. ca inima să-și încetinească bătăile.

Oprindu-se cam la o sută de picioare deasupra râului, elicopterul făcu apa să spumege. Apoi se auzi un „clic”, urmat de o voce metalică, amplificată:

— Wendell Trent?

Trent își ridică brațul a confirmare. Un alt „clic” și aceeași voce metalică răsună iarăși:

— Căpitane, aici locotenentul Don Hinkle, Forțele Aeriene SUA. E un loc defrișat cam la șaiszeci de yarzi de poziția în care vă aflați acum. Vă cerem să ne întâlniți acolo.

Trent flutură iarăși cu mina; pilotul se îndreptă spre mal, plutind pe deasupra șirului de copaci.

— Tată? Mi-e teamă.

Trent strânse umărul fetei și o conduse spre mal.

— E.O.K., spuse el. Sunt prieteni.

Elicopterul se oprise într-o poiană unde era parcată mașina lui Trent. Rotoarele încă se mai învârteau. Un bărbat în costum de zbor - un locotenent, judecând după semnele de pe cască - se grăbi să-i întâmpine pe Trent și Erica, în timp ce aceștia își croiau drum prin iarba înaltă spre elicopter.

— Don Hinkle, se prezentă omul, salutându-i energic. În timp ce-i conducea spre elicopter, spuse:

— Domnule, vă cer scuze că v-am deranjat, atât pe dumneavoastră cât și fica dumneavoastră. Am primit ordin să găsim urgent un pescar, bărbat adult și încă unul, copil,

de sex feminin, undeva, în vestul Munților Rainier. Mi-e teamă că am speriat jumătate din pescarii din zonă.

— Și sigur toți peștii, spuse Trent, aplecându-se s-o ajute jae Erica să urce în elicopter. Apoi se urcă și el.

În timp ce Erica privea cu ochii uimiți panoul de comandă sofisticat de la bord, Trent luă o cască fonică de la Hinkle.

— Aici Wendell Trent.

— Bună, Wendell, spuse Cliff Zeman.

— Bună, Cliff.

— Când te apuci de ceva, băiete, apoi e bine să-ți termini treaba!

— Da, domnule.

— Kath s-ar putea să fie puțin supărată pe mine, spuse Zeman. Am fost nevoiți să o sculăm acum câteva ore ca să ne dea informații despre tine. Am asigurat-o că nici tu, nici Erica nu sunteți în pericol.

„Uf, se gândi Trent, următoarea lui vizită la San Diego o să fie penibilă; Kath avea toate motivele să creadă că aceste apeluri deranjante de la miezul nopții puseseră capăt căsniciei lor. După ce scuzele formale luaseră sfârșit, Zeman trecu la treabă:

— Îți amintești de *Bright Shark*?

— Cum aș fi putut uita? replică Trent. Am participat la operația asta când eram locotenent la NIS și apoi în calitate de căpitan. Niciodată nu l-am putut găsi.

— Acum două ore, un vas de cercetare civil a dat peste niște epave interesante.

— Unde?

— În *Hellencian Trench*, la vest de Creta.

Trent fluieră a mirare.

— E la mai mult de șase sute de mile - vest, de zona în care cercetăm noi.

— Probabil că de asta nu l-ați găsit niciodată, spuse Zeman, sec. Băiete, am revăzut dosarele. Dacă raportul pe

care l-ai făcut tu referitor la încărcătura lui *Bright Sheirk* a fost corect, înseamnă că vom fi nevoiți să închidem conducta Oslo pentru totdeauna.

— E încă deschisă?

— Afirmativ. Îți amintești când Toshiba le-a vândut tehnologii de excavație la preț redus sovieticilor?

— Sigur că da, spuse Trent, posomorât. Am luat masa cu un bătrân lup de mare, săptămâna trecută. Spunea că, cu toate mișcările astea secrete, tehnologiile lui Ivan sunt tot așa de tari ca și ale noastre.

— Ei bine, am aflat recent că a fost amestecat un partener secret în afacere. O companie pe nume Konisberg, proprietate a unor prieteni de-ai noștri norvegieni. De asta am nevoie de tine aici cât mai curând. Marina ne-a împrumutat un A-3 de la Whidbey Island să te ducă în est pentru o documentare. O să-l întâlnești la McChord.

— Dar fiica mea...

— O s-o trimitem cu avionul la San Diego ceva mai târziu, în dimineața asta. Îmi pare rău, Wendell, va trebui să renunțe la prânzul cu păstrăvi.

— Da, domnule.

Trent își scoase casca fonică și i-o trecu lui Hinkle.

— Locotenente, mașina noastră și lucrurile...

— Dacă-mi dați cheile, unul din oamenii mei o să se îngrijească de asta.

Aruncându-i cheile lui Hinkle, Trent se aplecă și o ajute pe Erica să-și încheie centura de siguranță. În timp ce elicopterul se ridica de la pământ, ea își strecură o mână într-a lui. El i-o strânse, apoi se întoarse și - văzu râul, în care pescuiseră cu puțin timp înainte, transformându-se rapid într-o panglică subțire, strălucitoare. Fu izbit de o acută senzație de *déjà vu*. În două decenii de activitate în Marină, câte elicoptere pusese pe drumuri? Ceea ce se întâmpla acum era o parte

din trecutul lui, care nu sperase să se mai întoarcă.

Detașat de obligații după ce se retrăsese. Trent fusese încântat de oferta pe care i-o făcuse Zeman, o cunoștință din Marină, de a-l lua la DOE, dar cu toate acestea se simțise îmboldit s-o respingă: cum ar fi putut un ofițer, obișnuit să-i fie ascultate pe dată ordinele, să devină un investigator de birou într-o împovărătoare birocrație? Și, de fapt, nici nu fusese ușor. În timpul primului an din noua lui slujbă, mai înainte de a se putea acomoda cu tranziția de la militar la civil, colegii și începură să-l privească ca pe o persoană nepotrivită. Unul chiar îl comparase cu Kid Shelleen, pistolarul alcoolic jucat de Lee Marvin în *Cât Ballou*. Era o ironie a sorții, reflectă Trent, că după ce se acomodase treptat cu lumea pașnică de la DOE, să fie din nou aruncat în operațiunea *Bright Shark*, enigma nerezolvată care-i marcase cariera maritimă.

Își aminti cum, în 1966, proaspăt gradat la Annapolis, dăduse o raită la Serviciul Naval de Informații din Suitland. În acea vreme Israelul era pe cale de a cumpăra, moderniza și retechnologiza, submarine britanice diesel clasa-T, construite în timpul celui de-al doilea război mondial. Oficial, această flotă trebuia să le apere vasele comerciale care navigau pe Mediterana - ca să nu fie scufundate de navele arabe. Adevăratul motiv era însă transportul unor produse pe care Israelul voia să le țină ascunse de ochii lumii.

Submarinele urmau să se întâlnească cu anumite vase comerciale în Atlantic, departe de traseele de transport consacrate. După ce preluau încărcătura, formată din tehnologie de ultimă oră. sau arme sofisticate, intrau în imersiune și se îndreptau spre casă. Odată ajunse în Strâmtoarea Gibraltar, le mai rămâneau 2 600 de mile până la Haifa. Analistii de la NIS începeau să creadă că Israelul își folosea conducta subacvatică ca să alimenteze noua uzină nucleară de la Dimona, în Negev, cu material

fisionabil și apă grea luate pe sub mină din Europa de vest și, se aflase mai târziu, chiar din SUA. Așa începuseră bănuielile asupra flotei israelite de „trenuri - A”, denumite așa după faimosul „tren-expres” al sistemului subacvatic din New York.

În decembrie 1967, cel mai nou submarin israelit, un vas de 1 280. de tone și 285 picioare, fusese lăsat la apă în șantierul naval din Portsmouth, Anglia, unde fusese pregătit pentru primul lui voiaj. Submarinul a fost botezat în ebraică *Dakar*, ceea ce în engleză însemna *Shark* (rechinul). După lansare, în loc să se îndrepte spre Mediterana, *Dakar* o luă spre nord. Acest lucru dădu imediat naștere unor speculații, cum că urma să preia din Norvegia o încărcătură interzisă. Norvegia, nu era prea bine văzută în cercurile serviciilor de informații din cauza abilității ei de a „greși drumul” unor mari cantități de oxid de deuteriu, sau apă grea, un element cheie pentru transformarea uraniului în arme cu plutoniu.

Câteva săptămâni mai târziu, Israelul anunța că *Dakar* și echipajul lui de șaizeci și nouă de persoane se scufundase în mare la vreo 150 mile vest de Cipru. Se ceruse altor patru națiuni - Marea Britanie, Grecia, Turcia și SUA - să participe la operațiunea de căutare.

În mod normal, NIS și-ar fi trimis cei mai buni specialiști, având în vedere mai ales itinerarul curios al lui *Dakar*. Dar apelul sosise într-o perioadă de nemaiîntâlnit haos în rândul serviciilor de informații; cu o zi înainte, Coreea de Nord capturase un vas de supraveghere al SUA, *Pueblo*, și cu șase zile mai târziu, Vietnamul de Nord își lansase ofensiva *Tet* contra sudului.

Atunci fusese locotenentul Trent desemnat în echipă. Și cum, după o cercetare de zece zile, se scosese la iveală doar niște mărunte rămășițe din submarinul sfărâmat, cazul fusese clasat.

Un an mai târziu, Israelul anunțase recuperarea unei

geamanduri locatoare ce purta numele lui *Dakar*. După declarațiile oficialităților israelite, geamandura plutea în apropierea țărmului, la nord de Haifa, aproape de granița cri Libanul. Analiza pe care o efectuase Trent asupra curenților marini dominanți, îl dusesese la concluzia că geamandura nu putea să ajungă pe plaja din nordul portului Haifa, dacă i se dăduse drumul la o sută de mile vest de Cipru, acolo unde se presupunea că a dispărut submarinul. Concluzia se impunea de la sine: fie geamandura locatoare era inventată de israeliți, fie vasul se scufundase în alt loc. Totuși, niciunul din superiorii lui nu voise să aloce resurse pentru continuarea investigațiilor.

Apoi, în 1986, la scurt timp după fatalul lui examen medical, dar înainte de retragere, Trent participase, la cererea Marinei Israelului, la altă cercetare, de data asta la sud de locul unde se produsese cercetarea anterioară, aproape de coasta egipteană. Din nou, nimic.

Cu toate acestea, era evident că toate serviciile de informații ale SUA își concentraseră atenția asupra lui *Bright Shark*. Vasul de cercetare menționat de Zeman, acela care localizase rămășițele, ar putea să fie unul civil, dar prezența lui deasupra canionului *Hellencian Trench*, ca și viteza cu care comunicase descoperirea la Suitland, nu erau o pură întâmplare. De ce acest continuu interes? Și, apropo de loc, cum putuseră comunicațiile militare ale Israelului, care erau de prima mină, să fie atât de neglijente încât să plaseze *Dakarul* în cu totul alt sector al Mediteranei?

La aceste întrebări trebuia să se răspundă cât mai repede. Pe moment, tot ce voia să știe era de ce Zeman îl trimitea pe el în Mediterana, să studieze ce zăcea în interiorul *Dakarului*. Mulți oameni de la DOE fuseseră scafandri, dar alegerea logică se fixase asupra persoanei care poseda o experiență operațională referitor la *Dakar*.

Trent își concentrează din nou atenția asupra lui Erica. Era vizibil dezamăgită din cauza ratării excursiei.

HELSINKI

Ora GMT 12, 33.

Ora locală 02, 33 p.m.

Să fii șerpaș înseamnă să trudești asupra detaliilor. Șerpașii nepalezi, care însoțeau echipele de alpiniști ce asaltau piscurile Himalayei, știau că un singur nod desfăcut putea face ca întreg grupul să dea înapoi, ceea ce ar fi stricat echilibrul și ar fi provocat o cădere fatală. Șerpașii diplomatiți, care puseseră fundamentele piscurilor puterii, știau că un singur eveniment neanticipat putea provoca un răspuns precipitat, care, la rândul lui, putea anula negocierile și duce la un eșec fatal.

În mai, 1960, de exemplu, Președintele Dwight D. Eisenhower trebuia să se ducă la Paris, ca să se întâlnească cu premierul Nikita Hrușciov. Dacă convorbirile lor se dovedeau fructuoase, Eisenhower urma să-și continue călătoria spre nord, devenind primul președinte al SUA care punea piciorul în Uniunea Sovietică, după Roosevelt, la Yalta, în 1945. Dar șerpașii nu luaseră în considerare recente evoluții din înarmarea sovietică. Cu două săptămâni mai înainte, cel mai bun avion american de spionaj, un U-2, care zbura la 80.000 picioare pe deasupra Sverdlovskului, fusese doborât de o rachetă sol-aer. Washingtonul, încredințat că pilotul CIA-ului își înghițise obișnuita capsulă de cianură și declanșase dispozitivul de autodistrugere încorporat în avion, negă net că ar fi survolat spațiul aerian al Sovietelor. Atunci Hrușciov scosese la iveală nu numai epava intactă a avionului de spionaj, în legătură cu care se negase pe față că survolase spațiul aerian al Sovietelor, ci și pe nefericitul pilot, Francis Gary Powers, și anulasе întâlneala de la Paris.

După eșecul lui U-2, șerpașii americani care puseseră

la cale întâlnirea de la Paris, aveau acum parte de un moment de deplină satisfacție. Stăteau alături de cei mai importanți consilieri administrativi finlandezi, în fața unui auditoriu însuflețit de pe țărmurile lui Toolonlah ti Bay. Aceasta pentru că erau pe punctul de a obține o raritate diplomatică, o întâlnire internațională cu risc minim.

Președintele SUA era pe podium, ținând un discurs despre drepturile omului. Era conceput în așa fel încât să sune dur, tipic pentru un om de stat, dar, de fapt, era ca o predică bisericească înflăcărată, ținută înaintea cor. Discursul îi dăduse ocazia să-și petreacă ultimele patru zile în capitala finlandeză, înainte de a zbura la Moscova; n-ar fi fost diplomatic să se admită motivul real al acestei șederi, care era, de fapt, nevoia de a se acomoda la schimbările ce avuseseră loc între timp, izbucni un rând de aplauze politicoase când Bătrânul reaminti publicului că aici, în Finlandia Hall, națiunile civilizate ale lumii făgăduiseră colectiv în 1975 să acorde tuturor cetățenilor o măsură mai mare de libertate individuală. Uniunea Sovietică făcea progrese în această privință, continuă el. Oare nu sosise acum timpul ca această națiune să-și țină făgăduiala și să ridice restricțiile privind problemele dreptului la libertatea cuvântului, religie și emigrare?

Culisele americane erau emoționate de ardoarea cu care Bătrânul își ținuse discursul. Numai că alta era starea celor de la Casa Albă; de optsprezece luni încoace, acest cel mai popular dintre politicieni fusese lovit de o succesiune neașteptată de răsturnări; apariția noului și carismaticului președinte al Sovietelor, în egală măsură abil în politică și în relații cu publicul; mlaștina din Iran; căderea Bursei Negre pe piață; dovezile de incapacitate sau trădare din partea unora dintre cei mai de încredere consilieri. ai lui. Acum se simțea puțin stânjenit de miniștri și de succesorul său, ce urma să fie ales dintre doi candidați, pentru care nu avea nicio considerație, dar

apogeul iminent al carierei sale îi reînviase interesul pentru guvernare într-o asemenea măsură încât, de data asta, se documentase mai bine ca niciodată. Pentru că dacă Bătrânul se putea încrede în oricare din consilierii săi, vizita pe pământul etichetat odată „Imperiul Răului” îi va permite să ia contact cu poporul rus și să se documenteze direct de la sursă. Și poate că nu era lipsit de modestie s-o declare, dar el făcuse cam tot ce era posibil pentru comunicarea cu Uniunea Sovietică.

Indiferent dacă șerpașii împărțeau sau nu visul Bătrânului de a face din Moscova piatra de căpătâi a președinției sale, știau că acesta trebuia să sosească acolo odihnit și foarte bine documentat. Știau de asemenea că trebuiau să apuce să-l cunoască pe tânărul lider sovietic „din mers”, ca și reformele lui politice, considerabil mai spinoase decât acelea ce oboseau Washingtonul. „*Perestroika*” nu rezolvase lipsurile permanente din agricultură. Nici lungile cozi la produse de bază, cum erau făina și uleiul, sau altele, începând de la încălțăminte și până la automobile. Nici continua hemoragie de oameni, material și ruble în nefericita aventură din Afghanistan. Nici tensiunile etnice, care erupeau, sub forma rebeliunilor, peste tot în republicile captive, din Estonia în Azerbaidjan. De fapt, tânărul președinte își cheltuise resursele nu pentru apogeu, ci pentru sesiunea extraordinară a Congresului Sovietelor, ce urma să vină, și unde voia să-i îndepărteze pe dinozaurii conservatori din Partidul Comunist.

Doi lideri ai unor superputeri, fiecare cu destule probleme interne, ca să constituie un apogeu, păreau ca o oază în deșert. Nu era de mirare că șerpașii erau relaxați. Pentru că se bănuia a fi o întâlnire internațională de risc redus - exceptând, bineînțeles, vreun eveniment neașteptat. De aici, parola neoficială referitor la convorbirile de la Moscova, împrumutată de la consilierul

general al Bătrânului: „Fără probleme”.

IERUSALIM

Printre cei trei milioane și jumătate de evrei și două milioane și un sfert de arabi din Israel, Leon Rose era mai cunoscut decât cele mai populare personalități de la televiziunea țării sale și decât cei mai populari actori, ca să nu mai pomenim de ceilalți lideri, cum erau Vitzhak Shamir de la Partidul Conservator Likud și Shimon Peres, de la Partidul Muncii. Oricât de încrezător în sine însuși era Rose, când venea vorba de întâlniri intra întotdeauna în dilemă din cauza taliei sale exagerat de groase.

Soluția - ca și multe alte lucruri - se afla în interiorul zidurilor Țării Sfinte, în Vechiul Ierusalim.

Într-un răstimp de 5.000 de ani, dolomitul de calcar pe care era construit orașul fusese înțesat de pasaje subterane și încăperi ascunse. De altfel, nu era un lucru neobișnuit pentru arheologi să efectueze săpături pe locul unor noi clădiri, imediat în afara zidurilor; majoritatea clădirilor stăteau pe niște ruine ale căror componente constituiau părți din civilizații de mult dispărute, de la cea asiriană, elenică și romană până la cea bizantină.

În 1967, Vechiul Oraș devenise un loc de pradă în timpul Războiului de șase zile. Puțin mai târziu, Israelul formase o unitate specială, a cărei singură misiune era să cerceteze terenurile care se întindeau pe sub zonele arabe. Câteva echipe, pozând în echipe de reparatori de străzi, manevrând sofisticate echipamente seismografice, încercau să cerceteze anomalii ce păreau să fie de fapt niște tunele. Altele, pozând în inspectori de construcții, sau reprezentanți ai unor întreprinderi de servicii publice locale, investigau atât intrările cât și ieșirile. Nicio echipă nu era autorizată să cartografieze mai mult de o fracțiune din rețeaua subterană, și toate datele erau sever compartimentate. Astfel, numai supraveghetorii proiectului puteau să aibă o imagine totală; și unica copie

a acestei hărți era la fel de bine păzită ca și cea a noii uzine nucleare de la Dimona.

Când munca unității speciale se sfârșise, directorul ei se hotărâse să lase majoritatea ascunzișurilor subterane așa cum erau; de fapt, unele erau în mod curent folosite de liderii *intifadei*. Închizând apoi sediul unei firme și evacuând o familie de acolo, transformă câteva tunele în niște zone ultrasigure pentru agențiile de informații ale Israelului. Folosindu-se de moștenirea secretă a Ierusalimului, se asigură că Shin Bet nu va afla niciodată unde erau amplasate complexele Mossadului, și viceversa. În final, înainte de a distruge harta, puse deoparte o porțiune care marca un pasaj pentru oficialii care aveau acces la organele superioare ale Mossadului și Shin Bet-ului.

Leon Rose era un astfel de oficial. Și astfel, ca urmare a agitatei sale convorbiri telefonice cu Ephraim Levenger, făcuse cu mașina treizeci de mile până la Ierusalim, intră în Vechiul Oraș prin poarta Zion, și se îndreptă spre un restaurant la capătul străzii Habad, cunoscut ca loc de întâlnire pentru oficialii guvernamentali. Mulți dintre obișnuiții casei nu știau totuși de așa numita „cameră pentru banchete private”, în partea din spate de la parter, și, în orice caz, n-ar fi avut acces la ea.

Camera ducea într-un tunel care cobora și se termina brusc la vreo jumătate de milă spre nord-est. La jumătatea drumului, dădeai de o încăpere sigură, întunecoasă și umedă.

La nivelul străzii, care se găsea la patruzeci și cinci de picioare deasupra, un om cu braț puternic aruncând o piatră putea lovi fie zidul de apus al celui de-al Doilea Templu, locul sacru al iudaismului, cunoscut sub numele de Zidul Plângerii, fie cupola aurită, a Stâncii, de pe care se spune că profetul Mahomed ar fi urcat la ceruri călare

pe calul lui alb, Burak. Acolo, jos, aceeași aruncătură, se putea face doar pe laterală; deși camera era generos proporționată, tavanul foarte jos sugera că conspiratorii din antichitate erau considerabil mai scunzi decât cei de astăzi.

Operatori moderni instalaseră un sistem de amortizare fonică, acum murdar de două decenii de ventilație necorespunzătoare și de fum de țigară. Dar camera nu avea linie de telefon, nici țevi pentru instalația de apă; acest ultim lucru era cel mai serios inconvenient pentru că însemna lipsă de chiuvetă și de sală de baie. De fapt, singura persoană care intra curent acolo era agentul de siguranță care venea o dată pe săptămână să vâneze gândacii, să reînnoiască rezerva de sticle cu apă minerală, și să golească singurul dispozitiv modern, o mașină de tocat hârtia.

Rose sosi primul acolo. La puțin timp după aceea se întâlni cu doi vechi colegi de la Forțele de Apărare; Levenger, de la Mossad și Ben Goren, care ocupă acum o funcție înaltă în Ministerul Apărării. Cei trei bărbați se așezară în scaunele pliante de metal, în jurul unei mese rabatabile, privind în tăcere o hartă batimetrică a apelor din vestul Cretei. Experții lui Goren marcaseră cu un triunghi locul unde avusese loc explozia subacvatică și marcaseră poziția vasului de cercetare american.

În cele din urmă, Goren spuse:

— Unul din submarinele noastre se va afla în vecinătatea vasului mâine dimineață. Va servi ca platformă de comunicații pentru agentul lui Ephraim.

— Nu putem comunica cu el direct? întrebă Rose.

— Din nefericire, nu, replică Levenger. Echipamentul lui de transmisie are bătaie scurtă. Puteam primi mesaje de la el, dar fără camuflaj. Nu s-a gândit nimeni să-i dea o carte de cod. Rose își îndreptă atenția spre hartă.

— Ce păcat! Spune-mi, prietene, cum se face că ai pe

cineva pe vasul ăla?

— Asta este cea de-a treia expediție științifică pe *Hellencian Trench* care are vehicule de sondare la mare adâncime, replică Levenger. Le-am urmărit și pe celelalte două.

— Discuția e academică, observă Goren. Chiar dacă am avea posibilitatea să-i transmitem direct instrucțiuni agentului lui Ephraim, tot n-ar putea face mare lucru pentru a întârzia cercetările americanilor.

— Adevărat, Ben, dacă americanii știu deja că e vorba de *Dakar*, spuse Rose. Apoi se întoarse către Levenger: S-ar putea să nu știe?

Reprezentantul Mossadului dădu din umeri.

— O descoperire ca *Dakar* nu rămâne secretă mult timp. Expertii noștri de la Washington n-au fost în stare să afle nici cine conduce de fapt această operație. Mai mult, raportează o mișcare neobișnuită a vaselor SUA în estul Mediteranei... ceea ce înseamnă că vasul de cercetare nu cere întăriri în momentul de față. De ce? O posibilitate ar fi că încă mai încearcă să confirme descoperirea lor.

— Să ne rugăm să fie așa, spuse Rose. Propun ca până vom auzi contrariul să presupunem că americanii continuă cercetarea.

Goren oftă.

— Chiar dacă n-au descoperit submarinul nostru încă, îl vor descoperi. Chiar dacă oprim acest vas, vor trimite un altul. Aș zice să cerem Ministerului de Externe să facă un protest oficial. Trebuie să vă reamintesc că *Dakar* e un vas de război, și prin urmare rămâne proprietatea noastră, conform legilor internaționale. Încercarea altora de a-l regăsi e ilegală.

— Bine, Ben, spuse Levenger, sarcastic. Vom înainta un protest și apoi ce vom face? Vom cere la Haga să trimită un jurist la fața locului? Sau o să plasăm acolo Marina noastră pentru totdeauna? Oricum, nu cred că

americanii vor să scoată ceva la iveală. Cred că vor numai să arunce o privire înăuntru. Nu crezi, Leon?

Rose, cu bărbia în mină, continua să privească la harta de pe masă, cu ochii în gol. Brusc, se întoarse spre Goren și spuse:

— Acest *Hellencian Trench* e ca o viroagă?

— Ca una foarte adâncă... pe alocuri, de peste cinci mii de metri.

— La ce adâncime lucrează americanii?

Goren dădu din umeri.

— Plănuim să-l întrebăm pe omul lui Ephraim. De ce?

— Mi-am amintit de campania din Sinai, de dimineața în care a început această blestemată aventură, spuse Rose. Vehiculul cu șenile egiptean care tracta lansatorul dat de ruși s-a sfărâmat de fundul unei râpe. Echipajul lansatorului n-a mai putut face nimic. Tipic pentru egipteni; nu le au cu mașinile în niciun fel. Dar știi ce au făcut? Au dinamitat marginile râpei. Dacă câștigau ei războiul, recuperau lansatorul, dacă nu, declanșau explozia și-l îngropau definitiv. M-am gândit că așa ceva ar trebui să facem și noi cu *Dakar*.

— E posibil.

— Bine, atunci! spuse Rose, desfăcându-și mâinile și întorcându-le cu palmele în sus. Vom trimite un submarin și îl vom instrui să lanseze, atâtea torpile câte e nevoie) ca să declanșez o avalanșă.

— León, Leon, ăsta nu-i un film Hollywood! protestă

Goren, arătând harta dinaintea lui. Localizarea asta pe care au făcut-o oamenii mei, fundul mării vreau să spun, se întinde pe o suprafață de 3 800 de metri...

— Așa că?

— Torpilele noastre anti-submarine sunt eficiente doar până la 180 le metri.

— Atunci va trebui s-o sun pe Mama și să-i cer o torpilă pentru război nuclear. Asta o să meargă.

Atât Goren cât și. Levenger păliră, deși pe motive diferite. Goren fu primul căruia îi reveni vocea.

— Dumnezeu, Leon, ai idee. ce se întâmplă când un astfel de dispozitiv explodează sub apă? Mai întâi, zgomotul... îți garantez că e suficient ca să spargă urechile oricărui post de ascultare din Mediterana. Și apoi, o coloană. de apă iradiată ridicându-se în aer, de unde se împrăștie peste tot emanații radioactive. Uită-te pe hartă: Grecia, Turcia, Egiptul, Libia, ttfate aflate pe o distanță de 300 de mile. Cernobîlul o să pară un exercițiu de antrenament. Și ai să faci din Israel un paria printre națiuni.

— Printre altele, spuse Levenger, nu poți cere așa ceva oricând. Când ai vorbit ultima dată cu Mama?

— În ianuarie, replică Rose, mândru, bucurându-se de surpriza de pe fețele celor doi prieteni. La Viena.

— Contactul nu a fost autorizat.

— Nu-mi trebuie autorizație ca să stau la taclale depănând amintiri cu un vechi camarad de arme.

Levenger medită asupra acestei neașteptate revelații, apoi se hotărî s-o lase baltă.

— Nici chiar Mama nu-ți poate da o astfel de torpilă.

— Ai dreptate, ca de obicei, Ephraim, spuse Rose. Dar superiorii lui Mama pot. Și cred că o vor face, atunci când vor înțelege că suntem în aceeași barcă... că au și ei tot atât de mult de pierdut ca și noi.

Pe neașteptate, Ben Goren trânti triumfător un pumn în masă.

— Superiorii lui Mama nu ne vor da niciodată o torpilă nucleară, indiferent de motiv. Dar am primit recent un raport informativ care sugerează că ei testează acum o torpilă anti-submarin cu mare forță de explozie, eficientă la „1 800 de metri. Dacă topografia e favorabilă, - e destul ca să-l îngroape pe *Dakar*. Cred că pe asta ne-ar putea-o da.

Rose îi aruncă o privire lui Levenger, care acum își rodea unghia. Un semn bun; Ephraim făcea asta numai atunci când mintea îi era concentrată pe probleme mai degrabă operative decât strategice.

— Poate că Mama ne-ar putea da altă idee, spuse în cele din urmă Levenger. Știi cât sunt grecii de sensibili apropo de apele lor teritoriale. Poate că MamaU-ar putea convinge pe cei din Atena că vasul american face ceva ilegal.

Rose și Goren zâmbiră larg, gândindu-se la ironia acestei idei. Cu actualul lui prim-ministru socialist, guvernul grec rupsesse legăturile cu Ierusalimul, în goana lui nerușinată după favorurile arabilor. Ar fi fost, fără îndoială, o mare ăătisfacție să manipulezi caprele acelea lubrice de greci, făcându-i să servească Israelul. Rose întinse mâna după o sticlă de apă minerală proaspătă.

— Nu e musai să ne rezolve torpila problemele, spuse Levenger.

— Cum așa, prietene?

— Ben, ai spus că am încercuit poziția vasului american pe hartă pe o suprafață de doi kilometri pătrați? Și cred că în locul acela viroaga subacvatică a lui Leon are aproape patru kilometri adâncime? Păi, atunci, în care punct anume din acest volum de șaisprezece kilometri cubi vrei să aprinzi torpila lui Mama?

Rose privi la Goren.

— Ephraim are dreptate, spuse Goren. Avem nevoie de coordonate precise.

— O mică modificare în plan, declară Rose. În loc să oprim căutarea vasului, o să-i permitem să ne ducă la țintă.

— E riscant, protestă Levenger. Foarte riscant. Ne lasă o foarte mică porțiță de acțiune.

— De acord. Sunt mai mult decât doritor să aud și alte alternative.

Levenger dădu din umeri.

— Ben, submarinul tău o să fie pe poziție mâine dimineată. Trebuie să-i spunem cât mai curând posibil agentului lui Ephraim să nu-i împiedice pe americani până nu-l localizează pe *Dakar* al nostru.

Leon Rose desfăcu dopul sticlei de apă minerală.

— Hai, prieteni, mai avem încă mult de muncă.

WASHINGTON, D.C.

Ora GMT - 13, 03 Ora locală - 09, 03 a.m.

Clifford Zeman își adună rapoartele de serviciu transmise prin fax de la NavOceano, se ridică de la birou și se duse la fereastră să privească traficul de pe Bulevardul Independenței. Ceea ce acum două ore și jumătate i se păruse clar, devenea nebulos.

Cu luni în urmă, ca să ajute operațiunea *Bright Shark*, insistase la omologul lui de la CIA să-l sponsorizeze. Misiunea avea o bătaie atât de lungă, încât ei niciodată nu oficializaseră aranjamentul, exceptând un schimb de memorii prin care consimțiseră să contribuie în egală măsură la costurile minime de început și să-și împartă datele. Zeman tocmai aflase, că partenerul lui, Langley, se folosise de weekend-ul de Ziua Victoriei ca să se ducă cu familia în vacanță; urma să se întoarcă abia marți. Până atunci, CIA se arătase binevoitoare să sprijine operațiunea *Bright Shark*, asigurându-i informații din Mediterana de est, incluzând Israelul, dar până acum, deciziile și listele de plată pentru astfel de extravagante ca elicopterul care-l repezise pe Wendell Trent la Washington - cădeau în seama lui.

La fel de supărătoare era și situația de la bordul vasului de cercetare din Mediterana. Deși Zeman ar fi negat-o, zăcea în el o ușoară urmă de misoginism, pe care nici soția lui, Jeanne, nici fiica lui, Nora, nici talentata Numărul Doi al DOE, Ann Da vis - toate femeii energice - nu fuseseră capabile să o șteargă. Vestea că ofițerul superior de la bordul lui *Fanning* II nu era un el, ci o ea,

nu-i căzuse bine. Mai mult, acest locotenent Edna

Haddix, nu era un bătrân lup de mare; participase la misiuni delicate doar ca ofițer junior și această primă misiune în care avea comanda urma să fie probabil și ultima înainte de a se întoarce să-și ia doctoratul în geofizica marină.

De ce naiba fusese tocmai ea desemnată? se mira Zeman, deși bineînțeles că știa răspunsul; pe lista de priorități a Marinei, cercetarea urmelor lui *Dakar* se situa chiar după asigurarea pazei la Guantánamo Bay²⁵. Fusese el capabil să-i convingă pe cei de la CNO să-i împrumute lui DOE vehiculele de cercetare marină la adâncime, dar asta nu însemna că și cea mai bună echipă urma să vină cu ele.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Da!

Ann Davis își băgă capul pe ușă și spuse:

— Abia am obținut o linie de telefon camuflată „cu Mediterana.

Zeman se grăbi spre ușă.

— Carol, îi spuse el secretarei, sunt jos, în camera de comunicații. Apoi se întoarse spre Davis. De ce a durat atât de mult?

— Autorizația. Au trebuit să caute pe cineva care se afla în weekend. Și apoi contabilii lor intră în acțiune... se pare că vor taxa elicopterul ăla cu șase mii de dolari pe oră.

Zeman pufni:

— R Treaba asta se impută sau nu?

— Domnul da Silva o să fie îngrozit, spuse Davis, referindu-se la propriul șef-contabil al DOE.

— Cu puțin noroc, Annie, această operație va fi de domeniul trecutului când domnul da Silva o să se uite la

²⁵ Guantanamo Bay - golf în SE Cubei, aici se găsește o bază navală a SUA.

cifre.

Cum Zeman și Davis se apropiau de camera de comurâcații, ea spuse:

— Am instalat un canal pentru video și altul pentru audio. Locotenentul Haddix a avut prezența de spirit să rezume cercetarea pe o singură bandă, așa că le-am spus să intre pe linia asta. Specialiștii din Marină o cercetează.

— Ai vorbit cu ea?

— Cu Haddix? Da.

— Cum ți se pare?

— Foarte capabilă... pentru o femeie.

Zeman, oprindu-se lângă ușă, fu incapabil să-și ascundă zâmbetul.

— I-ai spus că-i trimitem personal?

Davis dădu din cap că da.

— Trei din experții noștri în decontaminare au și zburat din Dulles. O să o poată ajuta și pe probleme de securitate-L-am trimis și pe Trent cu același zbor.

— Când o să ajungă la bordul lui *Fanning*?

Ea își studieeasul și făcu un calcul rapid.

— În douăzeci și patru de ore. E cinci, ora locală.

— Prea încet. Annie, sună în mai multe locuri și vezi ce transporturi militare se îndreaptă spre Europa.

— Bietul domn da Silva.

— Bietul Zeman și Davis, spuse el. Fără îndoială că ne cheltuim primele de merit pe anul următor.

În timp ce Davis se îndrepta spre biroul ei, Zeman intră în camera de comunicații. Unul din monitoarele de douăzeci și șapte de inches din încăperea afișa imagini parțiale ale epavei.

— Asta-i tot ce poți transpune în imagine? întrebă Zeman.

— Da, domnule, răspunse un specialist în comunicații. Au un transmițător năvălaș la bord pe care o să-l îmblânzească mai încolo.

Zeman se întoarce spre specialistul în submarine de la NIS.

— Ce zici, băiete?

— Greu de spus, domnule. Am recepționat imaginea unei piese mari care s-ar putea să fie o placă a carenei. Locotenentul. spune că urmează un material mai interesant.

— Continuă căutarea? întrebă Zeman.

— Da, o continui-Zeman se întoarce reflex spre difuzorul lateral prin care se auzise vocea de femeie.

— Dumneavoastră sunteți, locotenent Iiaddix?

— Da, domnule.

— Aici Cliff Zeman. Avem vreo posibilitate să aflăm și noi ce vedeți în momentul de față?

— Rămâneți pe linie, răspunse Haddix.

Monitorul trecu de la imaginea epavei la imaginea actuală a unui fantasmagoric peisaj montan submarin. Spre stânga, o suprafață crestată, de-a lungul căreia ceva mare și greu scobise o prăpastie adâncă; dedesubt, un strat de rocă în pantă, pe care era vizibilă o brazdă gigantică. Bucăți mari de metal erau împrăștiate pe alături.

— Locotenente, imaginea dumneavoastră dispare iar.

— Lăsați-mă să încerc ceva, spuse ea. Acum. E mai bine?

— Puțin.

— Unul dintre tehnicienii noștri va încerca să o fixeze, deși nu garantează. Domnule Zeman, actualmente pilotăm sania cu viteza de un nod, la o adâncime de zece mii nouă sute de picioare. Mai întâi am depistat câmpul cu epave la o milă și un sfert nord-vest de prezenta noastră poziție și la 1600 de picioare sub ea.

— Haddix, spuse Zeman, poți estima cât de aproape ai putea fi de submarin?

— Mai puțin de o milă, domnule.

Zeman trase o gură de aer și expiră adânc; ar putea ei oare, să arunce o privire înăuntru, mai înainte ca altcineva să afle de descoperire?

— Poți estima relativ timpul?

— Câteva ore, replică Haddix. Când am trecut pe aici mai devreme, am localizat un proeminent câmp de roci care ieșeau în afară cam la 5200 de picioare-Dacă menținem cursa, câmpul se va interpune între noi și vehicule și va fi dificil să menținem linia, pentru că ne vom în

* piedica de el. De fapt, va trebui să poziționăm vasul spre... Oh, Ișuse!

— Ce este?

— Radiolocatorul arată că grupul ăsta de stânci coboară abrupt cam la cinci sute de picioare.

— Îmi pare rău, Haddix, dar va trebui să-mi explici, spuse Zeman, fără să-și ia ochii de la monitor. Ca și ceilalți era paralizat, deși vehiculul circula pe cealaltă parte a lumii, cu viteza cu care mergeau cumpărătorii pe Madison Avenue, iar imaginea transmisă cale de o jumătate de glob era atât de neclară.

— Dacă nu găsim ținta în următoarele cinci sute de picioare, sania o să alunece după stânci, spuse Haddix. Fundul e cu 1600 de picioare mai adânc față de adâncimea la care ne aflăm acum... dar ținta nu poate fi acolo... am fi văzut ceva când luam mostre de carote în locul respectiv. Ceea ce înseamnă că urmează să cercetăm un număr de râpe ceva mai în jos.

— Haddix, asumă-ți riscul coborârii săniei peste muchie. Cât timp o să ia?

Ea se gândi câteva secunde.

— În cel mai rău caz, câteva zile, în cel mai bun, câteva ore-Vedeți... Ce?

Când Haddix vorbi din nou, părea cutremurată.

— Domnule Zeman, domnul Wolfe raportează o

anomalie la cablu. A ieșit să-l verifice. Cu permisiunea dumneavoastră aş merge să-l însoţesc.

— Neapărat.

— O să ia ceva timp.

— Oricât e nevoie, spuse Zeman. Între timp, ai putea relua transmiterea materialului înregistrat?

Monitorul clipi, apoi începu să afişeze o pată neagră aflată la distanţă, care, pe îndelete, se transforma într-un costum de scafandru. Specialistul în submarine de la NIS se aplecă în faţă.

— Bună recoltă, domnule. Vedeţi curelele astea grele? Aş spune că modelul datează din a doua jumătate a anilor '60.

Brusc, Haddix, respirând precipitat, reveni pe reţea.

— Domnule Zeman? Am avut un accident. Cablul a început să se lase.

Zeman se întoarse spre specialistul de la NavOceano, care întrebă:

— Unde, între unitatea de tracţiune şi cadrul-A?

— Afirmativ. Operatorul de la manivelă a văzut că armătura metalică a început să se lase la jumătate, dar a reuşit să pună frâna la timp. O - înfăşoară la loc, pe tambur, chiar acum.

Specialistul NavOceano se întoarse spre Zeman şi spuse:

— Vehiculele sunt în siguranţă.

— Îşi pot continua cercetarea?

Specialistul NavOceano clătină din cap:

— Nu, după ceea ce am auzit aici, domnule. Dacă s-ar fi lucrat la adâncimi mai superficiale, da. Dar am auzit că ţinta e mai jos. De îndată ce veţi expune din nou partea vătămată a cablului, o veţi supune unei tensiuni de 15.000 de pfunzi. Dacă şi cealaltă armură e rău vătămată, nu va rezista nicio oră. Locotenent Haddix, din nou Chris pe linie. Mai aveţi imagine?

— Afirmativ-Specialistul NavOceano își frecă falca.

— Domnule Zeman, avem două posibilități. Procedura recomandată este să înlocuim cablul, sau cel puțin trei mile din el.

— Cât durează?

— Presupunând. că omul meu are un cablu disponibil pentru dumneavoastră, cred că timpul de tranzit de la San Diego în Creta, la care mai adăugați două zile. Aș spune că va fi gata miercuri sau joi.

Fața lui Zeman se întunecă. Chris reluă:

— Cea de-a doua posibilitate e mai rapidă. Iei o echipă de la Reliance - compania care a fabricat cablul - și dacă-i contactezi pe băieții ăia azi, poate poți termina treaba până duminică.

— Cât de sigură e cea de-a doua posibilitate?

— Dacă Marullo sau Gioia se ocupă de problemă, eu am curaj să mă scufund într-un submersibil atașat la celălalt capăt al cablului.

— Poți face asta pentru mine? Pentru alte probleme legate de autorizație sau finanțe o să-ți semneze Miss Davis. În timp ce specialistul de la NavOceano se grăbea n să părăsească încăperea, Zeman se întoarce și spuse: Locotenente, ești sigură că a fost un accident?

Întrebarea o puse pe Haddix pe gânduri. După un timp, spuse:

— Negativ, domnule. Asta a fost doar prima mea presupunere. Se poate să fi fost prematură.

Zeman se încruntă.

— Mai bine te-ai duce la fața locului, să arunci o privire. Ai putea afla și care din membrii echipei se aflau în imediata Vecinătate a unității de tracțiune atunci, și să le iei declarații.

— Da, domnule.

Cincisprezece minute mai târziu, cu o voce severă, Haddix spuse:

— Sabotaj, domnule-Am înfășurat înapoi cablul pe tambur și l-am inspectat. Cineva a tăiat niște fire din oțel, probabil cu un cuțit cu lama de carbonado.

Zeman își trecu o mână prin păr, încercând să se gândească la posibilități.

— Și, domnule Zeman, mi-e teamă că ne confruntăm cu un act de eventuală răzbunare din partea vreunui membru nemulțumit al echipajului de pe vas, sau chiar din echipa doctorului Wolfe.

— Cum vine asta?

— Am fost în după-amiaza asta în cabina de comandă. Acționez la douăsprezece mii patru sute de picioare până acum o oră. Asta înseamnă că porțiunea tăiată a cablului era sub apă până când am ordonat să se elibereze cabina.

La naiba, se gândi Zeman, atâta tămbălău pentru o privire aruncată în interiorul lui *Dakar*! Să fi reușit cineva să afle de descoperire? Și asta doar în trei ore? Informația nu se putea scurge de la DOE; nu era destul timp. De la Suitland? Prea puțin probabil. Își aruncă ochii pe lista de pe panou. Erau actualmente patruzeci și șapte de oameni pe *Fanning II*; trei de la Marină, douăzeci și șase de civili în echipa lui Wolfe, plus restul echipajului. Naționalitățile lor variau de la americani la israeliți, francezi, greci; plus bucătarii de la Cabo Verdean.

— Haddix ce securitate poți asigura până sosesc agenții noștri?

— Am declarat suprafața de cercetare - adică puntea de la pupa și puntea de la extrema pupa - inaccesibile. Am destule bănuieli ca să procedez ca atare. Dar vasul nu poate fi asigurat până ce nu înlocuiți întreaga echipă.

— Nu ne jucăm acum, renlică Zeman. Lucrul ăsta nu se poate face în liniște, și încă mar sper că, ne putem termina misiunea fără să atragem prea mult atenția.

— Domnule, trebuie să vă spun că am interzis accesul unei persoane la operații

— Kahane, studentul doctorand din Israel.

— Da. N-a fost prea uimit de asta, spuse ea.

— N-avem ce-i face. Analizez de o oră lista echipajului și mi se pare că nimeni n-ar putea avea cel mai mic motiv să ne împiedice să-l găsim pe *Dakar*.

— De acord, domnule.

Zeman oftă.

— M-am informat despre ei. Putem garanta de doctorul - Wolfe și trei dintre oamenii din echipa lui; Heppel Leonard, Reuss Joseph, McConkey Billy Ray. În plus, ne-arr. lămurit în privința lui Nichols William, căpitanul vasului. Sper că până la 20,00 ora Greenwich să ne lămurim asupra încă unei persoane, ca prieten sau dușman.

— Da, domnule.

— Haddix, se pare că vom avea mult de vorbit unul cu altu' în următoarele zile. Având în vedere că asta nu-l o operație a Marinei, de ce nu-mi spui Cliff?

— În regulă.

— Pot să-ți spun Edna?

Urmă o ezitare imperceptibilă, apoi Haddix răspunse:

— Aș prefera E.J. sau Haddix.

— O.K., Haddix.

IERUSALIM

Când cei trei bărbați se ridicară de la masă și părăsiră camera de sub Vechiul Oraș, Ben Goren se întoarse să stingă lumina înainte de a încuia ușa.

Solemnitatea cu care-și strânseseră mâinile se datora în parte gravității situației în care se aflau, și în parte oboselii provocate de improvizarea unor scenarii complexe.

Să-ți asumi riscurile era ușor; dar o singură scăpare din vedere era suficientă pentru ca, scandalul care ar fi urmat să ducă la dizgrațierea lor. În schimb, să-ți croiești o cale sigură prin atât de minatele câmpuri politice era mai

greu. În ultimă instanță, schema pe care o puseseră la punct cerea ca niște oameni cu poziții cheie în cabinetele ministerelor să aprobe niște acțiuni care nu le erau pe plac. Dilema era însă că nu știau dacă această schemă era din punct de vedere logistic viabilă.

Ca să afle aceasta, weekend-ul care se apropia era un binevenit aliat. În timp ce restul guvernului stătea acasă, dorind ca *intifcida* să se evapore ca un vis urât la răsăritul soarelui, Leon Rose urma să încerce să restabilească legătura cu Mama, cerându-i o întâlnire urgentă. Având de vedere că figura porcină a lui Rose era ușor de identificat în întreg Israelul, Ephraim Levenger era acela care urma să facă legătura; analistul Mossad. urma să zboare spre nord în acea seară, ca să se convingă personal dacă Mama era de acord cu întâlnirea. Între timp, Ben Goren urma să transpună datele primite de la agentul de la bordul vasului de cercetare american într-un plan de luptă.

Levenger și Goren cotiră și se îndreptară spre nord-vest. Rose își privi ceasul și zâmbi. Trecuse de ora patru, ceea ce însemna că autostrada spre Tel Aviv va fi în plin trafic. Oftă și se grăbi să se întoarcă spre restaurantul de la capătul străzii Habad.

50.000 DE PICIOARE PE DEASUPRA ORAȘULUI MITCHELL, DAKOTA DE SUD

Ora GMT - 14, 32 Ora locală - 09, 32 a.m.

Nu le trebuia mult femeilor din viața lui Wendell Wrent ca să observe că acesta din urmă avea două moduri esențial diferite de a dormi. Confortabil vârat între cearșafuri, se scufunda într-o uitare de sine, din care nici cel de-al treilea război mondial nu l-ar fi putut scoate. Dar când moțăia iepurește, cel mai mic stimul - o schimbare în ambianța sonoră, o subtilă alternanță de mișcare și viteză - îl putea trezi într-o clipită. Această ultimă caracteristică, comună printre cei care lucrau pe submarine, se născuse din nevoia de a adormi pe loc când se putea și de a se

putea trezi imediat, gata să-și facă datoria.

Ochii lui Trent se deschiseră brusc: Locul, scaunul din spate al unui A-3; destinația, Baza Forțelor Aeriene Andrews; hainele, străine, un costum de pilot împrumutat de la McChord. Dar ce-l sculase? Realiză: avionul încetinise sub viteza supersonică și pierduse altitudine.

Pilotul își întinse gâtul să privească în jos, pregătindu-se să aterizeze. Trent privi și el în jos și văzu nava Forțelor Aeriene KC-135 spre care coborau. Pilotul, simțind că pasagerul s-a trezit, își ar anjă casca. Trent lovi ușor în interfon.

— Domnule, coborâm la douăzeci și șapte de mii de picioare ca s-o întâlnim – spuse pilotul. Doriți o cană de cafea?

— Nu, mulțumesc. Știi zicătoarea... apucă să dormi când poți.

— Da, domnule. O să deschid fereastra spre Andrews.

Trent închise interfonul. Un val de aer proaspăt năvăli, ca un balet de calitate, uluitoare îmbinare de grație și precizie; dar cum lui Trent nu-i plăcea baletul, se scufundă și mai adânc în locul lui și închise din nou ochii.

LOD, ISRAEL

Din locul lui de lângă telefonul de la biroul de informații, Ephraim Levenger oftă și studie încă o dată panoul cu plecările avioanelor. De fapt, n-ar mai fi fost nevoie să o facă, fiindcă diminuarea fluxului obișnuit de du-te-vino de pe Aeroportul Ben-Gurion era un semn sigur că numărul de avioane care soseau și plecau în acea seară se redusese simțitor. Se mai uită o dată la ceas. Leon Rose ar fi sunat până acum dacă Mama ar fi refuzat întâlnirea. Dar dacă Leon nu fusese capabil să ajungă la Mama, cum era probabil cazul, întâlnirea se amina cu cel puțin șaisprezece ore – o lovitură mortală pentru un plan și așa nesigur.

Activitatea era mai animată în fața vămilor; câțiva

oameni de serviciu adunau mucerile de țigări, verificau panourile și pregăteau afișele. Poate să vie cu avionul acela american care a avut până de motor la Gatwick, se gândi analistul Mossad, dând nemulțumit din cap de cită informație inutilă acumulasă fără să vrea pe parcursul îndelungatei sale așteptări.

Se auzi un sunet armonios de la difuzor, urmat de un anunț, cum că zborul spre Roma se afla acum în faza finală a pregătirilor. Ușa de la vamă se deschise. Câteva cupluri de vârstă medie, cu picioarele amortite de îndelungata călătorie, în flanele și pantaloni kaki, șifonați de atâta purtare de-a lungul a șapte fuse orare, își făcură apariția. Un bărbat se opri, scoase capacele de la lentilele aparatului de fotografiat care-i atârna de gât și luă câteva instantanee. Dea Domnul să ai parte de o vizită minunată, prietene, se rugă Levenger; și când te vei întoarce acasă să-ți convingi rudele și prietenii că rețelele americane de televiziune dau o imagine falsă despre noi, să-i convingi că străzile noastre sunt libere și lipsite de gaze lacrimogene. De la începutul *intifadei*, din iarna trecută, turismul Israelului, decăzuse rapid. Levenger învinovătea pentru acest lucru înclinația Vestului pentru senzaționalul insurecției. Dacă trupele israelite ar fi rănit vreun bețivan mascat, cu siguranță că s-ar fi adunat o mulțime de fotografi în jurul tânărului „arab”; de ce nu raportau ei faptul incontestabil că mai mulți palestinieni erau supuși morții și torturii de către trupele lor proprii decât de cele ale Israelului?

Trucul cu americanii târându-se prin noroi în momentul în care ieșeau din vamă devenise un clișeu.

Un alt anunț: „Domnul Yair Klein e așteptat la telefonul de la biroul de informații... Domnul Yair...”

Levenger apucă receptorul și spuse:

— Aici Yair Klein.

— Un moment, vă rog.

Câteva clicuri până se formă apelul, apoi se auzi vocea lui Leon Rose.

— Istanbul, mâine dimineață. Sosește cu zborul LOT, programat pentru zero-nouă-patru-cinci. Mai pleacă vreun avion spre Atena astă-seară?

— Nu.

— Foarte bine, aranjează un zbor special. Ia primul avion turcesc spre Istanbul, dimineața.

— Înțeles.

— Sună-mă la noapte pentru locul exact al întâlnirii.
Shalom²⁶!

Levenger trânti jos receptorul, apoi începu să-și croiască drum prin mulțimea de turiști spre biroul serviciului pentru zboruri speciale, finanțat în ascuns de Mossad.

WASHINGTON, D.C.

Wendell Trent stătea pe canapeaua din biroul lui Clifford Zeman, studiind intens imaginile înregistrate pe bandă video ale epavelor descoperite de Edna Haddix pe fundul *Hellencian Trenchului*. Momentan, Zeman lua masa cu unul din politicienii de care răspundea el, șeful unui subcomitet cheie din Senat pentru supravegherea proliferării nucleare. Trent sosise la Baza Forțelor Aeriene Andrews, cu trei sferturi de oră mai devreme. Aici, îl așteptaseră Ann Davis, cu șoferul și o mașină de ultimă oră, care lăsase în urmă traficul Washingtonului.

Trei agenți DOE, versați în procedurile de decontaminare, pentru cazul în care cele două vehicule de sondare la mare adâncime ale lui NavOceano ar fi intrat în contact cu vreun transport radioactiv, se aflau acum la bordul unui avion de la Air Force, în drum spre Atena; urmau să aterizeze la puțin timp după miezul nopții, ora locală, și să fie la bordul lui *Fanning 11* la ora micului

26 Shalom - formulă de salut în ebraică.

dejun. Uzina producătoare a cablului, Reliance, trimisese un tehnician din New Jersey și altul de la San Diego; unul din ei urma ca a doua zi la prânz să repare cablul defect.

Dar Davis realizase că atât ea cât și Zeman erau încă departe de a descoperi motivația sabotajului. Se putea presupune că era un act de răzbunare din partea vreunui cercetător sau membru al echipajului, nemulțumit. Totuși, cel mai plauzibil era că sabotajul fusese înfăptuit de acel care dorea să-l țină pe *Dakar* ascuns de ochii lumii: Israel. Cu toate astea, odată ce rămășițele fuseseră descoperite, să încerci să sabotezi cercetarea părea un gest inutil. Trent se va întâlni curând cu Haddix, iar *Bert* și *Ernie* își vor putea relua lucrul curând după aceea. Exceptând unele situații ieșite din comun, ca apariția unei nave în acele locuri, era sigur că secretele de acum două decenii nu vor mai putea fi mult timp ascunse.

La centrul DOE, Davis îl dusesese pe Trent în biroul lui Zeman, apoi se dusesese să aranjeze înlocuirea pașaportului, pe care Trent îl uitase într-un sertar, la Seattle. Încerca de asemenea să grăbească transferul arhivelor lui *Bright Shark* de la NIS. Și mai încerca să obțină și ceva bani în avans, așa încât Trent să-și poată înlocui echipamentul de pescar cu haine, obiecte de toaletă și o valiză. „Dea Domnul să am noroc”, își spuse ea obosită. „Dacă domnul da Silva e în toane bune, am putea obține destui bani pentru o licitație din centrul comercial.

Trent opri de câteva ori banda video ca să studieze mai atent costumul de scafandru ce purta insigna cu Steaua lui David. Era vorba de *Dakar*; Trent nu se mai îndoia de asta. Dacă am fi avut la sfârșitul anilor șaiszeci niște vehicule ca *Bert* și *Ernie*, se gândi el cu ciudă, cine știe ce am fi putut găsi. Dar pe dată își aminti aforismul lui Zeman: „Dacă mătușă-mea ar avea roți, ar fi o masă de ceai cu roțile”.

Brusc, un alt fragment din trecutul îngropat

amenință să-i izbucnească din memorie. Lui Trent nu-i plăcea vânătoarea de gânduri, așa că stinse ecranul, își termină sandvișul pe care Davis îl comandase pentru el de la un magazin de delicatese din împrejurimi, și ridică ultimul număr al *Revistei pescarului* de pe măsuta de cafea.

Tocmai citea povestea monstruosului somon de peste treizeci de pfunzi care se întorcea în nord, în râul Tana, să-și depună icrele, când Zeman bătu la ușă.

— Wendell, spuse el, făcându-i semn să nu se ridice, îmi pare rău că ți-am întrerupt weekend-ul cu Erica.

Trent zâmbi și ridică revista, arătându-i-o:

— E-n ordine, Cliff. Mi-am plănuit răzbunarea. O să zbor cu ea la râul Tana, o să numesc excursia asta „urmărirea lui *Dakar*” și cheltuielile o să le suporti tu.

— Îmi convine, numai că, pentru a te despăgubi, mi-e teamă că va trebui să dau ochii cu Măcelarul nostru Numărul Unu. Văzând expresia mirată a lui Trent, Zeman adăugă: Contabilul nostru, domnul da Silva, crede că poate acoperi ditamai găurile de canal cu niște bănuți de cinci cenți.

— da Silva ăsta parcă ar fi un calculator. Te-a speriat pe tine, a speriat-o pe Ann Davis... singurul om care am auzit că poate face asta. Care-i e secretul?

— Nu ți-ar place să știi. Zeman își puse haina în cuier și se trânti pe un fotoliu, în fața lui Trent. Annie s-a dus să-ți urgenteze plecarea? Bine, Probleme? Întrebări?

— Voi personal n-ați fost surprinși când ați văzut peste ce-a dat barca aia?

— Nu, răspunse Zeman. E o problemă la care lucrăm de vreo șapte luni. Am primit iarna trecută un telefon de la o prietenă de la Justiție. M-am întâlnit cu ea în timpul unei anchete a Congresului referitor la felul în care Pakistanul obține uraniu îmbogățit de la Kanupp. Pe atunci ea lucra la Irangate, o parte din echipă care încerca să continue

investigația, în ciuda lui Meese. Tocmai interogaseră un bancher de la investiții, al cărui nume continuă să apară pe benzile noastre. Ea a crezut că una din depozitiile bancherului ar putea prezenta interes pentru noi. Cred că respectivul era una din primele conduite financiare între zgârcitul ăla încăpățânat care s-a retras de la Air Force și Nir, negustorul de arme israelit, care îndrepta transporturile spre Tehgran. Wendell, bancherul ăsta ne dă de furcă... ar fi capabil să trădeze pe oricine, inclusiv pe primul lui născut. Documentul pe care mi l-a trimis prietena mea, se referea la o conversație care bancherul pretindea că ar fi avut loc la Tel Aviv, februarie '74 sau '75. Un membru din cabinetul Israelului se îmbătase. Se pare că fratele lui mai tânăr ar fi trebuit să se întoarcă cu treizeci de zile înainte, exceptând faptul că murise într-un teribil accident al unui submarin la sfârșitul anilor '60.

— *Dakar*, spuse Trent. La acea dată, ei mai aveau doar trei alte vase de acest fel, și nu-mi amintesc să fi auzit de încă o scufundare.

— Și nici computerele noastre, consimți Zeman. Oricum, ministrul beat începuse să flecărească despre faptul că Israelul intrase în panică din cauza lipsei submarinului și - citez - aceasta pentru că respectivul transporta combustibil pentru Dimona. Ministrul a propus guvernului să lanseze un proiectil de acoperire, care, probabil că l-a ucis pe fratele lui și pe toți ceilalți de la bord. Pretindea că marina Israelului ordonase să se cerceteze un spațiu fals, deși știau exact de unde proveneau semnalele disperate.

— Și anume din vestul Cretei?

Zeman dădu din cap afirmativ. Trent fluieră a mirare, apoi spuse:

— Nu se poate ca marina Israelului să se și înșelat atât de grosolan în privința poziției lui *Dakar*. Dar spune-mi, ce te face să crezi povestea unui posibil agent

provocator?

— Două lucruri. Mai întâi, bancherul a spus că motivul pentru care își amintește atât de bine de seara aceea este faptul că, după zece minute au apărut la ușă trei oameni și l-au scos afară pe ministrul beat. Erau niște zdrahoni care purtau niște costume ce nu păreau să fie ale lor.

Trent se strâmbă:

— De la Shin Bet.

— Mai mult, am reușit să obțin o copie a listei echipajului de pe *Dakar*. Unul din ofițerii de acolo se născuse în februarie, '45. Omul avea trei frați. Cel mai în vârstă făcea parte din cabinetul lui Vitzhak Rabin, premierul Israelului în '75... anul în care ofițerul mort ar fi trebuit să se întoarcă.

— În regulă. Dar dacă știai asta de iarna trecută, cum de ți-a luat atât de mult timp să începi cercetările?

Zeman se încruntă.

— Cu bugetele departamentului ăstuia?

— Credeam că Bart ar fi putut găsi banii undeva, spuse Trent, referindu-se la directorul adjunct al DOE, căruia îi raporta Zeman.

— La naiba, a trebuit să iau CIA-ul drept co-sponsor, ca să-l conving pe Bart că asta e o treabă care merită atenție. Apoi Langley s-a opus, când a. văzut cât costă întreaga expediție... au insistat să ne milogim pe lângă altcineva. Cum îți poți închipui, NavOceano avea un interes prea mic în acea parte a Mediteranei. Totuși, din fericire, savanții civili aveau unul mai mare. Am descoperit în final un expert în tectonică de la Institutul Gillette de Oceanografie care voia să ia mostre de carote din *Hellencian Trench*, care se află chiar în vestul Cretei. A trebuit să fac două încercări, dar în final am convins. CNO-ul să-i împrumute acelui domn o pereche de sonde automate.

Trent dădu din cap a admirație.

— Țsta-i unul din motivele pentru care n-aș rezista la o slujbă de birou. Cum naiba de ai atâta răbdare?

— Nici eu nu m-am obișnuit. Ies noaptea și umblu după pisici vagabonde.

Trent zâmbi.

— Savantul ăsta de la Gillette!

— Rick Wolfe.

— Te ține la curent?

— Nu. Habar n-are că pentru vehiculele astea s-au tras sfori de sus. Expediția se află acum sub comanda locotenentului Edna Haddix, etichetată la NavOceano ca un 1800.

— Edna? Mai dau azi părinții fetelor lor astfel de nume?

— Evident, și lucrul ăsta o deranjează puțin, spuse Zeman, amintindu-și sfârșitul conversației pe care o avusese ultima oară cu ea. Cum îți poți închipui, niciodată nu s-a mai aflat într-o asemenea situație.

— Securitatea asigurată de ea e nulă, remarcă Trent. Vasele de cercetare sunt ținte notorii pentru operațiile de adunare a datelor de către agenții străini. M-aș mira să nu fie măcar unul din echipă în serviciul vreunei agenții.

— Nu-i întru totul vina ei, recunosc Zeman cu pică. Instrucția ei a fost atât de scurtă încât s-ar putea rezuma pe spatele unei cutii de chibrituri.

Trent oftă.

— Aceeași veche Marină. Cred că ai dreptate... dar de obicei se adună la bord tot felul de amatori, plătiți doar să vadă și să asculte. De fapt, n-am auzit să se fi angajat cineva în vreun sabotaj activ până acum.

— Până acum niciun vas de cercetare n-a făcut o descoperire ca *Dakar*, spuse Zeman. Ce vremuri, să ai la comandă o femeie.

— Așa că misiunea mea, așa cum trebuie să o accept,

constă în a o ajuta pe Edna Haddix să localizeze submarinul, apoi să caute înăuntrul lui vreun tun fumegând.

— Corect... până la un punct, replică Zeman. Această operație e dirijată actualmente de DOE, așa că ea o să-ți raporteze ție. Mai trebuie să știi că acum, deși târziu -, fiind, am primit totuși o confirmare că Israelul posedă capacități nucleare. Dar trebuie să dovedim cine erau furnizorii lor la sfârșitul anilor '60, când Dimona intra în funcțiune. Și dacă se întâmplă să fie Norvegia, o să-i avem în mină la Oslo, când...

În acel moment telefonul lui Zeman sună. Acesta se ridică, se aplecă peste biroul lui și răspunse.

— Zeman. Oh. Bine. Așteaptă o secundă, da? Astupând receptorul, își dădu ochii peste cap și spuse: Trebuie să înghit și ăsta.

— Vrei să plec?

Zeman dădu din cap că nu, așa că Trent se întoarse la *Revista pescarului*. Zeman era încă la telefon, când Ann Davis intră, încărcată cu un dosar roșu, burdușit, top secret, cu un plic alb, mic, și o grămadă de formulare. Se așeză pe canapea, lângă Trent, și-i întinse plicul alb:

— Poftim avansul. Semnați chitanțele astea și nu cheltuiți toți banii într-un singur loc.

Trent, întinzând âina să ia stiloul, întrebă:

— Cu ce sumă a fost da Silva de acord?

— Două mii cinci sute de dolari.

— Păi ăsta-i un miracol. Unde se vând costume Armâni în oraș?

— În multe locuri... dar n-o să vă ajungă banii nici pentru lenjerie. Noul dumneavoastră pașaport o să fie gata într-o oră. Poftim, dosarul ăsta e al lui *Bright Shark*. Mai trebuie să semnați și garanția de securitate.

Trent tocmai deschidea dosarul roșu, scoțând de acolo un teanc, - de rezumate, când Zeman închise

telefonul și se întoarse la loc.

— În sfârșit, a sosit dosarul, spuse el. Studiază-l cât mai mult posibil.

— Nu-mi trebuie mai mult de o oră, spuse. Trent, parcurgând grăbit foaia pe care o ținea în mână. Cum o să călătoresc?

— Un transport de la Air Force, drept spre Soudha Bay, una din bazele NATO din Creta, spuse Davis. Pleacă de la Andrews la șase.

— În ordine, spuse Trent. Cred că tot ce ne-a mai rămas să discutăm sunt regulile operațiunii.

— Sunt doar trei, spuse Zeman. Mai iuții, *Dakar*, ca vas de război, este și rămâne proprietatea suverană a Israelului. Din punct de vedere legal nu avem voie să-l cercetăm, așa că nu lăsa nicio urmă. În al doilea rând, asta nu-i o operațiune militară. În foarte puțin probabila eventualitate că tu sau echipa ta vă veți confrunta cu forțele armate ale unei alte națiuni, nu trebuie să opunem rezistență. În al treilea rând, dacă se mai produc acte de sabotaj contra misiunii, nu trebuie să iei legea în propriile mâini și să-ți faci dreptate cu pistolul, ca - Zeman se încruntă - ca, Annie, cum îl cheamă pe supereroul acela subacvatic, tipul de la NUMB?

— Dirk Pitt, spuse Davis zâmbind. Și e de la NUMA.

— Nu trebuie să-l joci pe Dirk Pitt. Alte întrebări?

Trent era cât pe ce să spună nu, când descoperi o frază în rezumatul pe care-l ținea în mână și care-i completă circuitul memoriei.

— De fapt, da. Am uitat că *Dakar* a suferit multe modificări. Pe la începutul anilor șaptezeci. Înainte de a fi căpitan, am fost pe un Sub Dev One, care a întâlnit un Brit, care...

Văzând expresia uimită de pe fața lui Ann Davis, se explică:

— Sub Dev One este Grupul Numărul Unu de

Dezvoltare a Marinei – secția Submarine, San Diego. Una din sarcinile lui este să recupereze oamenii din vasele avariate.

Pentru aceasta au loc numeroase operații de antrenament. În anul în care lucram acolo, am făcut un exercițiu comun cu Royal Navy în Atlanticul de Nord. Dacă-mi amintesc bine, aveau un vas de clasă, Oeron, parcat la cam șapte sute de picioare sub apă. În orice caz, după operație, am petrecut două sau trei zile la Portsmouth, în permisie. Așa l-am întâlnit pe ofițerul britanic care superviza modernizarea *Dakarului*.

Zeman și Davis schimbă priviri rapide. Trent ridică foaia de hârtie, și continuă:

— Aveam ceva mai înainte un gând, dar nu mi s-a lămurit decât când am văzut pasajul ăsta unde se spune că submarinul a fost extins cu douăzeci de picioare, datorită modificărilor. La naiba, cum se numea... Victor, Victor Collins, Victor Cowens, ceva de felul ăsta. Mă refer la ofițer. Într-o seară i-a dat prin cap că modificările s-ar fi putut să fi contribuit la accident. Era la o cârciumă, unde un grup dintre noi povesteam cu schimbul despre tot felul de dezastre. Trebuie **t**: a eu am amintit despre ajutorul dat Israelului ca să descopere vasul, pentru că ofițerul a spus că el cunoaște vasul respectiv ca nimeni altul în viață. Mi se pare că a servit pe el, sau pe unul aidoma la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Și, bineînțeles, i se ceruse să supravegheze modificările de pe *Dakar*. Firește, am încercat să-l descos pentru detalii. N-a ținut. Și-a închis gura... secrete de stat și altele de astea. Acum îmi dau seama că Victor a petrecut de minune pe socoteala mea. Dar a avut o părere interesantă asupra pretenției Israelului, cum că vasul lor ar fi dispărut în timp ce intra în submersie. Apoi a tăcut câteva secunde. Și a reluat, cu năduf: „Dacă tu, sau orice alt lucrător pe un submarin, sănătos la minte, ați fi văzut planurile, niciodată n-ați fi

consimțit să scoateți vasul pe mare, cu atât mai puțin să-l băgați în submersie.

— Totuși, cum îl chema, Collins sau Cowens? întrebă Davis.

— Ceva de felul ăsta. Cred că era căpitan când l-am întâlnit, la începutul anilor șaptezeci. Mă întreb dacă mai e în viață.

Davis se întoarse spre Zeman.

— Merită câteva telefoane?

Zeman aprobă din cap.

— Chiar dacă Victor nu-i de găsit, poate convingem Amiralitatea să ne lase să ne uităm pe schițele modificărilor. Wendell are timp să ocolească pe la Londra. Nu cred că vor reuși să repare cablul până duminică. Băiete, mai ai nevoie de ceva pe moment?

— Un birou, unde să mă pot uita prin dosarul ăsta, spuse Trent. Apoi se uită la ceas, făcu repede un calcul și adăugă: Unul cu telefon. Vreau să mă asigur că Erica e bine acasă.

— O să-l ai, spuse Davis, ridicându-se. Urmează-mă.

Trent strânse hârtiile, apoi îi spuse lui Zeman:

— Te deranjează decă-mi împrumuți revista?

— Păstrează-o. Jeanne și cu mine am pescuit pe râul Tana acum trei veri.

— Merită excursia acolo? Zeman dădu din cap că da. Atunci, mai bine aș începe să-mi economisesc banii. Trent se ridică de pe canapea. Apropo, Cliff, merită să te zbați pentru operația asta?

Zeman râse.

— La naiba, jumătate din personalul meu s-ar omorî pentru privilegiul de a petrece o săptămână gratuit pe frumoasa Mediterana.

ATENA

Plimbându-se de-a lungul holului Aeroportului Internațional din Atena, Ephraim Levenger era prea

preocupat ca să remarce licărul de recunoaștere din ochii unui tânăr care tocmai intra în clădire.

Acesta, într-o cămașă elegantă, dar în pantaloni de toată ziua, era un tânăr atașat politic al Ambasadei SUA. Cum funcția nu-l împiedica, își adresa cele mai multe rapoarte nu Biroului pentru Orientul Mijlociu al Departamentului Statului, ci mai mult Biroului pentru Orientul Mijlociu al CIA, anume lui Langley. Și acum mintea îi era frământată de întrebări. De ce Ephraim Levenger, ofițer al Mossadului, cunoscut pentru analizele sale asupra grupurilor teroriste arabe, venise într-o țară care avea relații dure cu Israelul? Și încă fără niciun bagaj?

Tânărul se opri să se uite la panoul cu sosiri, o mișcare care-i permitea totodată să privească pe furiș la israelitul care se grăbea să părăsesacă holul și să se urce într-un taxi. Deci Levenger se afla aici pe cont propriu, și nu într-o misiune oficială. În condiții normale, tânărul l-ar fi urmărit pe analistul Mossad. Dar logodnica lui urma să sosească curând cu un zbor Air France de la Paris, unde se oprise să-și viziteze niște prieteni, venind de la Minneapolis. Își liniști conștiința cu un raționament aproape Zen; dacă n-ar fi fost aici după ea, n-ar fi avut șansa să dea peste israelit. Tânărul se hotărî să împartă plăcerea cu afacerile, trecând pe la ambasadă în drum spre casă și dându-i lui Langley o telegramă, ca să-i raporteze ce văzuse. Începuse weekend-ul cel lung, cu ocazia Zilei Victoriei, ceea ce însemna, după? toate probabilitățile că mesajul va rămâne necitit până marți; dar Gloria va fi sigur impresionată să-l vadă în acțiune.

MEDITERANA DE EST

Puntea lui *Fanning II*, flancată de patru reflectoare, era puternic iluminată numai când *Bert* și *Ernie* lucrau la adâncime. În seara aceea vehiculele fuseseră aduse în siguranță, la bord, iar motorul diesel, care alimenta

unitatea de tracțiune, tăcuse, deși luminile continuau să strălucească din rațiuni de securitate.

Edna Haddix interzisese accesul majorității personalului de la bord spre partea din spate a vasului. Când anunțase interdicția, în timpul mesei, membrii echipajului lui *Fanning* II își văzuseră înainte de mâncare; și așa, arareori se aventurau până la puntea de la pupa. Dar, cum se temea și Edna, interdicția nu-i căzu bine lui Rick Wolfe și echipei acestuia. Câțiva membri spuseră cu voce tare că dacă Ariei Kahane s-ar afla într-o cabină în arest preventiv, ei ar fi liberi să-și vadă de treburi. De exemplu, în timp ce așteptau sosirea tehnicienilor pentru cablu, s-ar fi putut ocupa de alte operații vitale de întreținere. Haddix știa că era adevărat. Dar simț ea că n-are de ales; poate că mâine, când va sosi echipa DOE, și va primi de la biroul lui Zeman confirmarea, că mai multe nume trecuseră de proba verificării, va putea să ridice restricția.

Până atunci, resursele ei erau rizibil de-mici: fiecare cart consta dintr-o singură strajă voluntară în susul punții și alta în josul acesteia.

Haddix tocmai își terminase primul din cele două carturi pe puntea de la pupa. Deși frântă de oboseală, dorea ca locotenentul Parkhill să fie bine odihnită și cu mintea limpede când o va înlocui.

Tot plimbându-se de la cabina de comandă la puntea de la extrema pupa și înapoi – nu atât cât să descopere sabotori, cât pentru ca să stea trează – Haddix continua să se gândească la evenimentele zilei. De ce nu camuflase imaginile video mai înainte ca toată lumea asta să vadă costumul cu Steaua lui David? De ce nu pusese strajă pe puntea de la pupa înainte de a se fi tăiat cablul? Era drept să-l bănuiască pe internul GIO, Kahane, pentru cablu, ori această bănuială se datora unor inconștiente ranchiune religioase? Dumnezeuule, se gândi ea, cea mai urâtă parte a

cartului nu era oboseala sau singurătatea, ci plictiseala care o silea să-și examineze conștiința.

Intră în cabina operatorului, ridică termosul și-și mai turnă o cană de cafea, a treia în seara aceea. Mâine o să fie o epavă. Și de i la Washington, Cliff Zeman credea că misiunea o să se încheie cu bine odată cablul reparat, Haddix știa că nu va fi așa. Se temea că submarinul era prea bine ferecat ca să-și dea ușor la iveală secretele.

WASHINGTON, D.C.

Lungul weekend începuse, și acum, în amurg, o liniște neobișnuită se lăsase pe deasupra capitalei. Dimineața, orașul va forfoti de turiști, doritori să-și petreacă sărbătoarea de Ziua Victoriei făcând coadă la diferite locuri istorice; dar pe moment, străzile erau aproape goale, cei care locuiau sau lucrau acolo terminându-și exodul cu câteva ore mai devreme.

Totuși, Clifford Zeman era încă în biroul lui, tolănit pe scaunul în care își făcea lectura, făcându-și de lucru cu niște teancuri de hârtii, generate de acea zi agitată. Lângă el, pe podea, se mai aflau două teancuri mari de hârtii. Primul conținea niște note despre *Bright Shark*, mâzgălite în grabă, pe care Zeman le introduse repede în jurnalul de bord al expediției. Al doilea consta din memorii departamentale, și, ceea ce era mai important, din frânturi de informații despre Israel, care, la cererea lui, începuseră* să-i parvină de la Langley.

Era timp să-și toarne două degete de bourbon? Nu. Până când nu va clarifica totul, cu memoriile și cu informațiile, nu! Ridică teancul de hârtii de jos. Le frunzări repede, consemnând trimiterea celor mai multe la arhivă sau la biroul de prelucrare a informațiilor. Una din ultimele hârtii era o copie a unui raport CIA, de la un atașat politic din Atena, referitoare la faptul că dăduse pe neașteptate peste un înalt ofițer Mossad la aeroport. Zeman cântări câteva minute informația. Dacă ar fi cerut altor agenții de

informații să-l ajute prin semnalarea unor anomalii similare referitor la traseele de voiaj ale oficialităților israelite, cererea ar fi fost cunoscută la Ierusalim în câteva ore. Totuși, sabotarea cablului submarin sugera că acțiunea *Bright Shark* era deja compromisă. Gândindu-se că are mai mult de câștigat decât de pierdut, Zeman se duse la birou, acționă computerul, și imprimă o întrebare pe care o duse în sala de comunicații.

La întoarcere, își turnă un bourbon, drept recompensă. Apoi reveni la computer și începu jurnalul de bord al lui *Bright Shark*.

După refacerea cablului fibro-optic, lucrurile se vor îndrepta. Ann Davis nu numai că-l găsisese pe ofițerul britanic, un bărbat pe nume Victor Cowling, dar și aranjase ca acesta să fie în birourile Amiralității, la Whitehall. a doua zi dimineață. Wendell Trent era acum undeva deasupra Atlanticului, în drum spre Londra, și urma să se întâlnească cu Cowling înainte de a pleca spre Creta. Dacă totul mergea bine, urma să fie la bordul lui *Fanning* II duminică la micul dejun. Și mai târziu, în aceeași zi, el și Edna Haddix vor relua căutarea lui *Dakar*.

Cineva bătu în ușa lui Zeman.

— Da.

— Bună seara, domnule Zeman, spuse un bărbat înalt, de vreo treizeci și cinci de ani, îmbrăcat în haine șifonate, care intră strângând în mină câteva foi de hârtie.

Inima lui Zeman tresări.

— Domnul Eugene da Silva, spuse el. Devoțiunea dumneavoastră față de slujbă este remarcabilă, dar cum se face că nu profitați de acest lung weekend?

— Păi mă pregătisem să plec la cinci și jumătate - soția mea plănuise o petrecere în aer liber cu un berbec la proțap - dar faxul a început să zumzăie. Și știți, ce se spune despre faxuri.

— Nicio noutate nu-i de bine?

— Exact. Pot să vă răpesc puțin timp, domnule Zeman?

Zeman se strădui să zâmbească.

— Desigur, domnule da Silva. Intrați și luați loc.

da Silva se îndreaptă spre canapea, ridicându-și cu grijă pantalonii înainte de a se așeza.

— Așa că, spuse Zeman, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Nu-mi place să deranjez un om așa de important ca dumneavoastră, domnule Zeman, spuse da Silva, cu ochii fixați pe măsuta de cafea din fața lui. În special seara. Am căutat-o pe domnișoara Davis, dar cred că a plecat în weekend.

„Mai degrabă s-a ascuns în baie până ai să pleci tu”, se gândi Zeman. Apoi spuse cu voce tare:

— Oricum, presupun că e ceva referitor la faxurile acelea.

da Silva ridică hârtiile pe care le ținea în mână și dădu din cap.

— Nereguli! mai mult decât nereguli.

— Ce-s astea, domnule da Silva?

— Facturi pentru cheltuielile încărcate pe un cont inexistent, și autorizat de dumneavoastră și de domnișoara Davis.

— Într-adevăr?

— Da. da Silva îi întinse o hârtie. Contul zero-zero-trei-zero-opt-bară-OBS. Am verificat documentele noastre, domnule Zeman, și trebuie să vă informez că nu avem un astfel de cont.

— Asta e din cauză că hârtiile n-au ajuns încă la dumneavoastră. *Bright Shark* e o operație comună DOE-CIA. care a început în dimineața asta și cel mai probabil se va termina în acest weekend...

— Scuzați-mă, domnule, îl întrerupse da Silva, dar dacă e o operație comună, cum se face că noi primim toate

facturile de plată?

— Cum am spus, domnule da Silva, documentele nu-s terminate. În plus, e o operație extrem de sensibilă și speram s-o țin secretă până ce se va termina.

da Silva îi aruncă lui Zeman o privire nenorocită.

— Credeam că după patru ani de muncă în acest sector, puteați avea deplină încredere în mine. Văd că nu-i așa. Dar asta nu-i o problemă, domnule Zeman. Motivul pentru care am venit la dumneavoastră se referă la natura acestor cheltuieli.

da Silva începu să citească din primul fax:

— Forțele Aeriene ale SUA - o mie șase sute patruzeci dolari pentru folosirea unui elicopter UH-1 în statul Washington.

— A trebuit să iau de acolo un agent care era îi va cântă în parcul național, spuse: Zeman, întinzându-se după bourbon. Beți un pahar?

— Oh, mulțumesc, dar nu pot, replică da Silva. Locuiesc departe, în Rockville și știți cum e traficul la ora asta. Un pahar sau două o să mă facă să ajung acasă în bucăți.

„M-ar învinovați vreun jurat din lume dacă ți-aș turna toată sticla asta pe gât?” se întrebă Zeman, înspăimântat că, de ce se terțtea mai rău, tocmai urma să vină.

da Silva nu-l dezamăgi.

— Marina SUA, continuă el. Nouă mii două sute șazece și doi de dolari pentru că a transportat un pasager de la Baza Aeriană McChord, Washington, la Baza Aeriană Andrews, Maryland. Într-adevăr, făcu da Silva, găsesc acest lucru revoltător! De ce credeți că avem linii aeriene comerciale în țara asta?

— Viteza era esențială, domnule da Silva, spuse Zeman, rugându-se să nu fi sosit încă toate facturile. A trebuit să am omul aici, înainte de prânz, pentru o documentație, așa încât să poată ajunge în Europa până a

doua zi dimineată. Dar apropo, notele astea de plată nu vi se par foarte, foarte încărcate? Ar mai trebui să verificați împreună cu Marina, să vedeți dacă n-au-greșit cu un zero.

— Puteți fi sigur că o voi face, replică celălalt, zâmbind. Fiindcă tot am vorbit de Europa, am mai primit și următoarele facturi. De la Forțele Aeriene ale SUA, trei pasageri de la Washington, D.C., spre Atena, cu un transport militar. De la Olympic Airways, un pasager de la New York la Atena. Și de la TWA, un pasager de la San Diego la Atena. Directivele pe care le-am dat nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră, domnule?

— Vă cer scuze.

— E o politică a Guvernului SUA, ca tot personalul care călătorește peste Ocean în misiuni oficiale să zboare cu un avion american obișnuit. Am subliniat acest lucru într-o notă internă, pe care o emit în fiecare an, deci... da Silva se opri, apoi spuse cu o voce plină de sarcasm: Acest agent pe care l-ați cules dintr-o pădure din Statul Washington, cu atâta cheltuială... presupun că zboară spre Europa cu clasa întâi?

— Mi-e teamă că nu. Ultimul zbor de la Liniile Aeriene Britanice din acea zi era extrem de aglomerat.

da Silva își ieși din fire:

— Domnule Zeman, trebuie să vă spun că găsesc atitudinea dumneavoastră jignitoare, insultătoare și în special ne-profesionistă. În continuare, regret să vă informez că nu-mi lăsați altă opțiune decât să duc aceste facturi directorului adjunct, marți dimineată.

— Cum doriți, domnule da Silva, cum doriți, spuse Zeman, obosit. Încercați să vă amintiți totuși o serie de lucruri. Mai întâi, nu sunt banii dumneavoastră.

— Dar sunt împuternicit să-i păzesc.

— Să-i păziți de utilizări incorecte, da... să-i ții în stoc, nu. Ceea ce mă trimite la cel de-al doilea lucru: sunt autorizat să folosesc bugetul pentru apărarea securității

acestei națiuni. Ceea ce și fac, de fapt. Dumneavoastră vă poate apărea risipitor, dar vă asigur că banii nu s-au cheltuit aiurea. Duceți-vă acasă, domnule da Silva. Bucurați-vă de petrecerea dumneavoastră cu berbec la proțap.

da Silva ezită, nefiind sigur dacă mai era cazul să mai continue cu argumentele. În final, trecu cu aroganță pe lângă Zeman.

— Noapte bună, domnule da Silva.

Niciun răspuns. Zeman dădu din umeri, se ridică și-și umplu iar paharul.

ZIUA A DOUA

28 MAI 1988

s

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 05, 16

Ora locală - 08, 16 a.m.

Chiar înaintea zorilor, un front de presiune atmosferică joasă, propulsat de rafalele puternice de vânt, năvălise dinspre nord-vest. Acum, nori gri și gri, ca niște plăci de ardezie, spânzurau de cer, aproape de marea care, doar cu o zi înainte, era netedă și transparentă, iar acum se zvârcolea, spumegând. *Fanning* II se ridică și se prăbușea între valuri într-un dans frenetic, luptându-se să se mențină pe poziție.

Edna Haddix, cu genunchii îndoiți, ca să-și mențină echilibrul, stătea sub duș. Era într-un adevărat flagrant delict, violând regula vasului referitoare la conservarea apei proaspete - care trebuia folosită doar pentru muiat și clătit, deoarece vasul nu dispunea de instalație de desalinizare - dar în acel moment nu dădea acestui lucru nicio importanță; jetul de apă fierbinte îi alunga somnolența pe care o resimțea după numai patru ore de somn. Chiar dormise atât de mult?"

Singură pe punte de la miezul nopții la ora patru dimineța, plimbându-se încoace și încolo, ca să se încălzească, prin vântul rece, Haddix nu-și putea lua gândul de la problemele ei. Cum putuse fi atât de neatentă în ceea ce privea securitatea? Apoi, de ce fuseseră cei de la Suitland atât de superficiali în ceea ce privește instruirea ei? Și ce probleme avea Cliff Zeman - de ce-i lua atât de mult timp ca să-i mai trimită niște oameni?

În toate aceste carturi din timpul nopții, cu întrebările ei fără răspuns, cu încrederea în propria-i persoană subminată de o sinuoasă gimnastică mentală, Edna se lăsase cuprinsă de auto-compătimire. Evaluarea performanțelor maritime nu mai avea atâta importanță pentru ea; în trei luni va scăpa de uniformă și se va întoarce înapoi la Scripps. Dar o durea să nu-și facă până la capăt datoria. În special că nimerise în această postură din cauza răsuflatelor uniforme 1800.

Când locotenentul Parkhill veni să o înlocuiască, Haddix era într-o dispoziție infectă. Nu era de mirare că, atunci când ajunsese în pat, stătuse cu ochii deschiși aproape o oră, în ciuda oboselii adânci pe care o resimțea. Când în sfârșit adormi, avu parte de un somn tulburat și cu întreruperi. Când fu trezită de soneria ceasului, telefonă imediat pe punte. Convorbirea pe care o avu, nu făcu decât să-i întărească sentimentul de abandon. Niciun semnal nu se primise de la Washington în timpul nopți, ceea ce însemna că Zeman nu-i putea garanta pe încă cineva de pe vas ca om de încredere.

Haddix ieși de sub duș și îl opri. „La naiba cu asta!” se gândi ea. În curând va avea bătaie de cap cu băiatul minune pe care Zeman îl parașutase ca s-o ajute. Se șterse, își puse halatul, apoi se întoarse în cabina ei și se îmbracă iute. Trecând pe lângă cabina lui Wolfe găsi monitorul legat de cabina de comandă încă funcționând - deși tot ceea ce arăta în acel moment, era harta maritimă

generată de computer – dar nici urmă de savant.

Haddix coborî puntea și se îndreptă spre careu. Într-o dimineață normală, încăperea trebuia să fie goală la acea oră. Astăzi eratplină cu membrii echipajului, care nu aveau nimic mai bun de făcut decât să speculeze pe seama misterioaselor evenimente din ultimele douăzeci de ore. Flecăreala încetă când Haddix își băgă capul pe ușă.

Wolfe nu era nici aici. Expresia de pe fețele oamenilor care o priveau varia de la curiozitate la ostilitatea declarată. Trebuia să spună ceva ca să mai destindă atmosfera? Probabil. Necazul era că nu putea să le spună că nu-i era îngăduit să vorbească nimic.

— L-a văzut cineva pe Rick?

— Cred că e la pupa, spuse Roland Vigneron.

— Mulțumesc, Rollie.

Haddix se apropie de vasul cu apă fierbinte și-și turnă o cană de Ness. Pe când părasea careul, conversația reîncepu în urma ei. Urcă pe puntea de la pupa și o găsi acolo pe Kabelo, stând pe un butoi de 55 galoni de ulei și legănându-se în ritmul muzicii pe care o asculta la cască.

Kabelo îi făcu cu mâna și-și eliberă o ureche.

— E totul în regulă, Jeff?

— Afirmativ, E.J.

— L-ai văzut pe Rick?

— Caută-l în cabină, răspunse ea, punându-și casca la loc. Ținându-și cu grijă cana de cafea, Haddix se îndreptă spre cabina de control, care se afla la treizeci de picioare mai în față. Luminile de urmărire erau aprinse. Rick Wolfe, aplecat deasupra mesei cu harta, se ridică și spuse:

— Bună dimineața. Ai avut o noapte grea?

— Mai degrabă scurtă.

El arătă spre maldărul de hârtii din față.

— Informațiile radiolocatorului nostru din ultimele două zile. Credeam că aş avea timp să studiez o secțiune transversală morfologică din suprafețele de bază. Sper că

nu te deranjează că mă găsești aici.

— Bineînțeles că nu.

— Ascultă, spuse Wolfe, trebuie să mă scuz pentru ieri...

— Eu sunt aceea care datorez scuze.

— Lasă-mă să termin, la naiba! Wolfe își scărpină bărbia nebărbierită. Când ai scos autorizația, mi-am ieșit din fire și ți-am subminat autoritatea.

— Și eu trebuia să fiu mai... mai puțin oficială când am preluat comanda. Presupun că amândoi ne confruntăm pentru prima oară cu astfel de lucruri.

Wolfe râse.

— Și cu descoperirea vaselor scufundate. Dar o să ne descurcăm.

Haddix se îndreaptă spre masa cu harta și studie cele trei schițe dimensionale pe care le pregătise el.

— Iată stratul de rocă cu semnele de blocaj, spuse Wolfe. Am încercat să cercetez râpele dintre el și fund. Până acum am găsit trei, care par destul de mari ca să înghită un submarin.

Haddix se încruntă.

— Pare să fie o luptă înversunată.

Patruzeci de minute mai târziu, în interfon se auzi vocea lui Billy Ray McConkey:

— Cabină, aici Puntea.

Haddix răspunse:

— Dă-i drumu', Cowboy.

— Hei, Navy, cavaleria intră în Dodge City.

— Cum adică?

— Nu mă face să stric surpriza.

Haddix înșfăcă o stație radio, ieși după Wolfe, afară din cabină, și se grăbi spre parapetul de la tribord, unde Kabelo scruta zarea.

— Acolo, arată ea.

Haddix îi urmă cu privirea brațul întins peste marea

cenușie și agitată. La vreo patru mile, imediat sub orizont, văzu o pată oranj, sclipitoare, dispărând în urma unui val. Dar urma albă zăbovi, servind de reper.

— Asta să fie ceea ce cred eu că e? întrebă Wolfe.

Obiectul se rematerializă pentru o clipă, apoi dispăru iar din vedere. Haddix dădu din cap.

— Un vas de cursă tip „Țigară” care are cam douăzeci de noduri.

— DOE are un buget al naibii de generos, spuse” Wolfe.

Haddix ridică stația radio.

— Cowboy, ai luat legătura radio cu ei? Dă-mi raportul pe scurt, te rog.

— De îndată.

Fanning II săltă pe creasta unui val de zece picioare. Cu puțin mai înainte ca vasul să fi început să coboare, Haddix, Wolfe și Kabelo, văzură apropiindu-se o barcă, atârând parcă între cer și pământ, cu pânțelele expus, ca un păstrăv oranj, luptându-se să urce în amonte.

— Navy, Puntea, întrerupse McConkey. Vin trei agenți DOE și un specialist pentru cablu.

— În regulă, spuse Haddix. Rick, submarinul ăla o să fie al nostru până luni înainte de ora prânzului.

ISTANBUL

Ora GMT - 07, 33 Ora locală - 10, 33 a.m.

Ephraim Levenger privi haosul de pe benzile de circulație din stânga lui și mulțumi lui Dumnezeu că mergea contra traficului. Jumătatea Podului Bosforului care ducea spre vest, legătură făcută de mâna omului între Europa și Asia, până la terminarea noului pod spre nord, era plină de mașini, autobuze și camioane care se îndreptau spre Istanbul. Gazele eliminate de vehiculele blocate se răspândeau în atmosfera deja poluată. Cine s-ar fi gândit că putea să fie o asemenea aglomerație într-o zi de sâmbătă? Sau poate că era vreun mare festival în oraș.

Analistul Mossad privi în oglinda retrovizoare a mașinii lui închiriate, încercând să-și reamintească instrucțiunile primite cu mulți ani în urmă, referitoare la cum să scape de un urmăritor. Un Citroën negru apăruse în spatele lui la Aeroportul Yeşilkoy. De fiecare dată când accelera, accelera și el; de fiecare dată când schimba benzile, schimba și el benzile; de fiecare dată când încetinea, încetinea și acesta. Doar când Levenger trecu de porțile Istanbulului și se întoarse spre rampa de acces ce dădea spre feribot, Citroënul dispăru din vedere.

Dar dacă fusese pur și simplu înlocuit cu altă „coadă”? Singurul vehicul din imediata lui apropiere era un Alfa Romeo decapotabil, roșu-aprins, o mașină pe care și cel mai greu de cap novice ar fi judecat-o inconvenabilă pentru o urmărire. Israelitul își permise un zâmbet trist *

Acțiunea era pentru tineri, sau cel puțin pentru cei ce-și păstrasera nervii netociți ai tinereții. El fusese eliberat din acest domeniu încă de la mijlocul anului 1970, când, pentru ultima oară, luase parte la lunga și reușita urmărire a celor ce-i măcelăriseră pe atleții israeliți la Olimpiada de la München. Din fericire, se gândea Levenger, vârsta își are compensațiile ei. Poate că i se năzăreau prea ușor fantome în oglinda retrovizoare; totuși, acest sentiment de neliniște – ei, bine, de spaimă – era o componentă esențială a celor din această branșă. Fără el, e greu de presupus că cineva ar supraviețui prea mult în acest serviciu.

Jos, văzu lucind feriboturile ce se întindeau de-a lungul strâmtorii care lega cele două continente. „Prima ieșire de pe punte” – spusese Leon Rose, seara trecută, când Levenger telefonase din hotelul lui de lângă Aeroportul Atena. Levenger intră cu mașina pe rampa din dreapta, întoarse pe rampă, opri la capătul acesteia și-și consultă iar oglinda. Alfa-Romeo cea roșie nu mai era în spatele lui.

„la drumul spre nord, către Marea Neagră” - mai spusese Rose. Levenger privi rapid traficul, apoi coti spre stânga. Cunoștea oare Leon Rose neliniștea sau teama? Poate că nu, se gândi Levenger. Dintre liderii militari ai Israelului reputația lui Ariel Sharon era cea mai înfricoșătoare, pentru că acesta curta faima, cum alții curtau femeile. De fapt, comparat cu Rose, Ariei era un moderat. O veche expresie - Legea Ciocanului licări în mintea lui Levenger. O auzise într-una din vizitele sale periodice la Langley, de la un director adjunct al CIA, care descria haosul din Liban. Legea Ciocanului: *dă-i unui copil un ciocan și totul devine cui*. Aceasta îl putea caracteriza și pe Leon Rose. Cine altul ar fi putut visa la schema asta îndrăzneată? Ba chiar mai mult, a reușit să-i convingă pe niște oameni precauți ca Ben Goren și el însuși să ia parte la ea!

Cu câteva ore mai devreme, Rose și Ben Goren stabiliseră o legătură de comunicații cu agentul israelit de la bordul vasului american de cercetare, care le confiră

t mase că terenul subacvatic era favorabil operației lor.

Dakar se odihnea chiar sub marginea unei prăpăstii adânci. Prăpastia avea o adâncime de 1600 de metri, adică exact cât îi era necesar torpilei sovietice ca să ajungă la țintă. Așteptând să primească torpila, Goren contactase submarinul israelit *Sabra*, care se găsea la sud de Canare, în drum spre Cape Town, Africa de Sud, și-i ordonase să se întoarcă înapoi spre nord, cu mare viteză. Dar dacă Goren nu reușea să țină sub control vasul american încă trei sau patru zile? Sau dacă el, Levenger, n-o putea convinge pe Mama să dea Israelului o torpilă cu acțiune la mare adâncime? Dacă operația scăpa de sub control - va fi Leon Rose capabil să recunoască înfrângerea și să ridice steagul alb? Levenger cunoștea răspunsul la ultima întrebare și nu-i plăcea.

În față, văzu panoul ce indica drumul spre Paşabahş. Israelitul o luă pe acolo și se îndreptă spre vest, spre cea de-a doua intersecție. Acolo, coti la dreapta, consultându-și kilometrajul; „condu exact 4, 6 km de la intersecție, spusese Rose, apoi parchează pe culmea colinei, pe dreapta, cu ușa pasagerului din față deschisă”.

Drumul se dovedi atât de erodat de camioane, încât chiar și cu treizeci de kilometri pe oră, mașina se hurduca înfiorător. Levenger fu bucuros că era o mașină de închiriat, și nu a lui proprie. Locul întâlnirii fusese bine ales. Era situat pe creasta unui deal și oferea o priveliște excelentă a drumului în ambele direcții, cât și a câmpiilor ce se întindeau pe fiecare parte.

Levenger opri motorul și coborî din mașină. Liniștea era absolută. Deschise ușa din partea pasagerului din față, apoi își luă ziarul *Internațional Herald Tribune* pe care-l cumpărase la Yeşilkoy. Puțin mai în susul drumului era un copac care dădea umbră. Se îndreptă spre el, se sprijini de trunchi și deschise ziarul. Articolul de fond, numit *Helsinki*, specula asupra iminentei întâlniri la nivel înalt de la Moscova. În mod normal, oficialul Mossad l-ar fi parcurs cu mare interes, ca să vadă dacă limbajul diplomatic, cu grijă nuanțat, corespundea cu informațiile de la agenții lui din SUA ȘI URSS. Rapoartele lor prevesteau că emigrația crescândă a evreilor sovietici nu va fi o piedică majoră; și că președintele american va ține niște discursuri simbolice, ca și în cuvântarea de la Helsinki, din ziua precedentă, de frică să nu fie invitat să țină o conferință care să denunțe răspunsul îndrăzneț dat de Israel *intifadei*. Numai că astăzi, Levenger găsea că e foarte greu să se concentreze.

La naiba cu simptomele astea de stres, se gândi el. La naiba cu Rose, pentru ce făcuse el acum douăzeci de ani, adică acțiunile acelea neautorizate care duseseră la respectiva încurcătură. Și la naiba cu oceanografii

americani care dăduseră peste *Dakar*. Cu un oftat, Levenger desfăcu ziarul, îl întinse la baza copacului și se așează pe el.

Cinci minute mai apoi, tresări. O mașină se apropia dinspre nord. Aruncă o privire fugară spre dreapta, de pe creasta dealului și se încruntă; alarmă falsă. Se apropia o camionetă hodorogită, scârțâind și gemând din toate încheieturile. Un fermier turc și soția lui, amândoi în cabină, se hliziră la străinul care ședea sub copac. La fel făcură și cei doi băieți din remorcă. Apoi israelitul îl văzu pe cel mai tânăr membru al familiei, o fetiță cu ochi de căprioară, cam de patru ani. Cu mâna dreaptă se încheștase de genunchiul fratelui ei, iar cu stânga - îi făcea semne. Levenger îi făcu și el cu mâna.

Dar când camioneta dispăru din vedere, începu iar să se frământa. Dacă Mama nu putuse veni din Uniunea Sovietică? Sau pierduse avionul? Sau dacă Rose se înșelase asupra locului întâlnirii? Încercând să-și alunge neliniștea crescândă - adică frica - își impuse să nu se gândească la nimic. Treptat, respirația i se ușură; mușchii gâtului i se relaxară.

Un nor de prai se ridică dinspre sud, din direcția aeroportului. Probabil că merge cu șaiszeci și cinci pe oră, se gândi el, ridicându-se, ca să vadă mai bine. Un Peugeot alb ce avea ca singur ocupant un bărbat. Mașina nu încetinea. Vehiculul trecu pe lângă el, aruncând pietricele din drum, fără ca șoferul să arunce vreo privire nici spre mașina cu ușa din față deschisă, nici spre Levenger, care stătea în picioare lângă ea.

Levenger se întoarse să urmărească Peugeotul din priviri. Două sute de metri mai sus, pe creasta următoarei coline, luminile de frână începură deodată să clipească. Șoferul execută o întoarcere în formă de U, se întoarse -, încetini, și se opri drept în fața israelitului.

Levenger, stăpânindu-și emoția care încerca să-l

cuprindă, îl privi pe omul cu fața plină, trecut de 45 de ani. Acesta privi câteva clipe în urmă, opri motorul, deschise ușa și, cu oarece dificultate, coborî din mașină. Așa cum îl descrisese și Rose, omul avea aproape doi metri înălțime. În timp ce traversa drumul, Levenger văzu că umărul drept îi era căzut, împins înainte, ca al unui marinar încercând să-și facă drum pe o punte ticsită, în acord cu severul șchiopătat provocat de piciorul drept, infirm.

Levenger respiră ușurat, cu toate temerile risipite. Deși omul purta haine civile, era Mama; generalul locotenent Pavel Chesnokov, Directoratul Doi, *Glavnoe Razvedîvatelnoe Upravlenie* - Agenția Sovietică de Informații Militare, cunoscută sub numele de GRU.

În timp ce mașina lui Ephraim Levenger se îndrepta spre sud, Pavel Chesnokov se urca în Peugeotul lui alb, închiriat. Ochii i se opriră o clipă pe caseta de plastic de pe locul pasagerului, apoi pe ceas. El și israelitul vorbiseră aproape o oră. Chesnokov trebuia să se întoarcă la aeroportul Yeşilkoy în cincisprezece minute, dacă voia să prindă zborul LOT spre Varșovia, și de acolo să prindă o legătură cu Aeroflot, spre Moscova. Între timp, șeful oficiului din Istanbul a GRU-ului, așteptase în camera de comunicații a Ambasadei Sovietice, de pe celălalt mal al Bosforului, monitorizând o frecvență asupra căreia se căzuse de comun acord pentru transmiterea unui mesaj către adjutantul lui Chesnokov, înapoi la Aquarium, adică la centrul agenției, în apropiere de Aeroportul Khodinka, din Moscova.

Generalul era familiarizat cu senzația de vid ce-l copleșise. Era prima fază a reacției lui obișnuite la șoc; o perioadă în care mintea lui se frământa să pună ordine în lucruri, alunecând apoi repede în gol. Chesnokov avea încredere în abilitatea lui de a lua hotărâri corecte. Avea încredere și înaltul Comandament Sovietic, care-l promovase în mod repetat, fără să ia seama la incidentul

din Sinai.

Incidentul din Sinai; ce situație încurcată se dovedise a fi.

În primăvara lui 1967, Chesnokov, pe atunci un tânăr locotenent-colonel în Armată, cu ambele picioare sănătoase, fusese trimis în Egipt. Aparent, misiunea lui era de consilier-instructor pe lângă forțele de artilerie ușoară ale lui Gamal Abdul Nasser. De fapt, comanda o baterie cu proiectile experimentale de suprafață (pe care NATO o denumise mai târziu *Spandrel*); Moscova simțise că se apropie conflictul armat cu Israelul și voia să-și testeze cel mai nou sistem. În acel mai, Egiptul lansase 100.000 de oameni și 1.000 de tancuri în Sinai. Cu ei meraseră și un număr de unități SAM – incluzând-o și pe cea a lui Chesnokov – ca să susțină coloanele înarmate pe care Nasser plănuia să le trimită spre Israel.

Dar Informațiile egiptene subestimaseră în mod fatal forța aeriană a dușmanului. Chiar dacă toate proiectilele de suprafață s-ar fi dovedit la fel de devastatoare ca *Spandrel*, avioanele de luptă ale Israelului tot ar fi stăpânit cerul de deasupra Sinaiului. În cea de-a patra dimineață a Războiului de Șase Zile, bateria lui Chesnokov semăna cu un boxer beat. Mutați din poziție în poziție de către liderii egipteni care intrau tot mai mult în panică, oamenii erau, din punct de vedere nervos, epuizați.

Din ziua aceea, generalul GRU își mai putea aminti doar ultimele sale ordine și disperarea, frica și durerea ce urmaseră.

Se auzise că tancurile israelite de contraatac de sub comanda lui Ariei Sharon fuseseră observate venind dinspre vest, spre Suez. Chesnokov urma să însoțească avangarda spre trecătoarea Mitla, și să folosească proiectilele *Spandrel* contra avioanelor lui Sharon. Chesnokov știa acum că dacă ar fi ajuns în trecătoare, n-ar mai fi scăpat cu viață; trecătoarea devenise deja prea

strâmtă datorită retragerii celei de-a Șasea Divizii Egiptene.

Mai mult, trei din vehiculele sale, în ciuda întreținerii de rutină cerute de operațiile din deșert, se defectaseră pe un drumeag de munte, la patruzeci de kilometri de destinația lor. Problema reparației nici nu intra în discuție.

Era vineri, 9 iunie, ora 11 a.m., când căldura insuportabilă a Sinaiului ajungea la apogeu. Chesnokov ordonase ca prețiosul său *Spcindrel* și proiectilele rămase să fie cărate într-o viroagă – pe care arabii o numeau *wadi* – și care se întindea de-a lungul drumului. Oamenii lui abia începuseră să acopere *Spandrelul* cu o husă și să dichisească un perete de nisip cu explozive, când liniștea fu spartă de bâzâitul subțire al unui avion de recunoaștere israelit, cu un singur motor.

În mai puțin de zece minute, vehiculele blindate destinate să protejeze flancul drept al lui Sharon sosiră pe scenă. Al treilea strat exploziv, lovit de israeliți, explodă la șapte metri în dreapta lui Chesnokov și-l făcu să-și piardă pe dată conștiința. Dar nu înainte de a resimți durerea; o durere de nespus, în valuri care-l făceau să se cutremure și să bolborosească ca nebun, milogindu-se pentru încă o doză de morfină. Chesnokov rămăsese drogat, în delir, aproape o săptămână, timp în care fusese evacuat la un spital militar în Israel.

Acolo, după ce reflectă la cariera sa, ajunse la concluzia că îi era tot atât de sfârșită ca și piciorul. Dar asta numai până ce fusese interogat de un om pe nume Leon Rose, un colonel israelit, și de comandantul unității care-l capturase.

Când Chesnokov se simți destul de puternic ca să se miște, fu repatriat prin intermediul Crucii Roșii Internaționale. Sosi înapoi, în Uniunea Sovietică, cu o propunere de la Rose, care ar fi putut fi definită drept bizară, dar pe care o transmise cu grijă Marelui

Comandament. Așa bizară cum era, oferta fusese condiționat acceptată de președintele Leonid Brejnev în persoană. Chesnokov n-ar fi aflat niciodată de această hotărâre, dacă n-ar fi fost chiar el ales - la insistența lui Leon Rose - să se ocupe în continuare de afacere.

În septembrie 1967, Chesnokov zburase la un sanatoriu particular, în Elveția. Specialiștii ortopezi erau mai buni acolo, iar accesul la Westerners mai facil. Le luă patru zile lui și lui Rose ca să pună la punct detaliile, și. Încă două pentru ca un ofițer din marina israelită să facă planurile cu un căpitan din marina sovietică.

Moscova îl recompensă pe Chesnokov pentru lucrul bine făcut cu un transfer din Armată, unde/piciorul lui infirm îl făcea neavenit, la GRU. Acolo, aptitudinea lui pentru munca de informații îi atrase atenția lui Peter Ivashutin, care ajunsese deja la comanda acestei organizații.

De decenii, Rose și Chesnokov avuseseră contacte sporadice. Cei doi găsiră un comerciant din Londra care acceptase să servească ca om de legătură în schimbul obținerii unui preț de cumpărare avantajos pentru aur, din URSS, grație lui Chesnokov și din Africa de Sud, grație lui Rose. La întâlnirile secrete din orașe ca Viena și Geneva, rusul și israelitul depănaseră cu schimbul, pățanii de război și bârfiseră pe seama ultimelor nebunii ale respectivilor lideri politici. Niciodată nu-și destăinuiseră unul altuia un secret de stat, nici nu-și ceruse. ră nimic.

Până ieri.

Generalul își mai consultă o dată ceasul. Mai avea zece minute. Chiar nu trecuse nicio zi de când Londra transmisese cererea urgentă a lui Rose de a avea o convorbire?

Chesnokov își aminti că fusese cuprins de o presimțire neagră în timp ce aștepta să fie stabilită o legătură sigură; totuși nu fusese pregătit pentru noutățile

uluitoare ale israelitului. Implicațiile descoperirii vasului de cercetare american, erau suficient de grave ca să riște o călătorie la Istanbul. Întâlnirea cu Levenson nu-l ușurase. Așa cum i-l expusese oficialul Mossad, planul de luptă a lui Rose, care deja fusese inițiat, era viabil doar dacă submarinul ce urma să atace ar fi avut o artilerie corespunzătoare, și doar dacă un număr mare de proiectile ar fi nimerit exact la țintă.

Era timpul hotărârii, se gândi Chesnokov.

Mai întâi ce era mai important; putea el să dea o torpilă antisubmarin experimentală cu acțiune la mare adâncime? În mod normal, nu; Marele Comandament ar fi acordat prea puțină atenție unui ofițer GRU care cerea o armă navală. Dar acum nu erau timpuri normale. Marele Comandament era preocupat cu planificarea retragerii Armatei din Afghanistan, și cu răzvrătirile secesioniștilor din republicile din sud. Colac peste pupăză, mareșalii, inclusiv propriul lui șef, erau ocupați cu pregătirile pentru întâlnirea la nivel înalt sovieto-americană, planificată să înceapă la Moscova, în ziua următoare. Ocazie de tîmbălău. Chesnokov putuse să zboare la Istanbul pentru că nu trebuise să ceară aprobarea șefului GRU. Totodată, vechiul lui coleg, viceamiralul Boris Patolichev – care, cu douăzeci de ani în urmă, avusese de-a face cu un israelit, pe nume Goren, în Elveția, avea autoritate provizorie asupra armelor experimentale. Îi va împărtăși Boris Alexeievici părerea că *Dakar* era o istorie care nu trebuia să iasă la suprafață? Chesnokov verifică informațiile referitoare la torpila cerută de Leon Rose. Noutățile erau și bune și rele. Două dintre armele teleghidate fuseseră încărcate la bordul submarinului nuclear *Komsomolets*, un prototip de prima clasă a marinei sovietice, pentru teste în Marea Barents. Din nefericire, armele nu putuseră fi descărcate. Cu puțin înainte de a părăsi portul, lui *Komsomolets* i se ordonase brusc să pătrundă în Atlanticul

de Nord, ca să urmărească un vas american ce pornise din Norfolk spre Mediterana; în confuzia totală, cutia electronică de declanșare a aprinderii fusese uitată. Totuși, dacă Boris Alekseevici ar fi fost de acord cu asta, și alte probleme logistice ar fi fost depășite. Din actuala lui poziție, *Komsomolets* ar fi avut nevoie de cel mult o jumătate de zi ca să ajungă la locul sugerat de israeliți.

A doua problemă; trebuia să dea Chesnokov torpila? Erau patru argumente decisive contra acestui lucru.

Mai întâi, transferul unei arme de clasă către o națiune cu care URSS refuza relațiile diplomatice, ar fi fost văzut, normal, ca o trădare.

În al doilea rând, israeliții puteau foarte bine studia torpila și împărți tehnologia cu americanii.

În al treilea rând, operația propusă de Rose, chiar dacă ar fi avut succes, ar fi implicat în mod necesar câteva duzini de oameni din două țări și de echipajele a doua submarine – ceea ce o făcea extrem de vulnerabilă.

În sfârșit, secretul ce trebuia apărat, fusese aprobat de către Brejnev, care murise de mult, ca și succesorii lui, Andropov și Cernenko; actualul regim și-ar fi putut susține nevinovăția.

Pe de altă parte erau și argumente decisive care pledau pentru a-l susține pe Rose; cea mai mică revelație a faptului că Uniunea Sovietică inițiasse afaceri cu Israelul în ultima parte a anilor 1967 – și natura reală a acestor afaceri – ar fi subminat în viitorul apropiat relațiile dintre Moscova și statele arabe, ca să nu mai menționăm aprinderea pasiunilor fundamentaliste în republicile sovietice din sud, care erau predominant islamice.

„S-a terminat jocul, se gândi Chesnokov, și nu pot să înving”. Dar mai era ceva. ce îl împiedica să piardă. Desfăcu fermoarul casetei de plastic din mașină. În după-amiaza de ieri, bazat pe informațiile anterioare de la Rose, generalul își pregătise un plan care acum era zăvorât în

seiful din biroul lui. Nimic din ceea ce-i spusese Levenson nu cerea ca planul să fie modificat.

Computerul din caseta de plastic arăta ca un Toshiba 1Q00 și putea îndeplini destule funcții ca să-i convingă pe inspectorii de securitate de la aeroportul Western că nu era o bombă. Funcțiile erau rudimentare, deși, tehnicienii de la Aquarium folosiseră spațiul intern al casetei ca să îngrămădească un transmițător în miniatură. Generalul scoase computerul din casetă, apăsă două butoane ca să stabilească legătura, formă două cuvinte, apoi apăsă butonul FI. După ce termină introduse la loc computerul și trase fermoarul casetei.

Mă aflu în Vest, se gândi Chesnokov. Să rămân aici, în siguranță? Nu. Cererea către Boris Alekseevici trebuie s-o fac personal... Apoi, nu fac asta pentru mine, ci pentru Rodinci, pentru Mama Țară. Prin urmare trebuie să mă întorc la Mama Țară și să răspund de acțiunile mele.

LONDRA

Ora GMT - 09, 21 Ora locală - 10, 21 a.m.

Wendell Trent își luă privirea de la schița pe care o completa, îndreptându-și-o spre planurile îngălbenite, apoi rupse tăcerea:

— Nu înțeleg. Optsprezece luni, și câteva milioane de pfunzi pentru modificările astea? *Dakar* era mai bun când a intrat în Portsmouth decât când a plecat de acolo.

— Exact.

Victor Cowling, un căpitan de marină pensionat, musculos, de vreo șaizeci de ani, își puse pe masă paharul de spumos și-și aprinse altă țigară.

— Acum îți dai seama de ce Israelul dorea ca planurile astea să fie ținute în cel mai strict secret.

Cei doi bărbați se aflau într-o încăpere strâmtă, fără ferestre, adiacentă secției de Arhive din clădirea Amiralității din Whitehall. Trent, sosit deja de opt ore, fusese prins de ploaie la aeroport, apoi luase taxiul spre

Londra, să fie acolo pentru întâlnirea de la ora zece. Cowling, arătând ca o epavă, sosise cu câteva minute mai devreme. Acum bombănea la adresa traficului neașteptat de aglomerat cu care se confruntase dar paloarea și aerul lui ușor șifonat îl făcură pe Trent să creadă că adevăratul motiv al indispoziției acestuia era o noapte rea, ca urmare a unor mari cantități de Scotch consumate.

După ce serviseră cafea, ceai și biscuiți, cei doi bărbați se prezentară la Arhivă. Planurile le fuseseră pregătite deja, ca și o cameră în care să le studieze”.

Trent își dădu seama pe dată că cea mai mare parte din munca efectuată la Portsmouth consta din reutilare.

Submarinul, un vas de patrulă de prima clasă, fusese lansat la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Când fusese cumpărat de la Marina Regală de către Israel avea aproape un sfert de secol de serviciu precum și mare nevoie de o nouă instalație electrică, de noi conducte și sisteme de filtrare a aerului; totodată de o pereche de motoare diesel, noi, și de instrumente de navigație și de comunicare de ultima oră.

Modificările structurale erau totodată și extensive, dar natura lor contradictorie îl lăsă perplex pe Trent. Văzut dintr-o parte, submarinul consta din camera torpilelor de la proră, postul central de comandă, cal inele echipajului și bucătăria; și în sfârșit, spre pupa, camera motoarelor și camera torpilelor de la pupa. Oxigenul, apa și combustibilul erau păstrate în rezervoare mari, orânduite de jur-împrejurul vasului.

Presupunând că israeliții doriseră să transforme submarinul. Într-un cargou²⁷, extinderea cu douăzeci de picioare a celor două carene ar fi avut sens, ca și adăugarea unei neobișnuit de largi eclise pneumatice, drept, cale de acces spre camera torpilelor din față. Ar fi

27 cargou - vas destinat transportului de mărfuri.

avut sens, dacă cele douăzeci de picioare adăugate ar fi fost utilizate ca să mărească camera torpilelor, respectiv capacitatea acesteia.

Totuși, după planuri, aceasta ducea de la pupa submarinului, în spatele camerei motoarelor. Trent văzu că, în plus, camera torpilelor de la pupa fusese golită și conductele sigilate. În acest spațiu acum mărit, se aflau câteva rezervoare mari, care pe planuri erau marcate APA ȘI OXIGEN. Rezervoarele erau conectate printr-o rețea de conducte noi și de supape, spre orificii exterioare. Împrejurul rezervoarelor se aflau grupuri de baterii suplimentare care ar fi putut dubla timpul de menținere a vasului în marș. Dotat cu rezervoare de combustibil mărite, sub postul central de comandă și cabinele echipajului, *Dakar* era, după calculul rapid al lui Trent, perfect capabil să navigheze în secret din Israel în Atlanticul de Nord și înapoi, fără să fie nevoit să se mai alimenteze cu combustibil.

Renovările îl făcuseră pe *Dakar* prea puțin confortabil pentru marinarii care-l deserveau. În compartimentul echipajului, toți pereții care nu aparțineau structurii de rezistență fuseseră înlăturați și înlocuiți cu niște paturi din aluminiu. Noua configurație, se gândi Trent, era dispusă o ecluză pneumatică neobișnuit de mare? paturile ușoare din aluminiu puteau fi pliate și depozitate, făcând un vast spațiu liber. Dar de ce să crezi un spațiu liber la mijlocul vasului, și nu în față, unde era dispusă o ecluză pneumatică neobișnuit de mare?

Tărăgăneala, aerul înăbușitor din încăperea strâmtă, insistența inexplicabilă a lui Cowling asupra schiței mai degrabă decât asupra fotocopiei planurilor, slăbiră concentrarea lui Trent, care se ridică și începu să se plimbe în jurul mesei.

— Arăți de parcă n-ai fi în apele tale, bătrâne, îi spuse Cowling. Credeam că planurile astea trebuiau doar

să confirme ceea ce voi, yankeii, deja ați ghicit.

— Da și nu. Ne-am gândit că vasul a fost reconfigurat într-un simplu cargou. Planurile indică altceva... sau ascund ceva.

Cowling își scărpină bărbia.

— N-o lua ca la școală. Uite, ofițerul lor de legătură, un tip pe nume Goren, le-a dat o rațiune fundamentală. Se pare că prietenii noștri evrei formau o unitate comando de elită. În primul rând aeropurtată, ceea ce nu-i de mirare, având în verde distanțele scurte, dintre Israel și dușmanii lui imediați. Dar, după Goren, doreau și o alternativă de acoperire pentru comando. N-ai putea găsi ceva mai „de acoperire” decât *Dakar*.

Plauzibil, se gândi Trent. Manevrat de un echipaj redus la minimum necesar, submarinul era capabil să transporte cel puțin un pluton de soldați de elită. O dovadă erau noile rezerve de apă și oxigen din camera torpilelor de la pupa. Pe de altă parte, israeliții ar fi putut la fel de ușor umple rezervoarele cu o marfă de contrabandă, cum ar fi apa grea.

La fel de tulburător era faptul că redistribuirea greutateilor făcea submarinul periculos, din cauza greutății pupei. Cowling avusese dreptate cu ani în urmă, în cârciuma aceea din Portsmouth; cu lipsa asta de stabilitate subacvatică, nici cel mai sinucigaș căpitan din lume n-ar îndrăzni să practice scufundări cu *Dakar*.

— Cum a putut căpitanul israelit să iasă pe mare în vasul ăsta? Întrebă Trent. Uite, nu vreau să te insult „dar privește...”

— Nicio insultă, spuse Cowling. Am tot scos în evidență deficiențele de proiect. Dar erau clienți, nu-i așa? Deși n-o să-ți ascund că noi toți am respirat ușurați când vasul a părăsit portul.

Trent se așeză și sorbi din cafeaua care se răcise. Se strâmbă:

— Dacă aş fi Marina Israelului, i-aş trimite în faţa Curtii Marţiale pe cei care au venit cu un astfel de proiect. La naiba, planurile astea arată că nici n-au mişcat pereţii etanşi, ba, mai mult, că au adăugat unul la pupa ca să susţină cele douăzeci de picioare suplimentare.

— I-am acuzat în special pentru asta, spuse Cowling, frunzărind printr-un dosar. Goren s-a prezentat la noi cu nişte calcule care arătau că pereţii existenţi sunt suficienţi ca să susţină greutatea suplimentară. Dar asta presupunea o navigare lină... „Dar manevrele de luptă”, i-am spus noi... „scufundările bruşte, întoarcerile rapide, chestii din astea?”. Goren era tot lapte şi miere. „Luptă? Cu cine să ne luptăm noi, o naţiune paşnică?” La sfârşit ne-a dat asta şi a spus că discuţia e încheiată.

Cowling trase o foaie dintr-un teanc de hârtii şi i-o oferi lui Trent. Era un document semnat de ofiţeri de rang superior din Ministerul Apărării din Israel. Elibera Marina Britanică şi pe toţi subantreprenorii ei de responsabilitate, în eventualitatea că *Dakar* ar suferi vătămări de carenă din cauza unui insuficient suport structural.

— Bun lucru că l-am primit. După ce s-a scufundat, în '63, n-am auzit o vorbă de imputare din partea Tel Avivului, spuse Cowling. Se opri, apoi adăugă: Îmi vine greu să te întreb, dar l-ai găsit, nu-i aşa?

— Poate, spuse Trent. Nu încerc să fiu reţinut faţă de tine. Da, am dat peste o dovadă a unui submarin scufundat, dar trebuie să-i confirmăm identitatea. Când o vom face, şi dacă se va dovedi că este *Dakar*, vom anunţa imediat Israelul.

Cowling dădu din cap, în timp ce analiza implicaţiile celor spuse de Trent, apoi zâmbi.

— În ordine. Şi aţi vrut să vedeţi planurile astea ca să puteţi identifica corect vasul în eventualitatea că peştii ar fi îngurgitat toate insignele şi numerele.

Trent îi întoarse zâmbetul.

— Mă pot aștepta să dau acolo peste niște surprize?
Cowling privi planurile.

— Structural, nu. Cât privește *ce anume* transportau prietenii noștri evrei la bord, nu știu la ce vă așteptați voi să găsiți.

— Nimic, replică Trent, întorcându-se să-și adune gândurile. Nu avem în plan să explorăm un vas de război străin.

Cowling continuă să privească planurile câteva clipe, apoi începu să le adune.

— Interesant cum iese trecutul la suprafață, spuse el. Știi, Trent, nu era vasul nostru, nu noi ne-am pierdut echipajul, dar mă gândesc la *Dakar* din când în când. Am greșit că nu am insistat să se procedeze la modificări mai solide? Dacă nu-i secret, aș fi fericit să aflu noutăți despre condiția lui.

— Sunt sigur că se poate aranja.

— Vii cu mine la un pahar?

Trent se uită la ceas.

— De obicei îmi fac timp pentru asta, dar trebuie să fiu la Heathrow în mai puțin de o oră. Căpitane, apreciez că ai venit aici, mai ales într-un weekend.

— Prostii, replică Cowling. De când sunt la pensie, fiecare zi e o duminică... sunt bucuros dacă am șansa să ies din rutină. Pleci pe Mediterana, nu-i așa?

Trent dădu din cap că da.

— Te invidiez. Acuma e un sezon frumos acolo.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 09, 26.

Ora locală - 12, 26 **p.m.**

Rick Wolfe își trecu tava cu resturile prânzului peste tejghea, înmânându-i-o stewardului de la Cabo Verdean. Se întoarse spre platoul cu fructe proaspete din stânga lui, luă o portocală, apoi părăsi sala de mese și ieși afară.

Marea era încă agitată, dar norii începuseră să se

subțieze. Puntea de la pupa lui *Fanning* II pulsa de o activitate nemaivăzută de când vasul se echipase și-și refăcuse stocurile în Atena. Echipa DOE adusese cu ea o listă cu încă o jumătate de duzină de membri din echipa GIO care trecuseră proba de verificare. Din fericire, lista îl includea pe șeful mecanic, Eldon Gary și pe câțiva din oamenii lui, care se pregăteau să înceapă operația plictisitoare de desfășurare a cablului vătămat.

Denny Flanagan, primul tehnician de la Realiance care se ocupa de asta, stătea lângă unitatea de tracțiune, cu o cană de cafea în mână. Îl văzu pe Wolfe apropiindu-se, și-i făcu cu mâna.

— Cum îți merge, Dennie?

— Doctorul spune că o să trăiesc.

— În caz că n-ai mâncat, vezi că sunt pe punctul să închidă popota.

Flanagan se crispă.

— Nu pot să mănânc, José. Zborul până aici mi-a dărâmat sistemul digestiv. Pentru totdeauna, cred.

— Cum e cu cablul?

— Încă n-am dat de tăietură, replică Flanagan. Eldon e gata să-mi desfășoare o sută de picioare să le sudez. Haddix spune că fibra optică e O.K.

Wolfe dădu din cap.

— Am obținut imagini clare de la vehicule, tot timpul cât le-am tras în sus.

— Atunci o să fie foarte puțin de sudat. Fibra asta optică stă sub două straturi de armături. Fiecare strat e compus din 25 de fire de sârmă împletite. Dacă omul vostru n-a tăiat chiar fibra optică, nu putea să taie mai multe de trei din aceste fire. Cred că o să am de sudat între cincisprezece și douăzeci de puncte, maximum.

— Cât de mult trebuie desfășurat din firul vătămat?

— Ca să fim siguri, o medie de cincizeci de picioare

pe fiecare parte a tăieturii. Unele din noile fire o să fie mai scurte, altele mai lungi. Dacă nu mi se clatină electrozii de sudură, tot deranjul vostru e să ajungeți în două puncte. Însă, o singură mișcare greșită și adio cu vehiculul.

Wolfe făcu un calcul scurt.

— La naiba, asta înseamnă că vom avea de înlocuit aproape o jumătate de milă de fir.

— Așa e, amice. De asta sper că și ceilalți tehnicieni vor sosi curând. Hei, ascultă. L-am căutat pe locotenentul vostru. La ce adâncime operați, care-i maxima pe aici și ce se află drept sub noi?

— Maxima e cam de douăsprezece mii cinci sute de picioare și pilotam la zece când s-a produs defectul. (Chiar și la o zi după ce se produsese accidentul, lui Wolfe îi venise greu să accepte că exista un sabotor pe vas.) Ne-am mai mișcat puțin spre est de atunci. Asta înseamnă că am cercetat canionul. Aș zice că sunt cinci mii de picioare sub noi în clipa de față. De ce?

Ar fi bine să ne întoarcem pe deasupra unor ape mai adânci, spuse Flanagan. Am nevoie de tot spațiul disponibil de pe punte. Voi, băieți, nu aveți un mosor disponibil, așa că cel mai bun loc de depozitare a cablului suplimentar e pe alături. Va trebui să desfășurăm aproape unsprezece mii de picioare ca să ajungem la tăietură. Dacă o facem în ape mai puțin adânci, îți garantez că o s-o încurce la fund.

— Mi se pare corect. Dar mai bine m-ai lăsa să discut asta cu Haddix.

— Ce are?

— Ce vrei să spui?

— Nu-i așa urâtă la vedere, dar, Iisuse, e a naibii foc!

Wolfe, încercă să-și stăpânească vocea:

— Oboseala... cred că abia a apucat șase ore de somn, maximum, în ultimele două zile.

— Probabil. Flanagan zâmbi sceptic, apoi adăugă: Hei, ascultă, cu cât mai repede o faci să-mi semneze planul

cu atât mai repede o să trec la lucru.

Unde dispăruse Haddix? Wolfe se îndreptă spre cabina de comandă și deschise ușa. Era goală. Ridică receptorul și formă numărul de la cabina ei personală. Niciun răspuns. Era cât pe ce să plece, când se gândi să sune Puntea.

— Hei, aici McConkey.

— Cowboy, aici Wolfe. Ai văzut-o pe acolo pe E.J?

— Chiar acum mă uit la ea. Vrei s-o trezesc?

— Nu. O să vin eu.

Edna se prăbușise în scaunul nostromului²⁸, instalat astfel încât să poată supraveghea puntea ce se găsea cu patruzeci de picioare mai jos. Dormea. atât de adânc, încât părea că i se oprise respirația. În acea clipă, soarele pătrunse în sfârșit printre norii care se risipeau, inundând în lumină partea dinspre pupa a punții. Niciun mușchi de pe fața ei nu tresări.

„Ar trebui s-o las să se odihnească”, se gândi Wolfe. Cererea lui Flanagan era destul de simplă. Mai mult, nu ea comanda cercetarea; erau niște motive speciale pentru ca *Fanning II* să-și mențină poziția? Wolfe nu avea de unde să știe.

Se întinse spre ea și o scutură ușor de umăr până ce întrezări o mișcare a ochilor în dosul pleoapelor. Haddix se încruntă, apoi se deșteptă, cu greu.

I - Oh, la naiba, am adormit. Totul e-n ordine?

I - Mda. Dar a apărut ceva care necesită aproba-l reata.

Haddix își masă pleoapele în timp ce Wolfe o informă pe scurt despre ce era vorba. În sfârșit, coborî mâinile, clipi de câteva ori și spuse:

— Hai s-o facem. Ți-a spus Flanagan cât timp o să-i trebuiască?

28 nostrom - șeful de echipaj.

— Nu, spuse Wolfe. Dar nu pare că o să termine prea repede.

— Dacă Kahane ar fi trimis zgomnule la intervale regulate, israeliții ar fi luat măsuri până acum. Dar sunt sigur că Zeman ar prefera s-o facem mai târziu decât niciodată. Ecina își îndreaptă atenția spre punte și strigă: Cowboy, pot să te deranjez pentru puțină cafea?

Înainte ca McConkey să poată răspunde, Wolfe spuse:

— Eldon și Flanagan au lucrurile sub control și eu am dormit șase ore întregi astă noapte. De ce să nu te odihnești, după ce-ai făcut un dublu cart?

— Cea mai bună idee pe care-am auzit-o de când a început aventura asta. Haddix se ridică cu greu din scaun. Promiți să mă scoli dacă sunt semnale de la Zeman?

— Promit îndreptându-se spre scări, se opri în fața monitorului TV pe care tehnicienii lui Wolfe îl instalaseră deasupra mesei cu hărți, astfel ca imaginile să poată fi transmise și spre punte. Pe moment, monitorul afișa harta maritimă generată de computer.

— Nu pot aștepta până când chestia asta o să înceapă iar să arate ceva mai interesant, spuse, ea.

— Bine faci, E.J.

Ea se întoarce, ferindu-și ochii de lumina strălucitoare a soarelui, apoi îi adresează lui Wolfe un zâmbet obosit.

— Mulțumesc, Rick. Noapte bună.

BALACLAVA, URSS

Ora GMT - 09, 39 Ora locală - 12, 39 p.m.

La un mai mult de o jumătate de letrhe de faimoasa „Vale a Mortii” a lui Tennyson, unde dispăruse comandantul englez Lord Cardigan și Brigada lui Ușoară, pe un deal ce se înălța pe deasupra unui golf pitoresc, împrejmuț de stânci în roșu aprins și ocru, se ridicau o

serie de blocuri de locuit, de un gri pal. Construite în grabă, la începutul anilor '60, după ce amiralul Serghei Gorskov îl pistonase pe premierul Nikita Hrușciiov să înceapă un program falimentar de extindere a Flotei Mării Negre, apartamentele continuau să găzduiască o avalanșă de personal maritim care coborâse în Peninsula Crimeea.

Ca întotdeauna, cei de rang aveau privilegiile lor. Ofițerii superiori erau încartiruiți cel mai aproape de centrele Flotei, în Sevastopol. Cei mai de încredere subordonați ai lor locuiau în împrejurimile acestui oraș; următorul eșalon trebuia să facă naveta, ca și cei mai tineri dintre ofițeri, care locuiau cam la șaizeci de kilometri spre sud, la Balaclava.

Acum, când Flota Mării Negre ajunsese la 350 de vase și treizeci de submarine, existau niște cartiere moderne, de unde era ușor de ajuns la bazele maritime, pentru toți ofițerii acestora. Surplusul de apartamente, ca acelea din Balaclava, erau destinate specialiștilor și tehnicienilor care nu făceau parte din marină, constituind o neînsemnată forță din spatele Flotei. Deși blocurile cenușii de pe strada Gagarin din Balaclava nu fuseseră reparate sau zugrăvite de peste douăzeci de ani – întreținerea nefiind punctul tare al armatei sovietice – nu înseamnă că nu erau totuși râvnite.

De exemplu, Yuri Tikhonov, un inginer specialist în sisteme de torpilare, fu invidiat de colegii săi de la Baza de Submarine Amiral Nakhimav când primi dreptul asupra apartamentului 301, din cvartalul H, blocul 8. Da, Yuri Andreevici era capabil în slujba lui. Dar abia trecuse de douăzeci și cinci de ani; nu fusese niciodată pe mare, și probabil că nici nu urma să se ducă; iar față de ofițerii superiori era lingușitor. Asta o învățase, fără îndoială, tot la pretențiosul institut de unde își luase diploma.

De fapt, Tikhonov nu se pretase la intrigi pentru apartament. În locul lui, un unchi de la Politburo, într-o

funcție înaltă, trăsesse sforile necesare. Când Tikhonov descoperi adevărul, cu ocazia sărbătoririi zilei de naștere a mamei sale, care împlinea cincizeci de ani, era aproape să refuze apartamentul. Apoi se confruntă cu realitatea. Familia lui, constituită din trei persoane, cu al patrulea pe drum, locuia într-o singură încăpere de mărime medie, ce dispunea de un alcov pentru pat. Dacă și-ar fi trecut din nou numele la coadă, pe lista de așteptare, Nadia, el, fiica lor și noul copil, își vor petrece probabil următorii patru ani împărțind un apartament cu un singur dormitor cu încă o familie. În finalul analizei, animozitatea, sau gelozia colegilor, părea preferabilă.

Era la începutul unei după-amiezi. Strigătele copiilor din vecini pătrundeau prin ferestrele larg deschise în acea zi călduroasă de vară, dar nu tulburau somnul profund al lui Tikhonov, care abia se întorsese de la serviciu. La începutul anilor '80 o bună parte din armata sovietică se retrăsese, așa că specialiștii și tehnicienii, urmau să lucreze în două schimburi, fiecare de câte douăsprezece ore. Comandanții constataseră destul de repede că, datorită oboselii generate de prelungirea schimburilor, performanțele descreșteau dramatic spre sfârșitul fiecărui schimb. Dar linia de partid găsisese o justificare temeinică a acestor schimburi. Ba chiar două justificări. În primul rând, tehnologia militară sovietică devenea din ce în ce mai sofisticată, ceea ce impunea ca și cei mai abili tehnicieni să fie periodic supuși unui antrenament. În al doilea rând mai erau și considerabilele pierderi ale bravilor tovarăși care luptau în Afghanistan, a căror lipsă trebuia suplinită.

Ofițerii acceptară ultima explicație plini de cinism; din 1983, cei ce luptau în Afghanistan erau considerați nu atât de bravi, cât ghinionști, pentru că tocmai pe ei căzuse măgăreata. Prima explicație fusese găsită pe de-a-ntregul derizorie. Adevărul era că într-o epocă în care cetățenii ne-

caucazieni ai Uniunii Sovietice, care constituiau majoritatea în republicile de la est de Urali, se agitau tot mai mult pentru autonomie, Marele Comandament din Moscova nu mai avea încredere în ei în posturile cheie. De aici, concedieri; și de aici, carturi de douăsprezece ore.

Se auzi o bătaie în ușa lui Yuri Tikhonov. Acesta se răsucii pe partea cealaltă, își ridică cearșaful peste cap și așteaptă ca soția lui să răspundă. Bătaia se repetă, de data asta mai tare. Tikhonov se răsucii, începând să se trezească din somnul lui fără vise. Unde naiba era Nadia? Era duminică azi? Da, ceea ce însemna că era în parc, cu cel mic.

— Așteaptă! strigă el. Vin!

Tikhonov se rostogoli din pat, străbătu camera, apoi își aminti să se întoarcă să-și tragă o pereche de pantaloni-boxer. Omul de la ușă purta uniforma unui locotenent GRU. Tikhonov fu cuprins de panică.

— Inginerul în sisteme de torpile Yuri Andreevici Tikhonov? Trebuie să vă luați haine pentru o săptămână și să veniți cu mine. Ofițerul îl dădu la o parte și pătrunse în apartament. Repede, tovarășe. Unde ți-e valiza.

— Eu, uf, vecinii noștri au plecat în vacanță. Le-am împrumutat-o.

Ofițerul văzu o plasă lângă mașina de gătit.

— Îmbracă-te. O să împachetez eu. Unde-ți sunt hainele? Tikhonov își regăsi prezența de spirit.

— Sunt pedepsit?

— Nu, tovarășe, replică ofițerul.

Cel puțin el unul nu credea asta; ordinul care venise de la Aquarium pe canalul rezervat pentru probleme urgente nu era unul de arest pentru un banal inginer.

— Acum să ne grăbim.

În timp ce ofițerul deschidea sertarele și începea să îngrămădească lenjeria în plasă, Tikhonov își luă costumul militar din cuier.

— Nu, tovarășe... ordinele sunt pentru haine civile. Unde-ți ții pantalonii? Și trusa de toaletă?

În timp ce Tikhonov își trăgea o cămașă elegantă și niște blugi și-și termina de lustruit ghetetele, ofițerul GRU aștepta nerăbdător la ușă.

— Acum ce faci, tovarășe?

Tikhonov se îndreptase spre un sertar al bibliotecii și înșfăcase un creion și o bucată de hârtie.

— Soția mea, o să fie îngrijorată...

— Niciun fel de bilete.

— Vă rog. Nadia așteaptă un al doilea copil. Am să-i spun doar că e o instrucție urgentă și secretă. E obișnuită cu din astea, și n-o să mai pună întrebări altora.

Ofițerul GRU ezită, apoi, dădu din cap, aprobator. Tikhonov mâzgăli două fraze, așeză hârtia pe masă și-l urmă pe ofițer.

Odată ajuns în mașină, Tikhonov începu să se neliniștească. Mașina, marca Tundra, semăna mai mult cu un jeep american din cel de-al doilea război mondial, care, de fapt, îi servise de model. Deși Baza de Submarine Nakhimov se afla la cinci kilometri în jos pe șoseaua ce ducea spre Sevastopol, Tundra începuse să încetinească. Spre surpriza lui, șoferul coti spre Aeroportul Marina Roșie. Vor să mă ducă cu avionul la altă bază, se gândi el. E ciudat: toate celelalte baze au chiar prea mulți ingineri specialiști în sisteme de torpilare. Tikhonov încercă să-și amintească dacă se dăduse vreo alarmă despre vreun dezastru în Peninsula Kola sau în Sahalin, la est de Siberia. Nu-și amintea nimic.

Tundra trecu printre porțile aeroportului, continuându-și drumul de-a lungul complexului administrativ, unde se opri în fața unei clădiri joase de 1 eton. La treizeci și cinci de metri în față, un grup de ofițeri superiori stăteau la umbra unui MIG-31, care se alimenta. Tikhonov începu să-și roadă buza inferioară. Mai fusese și

înainte pe avioane de transport militar de la și cătr. e exerciții pe apă adâncă, cum erau acelea pe fundul lacului Baikal, dar niciodată pe un interceptor de luptă, cu atât mai puțin pe unul făcut să zboare pe distanțe extrem de lungi. „La naiba, făcu el, ăsta-i un Sahalin pentru mine”. Atunci recunosc pe unul din oameni, și respirația i se opri. Era comandantul Bazei. Ce putea fi atât de urgent încât să fie adus bețivul ăsta în public, în uniformă, într-o zi de duminică?

— Vino, spuse ofițerul GRU.

Tikhonov coborî din Tundra și îl urmă în clădirea joasă din beton. Camera de schimb pentru piloți se afla imediat la dreapta lor.

Ofițerul GRU spuse:

— Ce mărime porți?

— Uff, cincizeci și șase.

Ofițerul GRU vorbi cu ofițerul de intendență cu păr cărunt din spatele tejghelei. Ultimul dispăru într-o încăpere și reapăru cu două costume etanșe la presiune. Măsurându-l pe Tikhonov din ochi, păru să le cântărească în mână, mai înainte de a-l lăsa pe cel mai mic pe tejghea. Dar și acesta era prea mare. Tikhonov își răsuci manșetele care-i acopereau degetele, și privi deznădăjduit la ofițerul de intendență, care dădu din umeri.

— Vino, ne așteaptă, spuse ofițerul GRU, întinzându-i o cască de zbor.

Tikhonov se simțea ca un cățeluș de o lună, pe când se întorcea, legănându-se, spre pistă. Costumul era al naibii de călduros și greu, iar casca, pe care o ținea cu amândouă mâinile, părea de o tonă.

Privi la MIG-31 și simți neliniștea crescându-i. În timp ce se îmbrăca o camionetă trăsese lângă avion. Oamenii din echipaj transferau două lăzi mari de metal, de pe platforma deschisă a camionetei, în pânțele avionului. Fiecare ladă, Tikhonov știa asta, conținea o unitate de

comandă și aprindere, și instrumente pentru noua torpilă anti-submarin de mare adâncime; de când fusese declarată această armă experimentală, operativă?

Ofițerii superiori îl priveau. Comandantul Bazei păși înainte, cu un zâmbet larg pe fața lui veștejită. Mina dreaptă a lui Tikhonov se ridică a salut. Din casca grea, care se înclină, căzu o pereche de mânuși.

— Yuri Andreevici, intonă comandantul Bazei, ai fost ales pentru această misiune nobilă, pentru că ești cel mai bun pe care îl avem. Sunt încredințat că vei face cinste patriei, Bazei de Submarine Nakhimov, și ție însuși.

Tikhonov se sforță să-i întoarcă comandantului cea mai încrezătoare privire. Era dificil, din cauza sudorii care-i curgea în ochi, și fiindcă îi vedea pe ceilalți ofițeri cum se mișcau fără încetare de colo colo, numai să nu mai fie în bătaia soarelui dogoritor.

— Acestea sunt ordinele pentru tine, continuă comandantul Bazei, fluturând teatral un plic, înainte de a i-l trece pilotului de pe MIG. Secrete, bineînțeles. Vei primi lămuriri asupra întregii misiuni la timpul potrivit.

Se opri, de parcă ar fi vrut să-și cântărească următoarele cuvinte, apoi, pe neașteptate, luă poziție de drept, aruncându-și brațul drept în sus:

— Yuri Andreevici Tamarov, te salutăm!

Tikhonov debită, reflex:

— Voi servi Uniunea Sovietică! și-i întoarse salutul, dar inima însepuse să-i bată mai repede. Deci nu-l voiau pe el, îl voiau pe specialistul în radiolocatoare Alexei Tamarov... Apoi își aminti de cutiile de metal care conțineau dispozitive de torpile. Nu, el era cel căutat; bețivul de comandant al Bazei lăsase să-i scape un nume greșit. Tikhonov își ridică mânușile de jos și se îndreptă spre scara de pe partea stângă a avionului.

— E mai simplu să-ți pui casca acum, tovarășe, îi spuse pilotul cu un zâmbet scurt.

Tikhonov își trase casca. Vizorul ei negru i se bălăbăni peste față, obturându-i cea mai mare parte din câmpul vizual.

— Relaxează-te, tovarășe, spuse pilotul, întinzându-și mâna ca să-i ridice vizorul la loc. Controlează-ți respirația, și nu inspira prea mult aer. Nu vreau să mă opresc ca să te readuc la viață, făcându-ți respirație gură la gură la fiecare cincisprezece mii de metri.

Tikhonov se cățăără pe scară și pătrunse în compartimentul strâmt din spate, desemnat personalului pentru arme electronice. Un membru al echipajului care îl urmase, se sprijini de carlingă și începu să atașeze sistemele pentru ajutor vital. Tikhonov tocmai își trăgea mânușile când văzu apărând capul pilotului:

— Tovarășe, îmi este permis să întreb care ne este destinația?

Pilotul îi aruncă o privire prevenitoare, apoi se urcă la locul lui. Efectuă iute verificările dinaintea zborului, reglă frecvența radio, coborî apărătoarea carlingii și începu să îndrepte avionul spre capătul pistei.

— Ți-ai pus centura de siguranță, tovarășe? întrebă pilotul la interfon.

— Da.

— Atunci, strânge-o bine.

Tikhonov privi jur-împrejur, încercând să se apuce de ceva. Văzând doar pârghii și butoahe marcate cu semne indescifrabile, își înșfăcă mânușa dreaptă cu cea stângă și începu să-și frământă mâinile. Avionul se alinie pe poziția de start și se opri. Brusc, şuieratul celor două motoare Tumansky se amplifică. Pilotul ridică frânele și avionul porni. Tikhonov încercă să se relaxeze, dar nu reuși.

Brusc, botul avionului se îndreaptă spre cer, iar apoi pilotul mări unghiul de înclinare. Reactorul porni ca un fulger, cu 27.000 de kilograme forță, făcând să reverbereze stomacul lui Tikhonov. Cum unghiul abrupt cu

care se înălța avionul îi dădea amețeală, închise ochii.

Pilotului îi fură necesare zece minute ca să ia altitudine și să-și îndrepte aparatul spre sud-vest de-a lungul Mării Negre. Acum, confruntat cu cele trei ore și jumătate de zbor care-i stăteau în față, se întreba dacă nu-și suprasolicita pasagerul. Nu era nevoie de sarcasm, nici de urcușuri spectaculoase. Bietul băiat, care fără îndoială că nu avea idee în ce-i consta misiunea, lua totul ca pe un joc, la urma urmelor. Verificând dacă transmițătorul radio îi era închis, pilotul spuse la interfon:

— Tovarășe, ai întrebat de destinația noastră. Uite o sugestie. Pilotul fredonă primele măsuri dintr-un cântec american. Apoi, realizând că nu părea probabil ca un biet inginer să-l recunoască, cântă în rusește: „Din palatele lui Montezuma spre țărmurile de la Tripoli...” Asta îți spune ceva, tovarășe? Tovarășe? Nu primi răspuns, pentru că Yuri Tikhonov dormea adânc.

ATENA

Ora GMT - 10,06 Ora locală - 01, 06 p.m.

Adonis Thomopoulos junior visa cu ochii deschiși în așteptarea întâlnirii cu Kristin, în timp ce se apropia de Syntagma Square. Când furgoneta din fața lui încetini fără să semnalizeze, trase o înjurătură, o ocoli cu Mercedesul lui și acționează frânele. Mașina se opri la câțiva centimetri de niște turiști speriați care, firește, se așteptau ca regulile de circulație să fie respectate și în Grecia.

Juniorul - cum îi spuneau toți, în vârstă de patruzeci și șase de ani, avea permis de conducere, dar conducea cât se poate de prost și numai sâmbătă după-amiază. 'Născut într-o bogată familie de negustori, avusese șofer în zilele copilăriei sale, la Atena, ca și în anii de școală, în Elveția. Și acum, ca director adjunct de informații al Mișcării Socialiste Paneele, sau PASOK, care era la putere, avea dreptul să aibă Mercedesul și șoferul lui personal, la scară. Dar sâmbătă după-amiază era vremea distracțiilor, și

Juniorul descoperise cu câțiva ani în urmă că libidoul i se veștejea – la gândul unui șofer care aștepta afară. În loc să se concentreze la femeia în brațele căreia se afla, trebuia să-și facă griji în legătură cu timpul pe care trebuia să i-l afecteze; dacă stătea prea puțin, șoferul l-ar fi putut considera prea pătimaș; dacă stătea prea mult, l-ar fi crezut impotent. Prin urmare, sâmbetele conducea el însuși. Acest dezavantaj îi oferea totuși beneficiul de a gusta din plin plăcerile cărnii, un proces ce părea să reclame tot mai mult efort, cu fiecă an care trecea.

Luminile semaforului se schimbă. O luă spre Syntagma Square, mulțumit că în vremea prânzului traficul nu era atât de aglomerat.

Nevoia permanentă a lui Junior de a fi aprobat putea explica cum de sfârșise prin a ajunge un oficial la pasOK. PASOK era un partid de stânga, care avea ca obiectiv principal răsturnarea oligarhiei, ori în această oligarhie era inclus și clanul Thomopoulos, care dominase de atâta timp Grecia.

În ciuda faptului că abia își luase diploma la pensionul din Elveția, Junior îl convinsese pe Adonis senior să-l trimită la una din cele mai prestigioase universități din Europa, așa încât să se poată pregăti pentru c. nera de negustor de artă. Nu le trebui mult colegilor lui de la Sorbona ca să-l eticheteze cu porecla crudă de Piciul, sau Adonis cel Mic, căci tânărul își petrecea zilele nu în studii, ci într-o găfâindă urmărire a frumuseților nord europene, cu picioarele lungi. De fapt, în timpul celor șase ani de școală ai lui Junior, colegele lui de universitate inventaseră un joc numit „Diavolul cel Mic”. Scopul era simplu; să vadă cât de multe restaurante de patru-stele, cluburi de noapte, weekend-uri de iarnă la Chamonix și de primăvară la Cap d’Antibes puteau stoarce de la acest playboy înainte de a trebui să se culce cu el. Câștigătoarea fu o americană, o blondă deșirată de la Santa Fé, care îl ținuse pe Junior

cinci săptămâni bune într-o vilă din Marrakesh, fără să-i permită să se apropie de patul ei.

Dacă Junior și-ar fi luat diploma la timp, tatăl lui i-ar fi cumpărat fără îndoială o galerie de artă la Mikonos, sau într-o altă insulă capcană pentru turiști din sud. În loc de asta, în mai 1968 Junior se mai afla încă la Paris, unde avu ghinionul să participe la una din grevele de protest ale studenților contra guvernului.

Orbit de gazele lacrimogene și simțind cu disperare că-i vine să vomeze, nimerise exact acolo unde era mai rău. Peste un membru mai în vârstă al poliției din Marsilia, care primise prânzul de patru stele al grecului drept în față. Polițistul îi întoarse amabilitatea cu lovituri de baston. Când Junior se trezi într-o celulă mizeră, unde rămase fără posibilități de comunicare timp de patru zile, suferi un șoc văzând că nu mai avea dinții din față, iar nasul îi era rupt. Ceasul lui Rolex, de aur, și portofelul, care conținea 5.000 de franci, dispăruseră. Ca și respectul lui reflex față de autoritățile în uniformă.

Adonis senior nu se amuzase. Când Juniorul își reveni din operațiile estetice, fu retras de la Sorbona fără nicio diplomă, i se tăie rația, fu pus să lucreze la firma familiei și forțat să se căsătorească cu scorpia de flică a unui armator. Socrii îl tratau ca pe un berbec căpiat, ceea ce și era. La fel și tatăl lui, care-i refuza orice dorință de promovare. Junior învăță să-și înece amarul în brațele amantelor.

Până când, în august 1976, conduse o studentă de la arte, pe care o curta, la o adunare PASOK. Avu atunci loc clasicul caz al unui vas politic gol, umplut dintr-odată până peste limită. Spre sfârșitul serii, Junior fu hipnotizat de pasionantul apel al vorbitorului Andreas Papandreou, pentru o Grece nouă, guvernată de un guvern al poporului. Două zile mai târziu scrisese o scrisoare, cu antetul firmei familiei, prin care-și oferea serviciile ca

organizator de partid. Socialiștii fură, pe bună dreptate, surprinși. Era asta vreo bizară încercare de infiltrare din partea extremei drepte? Se făcură repede verificări pe ascuns; nu, tânărul era ingenuu și dezinteresat. Era tot atât de ingenuu pe cât era de stângaci, dar cu siguranță că se putea crea un post pentru cineva al cărui nume avea o astfel de valoare propagandistică. Se putea, și se crea; la începutul anului următor PASOK conta pe o mare lovitură politică, luându-l pe Adonis Thomopoulos Jr. drept consilier plătit în domeniul artelor vizuale și antichităților.

Junior fu imediat dezmoștenit de Adonis senior. Soția lui fu imediat dezmoștenită de tatăl ei. Dar dezmoștenirile nu-l afectară. În 1981, la scurt timp după ce Andreas Papandreou fu ales prim-ministru, Juniorul întruni brusc toate condițiile cerute pentru a fi admis în consiliul director al firmei familiei. Tot brusc socrii lui începură să-l invite la mesele de duminică împreună cu soția și copii.

Până atunci, Junior fusese trecut fără să protesteze printr-o succesiune de mărunte funcții sociale. Plata ar fi putut fi și mai bună, dar mândria era aceea care conta aici. De exemplu, actuala lui funcție, ca cel de-al treilea director adjunct la departamentul informații din cadrul PASOK, atrăgea după sine și dreptul de a deține un bungalou, pe plajă, la Vouliagmeni. Acolo o instalase pe Kristin, un critic particular de artă, pe care o întâlnise într-o călătorie de afaceri la Oslo, cu un an în urmă, și de care era acum îndrăgostiț până peste urechi.

Cum traficul de la ora prânzului nu era aglomerat, Junior își îndreptă mașina în direcția portului. Drept în față se zărea o imagine care întotdeauna îl făcuse să se încrunte; siluetele sure ale vaselor americane de război, ancorate în portul Pireu. Primul ministru promisese că va retrage permisiunea dată Flotei a Șasea a SUA de a staționa în portul Pireu, dar până acum nu se vedea niciun progres.

Apropiindu-se de autostrada de pe coastă, coti spre stânga, în direcția lui Cape Sounion. La început, drumul era marcat de șiruri neregulate de blocuri abandonate înainte de a fi terminate. Presa controlată de guvern dădea vina pentru acest lucru pe o economie instabilă. Junior, care servise doi ani la Ministerul de Finanțe, știa mai bine. Dacă PASOK și-ar slăbi vreodată controlul, închisorile Greciei s-ar umple de antreprenori care se ghiftuiseră din fondurile publice, din care nu puteau justifica decât treizeci la sută.

Treptat, în jurul aeroportului și în jurul lui Elliniko, clădirile de ciment de pe dreapta făcură loc plajelor de nisip. În pofida obiceiului, Junior nu mai încetini ca să dezbrace în imaginație tinerele în bikini care stăteau la soare sau se bălăceau în apa limpede. Se simțea agitat. Kristin era posesoarea unor sâni mici, dar deosebit de sensibili, a unor picioare de alabastru, care lui îi ajungeau dincolo de buric, și a unei guri care ar fi putut da lecții de mobilitate și unui neguțător turc de covoare.

Kristin a lui era mai de dorit decât oricare din cele pe care le vedea acum. Junior apăsă pe pedală.

În cele din urmă zări mulțimea de iahturi ancorate, care anunțau că plaja Aștri Palace era în apropiere. Viră spre parcare și-și înghesui stângaci Mercedesul la margine. După ce se asigură că erecția nu-i era prea bătătoare la ochi, Junior coborî din mașină și începu să coboare plaja în formă de semilună. Bungaloul lui Kristin era ultimul de pe plajă.

La zece metri de el, se uită la ceas. Nu trebuia să se grăbească; timpul era vital dacă voiau să-și joace bine rolurile; Dumnezeu, chiar întârziase puțin. Cercetă plaja cu privirea. Bine, nu se uita nimeni în direcția lui. Junior trecu de poarta mică, semideschisă, bătu la ușă și strigă:

— Poștaşul!

Înăuntru, se auzi zgomot de pași. Kristin probabil că

purta tocuri înalte azi. Inima lui Junior începu să bată repede. Uneori îi apărea în ușa ca o țărancă scandinavă, alteori îmbrăcată doar cu căști de urechi și șosete până la genunchi; câteodată ca o tentație islamică, înfășurată doar într-un vâl negru; și din când în când, ca o gospodină americană de la Periferie, îmbrăcată ca Sarah Wrap. Dar astăzi trebuia să fie pe gustul lui; o nemțoaică; trebuie că purta tocuri înalte și un sutien din piele neagră cu ținte metalice comandat prin poștă tocmai din California. Se desfăcu la prohab și se aplecă înainte, să-și scoată penisul întărit. Când ușa. Se deschise brusc, spuse:

— Poșta spe...

Vorbele îi înghețară în gât. În loc de Kristin, în fața lui era un bărbat cu figură de șoarece, de vreo treizeci și cinci de ani, care-și aranja ochelarii, mirat de priveliștea dinaintea lui.

— Puzanov! Unde... unde e Kristin?

— Vrei să spui Tatiana? La ordinele mele, a anulat întâlnirea de astăzi.

Dimitri Puzanov, șeful oficiului GRU din Atena, zâmbi subțire, apoi arată nerăbdător spre membrul grecului, care se zbârcea rapid:

— vreți, vă rog, să puneți asta la loc, avem mult de discutat și prea puțin timp.

Junior își îndesă membrul înapoi în pantaloni, și-l urmă pe agentul sovietic.

— E din cale-afară de nereglementar. Protestez.

Puzanov își continuă drumul spre sufragerie și se instalează într-un fotoliu.

— A apărut o problemă pe neașteptate. Kostos e la spital, Agamemnon e la conferință la Bruxelles. Așa că dumneavoastră rămâneți șeful informațiilor, nu?

Junior se duse la bar, întinzând mâna după uzo.

— Kristin e una de-a voastră? Nu-i norvegiancă?

— Junior, o să discutăm asta mai târziu, O.K?

— Nu, nu-i O.K. De ce-mi faceți ăsta? Nu mă puteți șantaja, soția mea știe de Kristin.

Puzanov pufni.

— Dacă aș fi avut de ales, n-aș fi fost aici, cu dumneavoastră. Nu meritați deranjul unui șantaj. Se scurg informațiile din dumneavoastră ca dintr-o cloacă desfundată. Tatiana se află aici numai ca să ne asigurăm că Agamemnon și Kostos nu ascund informațiile de noi.

Junior își turnă uzo și apă într-un pahar și goli jumătate dintr-o înghițitură.

— Nu cred. Kristin a mea să mă spioneze?

— Nu, stă cu tine din dragoste, spuse Puzanov, abia stăpânindu-și exasperarea. Junior, dacă nu stai jos și nu asculți am să-i ordon lui Tatiana să ia mâine dimineață primul avion spre Moscova.

Adonis Thomopoulos Jr. se așează repede și ascultă.

LONDRA

Ora GMT - 10, 22 Ora locală - 11, 22 a.m.

Ochii lui Wendell Trent se deschiseră larg, apoi se închiseră clipind, ca și cum ar fi vrut să-și ferească fața de soarele puternic din miezul zilei. Știa că se întinsese pe bancă din spate a unui taxi ce urma să-l ducă la aeroportul Heathrow; pe piept i se odihnea *Revista Pescarului* a lui Cliff Zeman, deschisă la articolul pe care-l citea când adormise. Ce-l trezise? Realiză; bătaia metronomică a unui semnal, combinată cu încetinirea cursei taxiului.

Dar dacă ajunseseră deja la Heathrow, de ce nu se auzea zgomot de avioane, ci doar bâzâitul monoton al traficului de pe autostradă? Și de ce pe fereastra din stânga vedea niște copaci înalți în loc de piste din beton?

Trent se ridică ca să vadă mai bine, când îl văzu pe șofer studiindu-l prin oglinda retrovizoare. Privirile li se întâlniră, apoi șoferul și-o îndepărtă pe a sa în zare. Taxiul coti spre stânga, îndreptându-se spre o parcare în caz de urgență, la o sută de yarzi în față, pe autostrada A 4.

— Care-i problema? întrebă Trent, ridicând vocea, ca să fie auzit prin despărțitoarea de plexiglas. De ce ne oprim aici?

— Ăă, motorul pare un pic cam prea încălzit. Poate mă înșel, dar mai bine să fim siguri, nu-i așa, domnu'? Nu vă faceți griji, o să vă duc la timp să prindeți zborul.

Vocea nervoasă a șoferului, ca și felul în care se întindea, îl făcură pe Trent să privească peste el. Parcarea lungă doar de 75 de yarzi, era blocată de o furgonetă neagră, flancată de doi oameni îmbrăcați în fâșuri albastre. Trent se întoarse reflex și privi prin fereastra din spate. La trei sute yarzi în urma lor, un automobil Rover, nedecapotabil, cu semnalizatorul sting în funcțiune, încetinisese și el și se îndrepta spre ei. Oamenii în fâșuri albastre începuseră să se apropie de taxi. Trent se răsuci spre șofer și strigă:

— Nu opri!

În loc de răspuns, șoferul își ridică mâna dreaptă spre mica ferestruică din despărțitoarea de plexiglas. Ținea în ea un pistol.

— Stai liniștit! strigă șoferul. Nimeni n-o să-ți facă niciun rău!

La cincizeci de yarzi de ei, unul din oamenii în fâșuri, de parcă ar fi simțit că ceva nu era în regulă, o luă la goană spre taxi, căutând cu mâna după ceva, sub haină.

Trent văzu că șoferului îi venea greu și să conducă și să țină și pistolul îndreptat spre ferestruică. Câmpul lui de tragere îi era mult restrâns de micimea ferestruicii. Trecuseră ani de când Trent luase ultima oară parte la o luptă fără arme, și încă și mai mult de la tinerețea lui de atlet. Era trupul lui pregătit pentru confruntare? Avea de ales? Pe ascuns, strângându-și picioarele sub el, Trent își abătu atenția de la încărcătorul armei la oglinda retrovizoare. Acum șoferul se uita la el, dar mai devreme sau mai târziu trebuia să-și îndrepte atenția la drum. Ca

acum.

Trent se răsuci dintr-odată în loc, înșfăcând mâna înarmată a șoferului. Pistolul se descarcă. Glonte străbătu capitonajul de piele pe deasupra lui Trent, care se aplecă, fără să slăbească strânsoarea mâinii șoferului. Acesta îl făcu pe șofer să se răsucescă în loc și să se lovească cu capul de despărțitoarea de plexiglas; tare, dar nu dădu totuși drumul pistolului. Trent se aplecă în față și izbi încheietura mâinii șoferului de munchia ferestruicii. Un geamăt scurt când oasele se dezmembrară – apoi, i-o răsuci cu destulă forță ca să-i smulgă taximetristului umărul din articulație.

În timp ce șoferul cădea fără conștiință, pistolul atinse în cădere fața lui Trent, făcându-i o tăietură pe obrazul stâng. De afară se auzeau strigăte incoerente, în timp ce taxiul, scăpat de sub control, se legăna pe drum.

Trent auzi un zgomot surd pe acoperișul mașinii și simți mai degrabă decât văzu, o formă izbindu-se de geam. Dar înainte de a se putea lăsa la podea, taxiul intră în spatele furgonetei cu un șoc care-l catapultă cu fața în spatele scaunului șoferului.

Un claxon începu să sune.

Trent era scaldat în sudoarea rece și umedă a șocului. Răni, sânge, dar numai o singură picătură, probabil din nas; durere în umărul drept, dar o simțea mai degrabă ca pe o contuzie decât ca pe un os rupt. Situația adversarilor: șoferul, scos din acțiune; cel de-al doilea om în fâș și cine o fi fost în Rover – încă activi.

Claxonul continua să sune.

Trent respiră adânc de câteva ori, apoi se ridică, ca să poată vedea prin geamul din spate. Cel de-al doilea om în fâș zăcea cu burta în jos pe bordura de ciment care separa parcare pe care se afla taxiul, de autostradă: părea leșinat, dar nu rănit. Roverul se afla la vreo două sute de yarzi de taxi și se apropia repede; prin parbriz,

Trent putu să vadă două siluete.

Trei contra unu, se gândi el. Probabil că s-ar fi putut descurca cu omul de pe bordura de ciment, dar nu și cu cei doi din Rover. Trent privi la pistolul șoferului, de pe jos. Perspectiva de a-și deschide drumul cu arma în mână i-ar fi fost cea mai la îndemână; totuși experiența lui în materie de arme se reducea la ședințele practice de instruire obligatorii în Marină, dintre care cea mai recentă fusese acum patru ani, înainte de retragerea lui. Nu, singura lui șansă era furgoneta – dar chiar dacă cheia era la locul ei, nu ar fi putut să depășească Roverul care se apropia. Apoi, Trent mai remarcă, în afară de claxonul care suna întruna, un țăcănit ritmic de metal lovindu-se de alt metal. De unde venea? De la motorul taxiului...

Se întoarce și privi prin despărțitoarea de plexiglas. Afară avea loc o scenă ca decupată dintr-un film. O perdea de abur ieșea din radiatorul rupt al taxiului. Bărbatul pe care îl izbise mașina zăcea peste fereastra sfărâmată; șoferul era trântit peste volan, cu pieptul odihnindu-i-se pe claxon. Trent ignoră carnagiul și cercetă indicatoarele. Încă mai înregistrau, ceea ce însemna că motorul mai mergea.

Trent își înșfăcă sacoșa, deschise ușa din dreapta și sări din taxi. Regăsindu-și echilibrul, deschise ușa spre partea șoferului și îndepărtă trupul inert al acestuia de pe volan.

Brusc, claxonul încetă să mai sune.

Omul de pe bordura de ciment reacționează cu un tipăt speriat. Trent îl ignoră, cum stătea pe locul șoferului, încercând să acționeze volanul. Mașina scoase un muget metalic, dar nu mișcă – părea ținută în loc.

Trent îndepărtă piciorul șoferului de pe pedală și accelerează. Motorul zbârnâi a protest, zgomotul lamei ventilatorului îndoite de carcasa motorului crescând cu o alarmantă intensitate, dar mașina refuză totuși să se miște.

Omul de pe bordură încerca să se ridice în picioare și Roverul se apropia.

În final, Trent văzu care era problema; bara de protecție a taxiului se agățase sub cea a furgonetei hâțâind-o în sus și în jos.

Sări în spatele furgonetei. Acum, prin aburi, putu să vadă Roverul gata de oprire, cu ușile bălăbănindu-i-se, deschise, și cei doi ocupanți sărind afară. Abia atunci bara de protecție a furgonetei se ridică destul de mult față de cea a taxiului, ca să se elibereze.

Privind în josul drumului, văzu cum omul prăvălit peste fereastra taxiului aluneca de pe capotă și cădea pe pavaj. Taxiul zvâcnise înainte, împins de Roverul care intrase în el.

Trent își înșfăcă sacoșa, manevră de pe scară volanul și sări în furgonetă. Cheia era la locul ei. Porni motorul, demară și privi în oglindă. Traficul deviasse spre dreapta, ca să evite haosul de pe drumul pe care se aflau ei, așa că accelerează iute, luând-o pe drumul din față.

Odată ajuns pe autostradă, bătăile inimii se mai potoliră și Trent se privi în oglinda retrovizoare. În toți anii în care fusese ofițer pe submarin luase parte doar la o singură luptă, la o cârciumă din Yokohama, pe când se afla în permisie. Acum, angajat de ieri într-o simplă misiune pentru o agenție civilă, semăna cu partenerii lui Mike Tyson. Sângele îi mai picura din nas și din tăietura de pe obraz. Nasul îi era umflat; și probabil că mâine dimineață va avea cel puțin un ochi vânăt. Zâmbetul ironic care i se răspândi pe față făcu să-i crească senzația de durere.

Nicio gardă de securitate, din niciun aeroport din lume, nu i-ar fi permis să urce la bordul unui avion arătând în felul ăsta. Desfăcu fermoarul sacoșei și scoase pe pipăite o cârpă să-și șteargă sângele. Se nimeri să fie o cămașă elegantă. Scurpă pe ea de câteva ori și începu să-și șteargă fața. Era aproape unsprezece și jumătate; cât de

departe era de Heathrow? Mai avea timp să ajungă la aeroport și să-l și sune pe Zeman înainte de a pleca avionul? Trent aruncă cămașa pătată de sânge pe locul pasagerului și apăsă accelerația.

HELSINKI

Ora GMT - 12, 31

Ora locală - 03, 31 **p.m.**

— Domnule Secretar, cât mă bucur că vă revăd.

Secretarul de Stat american se sforță să zâmbească.

— Ați avut un zbor plăcut? întrebă ambasadorul SUA în Finlanda.

— Acceptabil, răspunse Secretarul.

De fapt fusese îngrozitor. După o săptămână de negocieri cu Panamá, nu se ajunsese la niciun rezultat. Guvernul nu fusese capabil să-l convingă pe puternicul Manuel Antonio Noriega să renunțe la funcția lui, în schimbul mușamalizării învinuirilor ce i se aduceau. Epuizat de aceste negocieri falimentare, Secretarul sperase să poată dormi în timpul zborului de la Washington la Helsinki. În loc de asta, își petrecuse cea mai mare parte a zborului peste Atlantic privind în tavan și blestemându-și afurisita de scrisoare din buzunar.

— Știți cum sunt avioanele acelea de la Air Force.

— Fără îndoială, replică ambasadorul. Președintele a cerut să vă vadă de îndată ce sosiți. E în bibliotecă, documentându-se asupra, itinerariului din Moscova.

Cei doi urcară la al doilea etaj. Secretarul continua să cântărească cât de înțelept ar fi să-i dea Bătrânului scrisoarea pe care o ținea în buzunar. Noriega o adresase Președintelui SUA, dar o remisese prin intermediul șefului oficiului CIA din Panamá City. Faptul că Langley mai era încă asociat cu Noriega, în timp ce restul Guvernului lucra să pună capăt acestui odios regim, îl înfuria pe Secretar. Chiar și directorul de la Central Intelligence

Agency se enervase văzând nota. În loc să o

transmită direct la Casa Albă, Langley o trimisese la Guvern.

Secretarul nu era omul care să citească corespondența altora. Și nici Vicepreședintele SUA, căruia îi mărturisise primirea neortodoxă a scrisorii lui Noriega. După ce deliberaseră, amândoi își lăsaseră scrupulele la o parte – și, la puțin după aceea, regretaseră faptul. Ar fi fost o neglijență să nu-l informeze pe Bătrân despre această comunicare, dar dacă ar fi făcut-o, probabil că i s-ar fi solicitat și interpretarea.

La intrarea în bibliotecă, un ofițer al Forțelor Aeriene ale SUA, ținând în mână așa numitul „Football”, o servietă diplomatică care conținea dispozitivul portativ de codificare pentru lansarea arsenalului nuclear american, stătea într-un fotoliu, citind un roman de aventuri.

Unul dintre agenții de la Serviciul Secret îl văzu pe Secretar apropiindu-se și bătu ușor în ușa bibliotecii, apoi o deschise. În timp ce Secretarul își croi drum prin încăperea aglomerată, îi salută din cap pe consilierul național de securitate, un negru voinic, și pe mărunțelul șef de personal al Casei Albe. Bătrânul ședea pe o sofa, cu ochii închiși și sprâncenele împreunate într-o furioasă concentrare. În fața lui, singura femeie din încăpere, trecută de patruzeci și cinci de ani, pronunța încet și distinct următoarele cuvinte: „Rodilsâia, ne toropilsâia”.²⁹

— „Ro... rodilsâia, ne toropilsâia”.

— „Rodilsâia, ne toropilsâia”, repetă ea.

Bătrânul deschise ochii.

— „Rodilsâia, ne toropilsâia”.

— Cam așa, domnule Președinte. În englezește ar suna cam așa:

„Rodeel-sya, ne torpeel-sya”.

— „Rodilsâia, ne toropilsâia”.

²⁹ proverb rusesc - lucrul s-a făcut, dar nu poate fi grăbit (în rusește în original).

— Perfect! Nu-mi vine să cred că puteți prinde așa de repede expresiile rusești.

Bătrânul zâmbi.

— E mult mai ușor decât dialogurile pe care obișnuiau să mi le dea la Hollywood. „Ascultă, Chuck, dacă tu și băieții tăi nu vă întoarceți în tabără până la vremea prânzului, o să chem cavaleria”.

Ceilalți din încăpere râseră politicos. Bătrânul îl văzu pe Secretarul de Stat.

— Mă bucur că ați sosit, domnule Secretar. Cum a fost zborul?

— Bun, domnule Președinte.

— Asta-i nemaipomenit.

Bătrânul luă o bombonieră și i-o oferă profesoarei de limba rusă.

— Vreo problemă urgentă de Stat?

— Nu, domnule, răspunse Secretarul.

— Mai bine să nu fie, când noi toți suntem acum aici. Bătrânul clipi, apoi se întoarse spre femeia din spatele lui: Margaret, cred că-l cunoști pe Secretar? Margaret e aici ca să ne ajute să pregătim o surpriză pentru mâine. Ieri mi-a arătat cineva un articol despre ultima întâlnire cu sovieticii. Articolul spunea că tânărul nostru prieten rus se îmbolnăvea când mă auzea spunând „Doveryai, no proveryai”... adică „Cred, dar dovedește”. Destul de corect, nu? Cum s-ar putea cineva simți ofensat de aceste vorbe înțelepte? Se opri ca să mai ia niște jeleuri verzi din bombonieră, apoi arătă spre măsuța de cafea pe care se afla un exemplar legat în piele al romanului lui Jessamyn West, „Credința în prietenie”, și continuă: Când Margaret a auzit ce dar ducem noi la Moscova, mi-a sugerat un vechi proverb rusesc „Rodilsâia, ne toropilsâia”... Lucrul e făcut, dar nu-l grăbi.

— Cred că asta-i foarte elocvent, domnule, replică Secretarul.

Bătrânul se ridică de pe sofa și strânse mâna femeii.

— Îți mulțumesc din nou, Margaret. Ai fost un profesor așa de răbdător. Roagă-te mâine pentru mine, vrei? O să înnebunesc bălmăjind versurile astea minunate.

— Oh, nu, domnule Președinte. O să-i lăsați cu gura căscată.

În timp ce femeia ieșea din încăpere un ofițer tânăr se apropie de Bătrân.

— Domnule Președinte, am terminat de înregistrat documentarea dumneavoastră.

— Cât durează?

— Cam douăzeci de minute, domnule.

— Oh, în regulă. Bătrânul se lasă să cadă înapoi, pe sofa. Dar dă-mi telecomanda, în caz că vreau să grăbesc derularea.

Secretarul de Stat caută privirea consilierului național de securitate, apoi îi făcu un semn cu capul spre ușă. Consilierul de securitate făcu un semn aprobator din cap.

— Domnule Președinte, spuse Secretarul, vă deranjează dacă mă scuz? Am avut parte de un zbor dificil.

— Ți-am spus că trebuia să vii cu noi, cu Air Forcé One. N-a avut o singură cursă nereușită în șapte ani și jumătate. Bătrânul zâmbi trist.

— Ne vedem la cină?

— Bineînțeles, domnule.

Consilierul de securitate îl așteptă pe Secretar să iasă din bibliotecă. Amândoi se îndreptară spre un birou gol din josul coridorului.

— Ce este? întrebă consilierul.

— Știi că Noriega a denunțat în fața Parlamentului oferta noastră de amnistie. Ba chiar ne-a trimis-o înapoi.

Consilierul studie câteva secunde plicul, văzu că sigiliul fusese rupt și îl deschise. Nota fusese scrisă cu litere abrupte, proeminente, purtând antetul cabinetului

lui Noriega:

Señor Presidente.

Chupe mis huevos.

*Noriega*³⁰

— Nu stau prea bine cu spaniola, spuse consilierul, dar cred că înțeleg sensul.

— Așa deci. Acum, ce facem?

— Dacă-i arătăm asta Bătrânului, probabil că va trimite Marina acolo, în zori.

Secretarul dădu din cap, abătut.

— A mai citit cineva asta? Întrebă consilierul.

— Vicepreședintele.

— Și?

— Niciodată nu l-am văzut așa de furios. Înjura ca un texan, nu ca un tip școlit în Andover la naiba, dacă s-ar fi aflat în Biroul Oval, chiar el ar fi trimis Marina în zori. Dar amândoi am optat pentru a nu i-o arăta. Dacă ești de acord, așa rămâne.

— Că sunt de acord e prea puțin spus. Nu trebuia să o deschideți, dar totuși mă bucur că ați făcut-o. Altceva s-a mai întâmplat în țară?

Secretarul dădu din cap că nu.

— E liniște ca într-o biserică. Lumea pare să fie în pace.

— Bun. Din păcate noi nu suntem în weekend să ne putem amuza.

Consilierul de securitate se întoarse în bibliotecă. Banda video cu documentația privind itinerariul Președintelui în Moscova era afișată pe un monitor cu ecran mare; imaginea arăta o stradă mărginită, de magazine, crainicul explică - „... aleea pentru pietoni, cunoscută sub numele de Arbat...”

Bătrânul ridică telecomanda, diminuează sunetul și

30 Domnule Președinte, să mă ciupi de coaie. Noriega ; (în spaniolă în original).

spuse:

— Pare foarte civilizat acolo.

— Este. cea mai elegantă stradă din Moscova, spuse un tânăr ofițer.

— E sigură? Vreau să spun, se poate merge pe jos pe acolo?

— Da, domnule. Rata criminalității în Moscova e surprinzător de...

— Nu. Vreau să știu dacă *eu* pot merge pe jos pe acolo.

— Domnule Președinte, interveni alarmat șeful de personal al Casei Albe, problema securității o să fie un coșmar.

— Da, știu, am vorbit cu Mike înainte de a pleca, doar ca să văd cum mergea chestia cu reabilitarea, și el a avut o idee interesantă. Ți aduci aminte cum tânărul nostru prieten rus a ieșit din limuzină anul trecut și s-a plimbat prin mulțime? Și cum aceasta l-a înghițit? „Păi, domnule Președinte, a spus Mike, chestia asta a fost pe placul tuturor”. Uită-te la oamenii aceia de acolo. La naiba! Probabil că o să fiu mai în siguranță acolo, decât pe străzile New York-ului.

Șeful de personal nu participă la veselia celorlalți. Odată ce șefului său îi intra ceva în cap, nimic nu-l mai putea opri; la naiba, se gândi el, Bătrânul intenționa să se plimbe în josul și în susul Arbat-ului, cu sau fără acoperire de securitate. Mâzgăli o notă prin care să-l prevină dinainte pe șeful Serviciului Secret.

Bătrânul intensifică iar sonorul.

— ...în următoarea zi, adică luni, domnule Președinte, e programat un dejun cu membrii Ambasadei Americane.

Imaginea lui Spaso House făcu loc unui lung șir de amenințătoare clădiri de piatră, care apucaseră și zile mai bune.

— Apoi veți traversa râul Moscova, ca să-i întâlnești! pe

dizidenții sovietici la istorica Mănăstire Danilov. Acolo...

Bătrânul întrerupse iar, pe neașteptate, sonorul.

— Mănăstirea aceea... am mai fost pe acolo?

Toți cei aflați în încăpere priviră unii la alții într-o totală derută, dar rămaseră tăcuți.

— Am mai auzit numele ăsta.

Subit, consilierul de securitate națională, făcu legătura.

— Da, domnule. Știți, ziaristul american pe care sovieticii l-au acuzat de spionaj.

Bătrânul zâmbi încântat.

— Știam asta. Știți, băieți, când te afli în viața publică de atâta timp ca mine, dacă ai ceva de învățat, apoi acel lucru este cum să-ți amintești numele. Bietul băiat. Am sunat-o pe soția lui?

— Da, domnule Președinte. Și după eliberarea lui, i-ați invitat pe amândoi la Casa Albă.

— Rușii l-au închis, nu-i așa?

— Da, domnule. A fost ademenit într-o ascunzătoare, pe Colinele Lenin. Agenții KGB așteptau acolo.

Bătrânul se strâmbă.

— O cloacă, dacă vreți părerea mea. Ce ziceți, poate aș putea specula asta într-una din cuvântările pe care trebuie să le țin la Moscova... să zic ceva, oh, nu știu, ceva despre libertatea de expresie, drepturile omului, ceva de felul ăsta. Am putea califica scenariul ăsta ca o calomnie. Se opri să-și treacă limba peste o bucată de bomboană, prinsă între doi dinți.

Ajutoarele lui schimbară priviri îngrijorate. În sfârșit, consilierul de securitate națională spuse:

— Domnule Președinte, poate că ar fi mai bine să nu ridicăm acest subiect. Sovieticii cred sincer că documentele pe care le-au confiscat conțineau informații care le-ar fi putut compromite securitatea națională.

— Dar noi aveam deja bombele nucleare, spuse

Bătrânul. La naiba! Au furat formula de la noi, nu-i așa?

Când valul de râs se potoli, consilierul de securitate spuse:

— Domnule Președinte, ziaristul a fost văzut primind ziare tipărite în orașul Frunze.

Bătrânul afectă un zâmbet strâmb.

— Mda, cred că trebuia să le trimitem la Kremlin un abonament la „*Des Moines Register*. Ne-ar fi putut scăpa - de o groază de griji.

— Domnule, o analogie mai adecvată ar fi cu *Los Alamos* sau cu *Livermore*. Ziarele locale din aceste orașe sunt controlate de KGB în privința informațiilor... istorisiri despre proeminenți savanți în vizită acolo, conferința ce urmează să se țină, chiar evenimente sociale la care personalul de laborator ar putea fi contactat și recrutat. Frunze se întâmplă să fie un important centru de cercetări sovietice, așa că și noi îi citim ziarele.

Mâna Bătrânului îngheță pe deasupra bombonierei.

— Vrei să spui că ziaristul era într-adevăr un spion? Lucra pentru CIA?

— Domnule Președinte, vă pot asigura că nu figura pe statul de plată al CIA.

— M-ai speriat, spuse Bătrânul, în timp ce mai lua niște bomboane. Rușine, totuși. Ceea ce s-a întâmplat cu ziaristul e chiar genul de lucruri de care avem nevoie ca să-l prindem pe tânărul nostru prieten rus în capcană.

Își mai aruncă două jeleuri în gură, îndreptă iarăși telecomanda spre ecran și se întoarce la filmul vizitei.

WEYERS CAVE, VIRGINIA

Ora GMT - 13, 57.

Ora locală - 09, 57 a.m.

Jeanne Zeman o auzi pe fiică-sa venind în bucătărie din curtea din spate. Nora trânti cu putere ușa după ea și spuse:

— Mamă, poți să-l iei pe tata de lângă telefon?

Jeanne închise aragazul.

— De ce, aștepți o convorbire și vrei să fii singură?

— Oh, lasă, mamă. Tata a lipsit seara trecută de la cină și nu i-a adresat mai mult de cinci cuvinte lui Jack, domnului și doamnei Levy. E antisocial, nu-i așa?

— Mda.

Fața Norei se înăspri.

— Dar nu-i frumos. Ne așteptam să fie un weekend de familie.

— Oh? Dar anul trecut? Nu ne așteptam să fii aici de ziua tatălui tău, și nu la San Diego?

— Dar a fost cu totul altceva. Banca conta pe mine să sparg cifrul pentru mituirea aceea.

Jeanne avu brusc un deconcertant sentiment de *déjà vu*. După ce supraviețuise trecerii prin adolescență a celor doi copii ai ei, se aștepta, firește, ca ei să fi depășit pentru totdeauna preocupările caracteristice acestei vârste nebuloase. Și iată că Nora, la douăzeci de ani ai ei vorbea ca un personaj din noul și prostescul show TV, pentru tineri de *treisprezece* ani. Probabil că popularitatea acestuia se datora faptului că-i prezenta pe tinerii bancheri. Jeanne își privi fica și spuse:

— Nu pot aștepta până ai să ai și tu copii.

— Da, mamă, ce-or să zică Levysii?

— O să creadă că tatăl tău e o persoană mai importantă decât este într-adevăr. Se apropie și o mângâie pe Nora pe obraz. Mă duc să văd de grătar. Fii drăguță, vezi de „gazpacho-ul” ăsta de pe aragaz. Și dacă fratele tău nu se arată în următoarele cinci minute, sunt sigură că Jackie va fi bucuros să facă pe bufetierul.

Jeanne coborî în curte, unde o pereche de pui se frigeau la o flacăra mică. La treizeci de yarzi mai încolo, pe cealaltă parte a grădinii de zarzavat, soțul ei stătea sub un copac, cu telefonul lui STU III alături. Sosise cu aparatul în seara trecută și nu se mai despărțise de el până la două

a.m., apoi iar îl reluase, de dimineață, de la șapte, când fusese trezit de primul apel al lui Ann Davis. În aproape trei decenii de căsnicie, Jeanne învățase cum să măsoare severitatea crizelor profesionale din viața soțului ei. „Pe o scală cu maxim 10 diviziuni, gândi ea, ridicând capacul grătarului, aceasta de acum ar marca un unsprezece”.

Cliff Zeman ar fi marcat-o cu un doisprezece.

— Apreciez, ce să zic, că nu e la birou, spuse el la telefon, încercând să-și mențină vocea calmă. Dar încetează să-mi mai spui că e singura persoană autorizată să-mi semneze cererea.

— Afirmativ, domnule.

— Ascultă, băiete, vrei să-l degradez? Sau să sun la fiecare bar și restaurant pe o rază de 10 mile în jurul Pentagonului?

— Oh, nu domnule. Numai că...

Era evident că omul încerca să-și protejeze superiorul. Dar ce putea face omul ăsta în această dimineață? Jogging? Dormea după o beție? Se antrena la Little

League³¹?

— Domnule puteți să-mi dați zece minute ca să-l caut?

— N-am zece minute, spuse Cliff Zeman.

— Atunci cinci minute? Vă sun eu peste cinci minute, vă promit.

— Mulțumesc, dar rămân la telefon.

Zeman își privi ceasul. La naiba, se gândi el, Wendell Trent luase legătura cu Ann Davis cu două ore mai devreme, chiar înainte de a zbura din Londra, și încă nu se putuse asigura pentru el o securitate adecvată la aeroportul din Atena. Să obții de la birocrăția militară decizii prin lingușiri, era extrem de greu și în timpurile

31 Little League Baseball -liga de baseball pentru copii sub 13 ani.

cele mai bune; să obții o acțiune promptă, la începutul unor zile libere de sărbătoare, era ca și cum ai iniția un maraton prin melasă. Totuși, Trent trebuia protejat. În scurt timp, cineva trimisese contra lui trei mașini și cinci oameni în Anglia. Fără îndoială că acel cineva avea resurse ca să încerce și în Grecia – și mult mai mult timp ca să se pregătească.

Dacă exista un punct luminos în ultimele douăsprezece ore, acela consta în faptul că nimic rău nu se abătuse asupra vasului de cercetare. Edna Haddix părea că restabilise controlul, dar s-ar fi putut descurca mai bine dacă Trent ar fi fost la bord. Dădu din cap, posomorât. Nora l-ar fi cicălit fără milă dacă ar fi știut ce gând îi trecuse acum prin minte. Dar Zeman rămânea convins că nu era misogin, deși ar fi fost mai liniștit dacă respectivul 1800 care conducea această operație critică ar fi fost un bărbat. O văzu pe nevastă-sa întorcând puii pe grătar și-i făcu cu mâna.

— Vrei ceva de băut? îi strigă Jeanne de peste gard.

— Ți-aș fi recunoscător.

— Băutura ta obișnuită?

Zeman se gândi la ziua și la noaptea care-i stăteau în față și spuse, cu regret:

— Nu, mai bine un suc de portocale, sau un ceai cu gheață.

TRIPOLI

Când pilotul ridică apărătoarea din plexiglas, căldura ce pătrunse în carlingă îl făcu pe Yuri Tikhonov să-și piardă capul. Yuri era cunoscut la Baza de Submarine Amiral Nakhimov ca fiind întotdeauna ultimul care ieșea din saună, cât și pentru faptul că lucra fără să se plângă în timpul celor mai fierbinți zile care invadau în fiecare august Peninsula Crimeea. Dar aici era iadul pe pământ. Și apoi, când Tikhonov își dădu jos casca, avu parte de o senzație și mai deconcertantă: peste șuierul motoarelor cu

reacție putu să audă chemarea muezinului la rugăciune, transmisă prin difuzoarele din jurul bazei aeriene.

Un jeep și o camionetă se îndreptau spre avion.

— Urăsc zilele petrecute aici, spuse pilotul, ridicându-se de pe scaun și întinzându-se. Nu faci nimic altceva decât să bei apă, ca o cămilă. Urăsc și nopțile. Sunt mai răcoroase, dar nu părăsim niciodată baza, pentru că este singurul loc în care putem găsi votcă.

— Zburați adesea aici?

— Mult mai rău, prietene. Am fost postat aici, ca consilier. Îți închipui, să-i vezi tot timpul anului pe aliații noștri libieni cum transformă niște avioane ca lumea în deșeuri. Arabii nu le pot pilota, nu le pot întreține. Se întoarce și-i făcu cu ochiul lui Tikhonov: Dar mai bine Tripoli decât Kabul, nu? Jos, un membru al echipajului de la sol ridica scara.

— Vino, îi spuse pilotul, începând să coboare. Dacă stai prea mult în soarele ăsta devii la fel de tâmpit ca și arabii.

În timp ce Tikhonov cobora, cei de la sol descărcaseră deja cele două lăzi din pânțelele avionului. Pământul părea să-ți frigă tălpile picioarelor, chiar și prin ghete. Pilotul era la câțiva yarzi mai încolo, glumind cu șoferul camionetei.

— Cât mai avem până la baza submarină? întrebă Tikhonov.

Pilotul dădu din umeri. Apoi, făcându-i-se milă de pasagerul lui, spuse iute:

— Baza submarină e pe drumul aerian pe deasupra lui Ras El-Hilal, tovarășe, dar avioanele noastre nu merg acolo.

Se întoarce și arătă spre pistă. Tikhonov își simți gâtul uscat. Avionul care era încărcat cu combustibil era o variantă de YAK-36, cu două locuri. Unui neinițiat i s-ar fi părut la fel ca orice alt avion militar cu reacție. Dar

Tikhonov știa că pântelele lui conținea o serie de deschideri care-i permiteau pilotului să execute decolări și aterizări verticale. Marina Sovietică produsese avionul YAK-36 pentru a-l folosi pe portavioane.

- Ai să pleci în cincisprezece minute, spuse pilotul.
- Tovarășe, îmi este permis să intru înăuntru?
- Bineînțeles, răspunse pilotul. Trebuie să fii însetat.
- Nu, mai degrabă am nevoie de o sală de baie.

MEDITERANA DE EST

Billy McConkey își bagă capul pe ușa salonului lui *Fanning* II. Perdelele erau trase și vreo douăzeci dintre colegii lui de pe vas stăteau tolăniți pe scaune și pe banchetele de perete. Se uitau letargic la ecranul TV, pe care banda video cu „Dirty Harry” rula a doua oară.

Clint Eastwood cobora pe o stradă din San Francisco prin fumul unui incendiu și se apropia de hoțul care jefuise banca. Când actorul își ridică pistolul și-i ridică cocoșul, McConkey spuse tăios, într-o perfectă sincronizare:

— Știu la ce te gândești? O să trag șase gloanțe sau numai cinci? Păi, ca să-ți spun adevărul, în zăpăceala generală, m-am pierdut și eu. Dar acesta fiind un Magnum 44, cea mai puternică armă de mină din lume...

Ezra Schell, unul dintre piloții lui *Ernie*, spuse:

— Hei, Cowboy? Ai înfulecat?

McConkey replică cu o râgâială.

— Ce servesc astă-seară?

— Biftec.

— Cum a fost?

— Avea un gust tâmpit, cred că animalul a murit de bătrânețe.

— Pe toate le știi, murmură navigatorul Leonard Heppel.

— Hei, domnu' Brie-and-Chablis, cine te-a-ntrebat pe tine? McConkey îl zări pe Roland Vigneron, francezul cu figură de bufniță, specialist în electronică, în capătul

celălalt al camerei. Rollie... nu ți-am spus că ar trebui să ne luăm tălpășița de pe barca asta? La naiba, am fi fost acum în Creta, cu o pisicuță grecoaică, în loc să...

— Încetează, Cowboy, ne uităm la un film, spuse Heppel.

— De ce tragi. cu urechea, încerci să afli cum trebuie să se poarte un bărbat? Ei bine, ascultă aici, colega: nu ca tine.

McConkey se întoarse să plece.

— Cowboy, așteaptă.

Vigneron se sculase de pe scaun și se îndrepta spre ușă. Afară, pe coridor, McConkey spuse:

— Ar trebui să stai să vezi filmul și să-l urmărești pe Clint, *vion avu*. E pe de-a-ntregul american. Uită-te cu atenție, ai putea să-l imiți.

Vigneron își îngustă ochii și spuse, grav:

— Dă-i înainte, iască, fă-mi programul! Nu, Cowboy, am văzut filmul ăsta de mai multe ori, ca de altfel pe toate celelalte. Spune-mi, ce plănuiești să faci?

— În clipa de față? Să beau un pahar și să iau o gură de aer proaspăt. Vino, îți fac eu cinste. Să ne uităm cum lucrează bietul Flanagan la cablu.

Vigneron ezită.

— Vreo problemă? întrebă McConkey.

— Nu sunt admis încă pe puntea de la pupa.

— Oh, așa e. McConkey dădu din cap. O porcărie. Ești aici, omorându-te să improvizei blestematul ăla de transmitător, dar ești legat de picioare.

— Poate așteaptă să vadă dacă reușesc, spuse Vigneron, cu năduf.

— Puah! Haddix e mai capricioasă decât mătușa-mea din Waco, care-i fată bătrână și decât amortitele din Washington și Parte. Zău, Rollie, până or să-și dea ei seama c-am tulit-o noi o să fim înapoi.

— Îmi este permis să urc pe puntea superioară. Poate

ne servim băuturile acolo?

— Desigur. Uite, tu ia niște pahare și niște apă minerală, din aia fără. bășici - și eu mă duc după bourbon.

McConkey își conduse tovarășul, apoi se întoarse la W.C. Erau doi oameni acolo. Unul, proaspăt sosit, agent de securitate DOE, se sprijinea de un perete, fără să-l slăbească din ochi pe Ariei Kahane, care stătea în dreptul unui pisoar.

McConkey se îndreptă spre ultimul și strigă:

— Hei, domnule chirurg!

Kahane continua să se uite la peretele din fața lui.

— Ai făcut niște incizii noi în ultimul timp? insistă McConkey. Kahane îl privi.

— Nu ești amuzant, Cowboy.

Răspunsul calm al tânărului îl împiedică pe McConkey să mai facă vreo remarcă. Spuse:

— Hei, băiatu' te tratează bine?

— Da, mulțumesc.

Kahane se îmbujora, își clăti mâinile și, urmat de buldogul de la DOE, părăsi încăperea.

— A fost cel mai al dracu' lucru, Rollie.

McConkey mai sorbi o dată din băutură, în timp ce încerca să-și limpezească gândurile. El și Vigneron stăteau pe așa numita Plajă de Oțel, acoperișul punții, care era cel mai înalt punct de pe suprastructura lui *Fanning II*. Spre vest, soarele, parcă ostenit de jocul de-a v-ați-ascunselea cu nori din timpul zilei, era acum o pată galbenă, ce începea să se îndrepte spre orizont. În acest cel mai pașnic moment al zilei, vântul murise și apele erau calme. Singura activitate era doar pe puntea de la pupa, cu cincizeci de picioare mai jos. Acolo, Flanagan și câteva ajutoare își continuau sarcina monotonă de a suda cablul.

Îs sfârșit, McConkey spuse:

— Poate părea straniu, dar știți de ce-mi amintește. atitudinea lui? De Sfântul Sebastian.

Vigneron clipi, amuzat.

— Vrei să spui că acum o să-i lege mâinile și o să-l găurească cu săgeți?

— Nu, vorbesc serios, Rollie. Vr-au să spun că acest Kahane, chiar dacă e sfârșit, are demnitatea lui, o demnitate de martir.

— Poate că nu Ari a tăiat cablul.

McConkey dădu din cap.

— Au trecut mai mult de douăzeci și patru de ore, și nimic rău nu s-a mai întâmplat. Dar știi, asta nu contează. De ce a trebuit să taie cineva cablul mai întâi? De ce n-am dus apoi barca asta în port, să facem reparațiile?... de ce ne trimit specialiști prin avion? Pe cine interesează dacă găsim sau nu barca aia evreiască de unde provine costumul de scafandru?

Vigneron dădu din umeri.

— Vreau doar să se grăbească, să terminăm cu asta. Cum merg reparațiile?

— Flanagan se laudă că se vor termina mâine dimineață. E bun specialist și muncește din răspuțeri, dar slabă șansă. Chiar dacă cel de-al doilea tehnician apare chiar acum, cred că o să fim gata abia luni, pe la ora asta.

— Când vine cel de-al doilea tehnician?

McConkey mai sorbi din băutură.

— Am auzit că cel târziu mâine dimineață.

— Uite-o pe Nemesis a ta, arată Vigneron în jos.

Edna Haddix și Rick Wolfe ieșiseră din cabină și traversau puntea de la pupa, îndreptându-se spre Flanagan. McConkey făcu o mutră acră. Vigneron râse.

— Ești încă înnebunit fiindcă a zis „nu”.

— Nnn... u. Oricum, pare să fie genul de lucruri pe care nu le poți lăsa baltă, înțelegi ce vreau să spun?

ATENA

Funcționarul de la Aeroportul Internațional din Atena studie timp de câteva clipe cicatricile proaspete de pe fața

lui Trent, apoi îi ștampilă pașaportul, fără comentarii.

Trent își petrecu sacoșa peste umăr și se îndreptă spre zona de control a bagajelor. Se simțea din nou aproape omeneste; în avionul de la Londra găsisese trei locuri libere în spate și se întinsese confortabil, să tragă un pui de somn. Somnul îi reîmprospătase memoria. În timpul convorbirii telefonice efectuate în mare grabă, înaintea îmbarcării, nu fusese în stare să-i spună lui Ann Davis altceva despre cei ce-l atacaseră, decât că taximetristul părea mai degrabă mediteranean decât englez. Această informație probabil scurtase lista suspectilor, care acum nu mai era decât de vreo câteva sute de mii, se gândi el posomorât. Trebuie să fie altceva, o altă cheie...

Pasagerii începuseră să se adune în jurul cărucioarelor pentru bagaje. Trent se îndreptă spre ei și intră pe o linie, la una din tejghelele vămii. După cum îi spusese Davis, un șofer de la Marină trebuia să-l întâlnească după ieșirea din vamă și să-l transporte până la Baza Aeriană Hellenieon, unde un avion al Marinei, îl aștepta să-l ducă în Creta. Cu puțin noroc, va putea ajunge acolo pe la 9 p.m., iar la bordul lui *Fanning* II a doua zi dimineața.

— Tată! Tată!

Adolescenta din fața lui Trent se întoarse spre stânga și începu să fluture agitată cu mina. Trent îi urmări privirea. La câteva sute de picioare în stânga lui, un pasaj deschis ducea în afara holului, de unde un bărbat îi făcea fetei cu mina. În mulțimea care îl înconjura pe acel bărbat, Trent remarcă niște tineri care purtau uniforme de Patrula de Coastă a Marinei SUA; vreun biet marinar trebuie că era pe punctul de a încăpea pe mina lor. Inspectorul vamal dădu aprobator din cap spre tânără, care-și ridică bagajele și o luă spre ieșire. Trent înaintă și întinse formularul cu declarația, inspectorul îl privi.

— Vă rog, care este scopul călătoriei dumneavoastră?

— Mă aflu aici într-o problemă oficială pentru guvernul SUA.

— Nu aveți bagaje?

— Doar asta, spuse Trent, ridicându-și sacoșa.

— Fiți amabil și deschideți.

Trent așeză sacoșa pe tejghea și-i desfăcu fermoarul. Inspectorul îi cercetă conținutul cam treizeci de secunde. Apoi privi spre capătul tejghelei și dădu din umeri. Trent observă că le semnaliza unor bărbați, trei la număr, care stăteau în jurul unei mese lungi de metal, fixată la perete. Acum se ridicaseră în picioare, și unul dintre ei începu să arate spre masă. Inspectorul spuse:

— Vreți să mergeți acolo, vă rog?

— E ceva în neregulă?

— Vreți să mergeți la masă? Imediat?

Trent trase fermoarul sacoșei și se îndreptă spre cei trei bărbați. Putea să aibă asta vreo legătură cu taxiul? Putuse poliția din Londra să-i determine identitatea și să-i ia urma în avionul spre Atena? Își privi ceasul și calculă diferența de fuse orare. Nu, nu se putuse, în nici patru ore. Cei doi bărbați mai tineri de la masă se mișcau cu nonșalanța unor mașini de defrișat. Șeful lor, cam de 45 de ani, avea aerul posomorât al unui copoi în zgardă.

— Pune sacoșa aici, spuse șeful.

Trent o așeză pe masa pe care nu se afla nimic altceva decât o scrumieră rotundă și enormă de sticlă.

— V-ați bătut înainte de a vă urca în avion?

— Ce? A, fața mea! Nu, mi-a scăpat dușul peste ea azi-dimineață.

— Actele.

— Scuzați-mă, spuse Trent. Cine stateți, și de ce toate astea?

— Sunt Adonis Thomopoulos Jr., director adjunct de informații la Mișcarea Socialistă Pălădă. Actele dumneavoastră.

— Ascultă, Adonis, sunt aici din partea guvernului meu. Îmi spui ce se întâmplă, sau sun la ambasadă?

Ochii lui Junior se îngustară. Își petrecuse ultimele ore înjurându-l pe Dimitri Puzanov pentru că-l tratase ca pe un secretar oarecare; „Junior, vreau ca agenții tăi din Creta să facă asta”; „Junior, vreau ca tu personal să faci asta”. Acum îl înjura pe agentul GRU pentru că-i impusese niște reguli de bază foarte stricte pentru sarcina de la aeroport. „Găsește un pretext ca să-l reții pe american cel puțin treizeci și șase de ore”, spusese Puzanov, „dar nu-i face vreun rău, nu ne putem permite un incident diplomatic”. Junior era teribil de tentat să nu se supună. Insolentul american care-i stătea în față trebuia să învețe ce înseamnă respectul, iar Junior vedea că băieții lui ardeau de nerăbdare să-i mai facă niște semne pe față.

— Avem motive să credem că ați intrat în Grecia cu articole de contrabandă.

Trent era mai uluit de incontestabila animozitate a grecului decât de neașteptata acuzație. Se forță să zâmbească.

— Bine, vom putea lămuri repede problema asta. Lăsați-mă să-mi deschid sacșa.

— Nu este necesar, replică Junior. Câți bani aveți?

— Nu sunt sigur, spuse Trent. Două sute de dolari în numerar, poate, restul în cecuri.

— Portofelul dumneavoastră.

Trent i-l întinse, în timp ce mintea-i alerga cu toată viteza. Mai întâi taxiul, acum asta – desigur în legătură una cu alta; dar nu putea să-și imagineze cine ar fi putut organiza o echipă de atac în Londra, apoi să-i aducă guvernul grec pe cap, în mai puțin de cinci ore. Aruncă o privire la cei doi băieți musculoși ai lui Junior. Imediat după colț, de-a lungul pasajului, îl aștepta un șofer al Marinei. Cum să-l cheme? Sau, presupunând că și-ar face drum cu forța, s-ar fi putut descurca mai departe?

Îndoielnic.

Junior termina de numărat a doua oară hârtiile din portofelul lui Trent. O sută optzeci și șapte de dolari SUA, plus patruzeci și trei de lire sterline; nici măcar pe aproape de limita de 500 de dolari impusă turiștilor care soseau în Grecia. La naiba, se gândi Junior, ce l-ar mai fi băgat pe americanul ăsta într-o cameră din spate și i-ar fi tras o mamă de bătaie. Trent tocmai își lua înapoi portofelul când prin capul lui Junior fulgeră o idee mai bună.

— Ceasul dumneavoastră, spuse el. Ce marcă este?

— Rolex.

— Rolex este marcă foarte scumpă. Cât costă?

— Efectiv nu-mi amintesc.

— Atunci arătați-mi chitanțele, vă rog.

— Hei, l-am cumpărat acum opt-nouă ani. la Geneva, spuse Trent. Dumneavoastră păstrați chitanțele atâta vreme?

Gura lui Junior se răsuci într-un surâs afectat.

— Este ilegal să faceți contrabandă cu articole de valoare în țara mea. Cred că trebuie să mergem la centru, să continuăm acolo interogatoriul.

— Așteaptă.

Trent privi în jur, prin sala mare, ca a unui gimnaziu.

— Dacă nu trec de vamă, din punct de vedere tehnic, nu intru în Grecia, așa-i?

Junior se încruntă, apoi spuse, supărat:

— Așa e.

Trent își desfăcu Rolexul și-l așeză pe masă.

— În cazul ăsta nu voi intra în Grecia cu niciun obiect de valoare. Acum pot pleca?

Junior era uluit. Ce soi de nebun ar fi aruncat un ceas de 2000 de dolari? Deveni conștient, după liniștea care se lăsase în încăpere, de faptul că cei câțiva inspectori vamali și pasagerii din fața lor urmăreau numai ochi și urechi scena dintre el și american. Apoi văzu cum unul din

oamenii lui privea cu lăcomie Rolexul abandonat. Nu putea face oare nimic ca să-l rețină pe istețul ăsta?

Trent își ridică sacoșa și porni să-i ocolească pe cei doi băieți musculoși. Erau poate douăzeci de picioare până la pasaj, și încă șaptezeci și cinci până în hol.

— Așteaptă! strigă Juniorul triumfător. Arestați-l! Trent se întoarse încet.

— Aveți o lege contra faptului că sunt american?

— Ai încercat să mituiești un reprezentant al Republicii Elene! Și dovada este ceasul!

Trent simți cum cei doi băieți musculoși din urmă se încordau, gata de acțiune. S-ar fi putut descurca cu unul, dar nu cu amândoi - nu, fără o diversiune. Și atunci văzu scrumiera mare de sticlă de pe masă. Își privi interlocutorul și spuse, cu o voce fermă:

— Cer dreptul de a telefona la ambasada mea.

— Nu acum, mirii Junior. Poate mai târziu, dacă ai să-mi răspunzi la întrebări.

Trent se răsuci brusc cu fața spre încăperea plină de pasageri care așteptau și strigă:

— Să telefoneze cineva la ambasada SUA și să le spună că Wendell... Unul din cei doi băieți musculoși îl întrerupse, petrecându-i un braț în jurul gâtului și lovindu-l cu piciorul în rinichi. Genunchii lui Trent se muiară și omul îl lăsă să cadă. Trent lunecă pe podea strângându-și încă sacoșa și respirând din greu. „Cu grijă, își spuse, nu șarja...”

— Cred că o să mergi cu noi, da? întrebă vesel Junior. Trent dădu din cap într-un acord mut, apoi se prinse cu mina liberă de marginea mesei, încercând să se ridice. Prin liniștea de mormânt din zona vămii pătrunseră sunetele estompate ale unui scandal din hol.

— Voi, americanii... numai fanfaronadă și înșelăciune, chicoti Junior. Își imaginează cum va povesti acest episod la mese, în lunile ce aveau să vină.

Scrumiera mare de sticlă era la câțiva inches de mâna lui Trent. O apucă, cu toată forța pe care și-o putu aduna, și o aruncă spre Junior. Scrumierase roti de-a lungul mesei, ajunse la capăt și-i lovi testiculele lui Junior, cu un pleoscăit gelatinos, care-i făcu pe martori să tresară. Cel mai apropiat dintre băieții musculoși fu paralizat de vederea șefului, care îngenunchease cu o mișcare înceată; nu-l văzu pe american, care-și reveni ca o sfrlează, cu atât mai puțin sacoșa pe care acesta i-o aruncă în cap.

Cel de-al doilea amuțise și bâjbâia după pistol, când Trent se aruncă asupra-i. Îl lovi cu picioarele, împingându-l înapoi, **p**; năl înghesui la perete.

Acum, din toate părțile izbucniră strigăte. Trent se desprinsese de tânărul aproape inconștient, se răsuci, luând-o după colț, și începu să alerge de-a lungul pasajului, accelerând cu fiecă pas. Singura persoană dintre el și hol era un gardian de la securitatea aeroportului, o prăjină de vreo cincizeci de ani, neînarmat, exceptând bastonul de cauciuc într-o mină tremurândă.

— La o parte! țipă Trent.

La apropierea americanului, gardianul țipă ascuțit și-și agită bastonul, ca pe o sabie. „Îmi pare rău, bătrâne”. se gândi Trent, pregătindu-se de atac. Gardianul zbură la1 zece picioare și alunecă alte cincisprezece. Trent se ridică. străbătu în viteză ultimii câțiva yarzi din hol și ieși din vază.

Cea mai mare parte din oamenii din sala de așteptare erau culcați la podea. Motivul: șase oameni din patrula de coastă a SUA și doisprezece polițiști greci stăteau față în față cu armele ridicate.

— Tu ești Trent?

Trent se răsuci și-l văzu pe ofițerul patrulei americane, un negru, abia trecut de douăzeci de ani.

— Ai ghicit, șefule.

— Se pare că ne faci probleme. În vremurile astea, o

ditamai evadare pare ceva dubios.

Lin ofițer superior grec luă cuvântul:

— Vă previn încă o dată să ne dați armele.

Ofițerul patrulei scutura din cap.

— Lupta s-a terminat, băiete. N-o mai dorim.

Își trecu privirea spre Trent.

— Ni s-a părut că nu poți trece de vamă, apoi te-am auzit urlând după ajutor, așa că...

Polițistul grec strigă un ordin către oameni lui, apoi se răsuci și se îndreptă spre vamă. Șeful patrulei purta o etichetă pe care se putea citi numele de COOKSON.

— Șefule, trebuia să mă întâlnesc cu un șofer. L-ai văzut pe aici?

— Te uiți la el. Iisuse! Prietene, au trimis o patrulă întreagă să te culeagă, pentru că se gândeau că o să se întâmple ceva urât, dar asta depășește așteptările!

— Îmi pare rău. Ascultă, crezi că ar fi diplomatic să ne coborâm armele?

— Crezi că ei o să și le coboare pe ale lor?

Trent privi împrejur. Pe lângă polițiștii care-i înconjuraseră, alții veneau din diferite părți ale holului.

— Șefule, poți să ne scoți de aici fără să prejudiciezi NATO?

— Știi, chiar la asta mă gândeam acum.

Polițistul grec se întoarse din vamă, susținându-l pe Adonis Thomopoulos Jr. Junior avea sânge în ochi și durerea îi marca vocea.

— Arestați-i pe toți bastarzii!

Polițistul se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Junior încercă să se îndrepte, apoi se gândi mai bine la ce-i spusese polițistul. Ridicându-și capul, să-l vadă mai bine pe Cookson, șuieră:

— Sunteți în timpul serviciului? Bine, n-o să ne certăm cu voi. Dar ăsta nu e unul dintre marinarii voștri, e prizonierul nostru. Așa că rămâne cu noi, nu?

— Îmi pare rău, domnule, dar se întâmplă să fie într-adevăr unul de-ai noștri.

— Ce? Pașaportul lui arată...

— Închipuiri, domnule, replică Cookson, abia stăpânindu-și furia. Scrie în acte că e Wendell Trent? Ei bine „domnule, nu numai că nenorocitul ăsta e un dezertor din Marina SUA, dar cred că am mai putea adăuga și un fals în acte.

Se întoarse spre șeful polițiștilor:

— Domnule, îmi cer scuze pentru neînțelegere. Știm că acest om e periculos, și pentru asta am și venit aici... să vă ajutăm să-l prindeți. Marina îl vrea pe ofițerul Otis Redding înapoi, să-l pedepsească pentru dezertare. Prin urmare, cer urmărire juridică, conform paragrafelor corespunzătoare din tratatul care guvernează relațiile dintre națiunile noastre. Am primit ordine să-l transport la.

Hellenikon și să-l îmbarc. Dacă veți dori să faceți caz pe chestiuni civile, vă vom sta la dispoziție.

Polițistul grec își frecă bărbia. Era pe punctul să răspundă când Junior îi apucă arma și-l trase la o parte. Deși vorbi în șoaptă, argumentul era exploziv. După câteva secunde polițistul se desprinsese de Junior și dădu o comandă. Oamenii lui își coborâră fără tragere de inimă țeavile armelor.

— Jackie, cătușele, ordonă Cookson.

Unul dintre marinari petrecu cătușele peste încheieturile de la mâinile lui Trent. Cookson îl salută pe polițist:

— Mulțumesc, domnule. Încă o dată, scuze. Nu trebuia să se întâmple. O.K., băieți, luați-l pe nenorocitul ăsta de aici!

Patrula, fără o vorbă, îl îmbrânci pe Trent de-a lungul holului și-l introduse în partea din spate al unui jeep ce aștepta afară. Când mașina coti după colț, Cookson se întoarse și spuse:

— Sper că nu te deranjează, prietene, dar am să-ți scot cătușele abia după ce vom fi ajuns în siguranță la Hellenikon.

— Nu vreau să stric spectacolul. Numai că spune-mi, unde mergem cu toți ăștia după noi?

Fața rigidă a lui Cookson se dizolvă într-un zâmbet care-i trăda tinerețea.

— Drept la țintă! Acolo! Spre succes! apoi întrebă, ceva mai potolit: Ei ți-au făcut asta pe față?

— Nu. E de azi dimineată, de la Londra.

— Ce te-a făcut așa de popular?

Trent dădu din umeri.

— Asta m-am întrebat toată ziua. Nu m-am gândit niciodată că viața la Departamentul Energiei poate fi așa de incitantă.

— Și fantele ăla de acolo... cine era?

— A spus că e de la informațiile grecești.

Cookson fluieră.

— Hal, treci pe frecvență de camuflaj și dă-ne căștile, te rog. Băieții vor să afle dacă avem probleme. Ce s-a întâmplat aici, o să facă tot stupul să bâzâie.

— Ce vrei să spui?

— Tu prietene ești un civil pe care Marina a acceptat să-l transporte pe un vas staționat lângă Creta. Ai noștri erau nerăbdători să pună mina pe arme și, trebuie să-ți spun, ne așteptam să se întâmple ce s-a întâmplat. Băieții de la Interne se plictisesc grozav în Creta.

Trent îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu prea au loc încăierări în Creta, așa că nu prea avem ce face, explică Cookson. Nu același lucru s-ar putea spune despre Atena. Dar dacă vreo puternică mișcare politică are loc în Creta, cum presupun că s-a întâmplat acum, Marina nu ne lasă să înnoptăm la Soudha Bay. Și nici pe tine n-o să te îmbarce într-un simplu vas de patrulare mâine dimineată. Presupun că o să-ți facă

servicii de lux, o să-ți tragă vasul la scară.

IERUSALIM

Ephraim Levenger se grăbea de-a lungul coridorului întunecos de sub Vechiul Oraș să ajungă în camera de siguranță, unde intră fără să bată la ușă. Singura persoană care stătea la masă și juca cărți de unul singur era Leon Rose.

— Ei bine?

— Mama a sunat acum trei ore, replică Rose, continuându-și jocul. Prietenul lui, Patolichev, a consimțit.

— Minunată știre!

— Mai bună decât aceea pe care am primit-o de la omul tău de la bordul vasului american.

Levenger înlejni, dar Rose continuă impasibil:

— Mai înainte ca submarinul nostru să fie pe poziție ca să poată transmite mesajele, omul tău a încercat cu de la el putere să oprească vasul american. A tăiat cablul care ținea cele două mașini subacvatice.

— Ce?!

— Da. Ca un adevărat Rambo.

Rose își ridică privirea și, pe neașteptate, zâmbi.

— Relaxează-te, prietene. Din fericire pentru noi, n-a vătămat cablul prea serios. Și timpul pe care americanii și-l vor pierde cu reparațiile va fi în avantajul nostru. Chiar dacă întâlnirea și transferul torpilei va merge bine, Ben zice că submarinul nostru nu poate ajunge în Mediterana de est mai devreme de șaptezeci și două de ore. De fapt, va trebui să-i ordonăm omului tău să-i întârzie în continuare pe americani... deși de data asta nu într-un mod așa de dramatic.

Levenger își dezbracă haina și se lăsă să cadă pe un scaun în fața lui Rose.

— Îmi pare rău că am întârziat. Am pierdut avionul, și apoi a trebuit să merg să iau rapoartele de la Londra.

— Așa deci. Care-i necazul acolo?

— Un agent și-a rupt pelvisul și un picior, altul are răni serioase la piept și la umăr. Ambele mașini trebuie scoase din uz.

Rose dădu din cap.

— De ce să nu le punem niște etichete pe care să scrie: LUCRAM PENTRU MOSSAD?

— Londra m-a asigurat că locul a fost curățat, spuse Levenger, încercând să se apere. Nu vor fi urme după care să ne miroase.

— Sunt sigur că nu, Ephraim. Iartă-mă. Dar americanul acela, cum îl cheamă...

— Wendell Trent.

— Wendell Trent a scăpat din capcană? De unul singur?

Levenger încuviință din cap.

— Poate-l putem converti pe Wendell Trent la iudaism. Apoi ai să-l poți recruta.

— Foarte amuzant. L-au putut reține la Atena?

— Încă nu știu. Rose se uită la ceas. Avionul de la Londra a sosit cam acum o jumătate de oră. Mă aștept ca Mama să sune iar la zece.

Levenger începu să-și roadă unghiile.

— Apropo, Ephraim, omul tău de pe vas raportează că americanii au reținut un suspect pentru tăierea cablului. Un student din Israel. Ca întotdeauna, *căutați evreul*, nu? Rose pufni și amestecă cărțile, apoi întrebă: Ce zici de Mama?

— Dur. Isteț. Probabil un bun jucător de șah, cum sunt de altfel mulți ruși. Puțin cam trist. Din cauza piciorului, cred.

— Aici te înșeli. Ceea ce-l face pe Mama trist sunt mediocritățile care-i guvernează țara. Pe ăsta nou, Mama îl consideră promițător, dar spune că birocrăția de la Kremlin ar face ca până și ministerul nostru să pară inteligent.

Gura lui Levenger se arcui într-un zâmbet strâmb:

— Unde-i Ben?

— La biroul lui, încercând să lămurească ceva. Submarinul pe care l-a ales ca să se întâlnească cu sovieticii, *Sabra*, era în drum spre Cape Town, într-o cursă pentru Ministerul Științei și Tehnologiei. Unii oameni din ministerul acela au auzit despre schimbarea de itinerar. S-au simțit deranjați pentru întârziere, și au amenințat că or să facă gălăgie.

— Cum au aflat asta într-o zi de Sabat? întrebă consternat Levenger. Și de la cine? Leon, ceea ce îmi spui dovedește că avem un trădător.

— Nu, nu avem. Ai uitat în ce țară trăim? Israel. Casa vitejilor, casa liberilor... casa lui yenta. *Ben* mă asigură că se poate descurca. Oricum, secretul nu va ieși la iveală până mâine.

Levenger se mișcă neliniștit în scaun, și spuse:

— Încă nu sunt sigur dacă trebuie s-o luăm așa de repede. Poate că Ben reușește...

— Ben Goren nu-și poate întinde mai mult autoritatea. I-a ordonat deja lui *Sabra* să devieze din drum și să ia o torpilă sovietică. Dar nu-i poate ordona căpitanului s-o aprindă. I-a ordonat deja lui *Rahav* să staționeze în apropierea vasului american și să preia transmisiile de la agentul nostru de la bord. Dar nu poate ordona ca submarinul, sau orice alt vas din Marina israelită să-i înlăture cu forța pe americani. Astea rămân niște decizii politice.

— Poate că Trent a fost oprit în Atena, spuse Levenger. Poate că agentul meu va putea sabota permanent vasul american.

— Atunci o să vină altul. Dacă nici acesta nu reușește, or să trimită pe altcineva. Spune-mi, Ephraim, de ce ți-e teamă să le spui, la minister?

— Ce-aș putea să le spun?

Rose privi la cărțile de joc de pe masă. Un zâmbet încrețit i se întipări pe față.

— Adevărul... sau cel puțin nouăzeci la sută din el. Și, mai ales, nu-i vom minți.

— Or să apară multe întrebări, protestă Levenger. Poate că cineva va ghici acel 10% pe care noi îl oțimem.

215

— Ephraim! Spre deosebire de mine și de Ben, n-ai participat la negocierile inițiale cu Mama.

— Corect.

— Care a fost reacția ta când ți-am scos prima dată în evidență misiunea de bază a lui *Dakar*? Poți să-ți amintești?

— De șoc. Nu referitor la misiunea în sine, ci la faptul că a eșuat. Durere, copleșitoare durere pentru pierderea vieților. Și, cred, mândrie, pentru că am avut curajul să încercăm.

Rose dădu din cap.

— Te-ai gândit, atunci când ți-am povestit, că s-ar putea să mai fie o altă încărcătură la bordul submarinului?

Levenger dădu din cap că nu.

— Și nici oficialii de la minister, care au aprobat operațiunea, acum douăzeci de ani. Cum nu se vor gândi nici cei care vor auzi despre asta prima oară mâine. Ephraim, nimeni nu poate ghici secretul pe care căutăm să-l protejăm. Poate ieși la iveală doar dacă nu reușim să-l îngropăm pe *Dakar*.

khanian, creta

— Am văzut niște coșuri exact ca astea în Atena. O să arătăm ca niște țărani, dacă le cărăm la bordul avionului.

Demetra Stathoplos răsă auzindu-l pe soțul ei bodogănind.

— Bietul Yanni. Vrei să le duc eu restul drumului?

— Nu.

— Nu erau niște coșuri chiar identice, spuse ea.

Astea sunt mult mai bine făcute.

— Pentru că cretanii n-au nimic mai bun de făcut pe insula asta a lor, capcană pentru turiști. Cretani! Știi că sună exact ca și c’uvântul englezesc pentru. cretini”?

— Dumnezeu, n-ai să fii un partener amuzant la cina de astă seară.

— Ba, am să fiu. Pentru c-o să mâncăm, n-o să facem cumpărături.

Demetra Stathoplos râse din nou. Soarele dispăruse după clădirile din vest. Demetra privi prin lumina slabă la cel mai apropiat marcaj al străzii, apoi coti la stânga și-l condhse pe soțul ei de-a lungul unei cărării înguste care urca spre vilele de deasupra portului. Motivul pentru care cuplul își scurtase cu o zi șederea la bordul lui *Fanning II* consta în faptul că aranjaseră să-și petreacă weekend-ul cu niște vechi prieteni care locuiau în pitorescul oraș port din nord-vestul insulei Creta.

Le luă doar câteva minute ca să ajungă la destinație. Nici nu apucară bine să intre pe poartă, că ușa vilei se deschise brusc și gazda le veni în fuga mare în întâmpinare, extrem de agitată.

217.

A

— Toți! Ce se întâmplă?

— Le-am spus că trebuia să vă fi întors acum câteva ore...

— Cui ai spus?

— Celor doi oameni de la PASOK.

— Am trecut pe la birou, spuse Yannis, înfruntându-l.

— Nu, nu, ăștia sunt de la informații.

În acel moment cei doi bărbați trecuți de douăzeci de ani ieșiră din vilă. Cel mai înalt spuse:

— Doctor Yannis Stathoplos? Sunt Constantin și colegul meu se numește Mavros. Vrem să vă punem dumneavoastră și doamnei niște întrebări referitor la ceea

ce ați văzut la bordul vasului de cercetare american.

— Ce-am văzut? Vreți să spuneți depavrare, beție, asasinat?

— Te rog, îl imploră Demetra, cu o față dură.

— Voiam doar să-i previn că a glumi cu prima doamnă din ministerul nostru e grosolan și, posibil, ilegal.

— Liniște! Asta nu-i o problemă cu care să glumim! Ni s-a spus că americanii analizează roci din Mezozoic, pentru conținutul lor de hidrocarbon, spuse Constantin.

— Analizează roci din Mezozoic pentru conținutul de hidrocarbon, repetă Demetra, cu o venerație batjocoritoare. Yanni, e reconfortant să vezi ce domni învățați are securitatea noastră.

Constantin se înroși și făcu un pas înainte. Yannis lăsa coșurile jos și se postă între agentul PASOK și soția lui.

— Cu ce autoritate ați venit să ne interogați la această oră?

— Decretul pentru cazuri de urgență numărul 71 - răspunse Mavros, agentul mai mărunțel. E în joc integritatea resurselor naturale ale națiunii. E datoria voastră, ca cetățeni, să cooperați.

— Sunteți la vânătoare de sabotori turci? întrebă Demetra.

— Soția mea voia să spună că asta, eu siguranță, poate să mai aștepte, spuse Yannis, încercând să salveze situația.

Degetele cu care Demetra îl apucă de umăr erau rigide, nu de teamă, ci de furie.

— O să ne întoarcem luni la Atena. Atunci vom fi bucuroși să vă înaintăm un raport detaliat despre expediția noastră.

Constantin dădu din cap.

— Avem ordinele noastre.

— Spuneți-mi, băieți, cunoașteți diferența dintre

Mezozoic și *mezedes*? întrebă Demetra, referindu-se la gustările tradiționale servite în tavernele grecești. Și, fiți drăguți și informați-ne ce credeți că este un hidrocarbon.

— Taci, femeie, spuse Constantin, scoțând un plic și fluturându-li-l prin fața ochilor. Asta mă autorizează să conduc interogatoriul. Aici, dacă preferați, sau vă putem duce la sediile noastre, în Iraklion.

Yannis acceptă plicul și îl deschise. Întorcându-se spre lumină, cuplul citi documentul de două pagini, apoi se priviră unul pe altul.

— Foarte bine, spuse Yannis.

În timp ce grupul intra în vilă, Demetra îi murmură gazdei:

— Toți, sunt supărată.

Toți dădu din umeri și continuă să-și șteargă broboanele de sudoare.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 17, 49.

Ora locală - 08, 49 **p.m.**

Inima lui Liz Trimble tresări când văzu asul pe care îl trăsese din pachetul de cărți de joc. Era a treia carte care îi cădea în mai puțin de două minute. îi aruncă lui Navy o privire rapidă pe deasupra cărților. Edna Haddix contempla cărțile de joc fără să vadă nimic.

Trimble se simțea grozav. Cele două femei nu erau chiar prietene, dar luaseră obiceiul să joace cărți în fiecare seară, după cină. Trimble realiza că nu era atât pentru plăcerea jocului în sine, cât pentru ușurarea ce-o resimțeau cu această ocazie după atmosfera încărcată care predomina pe vas. De obicei jucau în salon sau în sala de mese. Dar întrucât majoritatea membrilor expediției științifice o tratau pe Haddix ca pe Căpitanul Queeg, se retrăseseră fără o vorbă în sanctuarul cabinei lui Haddix.

Trimble privi asul câteva clipe. Tânăra internă GIO nu întâlnise niciodată până atunci o femeie care să aibă

atâta încredere în ea însăși ca Haddix. Era o caracteristică pe care ar fi dorit s-o aibă și ea, dar nu și dacă prețul ar fi fost același cu cel plătit acum de Navy, a cărei carapace părea să devină periculos de rigidă. Nu mai venea odată dimineața, și odată cu ea depanatorul DOE? Și va fi acesta destul de puternic ca să ridice această anormală povară de pe umerii lui Haddix?

— E rândul tău, Liz.

Trimble ridică fără chef cartea și spuse:

— Capcană.

— Ce bine de tine. M-ai prins cu patruzeci, cincizeci și opt, șaiszeci și patru. Haddix lăasă. să cadă un pumn de cărți care nu se asortau și consultă foaia cu scorul. Asta abia mă apropie de jocurile unu și doi și tu deja ai ajuns pe coloana a treia. Ai învins.

— Sigur mai ai chef să joci?

Haddix zâmbi, obosită.

— Oricând trebuie să fii gata să recâștigi ce-ai pierdut.

Trimble strânse cărțile și începură să le amestece. Sună telefonul.

— Aici Haddix... mai zi o dată. Nu se poate! Care-i viteza vântului și înălțimea valurilor?... O să fie capabili să aterizeze chiar pe puntea de la pupa? Haddix ascultă câteva secunde, apoi reluă: Ascultă, apucă-te să eliberezi puntea și lansează Zodiacul, *pentru* orice eventualitate.

Trânti receptorul.

— Domnul Wendell Trent, de la DOE. El și cel de-al doilea tehnician pentru cablu, vin cu un elicopter cam într-un sfert de oră.

— Și tu îți făceai probleme că de ce stă în loc misiunea asta.

Haddix se aplecă să se încălțe.

— Indiferent ce ar gândi ei despre submarinul acela, eu cred că se află aici.

— Păcat că prenumele tipului de la DOE. nu e John.

— Cum adică?

— Dacă se întâmplă să fie un adevărat erou, l-am fi putut striga John Doe.

Haddix îi aruncă lui Trimble una din cărțile ei de cupă și începură amândouă să râdă.

Mai întâi, Wendell Trent zări o luminiță, nu mai mare decât cea a unui tăciune stins exact în dreptul liniei unde cerul negru se unea cu marea de culoarea cernelii. Apoi, pe măsură ce *Armăsarul Mărilor* se apropia, *Fanning* II se materializă pe o latură a orizontului, și începu să domine marea. Imensitatea lui era doar o iluzie optică. Toate structurile sale licăreau misterios în lumina puternică emisă de reflectoarele de la pupa.

— La naiba. Arată ca o *Noapte a Piraților* pe un vas de croazieră din Caraibe, spuse Cookson.

— Cum adică?

Cookson arătă spre cadrul-A*; care domina totul, înclinat în afară dinspre puntea de la pupa.

— Cu o furcă ca asta, cine mai îndrăznește să mai meargă pe punte?

Copilul îl bătu pe Trent pe umăr.

— Aveți noroc. Cred că vă putem lansa direct pe punte.

În timp ce elicopterul continua să coboare, Trent începu să urmărească detaliile. Împrăștiate pe puntea de la pupa se aflau niște cutii uriașe ce păreau să fie containere modulare, vopsite în albastru viu. Oameni lucrau în centrul punții, luptându-se să slăbească un cablu pe o parte. Două vehicule de cercetare submarină erau parcate în apropiere. Și imediat în spatele suprastructurii, câțiva oameni lansau barca neagră de urmărire cu numele de *Zodiac*. Glenn Marullo, tehnicianul de la Reliance, care zburase cu ei de la Atena, își întinse gâtul, ca să studieze

scena.

— Ce zici? întrebă Trent.

— Avem nevoie doar de timp și trudă, spuse Marullo. Am vorbit cu Flanagan despre cablu chiar înainte de a decola, și mi-a spus că nu are defecte ascunse. Crede că cel târziu luni dimineata o să te poți apuca de treabă.

Trent se întoarce spre Cookson.

— Unde te duci după ce ne lași aici, șefule? în Creta?

— Desigur, replică Cookson cu un zâmbet. Și mi-am făcut timp pentru ceva distracții. Am făcut schimb de carturi cu niște băieți... cred că am să stau la Soudha Bay până miercuri.

Armăsarul Mărilor continua să se apropie de *Fanning* II. Acum, Trent putu să vadă cum lumea se aduna pe diferitele punți ale suprastructurii. Trebuiau să fie membrii echipajului de pe vas și ai echipei lui Wolfe, care deja fusesetă verificați în privința securității, se gândi el.

Zgomotul intens al rotoarelor se diminueă. Elicopterul continua să planeze pe un petic de cer, inundat de albul metalic al luminilor de pe vas. Copilotul deschise ușa, inundând cabina cu un val de aer rece. Zvârli afară un

*

cablu de aterizare ca să difuzeze electricitatea statică, apoi desfăcu scara de suspensie:

— Cine este primul?

Trent arată spre Marullo.

— Eu?

— Desigur, spuse Trent. Cum altfel o să știu dacă troliul funcționează?

Marullo își înșfacă sacosa și se îndreaptă spre scară, în timp ce copilotul îi prindea curelele, tehnicianul închise ochii și se înclină.

— Să nu uiți să te relaxezi, strigă omul.

Marullo încă mai aproba, dând din cap, când fu brusc aruncat din cabină. Pentru o clipă fu doar o siluetă

suspendată în aer – strigătul lui de surpriză se pierdu în zgomotul rotoarelor, în timp ce cu picioarele executa reflex mișcări ca și cum ar fi mers pe bicicletă. Apoi dispăru din vedere.

Trent și Cookson se aplecară și priviră în jos. Scara cobora drept spre o mulțime care aștepta cam la o sută de picioare sub ei, în mijlocul punții de la pupa. Trent se trase înapoi în cabină și-și petrecu sacoșa pe un umăr. Apoi luă o valiză pe care Zeman avusese grijă să o împrumute de la NavOceano; înăuntru se afla un detector etanș de raze gama, care le va permite să realizeze cât de repede se mistuise „rechinul” scufundat.

— Mulțumesc pentru tot, șefule.

— Plăcerea a fost a mea.

— De cât timp mai ai nevoie ca să revii la poziția normală de zbor?

— O, nu știu. Poate șase luni și patru zile? Ha-ha?

Copilul începu să ruleze scara înapoi.

— Nu pare că te-ai pregăti din nou să urci, spuse Trent.

Cookson negă, dând din cap.

— Navy e în încurcătură, spuse Trent, încet.

Cookson zâmbi și-și ridică pumnul. Trent își încleștă mâna dreaptă, își lovi ușor articulația de a șefului și apei se întoarse spre ușa deschisă.

Din cele opt casete cu muzică din cabina de comandă, trei conțineau opere clasice. Una dintre acestea, sugerată de Rick Wolfe la cererea lui Trent, era difuzată acum pe sistemul sonor. După ce în ultimele treizeci de ore supraviețuise la șase zboruri și două lupte, și făcuse tot ce-i stătea în puteri să liniștească echipajul lui *Fannmg II*, era de înțeles că Trent dorea ceva care să-l calmeze.

Așa că revăzuse setul complet de imagini înregistrate pe bandă video și disc-laser trimise de *Bert* și *Ernie* în acordurile sonatei pentru flaut a lui Telemann. Judecând

după urme, vasul scufundat nu putea fi decât un submarin. Și judecând după macabrul costum de scafandru și după absența din arhivele Marinei SUA a oricărui alt submarin scufundat în acea zonă, acesta nu putea fi decât *Dakar*. Și deși ținta era torturant de aproape – cam la o jumătate de milă de ultimul loc unde se efectuaseră cercetări – hartă întocmită de Haddix și Wolfe sugera că se odihnea într-un teren extrem de inospitalier, într-o viroagă mărginită de pereți abrupti.

Trent sorbi din cafea, apoi se întoarse spre Haddix și spuse:

— Locotenente, când crezi că va putea cablul să funcționeze?

— Flanagan a estimat că mâine pe la prânz.

— Ești de acord cu el?

— Ce?

— Am spus, ești de acord cu estimarea lui? Tehnicienii sunt vestiți pentru că spun ceea ce vrei tu să auzi.

Haddix roși, pe de o parte pentru că Trent avea dreptate și pe de altă parte din cauza tonului lui. Brusc, frustrarea de care era cuprinsă de mai multe zile, ieși la suprafață; înainte de a se putea opri, spuse:

— Bine, atunci, de ce nu-l întrebi personal?

— Pentru că tu ești 1800 care comanzi sania și ROV-ul, replică Trent, fără să ridice tonul. Pot să știu o mulțime de lucruri despre ultimele noutăți tehnice, dar aceste vehicule îmi sunt tot atât de străine ca și o navetă spațială. De asta mă bizui pe experiența ta, locotenente, ca și pe a doctorului.

— Înțeles, înțeles... domnule! spuse ea sarcastic. Sper că n-a să iiți iar dezamăgit, cum ați fost cu securitatea asigurată de mine, care lasă atâta de dorit.

Rick Wolfe își dresе vocea.

— Ascultă, poate am putea lua o pauză.

— E-n regulă, doctore.

Trent se întoarse spre Haddix.

— Încetează, te rog, să te mai aperi atâta. Ai avut de asigurat securitatea unei zone de trei sute de picioare, și, urnai pe doctor și pe cele două subordonate ale tale să te ajute. Nimeni nu te învinovățește pentru cablu.

— Nu asta e și impresia lui Zeman.

— Zeman stă pe pământ, la șase mii de mile distanță. Unele lucruri presupun prezența la fața locului.

Trent nu încerca să fie diplomat; de fapt, de când venise la bord, se dezisese de părerea mai degrabă negativă și formată de la mare distanță a șefului lui despre Haddix. Înainte de toate, era cu mult mai atrăgătoare decât avea dreptul să fie orice 1800 și pe degetul ei inelar - nu se putu Trent abține să nu observe - nu se afla nicio bijuterie. Adevărat, Haddix era agresivă - caracterizarea pe care o făcuse restului misiunii lor ca fiind o luptă corp la corp, îi stătea pe de-a-ntregul în caracter - dar părea să cunoască foarte bine vehiculele submarine. Trent voia să se mai asigure de forța ei operativă. Dacă mintea îi era flexibilă ar fi putut fi un tip activ; dacă se întâmpla să fie rigidă, unul de nădejde.

După câteva momente, Haddix spuse:

— Îmi pare rău. Am sărit de pe șine.

— Iar începi să te scuzi, replică Trent. Uite, dacă măcar trei dintre noi putem fi sinceri unul eu altul, hai să mărturisim că vasul israelit o să stea mult și bine nedescoperit.

Ea aprobă, apoi îi puse o întrebare care-l luă prin surprindere:

— Ce sport practici la colegiu?

— Lacrosse³². De ce?

32 Lacrosse - joc practicat de indienii din Canada încă dinaintea venirii europenilor. Jocul a fost preluat și adaptat de francezii canadieni, care i-au dat și numele. În joc sînt două echipe de 10 pînă la

— Bănuiam eu că ai practicat un sport de echipă. Știi, îmi venea să râd când îi auzeam pe colegi zicând că cel mai important lucru pe care l-au învățat în sport era munca în echipă. Poate că ar fi trebuit să încerc și eu în Little League, cum voia tata.

Trent zâmbi.

— Cel mai important lucru pe care l-am învățat, a fost să înving cu orice preț. Mi-a trebuit o jumătate de viață ca să uit asta. Ascultă, voi sunteți probabil mai oboseți decât mine. De ce să nu continuăm mâine dimineață?

— Consimt, spuse Haddix. Rick?

— În regulă, replică Wolfe.

— Atunci hai s-o facem.

Trent se dădu înapoi, spre masa cu harta.

— Deci, cum trebuie să procedăm ca să-l găsim pe *Dakar*?

Haddix bătu în hartă cu un deget.

— Și eu și Rick recomandăm să ne întoarcem la ultima noastră poziție, care este aici. Suntem siguri că ținta a lunecat de-a lungul stratului de rocă, dar ar fi trebuit să lase o urmă. Mai multe rămășițe, scobituri în roci, chestii de astea.

— De acord, spuse Trent. Luăm cazul cel mai nefericit: n-a lăsat nicio urmă. Atunci?

— Depinde. Sunteți genul care încercați mai întâi apa cu degetul, sau vă azvârliti de-a dreptul? Haddix arată spre schița lui Wolfe care marca cele trei râpe în formă de „U” dedesubtul stratului de rocă. Asta, râpa A, ne permite cel mai sigur acces... ne putem menține cablul pe deasupra marginii. Cele două de colo sunt altă poveste. Am putea ușor încurca cablul dacă vrem să le explorăm.

— Să presupunem că va trebui s-o facem. Cum

12 jucători, scopul fiecărei echipe fiind de a introduce o minge de cauciuc în poarta adversă, folo- sindu-se de niște crose speciale, asemănătoare oarecum cu rachetele de tenis.

procedăm?

— Vom începe de aici, la marginea de vest, replică ea. O să coborâm vehiculele drept în jos pe toată adâncimea prăpastiei. Apoi îl vom îndrepta pe *Errue* spre est, către perete... și ne vom ruga. Totuși, va trebui să ne gândim înainte de a lansa vehiculele. Dacă mergem pe varianta B sau C avem nevoie de un cablu suplimentar pentru Ernie, pentru orice eventualitate.

În timp ce Trent studia harta, Haddix se gândi că știe ce decizie va lua. În cele câteva ore de când sosise la bord, aparențele nu arătau că ar fi tipul eroului, în ciuda faptului că fața lui brăzdată de tăieturi avea un aspect comic. Dar în ciuda faptului că pretindea că nu mai voia să învingă cu orice preț, Haddix intuia că bravada de fost ofițer pe submarin ar putea ieși la suprafață, și că ar putea să vrea să înceapă cu una din cele mai periculoase râpe.

Trent se îndreptă de spate și spuse:

— Voi doi știți terenul. Eu nu. Decizia vă aparține.

Fu rândul lui Haddix să fie luată pe nepregătite. Privi spre Wolfe, și, cum acesta aprobă dând din cap, spuse:

— Hai să începem cu râpa B.

— S-a făcut.

Toți trei se îndepărtară de masa cu hărți. Trent se întoarse spre Haddix:

— Locotenente, cât timp îți trebuie să pregătești roboții?

— Echipa lui Rick a început să verifice totul - camere, lumini, senzori - de îndată ce le-am adus la bord. Totul se va termina înainte de prânz, exceptând, poate, detectorul de radiații pe care l-ai adus tu. De fapt, Rick, n-au început Len și Ezra să lucreze pe interfață?

— Da, spuse Wolfe. Nu-i o problemă s-o monteze pe *Ernie*. La naiba, aș fi dorit să am hârtiile de la Rollie. Cred că o să le termine în două ore. Apropo, Trent, vasul transportă un magazin întreg de explozive cu detonare

silențioasă. Vrei să încercăm câteva pe *Ernie*, în caz că va trebui să ne dinamităm drumul?

— Mulțumesc, dar regulile noastre interzic pătrunderea forțată. Apoi, mă îndoiesc că vom avea nevoie de ele. *Dakar* pare să fi implodat destul de violent ca să arunce acoperitoarele bocaportului și porțiuni din plăcile carenei. Trent ezită, apoi spuse: Doctore, te superi dacă rămân un moment singur cu locotenentul?

— Bineînțeles că nu, replică Wolfe. E bere în salon, și, dacă vă este foame, Edson vă poate pregăti ceva în grabă.

Perspectiva hranei îi făcu cu ochiul lui Trent, care nu mâncase decât o bomboană cerșită de la Cookson.

— Se servește masa în careu la miezul nopții?

— Sigur.

— Pot aștepta până atunci.

Când Wolfe părăsi cabina, Trent îi spuse lui Haddix:

— Nu voiam să fiu așa de dur cu tine când te-am întrebat când o să fie” gata cablul.

— E-n ordine. Amândoi am avut parte de treizeci și șase de ore grele. Oricum, ai dreptate. Am să te țin la curent cu propria mea estimare, începând de mâine dimineață.

— Mulțumesc. Mai voiam să-ți mai spun că nu poate fi plăcut pentru tine să ai pe cineva parașutat aici care să ia comanda, în special având în vedere că te-ai descurcat bine fără mine. Dar cum am mai spus înainte... tu și doctorul va trebui să-mi spuneți ce să fac la fiecare pas, și ce să nu fac.

Haddix aprobă, dând din cap.

— Pot să-ți cer ceva?

— Bineînțeles.

— Următoarele două zile vor fi într-adevăr grele, în special pentru niște oameni care n-au mai lucrat împreună. Mi-ai spus să fiu francă, așa că voi fi. Care-i cea mai mare

îndoială a ta în ceea ce mă privește?

Trent se gândi câteva clipe.

— Cineva dorește să nu găsim submarinul. Până acum au tăiat cablul și au încercat de două ori să mă oprească să ajung la bordul acestui vas. Aș îi surprins dacă n-ar încerca să joace mai tare. Locotenente, cred că nu ești un om de acțiune. Mi-e frică că, fiind un amator, asta te va paraliza.

— Destul de cinstit din partea ta, spuse ea.

— Acum e rândul meu... Care-i îndoiala ta majoră în ceea ce mă privește?

— Aceea că sub presiune, replică Haddix, ai să redevii un ofițer de submarin și ai să-mi suprasoliciți vehiculele până o să devină niște deșeuri de metal.

— Luat notă, spuse el.

MEDITERANA DE VEST

Ora GMT - 21, 58.

Ora locală - 11, 58 p.m.

— Vreo schimbare?

— E tot mai rău, tovarășe căpitan, răspunse șeful meteorolog al crucișătorului portelicopter sovietic *Moskva*.

— La naiba.

Căpitanul își relua plimbarea pe puntea întunecoasă. Nu fusese o zi bună și acum, vremea, la câteva sute de mile spre vest, amenința să transforme misiunea, care abia îi fusese încredințată, într-o calamitate.

Cu puțin înainte de amiază, *Moskva*, într-o patrulă extinsă de control, mersese cu toată viteza la sud de Minorca, una din insulele lanțului Balearic. Apoi veniseră noi ordine: să se întoarcă imediat și să-și reia cursa spre vest cu cea mai mare viteză. Rațiunea acestui fapt nu se vădi până în amurg, când un *YAK-36* care venea din Tripoli plană pe deasupra punții de la pupa, depunând un buimăcit specialist în sisteme de torpile. După hârtiile pe care le adusesese, el și cei doi aviatori care-l însoțeau, urmau

să fie duși cu elicopterul la o întâlnire prevăzută după miezul nopții, în Atlantic, lângă Gibraltar.

„O nebunie” – se gândi căpitanul. Un transfer de pe elicopter pe vas în ape deschise era destul de riscant și în plină zi, darămite în cursul nopții. Căpitanul avea instrucțiuni să aștepte până la miezul nopții, ca să profite de scurtul răstimp în care cerul va fi liber de sateliții americani de spionaj.

Mai mult, coordonatele întâlnirii erau la o distanță imposibilă pentru un elicopter KA-25. Chiar cu rezervoare de rezervă care-i dublau capacitatea, nu ar fi fost în stare să încarce destul combustibil ca să se poată întoarce.

În sfârșit, o furtună se abătuse dinspre Atlantic spre continent. Proasta vizibilitate și condițiile neprielnice ar fi mărit timpul de staționare deasupra vasului, și ar fi consumat astfel și mai mult din prețiosul combustibil.

Căpitanul scrută marea adâncă și neagră. Acolo, invizibile pentru ochiul liber – dar nu și pentru radar și radiolocator – un mare număr de vase de supraveghere NATO încercau să descopere sensul nebuneștii derivate a lui *Moskva* spre vest.

Își continuă plimbarea și privi în jos, spre puntea de la pupa. La lumina unor lămpi cu vapor de mercur, echipajul pregătea primul trio de KA-25 pentru neașteptatul exercițiu de antrenament pe care-l ordonase. Lansarea unui singur aparat la ora aceasta ar fi atras cu siguranță atenția vaselor NATO; dar dacă cea mai mare parte a echipajului de 20 de oameni a lui *Moskva* ar fi fost în cursul unor manevre de noapte, cu fiecare aparat de zbor aterizând cel puțin o dată, ca să se reîncarce cu combustibil, atunci probabil că semnalul prevăzut pentru întâlnire va fi mascat de rezervoarele îngrămădite pe una din punțile de jos, departe de ochii curioși.

Trebuia, cumva, să găsească o soluție. O posibilitate era reîncărcarea cu combustibil. Alta era scurtarea

distanței pe care trebuia să zboare pilotul. A treia era să renunțe la transferul direct elicopter-vas. Fără să se întoarcă, căpitanul îi spuse secundului:

— Nikolai, îți amintești operațiunea de salvare la care am participat acum trei ani în Caspică? Când am fixat în cabină un rezervor pentru combustibil suplimentar?

— Da, domnule. Era un YAK-25. Asta de acum are o cabină mai mare.

— Da, dar asta de acum trebuie să transporte două lăzi grele și trei oameni, și dacă întârzie la întâlnire... Aș vrea să știu cât combustibil suplimentar îi trebuie pentru a acoperi distanța dus-întors, timpul limită când trebuie să aterizeze, precum și cât îi afectează din viteză, greutatea combustibilului suplimentar.

— Da, domnule.

Căpitanul privi indicatoarele. *Moskva* se îndrepta spre vest, cu o viteză de 30 de noduri.

— De asemenea, vreau să știu cât combustibil ne trebuie clacă menținem viteza asta și ne întoarcem după aterizare. Proiectează poziția noastră la intervale de cincisprezece minute. Vreau să știu cât de aproape putem: fi de Gibraltar.

— Am înțeles, domnule!

În timp ce secundul se grăbi spre masa hărților, căpitanul ridică receptorul și formă numărul ofițerului care avea în grijă operațiile de pe puntea inferioară.

— Trebuie să emitem semnale luminoase pentru întâlnire. Eliberează puntea de orice armament.

— Da, tovarășe căpitan. Altceva?

— Unde-i specialistul în torpile?

— Este în cabina echipajului, doarme.

— Trezește-l și află dacă știe să înoate.

ZIUA A TREIA

29 MAI 1988

WASHINGTON, D.C.

Ora GMT - 01, 21.

Ora locală - 09, 21 p.m.

Clifforti Zeman împinse cu putere ușa și o luă de-a lungul holului sediului DOE. La ora aceea, într-o zi liberă, era ca și cum ar fi intrat într-un mausoleu. Garda plictisită de la punctul de control își ridică privirea de pe ziar, își îndreptă repede cravata și așează registrul de intrări-ieșiri pe tejghea.

— Bună seara, domnule.

Zeman scoase iute fișa ID și semnă. Fu surprins să observe că Ann Davis, care sosise la sediu aproape în zori, mai era încă acolo. Când sunase la Weyers Cave, înainte de ora prânzului, ca să-l informeze despre sosirea în siguranță a lui Wendell Trent la bordul lui *Fanning 77*, Ann Davis își făcea planul de a o lua pe fiica - ei la vila pe care o închiriasse pe plajă. Faptul că nu o făcuse, nu-i liniștea câtuși de puțin conștiința lui Zeman.

În timp ce șofa, întorcându-se de la casa lui de la țară, se descoperi întrebându-se dacă merită să continue această operație. Mai întâi sabotajul; apoi chemarea băieților de la departamente și agenții din toată capitala; apoi listele de plată care tot creșteau și care urmau să-l transforme pe Eugene da Silva într-un contabil robot; cele două atacuri asupra lui Trent - meritau toate astea satisfacția unei realizări care-l rodea de douăzeci de ani? Sau operația *Bright Shark* se transformase într-un meci dur contra celor ce păreau să intre cu el în competiție, pas cu pas și dolar cu dolar, ca să păstreze ascunse secretele lui *Dakar*?

Cobori din lift și o luă de-a lungul coridorului. Ușa de la biroul lui Ann Davis, adiacentă cu a lui, era deschisă, și prin ea putu vedea lumină, asculta muzica de la casetofonul ei, și mirosi aroma cafelei abia făcută.

Davis, într-o cămașă și șort Bermude stătea tolănită pe covor, printre maldăre de dosare și hârtii.

— Annie. Credeam că ai luat-o pe Sarah la plajă.
— Măine dimineață. Râse obosită și flutură hârtiile pe care le ținea în mină. Cred că sunt o mașină de surprize.

— Sarah e cu Steve? Întrebă el, referindu-se la fostul ei soț.

— Nu. Steve e în Colorado, cu afaceri.

— Știu că așteptai weekend-ul ăsta. îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, replică Davis. Barb și Hal, cuplul cu care împart casă, au invitat un prieten de-al lor, burlac, la masa de la care am lipsit aseară. Numai pentru bătrânica de mine.

— Nu te pripești? Ar putea fi un tip grozav.

— Hai, Cliff, am auzit destule din astea de la familia mea. Se ridică brusc și se propti de dulapul cu dosare. M-au întrebat ce mai face domnul Corectitudine.

Zeman se îndreptă spre mașina de cafea. Își turnă o cană, se uită la Ann, apoi oftă.

— Oh, foarte bine. Ce să facă?

— GAO. Înseamnă că e unul dintre Eugenii da Silva ai lor.

Zeman râse atât de tare încât se împrășcă cu cafea.

— Ai de gând să continui să te joci de-a „cald și rece”, sau vrei să te pun la curent direct?

— Te rog, spuse ea, așezându-se pe un scaun în fața lui.

— Trent raportează că ambii tehnicieni lucrează acum la cablu. Speră să reia cercetarea luni pe la prânz, ora locală.

Davis își consultă ceasul.

— Asta înseamnă în treizeci și patru de ore din momentul ăsta.

— Mă gândeam că vor fi gata sâmbătă la amiază.

— Au trebuit să-și revizuiască estimările, replică ea. Am să-ți spun eu restul, cronologic, începând cu Londra.

— GAO - Biroul General de Contabilitate.

Taxiul a fost raportat furat, cam la două ore înainte de atac. L-au găsit pe marginea autostrăzii, exact acolo unde spunea Trent. Au trebuit să-l încarce pe o remorcă, așa era de sfărâmat. Se pare că Trent a avut parte de o luptă pe viață și pe moarte... crede că au fost cinci persoane și cel puțin trei au fost rănite.

— Niște fire? întrebă Zeman.

— Raportul de laborator al poliției asupra taxiului nu va fi gata până mâine, târziu. Eu cred că afacerea o să se închidă. Par să fi fost niște reali profesioniști. Au curățat locul, răniții s-au făcut nevăzuți.

— Care-i părerea ta, Annie?

— Evident, o operație a serviciilor de informații. Trent mi-a făcut o descriere o șoferului. Păr negru, ten bronzat, trăsături mediteraneene. I-am cerut lui Langley fotografiile agenților Mossad care lucrează pe lângă Londra. Așa, pentru siguranță, am vrut să-i știu pe cei norvegieni. Când fotografiile vor sosi, o să i le trimitem lui Trent. Se opri o clipă, apoi adăugă: Dacă nu face parte din niciunul dintre aceste două servicii, problema e mai încurcată decât credem.

Trent se încruntă.

— Cel mai mult mă deranjează că au putut să-i ia urmele lui Trent. Când am hotărât să se oprească la Londra, î. n drum spre Atena... parcă pe la trei după amiază? Tu personal i-ai reținut bilet sub un nume de împrumut, și până atunci Haddix a avut vasul sub control strict. De unde naiba provine scurgerea de informații?

Davis se ridică și se îndreaptă spre mașina de cafea.

— Intermediarii de la Atena au fost și mai și, spuse ea. Liderul de la aeroport era unul, Adonis Thomopoulos. Frumos titlu: director adjunct de informații la PASOK, dar sursele noastre spun că e așa un tâmpit, că l-ar putea face pe candidatul Dukakis să pară plin de duh. Se pare că a venit după Trent din proprie inițiativă. Încercăm să aflăm

de ce.

— Stranii țipi, gândi Zeman cu glas tare. Am înțeles că Grecia și-a înrăutățit relațiile diplomatice cu Israelul de câțeva vreme.

— Corect. Îți spun că a fost cumplit la Atena, Cliff.

Zeman sorbi din cafea.

— În noaptea asta am primit o notă despre sosită, ținui oficial Mossad la Atena. Poate e o pistă.

— Alarmă falsă, spuse Davis. Omul era Ephraim Levenger, șeful unuia din birourile care se ocupă de arabi. Datorită APB-ului tău, am copiat toate mișcările de trafic ale israeliților. Cineva de la ambasada din Istanbul l-a observat pe Levenger luându-și zborul din aeroportul Yeşilkoy sâmbătă dimineața. Aș spune că prietenul nostru a fost doar în tranzit prin Atena, în călătorie de afaceri spre Turcia. Avem confirmarea că s-a întors la Ierusalim în a doua parte a după-amiezii.

— Ierusalim - Istanbul - Ierusalim, în mai puțin de o zi. De ce să fi făcut asta? Israeliții nu-s prea buni prieteni nici cu turcii.

Zeman studie covorul, de parcă ar fi vrut să găsească acolo răspunsul.

— Annie, când a fost văzut la Atena?

Davis se întoarse la hârtiile ei și trase o foaie din grămadă.

— Vineri pe la opt treizeci **p.m.**, ora locală. De ce?

— Dacă analiza ta e corectă, ne-ar putea fi de folos să știm dacă și-a putut continua drumul spre Istanbul în aceeași seară.

— O să verific programul avioanelor, spuse ea, făcându-și o notă. Știi, dacă n-ar fi ajuns acolo până în: dimineața următoare, n-ar fi avut timp de afaceri. De fapt, mă întreb dacă a părăsit aeroportul. De ce să nu cer tot traficul din Istanbul?

— Bine. E cam mult de lucru, acceptă Zeman, dar s-

ar putea găsi niște fire pe care să le înnoa Am. Altceva din Israel?

— Nicio alertă militară neobișnuită. Cabinetul s-a întâlnit acum cinci ore și jumătate, dar e întâlnirea lor obișnuită de duminică. Totuși, ceva interesant, de la Langley. Davis ezită: Știi, Cliff, prietenii noștri de peste râu au fost grozav de cooperanți.

— Atunci au un avantaj de aici. E sigur că nu vor pierde.

Davis se încruntă a aprobare.

— Oricum au aflat ceva curios de la Haifa. Un submarin pe nume *Sabrei*, un vas clasa Agosta modificat, a plecat săptămâna trecută într-un drum de prioritate spre Africa de Sud.

— Vreo informație despre el?

— Langley crede că submarinul dispune de un sistem de ghidare, a unui proiectil. Am alertat Marina, care a luat urmele *Sabrei* de-a lungul Mediteranei și spre sud, până în Canare. Davis scoase o altă foaie. Dar acum cinci ore s-au întors spre nord, către Gibraltar.

— Marina continuă să-i repereze mișcările?

— Numai dacă se întoarce în Mediterana și raportează la CONSUBGRU Opt³³. Altfel n-avem nicio cale să convingem NIS să facă o cercetare specială.

Zeman dădu din cap și mai sorbi o gură de cafea.

— Chiar dacă Israelul plănuiește un atac asupra lui *Fanning 11* - și nu pot crede asta - n-ar avea nevoie să recheme un submarin tocmai din Atlantic. Au resurse mai ample la îndemână.

Oftă, apoi spuse:

— Annie, nu despicăm firu-n patru?

— Poate da, poate nu. Ascultă, de ce n-am lua-o pe

33 COMSUBGRU opt - centru de control al traficului, stabilit la Neapole, Italia, ca să coordoneze mișcările tuturor vaselor în Mediterana, vase ce aparțin membrilor NATO și Israelului.

roluri? Tu ești Israel și scopul tău e să protejezi *Dakarul*. Ce posibilități ai?

— Protestul diplomatic, spuse Zeman.

— Ineficient și cere prea mult timp.

— Să-l scufund pe *Fanning*.

Ann își frecă bărbia.

— Ar fi foarte greu și n-ar rezolva cine știe ce. Poate numai dacă...

— Numai dacă aș găsi o cale să scap de *Dakar* pentru totdeauna! Asta-i cheia, Annie... trebuie că se gândesc că au o cale să facă asta. Tăierea cablului, atacurile asupra lui Trent, astea se pot interpreta ca acțiuni de întârziere. Dar cum să ajungi la ceva care se află la o adâncime de douăsprezece mii cinci sute de picioare? Ar putea să transporte Sabra vreo armă secretă?

Davis făcu o altă notă.

— La naiba cu weekend-ul ăsta lung, spuse Zeman. Am fi norocoși să primim răspunsuri de dincolo de râu până miercuri. Cum stau lucrurile la bordul lui *Fanninci*? A mai fost confirmat cineva din echipa științifică?

— Afirmativ. Ne-au parvenit nouă nume noi și eu le-am trimis lor doar opt.

El o privi întrebător.

— Al nouălea era Ariei Kahane, studentul doctorand, explică ea. S-a întâmplat să aibă o dublă naționalitate - israelită și americană - și din punct de vedere al securității - e curat.

Zeman tresări.

— Și noi i-am luat dreptul să-și continue munca. Nici Trent, nici Haddix n-au aflat că a fost confirmat?

— Nici. M-am gândit să las la latitudinea ta.

Zeman dădu din cap. Chiar dacă Kahane ar fi fost imediat eliberat, ar putea să fie destul de supărat ca să angajeze un avocat. Cea mai bună cale ca s-o protejeze pe Haddix, care ordonase să fie reținut, ca și pe Trent, care

conducea misiunea, ar fi fost să țină secretă această nouă informație și să-și asume urmările; în limbajul Casei Albe, i-ar fi putut înfrunta printr-o „plauzibilă dezmințire”.

— Vasul n-a mai suferit nicio vătămare de când Kahane a fost închis, observă Zeman. I-am putea face o nedreptate lui Kahane, dar în această situație specială, nu mi permit să risc. Altceva?

— Doar o singură problemă. Mi-am luat libertatea să mă împrietenesc cu cineva de la NavOceano. Haddix e mult mai capabilă decât crezi tu.

— O să țin cont de asta. Acum, de ce nu te duci acasă?

Davis bătu pe tastatura de la calculatorul ei.

— O să plec când o să rezolv toate astea.

ATLANTICUL

Oca GMT - 02, 07.

Ora locală - 02, 07 a.m.

Chiar dacă submarinul se afla la adânci mea periscopului de 17 metri, bufetul era destul de zdruncinat ca să facă accesul la băuturi dificil. Furtuna de afară era destul de urâtă - ca și această misiune, gândi Dov Halevy. Dov Halevy era comandantul acestui vas cu un echipaj de 52 de oameni, clasa Agosta, construit de francezi, care fusese modificat extensiv după livrare către flota Israelului. Viteza maximă de scufundare a *Sabrei* era estimată la 5 noduri, avea un sistem de oxigenare cu circuit închis, și în camera din față a torpilelor, o încăpere, care să permită transferul subacvatic al încărcăturii.

Submarinul se afla într-o misiune de prioritate spre Cape Town, când sosiseră noile și ulterioarele ordine. Halevy știa că sud-africanii așteptau încărcătura lui cu nerăbdare. *Sabra* ducea în Africa de Sud un sistem de ghidare inerțială, necesar pentru un Jericho-2B israelit, pe care sud-africanii îl foloseau pentru un proiectil de distanță medie, care se afla în probe la complexul lor din

Waenhuiskrans. Da fel, reactorul nuclear de la Dimona, avea nevoie de uraniul îmbogățit pe care urma să-l aducă din Africa de Sud.

La starea apăsătoare a căpitanului se adăuga și acest ultim ordin primit. Ca orice bun conducător, Halevy ura surprizele, dar băieții din Ierusalim îi făcuseră una ca lumea. Să ajungă la latitudinea de 33°27' 51" - nord, și la longitudinea de 8D47' 23" vest - o dezolantă întindere din Atlantic, departe de orice linie de navigație - să ajun

<gă nu mai târziu de duminică ora 01, 30 GMT, așa sunau ordinele; să aștepte la dincimea periseopului un alt submarin, străin, cu care avea întâlnire la ora 02, 20 GMT; să ia o încărcătură nespecificată de la acesta, ca și unu sau posibil doi dintre străini; apoi să se îndrepte spre insula Creta, cu toată viteza. Instrucțiuni ulterioare urmau să fie transmise la ora 15,00 GMT, luni. Halevy se îndepărtă de periscop și își frecă ceafa. La suprafață nu se zăreau decât valurile negre și cerul la fel de negru. Ori ei **t** ar fi încercat, nu putea dezlega enigma noii sale misiuni.

— Radiolocator, spuse el. Ceva nou?

— Nu, domnule.

Sabra ajunsese la locul întâlnirii, cu puțin înainte de miezul nopții. Acest loc se afla în apropierea unui munte submarin, care țâșnea din abisala câmpie iberică. Faptul că sosise mai devreme se dovedi benefic. Avea timp suficient să-și verifice poziția vasului, trimițând impulsuri radio spre muntele subacvatic. În condiții normale nu ar fi ținut atât de mult la precizia punctului în care se afla, dar având în vedere condițiile în care urma să întâlnească vasul străin, măsura se impunea de la sine.

De atunci, submarinul stătuse la pândă la adâncimea periseopului, cu toate sistemele neimportante închise, cu toate dispozitivele de ascultate pe recepție. Nimic. Halevy se uită la ceas. Nu mai avea nici zece minute până la întâlnire; celălalt vas probabil că întârziase.

— Tovarășe căpitan, trebuie să protestez împotriva ordinelor primite. E contra regulamentelor ca dumneavoastră să conduceți nava fără un ofițer politic la bord.

Căpitanul submarinului sovietic *Komsomolets* se întoarse către Nikolai Krestnikov, sforțându-se să-și ascundă amuzamentul. Subțirelul, ochelaristul Krsetnikov – politrucul vasului său de atac dotat cu energie nucleară, sau ofițerul din partea Partidului Comunist – părea absurd, îmbrăcat într-un costum de scafandru.

Nikolai Petrovici, aveți dreptate, ca întotdeauna. Dar nu încalc regulamentele. Trei ofițeri de la bord vorbesc fluent engleza. Unul din ei sunt eu. Celălalt, chirurgul, responsabil de sănătatea a 94 de oameni. Și cel de al treilea sunteți dumneavoastră. Și nu; am de ales, trebuie să vă desemnez pe dumneavoastră pentru această misiune... care este, după cum știți, vitală pentru Patrie. Căpitanul se opri, apoi se hotărî să întingă și mai adânc cuțitul în rană. Printre altele, cine ar putea aduna mai bine date despre submarinul unei alte naționalități? Și cine l-ar putea proteja mai bine pe impresionabilul și tânărul tehnician sovietic de de... cum spuneți dumneavoastră, „de mârșăvia mizerabililor de sioniști”?

— Cum doriți, tovarășe căpitan. Dar este datoria mea să vă informez că voi înainta un raport oficial în clipa în care mă voi întoarce la Poliarnîi.

— Acesta e desigur dreptul dumneavoastră. Acum, fiți amabil și urmați-vă camarazii în camera de presiune din față.

Căpitanul privi cum Krestnikov părăsea garderoba. Deși nu se putea discuta corectitudinea deciziei, Krestnikov i-ar fi putut face mult rău la sfârșitul cursei. Căpitanul oftă. Poate că politrucul o să moară până atunci de fiere; ca membru al fanaticei mișcări antisemite Pamiat, urma să-și petreacă cinci zile închis într-un submarin

laolaltă cu cincizeci de evrei înrăiți. Și, oricum, echipajul lui *Komsomolets* va respira ușurat fără acest mic și oficios bastard la bord.

Telefonul de la garderobă începu să sune

— Alo!

Plra XO-ul lui.

— Avem un mesaj de la *Moskva*. Sosește în șapte minute.

— A plecat satelitul american?

— Da, domnule.

— Foarte bine. Preia-i.

— Înțeles, tovarășe căpitan.

— Vreun contact ulterior cu vasul israelit?

— Nu, domnule. Rămân la zero-opt-zero, la distanța de șase sute de metri.

Căpitanul își permise un zâmbet. Submarinul israelit încercase să se strecoare în liniște, înainte de miezul nopții; dar dând peste muntele submarin își folosisese ra

diolocatorul ca un orb fără baston. Știa asta pentru că sosise la întâlnire chiar mai devreme decât ei și trecuse pe funcționare silențioasă, așteptând. De aceea căpitanul vasului israelit ascultase în van după vreo urmă de-a lui *Komsomolets*. Uimirea lui se apropia de sfârșit; în curând o să audă ceva care o să-l facă să-și murdărească pantalonii.

— Asigurați-vă că bărcile de urmărire sunt gata de lansare. Sunt pe fază. Căpitanul puse receptorul la loc și se îndreptă spre ușă.

— Căpitane! Am un contact! strigă operatorul radiolocatorului *Sabra*. Unul doi-opt-unu! Vine de nicăieri!

Dove Halevy își consultă periscopul.

— Distanța.

— Ș... ș... șase sute de metri, răspunse tânărul, înmărmurit.

— Temporizarea.

— Doi-optsprezece, răspunse ofițerul executiv.

Deci celălalt e punctual, la urma urmelor, ba-i mai și place să joace farse, se gândi Halevy, simțind că excesul de adrenalină îi descrește. Ei bine, hai să lămurim primul mister și să vedem ce steag poartă.

Câteva minute mai apoi detectă pe mare o potecă pe care nu se formau valuri. Acolo ieșea la suprafață un submarin. Își lipi fruntea de periscop să vadă al cui era „vasul. Brusc, ochii i se măriră. Forma de culoarea cernelii era un submarin rusesc de atac rapid, desemnat de NATO ca făcând parte din clasa Mike, care continua să se ridice, să se tot ridice, tăcut ca moartea cea neagră și strălucitoare. Submarinul sovietic trebuie să fi avut 120 metri, calculă el, aproape dublu față de *Sabra*...

Elicopterul sovietic *KA-25*, după ce decolase de pe crucișătorul *Moskva*, zburase timp de aproape patru ore spre dezolanta parte a oceanului bătută de vânturi. Se învârtea de câteva minute în cercuri, la o înălțime de 75 metri, când copilotul zări un semnal luminos.

— Deschide radioul, ordonă pilotul. Află condițiile de suprafață, și cum doresc ei să ajungem acolo.

Câteva clipe mai apoi, copilotul raportă:

— Viteza vântului - treizeci de noduri, valuri douădoi-punct-cinci metri. Nu-i putem coborî direct pe submarin. Scot plutele gonflabile.

Căpitanul dădu din cap.

— Crezi că pasagerul nostru o să aterizeze pe linie?

— Poate.

Căpitanul bombăni și privi indicatorul de combustibil.

— La naiba! Nu-mi place să-i dau drumul pe punte, dar o să economisim timp. O să-l împingi pe ușă afară, la nevoie.

— Înțeles, spuse copilotul în timp ce-și desfăcea hurnașamentul.

În spate, în cabina neîncălzită, specialistul în torpile Yuri T'ikhonov asudase din plin în costumul lui călduros,

dar totodată și tremura de frisoane, amintindu-și de un coleg de la baza Nakhimov. Câțiva ani mai în urmă, omul fusese dus cu elicopterul să rezolve o problemă la bordul unui distrugător în Crimeea. Transferul elicoptervas, făcut în condiții optime, în plină zi, pe o mare calmă - se terminase printr-un accident care-i lăsase colegul paralizat de la gât în jos. Și acum intenționau să-i dea drumul pe un submarin, noaptea, când Atlanticul gemea de furtună?

Zgomotul rotoarelor se înțeți.

Capilotul veni în cabină dinspre carlingă. Când îl văzu, T'ikhonov simți că îngheață pipota în el.

— Ajută-mă! țipă copilotul, ca să acopere vacarmul.

Cei doi începură să miște lăzile cu ustensile pentru torpilă, ambalate în huse flotabile și dotate cu indicatoare luminoase stroboscopice cu baterii, deplasându-le spre ușa de la tribord. 1

— Le aruncăm pe astea mai întâi „spuse copilotul. O să fie oameni în apă care o să le recupereze și pe ele și pe tine.

— Pe mine? spuse Tikhonov, cu fața, dacă era posibil, îngăltenindu-i-se și mai tare. Mă arunci în ocean?

— E ca} ea cea mai sigură pe furtună, tovarășe, replică copilotul. Voia să-l calmeze pe înfricoșatul tehnician, dar era greu să ai un ton încurajator, când erai obligat mereu să urla ca să te faci auzit.

— Te arunci cu picioarele înainte. Încrucișează-ți brațele pe piept, așa, și încearcă să-ți menții poziția. Înțeles?

Tikhonov dădu din cap că da.

— Când ai să ajungi la apă, ai să-l te scufunzi poate doi metri. Nu intra în panică. Repet, nu intra în panică i... ai să ieși la suprafață, deoarece corpul tău e o geamandură naturală. De fapt, mai repede, dacă te relaxezi. Și încrede-te în oamenii din apă. Lasă scafandrii să-și facă datoria și or să te aducă la bordul unei plute mai înainte de a-ți da

seama. Înțeles? Tikhonov dădu ier din cap. Copilotul stinse luminile din cabină și deschise ușa. Vântul rece și ploaia pătrunseră în cabină. Tiikhonov privi afară, dar nu văzu decât întuneric. KA-25 continua să coboare. Când luminile lui descoperiră submarinul, Tikhonov simți că-i fuge pământul de sub picioare. După forma și după mărimea lui enormă nu putea să fie altul decât *Komsomolets*. Când se dădu semnalul spre est, Tikhonov văzu licărind în apă luminile de răspuns, din două direcții. Nu puteau să fie decât scafandrii de pe plutele gonflabile ale submarinului.

Zgomotul rotoarelor se intensifică și KA-25 începu să coboare. Reflectorul de pe puntea lui *Komsomolets* începu să lumineze apa chiar sub locul de unde se dăduse semnalul, creând un oval alb. care se dilata ritmic, odată cu valurile. Copilotul transmise iute un semnal luminos spre plutele gonflabile. Drept răspuns, șase scafandri, trei de pe fiecare plută, se aruncară în apă.

— Aici, urlă copilotul, dându-i lanterna de semnalizare lui *Tikhonov*. Ține-o drept în jos când te arunci. Să te vadă ăia din apă, să nu le cazi în spate.

Tikhonov aprobă, dând din cap. Apoi un fulger i! orbi, încât era cât pe ce să scape lanterna. Spre est, în depărtare, la aproape un kilometru de *Komsomolets*, Atlanticul haotic se despărți în două, ca să facă loc unui al doilea submarin ce ieșea la suprafață.

Komsomolets se clătina atât de tare, încât căpitanul trebui să-și adune toate forțele ca să-și țină echilibrul, în timp ce opera luminile de pe puntea superioară a vasului. Cu o mină îndreptă raza de la lampa indicatoare în sus, atenționându-l pe *Sabrei*.

— N-o să putem niciodată să scoatem torpila pe apele astea, îi strigă el lui XO. Semnalizează celorlalți să deschidă un canal pe VHF. Transmite-mi imediat ce avem legătura un semnal luminos. Apoi... poate că o să putem totuși transmite torpila până în zori. Și vezi când - apare

următorul satelit american.

— În regulă, tovarășe căpitan.

Căpitanul sovietic devie raza de lumină de la vasul israelit care începuse să se apropie încet de *Komsomolets*, în spatele zonei în care elicopterul urma să-și arunce încărcătura.

În timp ce cele două lăzi erau încărcate la bordul plutelor gonflabile, doi dintre scafandri se întoarseră spre ovalul de lumină, drept sub *KA-25*, ridicându-și nerăbtori fețele în sus.

— E rândul tău, spuse copilotul, poziționându-l pe Tikhonov la ușă. Ți amintești instrucțiunile mele? Trebuie să te relaxezi. Tikhonov dădu din cap, mut, în timp ce privea în jos, spre apa luminată, tulburată de rotoarele elicopterului, la cinci metri în jos.

— Noroc, tovarășe 1 strigă copilotul.

Cel puțin nu era comandantul bazei lui, se pomeni Tikhonov gândind, în timp ce-și încrucișa brațele pe piept; bețivul ăla ar fi bâlbâit ceva despre gloria de a-și risca viața și aia a calului pentru Patrie...

Simți o ușoară, aproape îndepărtată apăsare pe spate, apoi podeaua de sub picioare îi zbură... Planând prin aerul surprinzător de rece, Tirikonov închise în mod reflex ochii și încercă să respire adânc – dar Atlanticul îl prinse cu gura deschisă. În timp ce plonja spre adâncimi, începu să dea din mâini și din picioare. Nimic nu părea să întrerupă momentul în care se scufunda tot mai adânc, și mai adânc, în apele surprinzător de calde. „Sunt mort” gândi el.

Chiar când plămânii lui pe jumătate umpluți cu apă erau gata să ia foc, chiar când apa sărată înghițită era cât pe ce să-l facă să vomeze, Tikhonov simți că începe să se stabilizeze. Și atunci se simți plutind în sus. Se sforța să-și desthidă ochii și văzu, chiar lângă el, ovalul de lumină. Ieși la suprafață cu un suspin exploziv. Aproape în aceeași

clipă, urț val trecu peste el, provocându-i un puternic spasm de tuse. Se simți apoi încercuit de niște brațe puternice, care-l forțau să-și dea umerii pe spate și să-și ridice fața spre cer și auzi o voce spunându-i:

— Relaxează-te, tovarășe. Relaxează-te. Te țin eu. Ești în siguranță.

Sus, prin ploaie, abia reuși să-l vadă pe copilot în ușa lui *K4-25*. Omul îi făcu cu mâna, apoi elicopterul țâșni iute în sus și se pierdu în noapte.

— Te poți ține la suprafață, tovarășe? strigă Scafandrul.

— Da

— Bine. În două minute barca va fi aici. Acum îți dau drumul.

Tikhonov și cei doi scafandri plutiră pe apă, până ce una din plute se apropie. Trebui să fie tras de sus și împins pe dedesubt ca să ajungă la bordul plutei gonflabile. Până să ajungă și cei doi scafandri la bord, Tikhonov își recăpătase destulă putere ca să se așeze în capul oaselor. Pluta, dotată cu un motor de 25 CP, se legăna la 200 de metri de *Komsomolets*, care se afla pe direcția vântului la 500 metri de submarinul străin. Cineva aruncă o pătură peste el. Era umedă și vâscoasă. dar cel puțin îl apăra de vântul mușcător.

Omul de la cârma plutei se lupta din greu ca s-o mențină pe apele învolburate. Un val îi lovi pe laterală, apa ca de gheață mătură puntea, dar pluta rămase la suprafață. Acum, peste zgomotul furtunii, Tikhonov putu să audă semnalul de revenire de la bord. Pluta prinse viteză. Adăpostul și căldura erau aproape, se gândi el; sau cel puțin se îndreptau acum spre submarin. Dar nu spre submarinul spre care trebuia. Înarmurit, Tikhonov privi spre tribord. Nu, nu greșise: pluta păstra direcția spre submarinul străin. Drept înainte, submarinul străin începea să se întoarcă cu laterala spre pluta care se

apropia. Acum, omul de la cârmă privi în jur, de parcă ar fi vrut să măsoare valurile sălbatice din jurul lui; apoi, cum pluta fu măturată de un val, își feri fața, întorcând capul. Fură sălțați pe creasta valului, apoi azvârliți într-o secundă la loc.

Pluta se afla doar la câteva secunde distanță de submarinul străin când Tikhonov auzi cum motorul se opri. În loc să schimbe direcția, omul de la cârmă menținea această cursă de apropiere, cât pe ce să se ciocnească. Tikhonov, disperat, ar fi vrut să strige, să-l prevină, dar nu putu găsi cuvinte, zăpăcit de carena sinistră de metal care-i umplu tot câmpul vizual.

— Buletinul nostru Meteo nu e favorabil, spuse Dov Halevy, la radiotelefon, mulțumit că și căpitanul de pe *Komsomolets* vorbea engleza. Frontul n-o să treacă până în zori. Totuși nu cred că trebuie să așteptăm.

Îndepărtându-și privirea în jos, văzu prima plută gonflabilă rusească ieșind din întuneric și îndreptându-se drept spre ovalul de lumină marcat de *Scibret*. Câțiva din oamenii lui se repeziră să asigure pluta înainte de a fi luată de primul val.

— Ce spui? Întrebă Halevy, apropiindu-și receptorul de ureche. Am spus că nu cred că trebuie să așteptăm. Spuneți-mi vă rog, torpila pe care urmează s-o luăm la bord este de 533 mm? Da. Are un punct de prindere? Și care-i greutatea brută în aer și greutatea în apă?... Patruzeci de kilograme în apă? Foarte bine. Căpitane, cred că am soluție pentru problema noastră. Vom face transferul sub apă. Da, e corect. Ascultă, poate o să ne continuăm discuția după ce. intrăm în submersiune, pe frecvența UQC. De acord? Atunci, peste cincisprezece minute. Terminat.

Halevy se întoarse spre XO-ul lui.

— Adună scafandrii. Alertează operatorii ca să folosim ascunzătoarea din pânțelele vasului și troliul...

trebuie să luăm pe cineva la bord. Coborâm la adâncimea periscopului după ce toți vor fi în siguranță la bord.

Jos, oamenii lui împingeau pluta rusească înapoi în apă. La bordul *Sabrei* rămăsese un om și un container de dimensiuni medii. În timp ce îl privea, lui Halevy îi veni altă idee. „De ce n-ar arunca tehnicienii noștri o privire pe furiș la vasul de atac clasa Mike?” gândi el. Carena se spune că ar fi din titan; apoi sesizările electronice și funcționarea lor: șuruburile despre care se spunea că aveau o cavitate redusă. Și el știa cum să efectueze o astfel de inspecție, fără să fie detectat. Continuând să scruteze întunericul, după pluta rusească, Halevy își șterse ploaia de pe față și se îndraptă spre interfon.

Căpitanul lui *Komsomolets* termină convorbirea UQC cu *Sabra* și-i spuse secundului:

— Spune-le scafandrilor să fie pregătiți, și adu-mi-l pe Zhenya la raport în cabina mea. Apoi se întoarse spre XO-ul lui: Israeliții spun că oamenii lor sunt special antrenați în transferuri subacvatice. Se pare că vasul lor are un fel de ascunzătoare în pânțele. Ne-am înțeles să staționăm față în față la o distanță de 150 metri pe orizontală și douăzeci de metri pe verticală. Ei o să se scufunde la patruzeci de metri. Noi ne vom scufunda la douăzeci de metri, apoi le vom semnaliza prin radiolocator să-și finalizeze poziția.

— Da, tovarășe căpitan.

Căpitanul părăsi camera de comandă și se grăbi în jos, pe punte, spre magazia de electronice. Deschise un dulap și scoase un cordon cu camă Panasonic, presurizat, o casetă video de mare finețe și o mască de față experimentală SIT, care amplifică imaginile slab luminate. Israeliții trebuiau să fie ocupați cu torpila. Orice ar fi putut zări pe furiș, cel mai capabil scafandru al său, Zhenya, în celălalt vas, respectiv capacitățile de încărcare/descărcare, dimensiunea ascunzătorii, capacitatea de ridicare a

troliului – ar fi fost de un imens interes pentru analiștii navali de la Polyarnyy.

La patruzeci de metri sub Atlantic, ascunzătoarea din pântecul *Sabrei* începu să se deschidă încet. Scafandrii care începuseră să iasă în ocean, purtau costume etanșe, înotătoare, curele de siguranță, dar căștile lor voluminoase nu erau tip standard. Acestea, dotate cu vizoare SIT, fuseseră special produse de personalul tehnic. ca să permită ieșirea la suprafață în timpul nopții, fără folosirea luminilor.

Primul scafandru deschise o ușă a ascunzătorii. Următorii patru trăgeau niște cabluri de care erau legate niște sfere, cu un diametru de două picioare. Fiecare din aceste geamanduri metalice ce putea ridica zece kilograme era echilibrată cu exact aceeași cantitate de greutate de plumb atașate pe o centură ce putea fi detașată rapid. Cel de-al șaselea, și ultimul, scafandru care ieși din *Sahra* ducea un șnur cu camă, tip Sony.

Grupul se adună și începu să împingă cele patru geamanduri metalice spre vasul sovietic care staționa deasupra lor în întunericul apelor. Scafandrul care duc ea șnurul cu camă se lovi de tribord. Operatorii sovietici instalaseră o scară de-a lungul ușii numărul cinci a lui *Komsomolets*, unde se afla torpila. Întrucât măștile lor nu erau dotate cu dispozitive SIT, scafandrii sovietici purtau lumini subacvatice. Apariția pe neașteptate, fără niciun seninal luminos, a scafandrilor israeliți, îi luă prin surprindere.

Ciudatele căști ce purtau steaua albastră a lui David le apărură scânteind în fața ochilor, mai să-i orbească, liderul israeliților își protejă vizorul și făcu un semn spre lămpi. Cam fără chef, scafandrii sovietici își lăsară luminile în jos.

Carena lunecoasă a submarinului se ridică și se lăsa ritmic făcând să joace pe suprafața metalică luminile

scafandrilor sovietici. Șeful echipei sovietice își îndreptă lanterna spre ușa camerei torpilei, din care un focos ieșea ușor în zăfără. Pe suprafața întunecată și netedă de metal a focosului era un inel de care se putea agăța un cârlig pentru manipularea torpilei.

Israelitul prinse cârligul cablului geamandurii de inel. Deși greutatea de plumb de pe centură erau echilibrate cu forța ascensională a geamandurii, îi trebuiră trei încercări ca să fixeze cârligul pe inel. Dând înapoi câțiva metri, scafandru ajunse la linia de declanșare rapidă a geamandurii și o eliberă. Când greutatea de plumb pentru echilibrare se desprinsesă căzând la fund, geamandura se ridică spre suprafață întinzând de cablu cu care era legată de torpilă. Cel de-al doilea scafandru se apropie „agăță cea de a doua geamandură de inelul torpilei și eliberă rapid greutatea de echilibrare. Dauâzeci de kilograme din greutatea torpilei erau asigurate acum de cele două geamanduri. Asta însemna jumătate din greutatea totală a torpilei în apă. Mai trebuiau atașate două geamanduri la partea din spate și transferul putea începe. Liderul israelit desfăcu câteva baloane de neopren ce puteau fi umflate rapid cu bioxid de carbon de la un cartuș cu descărcare instantanee; o asigurare pentru cazul în care torpila rusească s-ar fi dovedit ceva mai grea decât i se spusese, și n-ar fi putut pluti. Apoi semnaliza echipei sale să treacă la treabă. Doi din oamenii lui eliberară pe jumătate torpila din tubul inundat, așa încât un al treilea să-i poată prinde geamandura la spate. Chiar când cea de-a patra și ultima geamandură era cât pe ce să fie fixată, vasul se înclină, făcând ca torpila să iasă din tub. Torpila începu să coboare spre fundul oceanului. Israelitul care ținea ultima geamandură, ca și cei doi scafandri sovietici, reușiră s-o înșface, dar torpila își continuă drumul spre fundul oceanului. Liderul israelit se îndreptă spre ei, fixă un balon de neopren la inelul din față, și descărca cartușul

de CO, Balonul se umflă, dar torpila continua să se scufunde. Alți câțiva scafandri se apropiară de ea, o înșfăcară, punându-și mușchii la grea încercare, fără să reușească nimic.

Liderul israelit fixă cel de-al doilea balon și-i descarcă cartușul. Torpila continua să se scufunde. Israelitul scoase disperat cel de-al treilea balon și-l descărca. Torpila încă se mai scufunda, dar cu viteză mai mică. Cum putuse idiotul de rus să nu cunoască greutatea reală a torpilei? Înghițindu-și furia, israelitul atașă și umflă penultimul balon. Torpila încetă să mai coboare.

Scafandru israelit care fusese nevoit să țină și torpila și geamandura cu mușchii încordați la maximum, fixă cârligul, geamandurii de inel și eliberă balastul. Unul câte unul, scafandrii care țineau torpila îi dădură, precaut, drumul. Echilibrată de două geamanduri la fiecare capăt și de patru baloane în față, torpila rămase suspendată, într-un unghi ușor arcuit în sus.

Liderul israelit cuplă un stroboscop la una din plutele din față, apoi făcu un semn, echipei sale să se întoarcă spre *Sabra*. Se întoarse să-i salute pe scafandrii sovietici care se scufundaseră să prindă torpila, dar aceștia se adunaseră în flanc, și intenționau să însoțească torpila de-a lungul drumului. Un val neobișnuit de amplu de bule de aer ieși din ajutorul de la gura israelitului.

Păstrând cu grijă distanța de *Sabra*, Zhenya își îndreptă camera Panasonic în sus, spre ascunzătoarea deschisă în pânțelele vasului israelit. În interiorul camerei de presiune, aflată între carenele duble ale încăperii rezervată torpilelor, se afla un sistem de scripeți pus în mișcare de un trolu. Nimic deosebit din punctul de vedere al tehnologiei. Misiunea lui se apropia de sfârșit. Expuse ultima parte a benzii de înregistrare, și își verifică indicatorul de aer. Nivelul era așa cum trebuie. Asigurându-și banda de la șnurul camerei în jurul

încheieturii mâinii, se îndreptă spre *Komsomolets*.

Zhenya mai folosise masca experimentală SIT și cu alte ocazii, dar, cu toate acestea, îl stânjenea. Lentilele groase făceau percepția la adâncime dificilă; obiectele se estompau imediat, înghițite de întunericul apelor. Chiar deasupra lui pâlpâiau niște lumini, care deveneau tot mai strălucitoare.

Zhenya știa că trebuie să înoate deasupra scafandrilor pentru ca bulele de la masca lui să nu fie remarcate de ceilalți. Se înalță puțin și privi în jos. Masca SIT1 îi permitea să-i vadă pe ceilalți fără ca el însuși să poată fi văzut. Imaginea era impresionantă. Șase ruși și cinci israeliți, ca niște uriași cai de mare, însoțeau un buchet de baloane, unele întunecate, altele luminoase, ce susțineau o torpilă ușor înclinată. Păcat că-și terminase filmul. Era o scenă remarcabilă, care merita să fie înregistrată. Se desprinsese cu greu de imaginea oferită de scafandri care însoțeau torpila și reîncepu să înoate spre submarin.

Nu apucă să facă câțiva metri, când, brusc, îi apărură în față o siluetă. Se opri, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Cel din față scotea bule argintii din masca pe care strălucea Steaua lui David. După ce se priviră un timp nemișcați israelitul se aplecă să studieze Panasonicul legat de încheietura mâinii lui Zhenya. Zhenya privi în jos și văzu că șnurul cu camă de la încheietura mâinii israelitului era un Sony.

În final, israelitul îi aruncă lui Zhenya un salut degajat. Zhenya, neștiind ce să facă, i-l întoarse. Apoi, ocolindu-l, își continuă drumul, înapoi, spre *Komsomolets*.

Dov Halevy stătea lângă harta maritimă din cabina de comandă a *Scibreii*, urmărind ca navigatorul lui să verifice cursa plănuită. Creta era al naibii de departe față de prezenta lui poziție, la vest de Gibraltar. Ben Goren îi impusese ieri să ajungă în preajma insulei Creta împreună

cu torpila pe care abia o luase la bord. Dar ce putea să fie așa de special, și spre care țintă trebuia declanșată? Halevy fusese asigurat de Menachem, ofițerul lui de armament, că torpila rusească nu avea cap nuclear. Atunci de ce nu fusese chemat unul din celelalte trei submarine din flota israelită, care transportau obișnuit torpile convenționale, și care se aflau cu mult mai aproape de insula grecească?

Aruncă o privire spre cel mai scund dintre ruși, interpretul, care se plimba de-a lungul camerei de comandă, făcând note mentale în legătură cu echipamentul electronic al *Sabrei*. Vorbea o engleză destul de decentă – limba nu va fi un obstacol – dar cam sonat. Krestnikov avea aparent o fobie a microbilor, căci după ce atingea o persoană sau un obiect, chiar în fugă, își freca inconștient mâna ca și cum ar fi vrut să și-o clătească. Și când Halevy încercase să-l descoasă despre torpilă, omul reacționase de parcă ar fi gustat dintr-o langustă proaspăt fiartă.

— Căpitane, ascunzătoarea e asigurată și încărcătura e la locul ei.

— Bine, spuse Halevy. Instalează cursa la zero-șaptesdoi. Când motoarele diesel ale *Sabrei* începură să ducă, Halevy își mută privirea de la ceas la hartă. Era 04, 09 GMT, duminică. Dacă punea motoarele – diesel, care fuseseră modificate, să funcționeze la maximum, putea menține o viteză medie de douăzeci și trei de noduri. Asta însemna că ar fi ajuns la destinație marți cam pe la ora 17,00 GMT, adică peste șaiszeci și una de ore.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT – 03, 36 Ora locală – 06, 36 a.m.

Wendell Trent, cu ceasul biologic rămas într-o zonă temporală cu zece ore în urmă față de ora locală, se trezi dintr-un somn ușor, cu câteva secunde înainte de a auzi pe cineva bătându-i la ușa cabinei.

— Intră.

Era Edna Haddix, cu mânia și neîncrederea înereținându-i trăsăturile obosite.

— Alt sabotaj. Apa proaspătă e contaminată.

— Cum?

— Nu suntem încă siguri cum. Mă duc jos să văd.

— Vin și eu într-un minut.

Se rostogoli din pat, își trase niște haine și se grăbi să o însoțească în măruntaiele lui *Femning* II. Trent trecu prin camera motoarelor, asurzit de vibrațiile mașinilor grele, îndreptându-se spre compartimentul din față. Adunați în jurul rezervoarelor în care se păstra apa potabilă erau Haddix, Rick Wolfe, agentul de siguranță DOE care păzise camera motoarelor de la miezul nopții, căpitanul Bill Nicholas, bucătarul de la Cabo Verdean, inginerul șef, și inginerul care luase o mostră din rezervor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Trent.

— Edson a observat primul, replică Haddix, arătând spre bucătar. În timp ce pregătea micul dejun.

— Când am dat drumul la apa rece, arăta ciudat și mirosea urât, de parcă ar fi venit de la mașina de spălat, spuse bucătarul. Crezând că apa miroase așa pentru că a stat prea mult pe conducte, am lăsat o să curgă mai mult. Dar nu s-a schimbat nimic, așa că l-am chemat pe șef.

Apa de la rezervor era alburie și avea un subțire strat de spumă. Inginerul umplu o cană și i-o întinse inginerului șef, care o ridică spre lumină. Ceilalți putură vedea mici particule înotând încolo și înapoi, inginerul șef o miroși.

— Amoniac, spuse el cu voce joasă. Decolorant. Detergent, incomplet dizolvat. Nepotabilă.

— Toată?

Inginerul șef aprobă din cap, posomorât.

— Când nivelul scade sub un sfert, rezervoarele se alimentează unul pe altul, doar dacă nu decomandăm manual sistemul. Și ce-i mai rău e că nu avem echipament de filtrare.

Haddix se întoarse spre căpitanul Nichols.

— Bill, cât timp îți trebuie să aduci apă proaspătă din Creta și să te întorci?

Nichols își trecu o mână prin păr.

— Vorbești probabil de Soudha Bay, ceea ce înseamnă șase-șapte ore pentru fiecare drum.

— Negativ, întrerupse Trent. Creta e departe. Clovnii de la siguranță care m-au așteptat la aeroportul din Atena au încercat în mod evident să stopeze misiunea. Dacă mergem în port, grecii ne pot opri pe durată indefinită la vamă. Mai bine am cere Marinei să ne trimită niște apă... asta va compromite ceea ce a mai rămas din secretul operațiunii, dar cel puțin ne vom putea continua misiunea. Locotenente, câți oameni ai?

Haddix răspunse:

— Patruzeci și șapte, plus tu, cei doi tehnicieni, cei trei agenți DOE... adică cincizeci și trei.

— Minimum de rație pe căldura asta trebuie să fie de cel puțin două-trei galoane pe zi. Cred că la popotă și...

Inginerul șef interveni brusc:

— Edson, ai dat drumul la apa caldă în dimineața asta?

Bucătarul dădu din cap că nu.

— N-am avut vase de spălat.

Inginerul șei se îndreptă spre unul din rezervoarele de apă caldă, închise mai întâi valva de intrare și apoi pe cea de ieșire. Ridică un pahar curat și deschise robinetul. Apa care picură părea curată. Inginerul șef o miroși. Apoi, privind spre ceilalți, își duse paharul la buze și sorbi ușor.

— Ar fi putut avea un gust și mai bun, dar e O.K. O să ne ajungă cinci sute de galoane?

— Afirmativ, spuse Trent. Bine gândit, șefule. Căpitane, ce rezervă de bere și apă minerală ai?

— Destul de bună, răspunse căpitanul Nicholas. Și mai avem câteva lăzi de Evian și sucuri.

— Mai bine le-am pune în siguranță.

— Așa e.

Căpitanul Nichols se îndreaptă spre punte să răspundă la telefonul din camera tehnicienilor.

— Trent, spuse Haddix, mulți dintre noi au bere și apă minerală ascunsă în cabine.

— O să avem probleme cu ei și fără să mai scotocim prin stocurile personale, replică Trent. Cinci sute de galoane trebuie să ne ajungă în următoarele zile, dacă sunt corect raționate. Edson, cum stai cu apa rece pentru bucătărie?

— Bine, domnule. Dar nu am atâta nevoie de apă proaspătă. Pot pregăti unele lucruri și fără ea. Șefule, îți amintești când am avut pana de motor în Marea Nordului acum cinci ani? Și am trecut pe rații reduse timp de două zile?

Inginerul șef zâmbi.

— Absolut. Ne-a prins o iarnă grea, care nu a dat posibilitatea vasului care ne aprovizionează să ajungă la noi. Edson a găsit o cale să ne hrănească, totuși.

— Vreo posibilitate să scoatem rezervorul ăsta de aici? Întrebă Trent.

— Negativ.

Trent se întoarce spre agentul DOE.

— Vreau ca paza de la camera tehnicienilor să fie dublată. Șefule, ne recomanzi să golim rezervorul acum, sau să luăm doar de cât avem nevoie?

— Luați cât aveți nevoie. Vor fi astfel mai puține containere de spălat.

Trent aprobă.

— Ne-a mai rămas o problemă; cine a făcut asta, cum, și cu ce. Accesul la rezervoarele cu apă proaspătă e ușor?

— Da și nu. Calea de intrare e sus pe punte. Am avut o echipă care lucra lângă vehicule în timpul nopții, nu-i

așa? Ei bine, nimeni nu s-ar fi putut apropia de intrare fără să fie văzut.

Inginerul șef îl privi pe agentul DOE.

— A coborât cineva aici?

— Negativ. Nu de la miezul nopții încoace.

Inginerul șef dădu din umeri.

— Acestea sunt cele două puncte știute de acces. Rezervoarele sunt ventilate prin conducte care dau pe dunetă, dar acestea au o supapă cu sens unic, care să împiedice pătrunderea apei de mare. Nu poți scoate supapele fără ceva instruire și niște scule serioase care ar face o groază de zgomot.

— Mai bine le-am verifica, pentru orice eventualitate.

Haddix era gata să iasă pe ușă.

— În drum, spuse ea, am să vă arăt de unde au luat detergentul.

Lacătul de la ușa magaziei din spatele spălătoriei vasului fusese forțat.

— Q să ne jucăm de-a FBI-ul și o să luăm amprente? întrebă Haddix.

Trent îi aruncă o privire sardonică, așa că Haddix, înlătură lacătul spart și deschise ușa. Magazia era goală.

— Bill, cât detergent aveam aici?

— Suficient ca să strice douăsprezece mii de galoane de apă.

Echipa continuă să urce spre puntea principală și ieși afară. Soarele izgonise deja ceața dimineții și briza era ușoară. Se anunța o zi fierbinte.

— Calea de intrare e sus, pe punte, exact în spatele cabinei, spuse căpitanul Nicholas, arătând spre un container de pe puntea de la pupa, care servea de adăpost pentru echipa care se ocupa de unitatea de tracțiune. Alături se afla un stâlp de reflector și o cameră TV care transmite imagini de la trolu la cabina de comandă. Trent realizează pe dată că niciun sabotor n-ar fi ales acest loc,

probabil cel mai bine luminat și cel mai circulat de pe vas.

Căpitanul Nicholas îi conduse pe scara de acces de la dunetă și îngenunche lângă o carcasă mare, circulară.

— Aici este orificiul cel mare, spuse el, examinând piulițele care fixau unitatea de punte. Nu poți ajunge la supapă fără să le înlături pe astea. Piulițele astea n-au fost atinse de când am vopsit ultima oară duneta. Detergentul n-a putut fi aruncat pe aici.

— Acolo!

Ceilalți se întoarseră spre Haddix, care îngenunchease lângă o conductă etanșă, câțiva yarzi mai în față. Bătu ușor cu degetele pe punte, apoi și le examină.

— Pulbere de săpun. Pentru ce-i conducta asta?

— La naiba! Cine s-ar fi gândit la ea? spuse căpitanul Nichols, grăbindu-se spre ea. O folosim ca să facem sondaje în rezervorul principal de apă, să măsurăm cât ne-a mai rămas. Șefule?

Inginerul șei se căută în salopetă după o cheie. Căpitanul Nichols înlătură capacul de metal al conductei, își petrecu degetul arătător de-a lungul buzei superioare și și-l retrase. Degetul îi era plin de pulbere albă.

Trent privi în jur. Cea mai apropiată lumină se afla la 20 de picioare în față, pe deasupra unei uși etanșe. După ora două după amiază, sabotorul ar fi putut lucra aici cât ar fi vrut, cu toată încrederea că nu va fi deranjat. Haddix se ridică și-și scutură detergentul de pe mâini.

— În regulă, avem toate răspunsurile, exceptând cine a făcut-o.

— Frumoasă improvizație, spuse Trent, morocănos.

Stătea într-unul din scaunele rotitoare din cabina de comandă, jucându-se în gol cu o cască de urechi. Haddix dădu din cap.

2G3

— Noroc că nu s-a gândit la asta mai devreme. Acum treizeci și șase de ore, în situațiaastă, am fi fost poate

nevoiți să tragem în port. La naiba, aş vrea să ştiu cine a făcut-o.

— Cineva care nu se aştepta să fie forţat să o facă. Gândeşte-te. Trebuie că a petrecut un minut tăind cablul, când Black & Decker vinde nişte dispozitive de buzunar care pot tăia curat într-o jumătate de minut. Ne-am fi luat atunci adio şi de la vehicule.

— Dar de ce acum? Mai avem cel puţin o zi până să se termine reparaţiile. Ce-a sperat să câştige?

— Poate că tipului nu-i place să facă duş, spuse Trent morocănos. Spera că are cineva o rezervă de deodorant. Mai îngrijorat sunt de cum se va descurca Edson şi de cum va reacţiona echipajul la asta.

— Ce naiba, spuse ea. Nimic nu-i mai indicat ca o răsccoală pe temă de lipsă de alimente ca să pună capăt unei paşnice expediţii de cercetare.

Interfonul începu să bâzâie.

— Cabină, Puntea.

— Aici Trent. Dă-i drumu', Punte.

— Am primit un mesaj radio pentru tine de la G. Zeman.

— E în cod?

— Negativ. Vrei să ți-l trimitem?

— Nu, doar să-l citiți.

— „Sunt de acord cu ambele sugestii”.

— Mulțumesc, Punte.

Trent închise interfonul şi se întoarse spre Haddix.

— Câte nume sunt pe lista aia?

— Douăzeci şi şase - răspunse ea, întinzându-i o foaie. Trent... dar dacă e cineva care a fost deja votat?

— Blestemă-ți gura şi ai încredere în sistem. Locotenente, de ce nu te duci să aduni echipa? Ar fi mai ușor pentru mine să le spun.

— Mulțumesc, dar eu am făcut asta şi eu trebuie să o desfac. O să te las să te joci de-a sentinela.

Părăsiră cabina și se îndreptară spre punte. Trent îi strânse pe toți cei care încă nu aveau confirmarea de securitate și-i informă că vor fi obligați să rămână la sediile lor; echipa de la popotă va pregăti în continuare mesele, dar sub supraveghere.

Între timp, Haddix coborî pe punte și se îndreptă spre cabinele din față. Un agent DOE stătea în fața uneia din uși. Îi luă lui Ariei Kahane un minut până să deschidă. Era îmbrăcat doar în chiloți și fața lui tânără era umflată de somn.

— Pot să intru?

Kahane se dădu înapoi s-o lase să intre.

— Ari, îți datorez scuze. Am acționat în grabă când te-am reținut la cabina ta și suspiciunile mele au fost nefondate. Ești liber să umbli pe vas fără nicio restricție.

— Locotenent Haddix, ce-i cu această nouă decizie a dumitale, mă rog?

— Am două motive, răspunse ea. Unul din ele este că Washingtonul ne-a transmis că nu te consideră un risc în privința securității. Doi, a avut loc un nou act de sabotaj la bordul vasului.

— Oh?

— Cineva ne-a contaminat apa proaspătă, cu săpun amoniac și decolorant.

— Oh...

— Exact. Ascultă, trebuie să-ți mai spun că după terminarea misiunii, ai dreptul să protestezi contra acestui tratament. Dacă ai să procedezi ca atare, te voi înțelege.

Kahane tăcu câteva clipe.

— O să mă mai gândesc. Poate că am s-o fac, poate că nu. Te rog să-mi răspunzi totuși la o întrebare; de prima dată nu m-ai plăcut prea mult. De ce?

Lui Haddix nu-i prea venea la îndemână să-i întâlnească privirea dar se sforță să o facă.

— Cred că e corect să mă întreb. E vorba probabil de

o diferență culturală. Nu mă refer la cea dintre americani și israeliți, mă refer la cea dintre Marină și civili. Tot timpul puneai întrebări. Așa fac toți studenții buni – sunt sigură că și eu făceam la fel la școală – dar uneori, la bordul unui vas – se poate interpreta greșit.

— Știu, spuse el, schițând un zâmbet ezitant. Cowboy-ul mi-a spus odată faimosul motto al Marinei „Gură spartă, vase scufundate”. Trebuia să-l ascult.

— Nu-i chiar așa. Nu ești marinar, te pregătești să devii om de știință. Încă odată, scuzele mele.

— Le accept. Mulțumesc foarte mult, locotenent Haddix.

IERUSALIM

Leon Rose și alți cinci oficiali din guvernul de coaliție israelit stăteau tăcuți în jurul mesei de lemn de esență tare, în camera însorită a ministerului din clădirea Knesset, care găzduia parlamentul. Locurile goale care-i separau atestau faptul că asta nu era o sesiune obișnuită de duminică. La cererea lui Rose, fuseseră admiși doar câțiva miniștri. Acum, odată documentarea terminată, odată răspunsurile date la toate întrebările, doamna ministru plângea încă încet într-o batistă. Ceilalți, observă Rose, își ascundeau mai reușit disperarea, dar erau tot la fel de zguduiți.

În sfârșit, ministrul industriei și comerțului, un adept fervent al lui Likud, își deschise dosarul și începu din nou să frunzărească fotocopiile documentelor referitoare la torpila lui Rose. Autorizarea dată de primul ministru de a deschide canale secrete de convorbiri cu Uniunea Sovietică, datată august 1967, era aici de față, putând să fie citită de toți. La fel și o serie de memorii, ulterior date, în care negociatorii din partea Tel Aviv-ului, Rose și Ben Goren de la Marina israelită, își raportau progresele. Retrospectiv, misiunea se terminase cu pierderea lui *Dakar* și fusese îngrozitor de prost dirijată. Privită în perspectivă,

soluția propusă de Rose era și ea de-a dreptul înfricoșătoare. Totuși pentru ce alternativă să opteze Israelul? Expunerea în public a încălcăturii lui *Dakar* ar fi declanșat o avalanșă de condamnări în toată lumea, care ar fi fost dăunătoare și în cele mai bune timpuri; astăzi, în toiul crizei intifadei, s-ar fi dovedit fatală.

Ministrului industriei și comerțului nu-i păsa prea mult de Rose, rivalul lui de bază pentru voturile conservatorilor; dar era în mod cert un timp în care trebuia să te ridici pe deasupra ambițiilor politice. Își drese vocea și spuse:

— Domnule prim-ministru, propun să-l autorizăm pe ambasadorul nostru din SUA să înainteze un protest oficial referitor la încălcarea drepturilor de suveranitate.

Ochii primului ministru se mișcă nervos de-a lungul mesei.

— Eu... noi, avem dreptul să susținem o moțiune? Pentru asta ne trebuie o majoritate de voturi pe care n-o avem. În camera asta nu suntem decât șase!

Fața ministrului industriei și comerțului se înroși:

— Doriți o majoritate? Credeți că avem nevoie de mai multe perechi de urechi ca să aud povestea lui Leon? Înainte de a vă așeza la masa de seară, toate posturile de televiziune din lume vor transmite la actualități, povestea!

— Oh, calmați-vă! spuse primul ministru. Voiam doar să fiu sigur că dumneavoastră nu veți ridica probleme. Moțiunea e gata pregătită.

— Se aprobă moțiunea.

— Obiecții? Întrebă primul ministru. Nu? Toți sunt de acord?

Se auziră șase „de acord”.

— Domnule prim-ministru, continuă ministrul industriei și comerțului, propun, în continuare, să-l autorizați pe căpitanul *Sabrei* să declanșeze torpilă rusească când i-o va cere Leon.

— Se aprobă.

— Obiecții? Întrebă primul ministru.

— Să-l îngropăm în felul ăsta pe *Dakar* ar fi o profanare, spuse doamna ministru care plânsese.

După câteva clipe de tăcere primul ministru ceru să se voteze. Fură șase voturi pentru.

— Și, în sfârșit, domnule prim-ministru, spuse ministrul industriei și comerțului, propun să-l autorizăm pe Leon Rose să folosească cum va crede de cuviință unități militare în ajutorul *Sabrei*... cu condiția ca să nu fie folosită forța contra vasului american, în caz că nu e strict necesar.

— Se aprobă.

— Obiecții? Toți de acord?

Toți fură de acord, mai puțin Eeon Rose care, modest, se abținu.

Primul ministru lăsă să-i scape un oftat greu. Ridică receptorul de la cel mai apropiat telefon și formă un număr.

— Ephraim, sunt reporteri pe coridor? câți? Mulțumesc. Rose studie fețele cenușii din jurul mesei. Domnilor, vă propun o pauză de câteva minute, ca să ne refacem înainte de a ne întâlni cu presa.

Ceilalți aprobară mut, dând din cap.

— Și poate veți binevoi să-mi dați înapoi dosarele.

WASHINGTON, C.C.

Funcționarul din camera de comunicații, de serviciu în respectivul schimb la DOE, cu nasul vârat într-un ziar gros, se încruntă când unul din imprimat, oarele din încăpere începu să funcționeze. La ora asta de dimineață? făcu semn pe ziar unde rămăsese, se întinse și se îndreptă spre imprimator. Telegrama era scurtă. O rupse de la mașină și o îndreptă spre mapa al cărui conținut. îl distribuia de obicei la ora șase dimineața, chiar înainte de a începe să apară salariații. Apoi zări unul din mesajele

rămase din schimbul anterior; *Transmite toate mesajele lui Zeman A. Davis ASAP*. Fac drumul de pomană! gândi el, pentru că în mod sigur plecaseră toți acasă, dar cel puțin va avea ocazia să dea pe la automatul de bomboane în drumul de întoarcere.

Spre marea lui surpriză, ușa de la biroul lui Clifford Zeman era deschisă și înăuntru era lumină. Zeman adormise pe canapea. La început, funcționarul se gândi să nu-l trezească, să lase telegrama și să plece, dar se răzgândi la vederea vrafurilor de foi și dosare împrăștiate prin cameră; Zeman n-ar fi știut niciodată că mai sosise una.

— Domnul Zeman? spuse el ezitant.

Zeman deschise ochii.

— Asta abia a sosit.

— Mulțumesc, băiete.

Cu o smucitură, Zeman se ridică și luă foaia.

— Vreți să vă aduc o cafea, domnule?

— Aș aprecia mult. Neagră, te rog.

Zeman văzu că telegrama trimisă de Langley era o copie a unei transmisii de la oficiul din Ierusalim. Își privi ceasul - moțăise cam trei ore, ceea ce însemna că Trent rezolvase deja criza de apă de la bordul lui *Fanning II* - apoi reveni la telegramă.

După raportul CJA, cabinetul israelit se întrunise la jumătate din numărul normal la sesiunea obișnuită de duminică dimineața. După discuțiile de rutină, li se ceruse tuturor membrilor, cu excepția a șase, să părăsească încăperea. Neobișnuita pauză se întinsese peste o oră. Când, în cele din urmă, ușile se deschiseră, cei ce ieșiră păreau neobișnuit de abătuți. Refuzaseră să comenteze despre ce fusese vorba, până ce, în sfârșit, un ministru afirmă că grupul analizase „o nouă și delicată inițiativă în legătură cu *intifada*”. La fel de adevărat cum e că sunt eu popă, se gândi Zeman; ar fi pariat pe orice că pe agenda

lor de lucru fusese *Dakar*.

Studie numele celor șase participanți la sesiunea închisă. Doar unul îl surprinse; Leon Rose. De când revenise acest hărțuitor de arabi în cerul intim al guvernului israelit?

Zeman parcurgea ultimele două paragrafe, când o frază îi atrase luarea aminte. „După ce cabinetul s-a ridicat, Rose a fost văzut plecând cu un individ identificat ca fiind Ephraim Levenger de la Mossad”. Bine, bine, gândi Zeman, trebuie să fie frecventul nostru domn Zburător. La optsprezece ore după o scurtă raită pe la Istanbul, iată-l aici, întreținându-se cu Leon Rose.

Când funcționarul de la camera de comunicații se întoarce cu o cană de cafea cu caimac, îl găsi pe Zeman așezat la computerul lui de birou, bătând furios două telegrame către CIA. Prima cerea un supliment de HUMINT, sau raporturi de la oficiul CIA din Israel, privind neobișnuita sesiune a cabinetului israelit. A doua cerea permisiunea de acces la dosarul lui Langley, despre Leon Rose.

ATENA

— Chiar acum intră în clădire, spuse un ajutor, punând receptorul în furcă.

Unul din oamenii din încăperea în care se întrunise cabinetul își privi ceasul și făcu o observație răgușită despre ardoarea nesățioasă a tinerelor femei, adăugând:

— Mai bine am fi pregătit un tub de oxigen pentru primul-ministru. Ceilalți, toți membri ai cercului intim al PASOK-ului, râseră apreciativ.

În mod normal, Adonis Thomopoulos Jr., li s-ar fi alăturat. Dar acum era sfârșit de o noapte fără somn, în care-și îngrijise canalul inghinal, și de întâlnirea lui strategică de dimineață cu Dimitri Puzanov. Agentura GRU de la Atena îl instruisese nemilos pentru această întâlnire excepțională, anticipând posibilele obiecții și instruindu-i

cum să manipuleze ura patologică a primului-ministru față de americani. Junior își amintise de bombasticul seminar de filosofie la care luase parte odată, la Sorbona. Din nefericire, Puzanov nu era descreieratul și senilul de Monsieur le Professeur Mauroy, și nici n-ar fi fost prudent pentru el să cadă la testul ce urma.

Ușa se deschise, făcându-i loc primului-ministru al Greciei. Pleșuvul septiiagenar arăta teribil de tras, cum arăta de fapt de când presa de opoziție arătase cum și-a lăsat soția cu care trăise patru decenii pentru o blondă plinuță ce avea mai puțin de jumătate din vârsta lui.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse el, conducându-i pe ceilalți spre masa de lucru. Despre ce-i vorba? De ce ne-am întâlnit într-o duminică? Cine a cerut această întâlnire?

Ceilalți se întoarseră cu fața la Junior. Ministrul de Externe tuși politicos:

— Domnule prim-ministru, am fost adunați aici de directorul adjunct de informații. Junior a refuzat până acum să ne lămurească de ce. A insistat să așteptăm sosirea dumneavoastră.

Primul-ministru se luminează. Tânărul Thomopoulos era un neghiob, dar cel puțin știa să respecte autoritatea, ceea ce nu se putea spune decât despre prea puțini din această încăpere.

— Ei bine, sunt aici. Ce-i așa de urgent, să ne întrerupi plăcerile de duminică?

Câțiva miniștri își reprimară surâsurile. Gura lui Junior se uscă brusc. „Controlează-te”, își spuse el. „Lui Prizanov i se va raporta totul despre tine”.

— Domnule prim-ministru, am niște știri șocante. Un vas american a intrat în apele noastre sub pretextul dezvoltării științei. Departamentul meu a obținut probe evidente că așa numiții cercetători de la bordul vasului sunt de fapt angajații secreți ai lui ONYXX.

Primul-ministru - economist prin profesie, socialist prin temperament și conspirator prin suflet - se înroși doar la simpla menționare a gigantului american al petrolului.

— Nu caută cunoaștere, în sine, continuă Junior. Caută roci care conțin un procent ridicat de hidrocarburi. Astfel de roci, domnule prim-ministru, pot constitui evidența unor substanțiale depozite de petrol. Se pare că, operând fără rușine, și în plină zi, chiar în timpul în care noi stăm aici, americanii ar fi reușit.

Falca primului-ministru se lăsă în jos.

— Ai spus că ai dovezi?

— Da, domnule. Toate sunt aici.

Junior întinse un vraf de dosare unui ajutor, care începu să le distribuie.

— Documentul cel mai important este un raport de la biroul nostru din Creta. Comportamentul vasului american a fost tema unor zvonuri provocatoare care circulau printre pescarii locali. Agenții noștri au găsit doi greci care au stat la bordul vasului ca observatori aproape o săptămână. Acest cuplu a fost intervievat seara trecută. Au raportat că expediția a decurs fără niciun eveniment până vineri. Apoi, subit, s-a produs o mare agitație la bord.

— De ce?

Junior zâmbi posomorât.

— Nu pot spune cu siguranță, domnule. Dar se pare că a venit o șalupă să-i ia de la bord... cu o zi înainte de plecarea programată.

Maxilarul primului-ministru începu să tremure.

— De câte ori trebuie s-o spun; americanii merită tot atâta încredere ca și un cerșetor turc! Toți anii pe care i-am petrecut învățând acolo am fost nevoit să fiu martor la asta. Lăcomie, venalitate, aroganță. Junior, cuplul ăsta e o sursă credibilă?

— Da, domnule. El e geolog marin. Pot să vă atrag cu respect atenția asupra celui de-al doilea document?

Toți miniștrii din jurul mesei își îndreptară atenția asupra raportului vag, dar întocmit cu artă al lui Junior despre ciocnirea lui de la aeroport cu Wendell Trent.

— Ieri după amiază am primit un apel de la unul dintre vigilenții noștri agenți referitor la un pasager dubios care. sosea din America. Junior ezită; următoarea parte necesita o considerabilă finețe. Un caz de contrabandă. Totuși, decât să plătească o amendă, omul acela, al cărui nume este Wendell Trent, a scăpat fugind de zona vămilor, rănind rău pe doi dintre agenții mei. Și cine-l aștepta în hol, dacă nu un pluton de marinari americani înarmați?

Murmure de surpriză umplură încăperea.

— Au pretins că Trent era un dezertor, din Marina lor. Au pretins că-l iau să-l ducă la baza lor, Hellenikon. Au pretins că ni-l vor pune la dispoziție să răspundă pentru contrabandă și asalt nelegal. În loc de asta, se pare că Marina SUA l-a dus pe Trent direct la bordul vasului american. De fapt, Wendell Trent este un operativ al Departamentului de Energie al SUA.

Fu rândul primului-ministru să rupă în sfârșit tăcerea, înmărmurită și să întrebe:

— Upde se află acel vas american?

— În vestul Cretei, replică Junior. Localizarea exactă apare în următorul raport.

În aceeași clipă, toți din jurul mesei începură să frunzărească prin dosare. După câteva clipe, ministrul justiției spuse:

— Domnule prim-ministru, cred că Junior trebuie apreciat pentru zelul lui. Dar dacă americanii au reușit să localizeze rezervele de petrol, e în beneficiul nostru.

— Ce vreți să spuneți? mormăi suspicios primul-ministru.

— SUA recunosc dreptul nostru asupra mineralelor până la două sute de mile de țărm. Acest vas - *Fanning II* - după raport, se află la patruzeci de mile de țărm. Orice

petrol ar găsi ei acolo, ne aparține nouă.

Junior trebui să-și încordeze mușchii gâtului ca să-și oprească zâmbetul; Puzanov prevăzuse și acest argument, ba chiar îl instruisese și ce să răspună.

— Îmi pot permite, domnule ministru?

— Ce este, Junior? Întrebă iritat ministrul justiției.

— Următorul document.

Ceilalți se întoarseră spre o hartă a apelor din „vestul Cretei.

— După cum veți observa, americanii se află deasupra unei secțiuni adânci și speciale a ea monului *Hellencian Trench*, spuse Junior. Conaționalii noștri, cărora li s-a cerut cu atâta impertinență să părăsească vasul, au raportat că așa-numiții savanți iau mostre de carote de la aproape trei mile adâncime.

— Deci?

— Domnule ministru, mi-am luat libertatea de a mă consulta cu experții de la Universitate. Întrebarea pe care le-am pus-o a fost cum de o companie de petrol cheltuiește sume mari de bani ca să exploreze la niște adâncimi la care nu poate fora? Un singur răspuns e plauzibil. Americanii vor să facă harta părților mai adânci ale unei imense formațiuni în formă de dom, cunoscută ca - aici Junior se opri să-și consulte notele, apoi se întoarse spre primul-ministru. Această formațiune este cunoscută sub numele de anticlinal. Acolo unde se află un anticlinal, dedesubt se poate afla o fabuloasă rezervă de petrol. Problema se reduce la localizarea stratului purtător de petrol, iar apoi să-i urmărești ieșirea spre țărm.

Primul-ministru ajunsese instantaneu la concluzia pe care o dorea Dimitri Puzanov.

— Fără de preț informație! Dacă numai ONYXX știe acest lucru, ticăloșii vor oferi cu mult sub drepturile de explorare, vor oferi doar mizerabile prețuri pentru drepturi

de autor. Acest lucru explică de ce s-au scăpat de observatorii noștri - ca să-și protejeze datele. Încă o dată americanii vor să facă din Grecia o victimă, furându-ne ce-i al nostru!

— Așa se pare, consimți Junior, alimentând furia primului-ministru. Ceea ce ne-ar reveni nouă de drept se ridică în mod sigur la sute de milioane, poate chiar miliarde. Cred că perfidia americanilor este un motiv suficient ca să le revocăm permisul de explorare. Mai cred că este datoria noastră patriotică să le ordonăm să se retragă imediat dincolo de limita noastră de două sute de mile.

— Exact gândurile mele, Junior! Primul-ministru se aplecă înainte peste masă, și-l fixă pe ministrul justiției cu ochii arzători ai unui înger al răzbunării. Ceea ce propune Thomopoulos e legal, nu-i așa?

Ministrul justiției începu să-și încrunte sprâncenele, ca să câștige timp. Primul-ministru, căruia îi datora funcția înaltă de acum, nu mai fusese atât de animat, de la izbucnirea scandalului cu amanta lui. Pe de altă parte, ceea ce făcuse Junior era mai degrabă Mifaronadă xenofobă decât dovezi convingătoare. Dacă doar suspiciunea ar fi putut servi să alunge vasul american măcar temporar din apele Greciei, el, ministrul justiției, n-ar fi avut nimic contra, dar acum se înfricoșa la gândul repercusiunilor acestei izgoniri nefondate. Totuși, ce necaz ireparabil ar fi putut provoca aceasta? în cel mai rău caz, ministrul de externe și-ar fi cerut scuze. Ministrul, conștient că toți ochii erau ațintiți spre el, spuse:

— Judecata lui Junior are un merit tehnic. Noi...

— Ei bine, atunci, pentru Dumnezeu, trebuie să le dăm americanilor ăștia certați cu legea o lecție, tună primul-ministru. Mai precis, cum s-ar putea face asta?

Ultima șansă de a face apel la rațiune, se gândi ministrul justiției. Apoi, venindu-i brusc o idee, replică:

— Ministerul nostru de Externe trebuie să notifice Departamentului de Stat al SUA că permisul este revocat, și totodată să fixeze un termen pentru retragerea vasului.

— Așa zic și eu, exclamă ministrul culturii. Hai să le dăm hoților ăstora două ore până să plece!

— E puțin cam precipitat, doamnă ministru, spuse ministrul justiției. Sunt necesare două ore doar ca să întocmim documentele necesare. Pot să sugerez douăzeci și patru?

— S-a făcut.

— Aprob moțiunea.

Primul-ministru își frecă mâinile mulțumit.

— Toți sunt de acord?

În timp ce ridicau mâinile, câțiva dintre ei priviră la Junior, ca niciodată, cu respect. Junior, uitând de acuta lui problemă fizică, se încălzi de această neașteptată glorie, ca un pisoi care aduce acasă prima lui vrabie. Dar se descoperi gândindu-se că ar fi vrut ca întâlnirea să ia sfârșit mai repede. Puzanov îl aștepta la cabana de pe plajă. Măcar o dată, rusul trebuia să-și înghită mândria și să-l laude pentru o treabă bine făcută.

MOSCOVA

Ora GMT - 10, 51 Ora locală - 01, 51 **p.m.**

Cerul de deasupra aeroportului Vnukovo, în mod obișnuit împânzit de avioane, era ocupat acum de un singur Boeing 707, alb și albastru, cu steagul SUA pictat pe coadă. Turboreactorul se pregătea de aterizare. Adunați pe pistă, să-i întâmpine pe pasagerii de la bordul lui Air Force One³⁴, se aflau oficialii Uniunii Sovietice, o gardă de onoare, a fanfară militară și un batalion de ziaști internaționali. Ca să intensifice imaginile și istoriile cu care corpul de presă va împânzi curând toată lumea, mulțimea, care aștepta să ureze bun venit, fusese

34 Air Force One - în Statele Unite, avionul prezidențial.

îngroșată cu șiruri de școlari fotogenici și moscoviți obișnuiți, aduși cu autobuzele din capitală, ca și cu cadre ale oficialilor guvernamentali de mări mică importanță.

În rândurile acestui ultim grup se afla un înalt general-locotenent de la Aquarium. Pavel Chesnokov își privi ceasul. Exact la timp, observă el. Președintele american urma să pună piciorul pe solul Uniunii Sovietice la ora două **p.m.**, iar avionului său îi trebuiau nouă minute să aterizeze și să se apropie de pistă, pentru ca echipa de la sol să poziționeze scara. Ce bine ar fi fost dacă toate evenimentele din viață ar fi putut fi la fel de bine prevăzute. Își ridică privirea spre avion.

Zgomotul roților care întâlneau pista îi făcu pe cei ce aveau un rol în cadrul iminentei ceremonii să se agite.

Pe Chesnokov îl deranja piciorul vătămat, de atâta stat în picioare, dar altminteri se simțea bine. De fapt, de când auzise, acum șase ore, că torpila ajunsese cu bine la bordul submarinului israelit, gusta o pace curioasă. În viziunea lui, ambiguitatea morală a muncii informative tindea să se îndeplinească cu fatalismul; pentru care erau rușii renumiți că le rugina prematur sufletul. Dar acum, rolul generalului GRU în misiune era încheiat, exceptând conducerea unor operații în Grecia, și el se simțea eliberat, din două motive. În primul rând, transferul armei pe care el și Boris Alekseevici Patolichev îl organizaseră nu va mai putea fi mult timp ținut secret. În al doilea, de aici decurgea faptul că li se vor încheia carierele. Era oarecum consolată de faptul că indiferent de care va fi pedeapsa de la Marele Comandament, el și vechiul lui aliat din Marină, făcuseră ceea ce trebuia.

Boeingul 707 se apropie de pista de decolare. Acolo, șeful gărzii de onoare își privi pentru ultima oară oamenii, în timp ce fanfara militară, nesigură pe acordurile străine de la „Bun venit Șefului” și „Drapelul cu stele”, își revedea foile cu note. Pe o latură, niște limuzine se pregătiră de

pornire; trebuiau să ducă demnitarii de la aeroport, spre vest, în Moscova, unde tânărul președinte sovietic își aștepta omologul american mai vârstnic.

Air Force One se opri la cincizeci de metri de Chesnokov. Ușor, șuierul motoarelor încetă. Echipa de la sol se grăbi să poziționeze scara. Un alt detaliu al operației era desfășurarea unui covor roșu. Luând cu ei pe tânăra fată aleasă să ducă un buchet de flori proaspăt tăiate, troica de bun venit – prim-ministrul sovietic, de figurație, influentul ministru de externe și vechiul ambasador al Washingtonului la Kremlin – se îndreptă spre avion.

Amintindu-și lista de americani de la bordul avionului, Chesnokov realizează dintr-odată că puteau fi ușor ținta unor teroriști. Privi spre acoperișul pistei. Trăgătorii de elită, cu ochii ațintiți spre margini, erau singura securitate vizibilă, dar el știa că întreg perimetrul aeroportului era împânzit de forțe ale căror arsenale includeau ultimul model SAM, iar cerul era patrat de turboreactoare de luptă și elicoptere de atac. Pe undeva, totuși, fără sens. Un singur fanatic ascuns pe oriunde pe o rază de trei kilometri și făcând să explodeze un zid de mortar de la patruzeci de metri, ar fi putut decapita ambele supraputeri. Riscul nu era doar teoretic; înainte de incidentul Mathias Rust, ar fi visat Forța Aeriană Sovietică că un adolescent dement din Germania de Vest ar fi putut pilota un Cessna cu un singur motor pe deasupra întregului și teribilului lor sistem de apărare aerian și ateriza chiar în Piața Roșie?

Un zâmbet enigmatic încreți fața lui Chesnokov, în timp ce gândurile îi zburdau, vioi. Cât ar fi dorit ca praful de dormit al Marinkăi să fie real, și nu un șiretlic al unei delicioase tentații diavolești din folclorul rus. Chesnokov nu era un țăran superstițios, dar cercetase și studiasse acele „străinie”, basmele în care trecuseră miturile. Cu pulberea magică a Marinkăi i-ar fi putut aduce pe toți cei

ce luau decizii din apropierea lui în transă pentru următoarele cincizeci și opt de ore, până când submarinul israelit va ajunge la destinație. Ar fi meritat să facă un pact cu diavolul – presupunând, bineînțeles, că torpila experimentală ar fi funcționat atât de bine cum promisese Boris Alekseevici, și că tehnicianul sovietic o va declanșa exact așa cum fusese instruit.

În cele din urmă ușa avionului se deschise. După câteva secunde, președintele SUA apăru ezitant în ușa avionului; Mulțimea izbucni în aplauze.

Președintele, părând surprinzător de sprinten pentru un om de vârsta lui, clipi de câteva ori la lumina puternică a soarelui. Își ridică brațul drept, făcând cu mâna, drept răspuns la salut, apoi privi în spate, la soția lui.

Chesnokov era destul de înalt ca să aibă o vedere directă asupra avionului. Dar, în timp ce continua să aplaude, se pomeni lungindu-și gâtul înainte, ca să-și satisfacă mai bine subita și irațională curiozitate față de soția președintelui american. Putea ea să fie la fel de dictatorială, de încăpățânată, și frivol de preocupată de toalete, ca și moderna Marinka a Rusiei, mult hulita soție a tânărului lider sovietic?

MEDITERANA DE EST

Ora GMT – 14, 29 Ora locală – 05, 29 **p.m.**

Cele două uși ale sufrageriei lui *Fanning* II erau încă închise. Pe ambele erau lipite niște etichete scrise de mină:
NEVOIE URGENTA!

VOLUNTARI CARE SA DUCA TĂVILE CU MÂNCARE
LA CABINETELE CELOR REȚINUȚI. MULȚUMIM
PENTRU AJUTOR.

(Semnat) WENDELL TRENT

— Arăt eu ca o camionetă de pizza? mormăi Billy MacConkey de la capătul din față al liniei de autoservire.

— Nu, dar miroși ca una din alea, spuse Leonard Heppel.

— Salvează o viață, Big Len. Mai bine dă-mi ceva de băut; Nu trebuie să fie rece.

— Amin, replică Heppel. Mă întreb dacă faraonii aveau un sistem de încurajare asemănător... terminați întâi piramidele, apoi o să vă dăm apă...

— Fantele ăsta de Trent o face pe bătrâna Haddix să arate ca o călugăriță.

— Încă o dată amin. Ascultă, te duci tu să-i duci o tavă lui Rollie, sau vrei să mă duc eu?

— Mă duc eu, răspunse McConkey. Pot să mi-o iau și pe a mea jos și să mănânc cu el. Bietul de el, are poate nevoie de o încurajare. Până una, alta, dacă cei reținuți se întâlnesc cu noi, Haddix spumegă.

Chiar atunci, un ospătar de la popotă deschise ușa. McConkey porni, își aruncă niște farfurii de hârtie și niște tacâmuri de plastic pe cele două tăvi și le împinse de-a lungul tejghelei. Micul - dejun constase din ouă, cereale reci, sandvișuri și cartofi prăjiți; din ce o să fie alcătuită cina? McConkey studie conținutul cratițelor și tigăilor aburinde. Mâncarea părea normală; friptură de porc înăbușită sau pește prăjit, frigărui franțuzești și cartofi prăjiți, garnituri sau sosuri. Pe o masă din apropiere erau aranjate sortimentele obișnuite de răcături; brânză, vase mari de salată verde și fructe proaspete, și un desert care părea să fie o prăjitură crocantă cu căpșuni.

Zărindu-l pe bucătarul de la Cabo Verdean, McConkey spuse:

— Hei, Edson. Chestia asta se poate mânca?

— Da, Cowboy.

McConkey folosi o furculiță să guste peștele.

— Nu știu. Peștele ăsta arată dubios de alb, de parcă, ar fi stat în C.lorox, sau așa ceva.

— Nu, Cowboy. Cloroxul face ca peștele să apară gri.

— Într-adevăr?

Bucătarul dădu din umeri. McConkey arătă spre celelalte feluri.

— Îmi spui că apa e O.K? Știu că nu poți pregăti chestia aia fără apă.

— Apa e alterată, desigur, aproape toată. Dar nu folosesc apă proaspătă ca să gătesc, folosesc apă de mare. E mai simplu... Nu trebuie să folosesc atâta sare. Deodată, bucătarul chicoti. Cowboy, ia friptură de porc. Acolo are pus salpetru de potasiu.

— Inimos băiat, spuse McConkey, începând să-și încarce tăvile. Apoi își aminti de desert. Hei! Dar prăjitura asta crocantă? Tot cu apă de mare?

— Nu, Cowboy. N-am servit încă cocteilurile de fructe. Așa că am desfăcut acum toate cutiile știam scurs siropul să-l folosim pentru desert. Prăjitura e foarte gustoasă azi.

— Asta-i o surpriză, murmură McConkey.

— Hei, Cowboy, lasă flecăreala și dă-i înainte, strigă cineva din spatele liniei.

— Ține-ți caii în frâu, replică McConkey. Edson, ultima întrebare. Văd că oala cu cafea pare plină și pare și caldă. Vrei să-mi spui ce-i înăuntru?

— Da, Cowboy. E umplută cu Pepsi-Cola, din aia fără cofeină.

— Bine, să fiu al naibii, spuse McConkey. zâmbind larg. Ai făcut în sfârșit ceva bun.

WASHINGTON, D.C.

Ora GMT - 15, 18

Ora locală - 11, 18 a.m.

Ambasadorul Israelului, evident neliniștit de posibila reacție la misiunea lui, îl studia cu dezgust pe omul în biroul căruia stătea. Pe de o parte era necăjit că trebuia să aibă de-a face cu un oficial atât de tânăr ca adjunctul subsecretar de stat. Mai la obiect, de unde naiba tot găsea

serviciul de externe american astfel de nulități? Există vreă fermă secretă unde se creștea o rasă bogată în maniere și volubilitate și complet lipsită de obiceiul de a trudi, și de bun simț? Există o tabără secretă unde să învețesnobismul ochelarilor cu rame aurite și a costumelor negre din trei piese? Sau acești iezi nerozi cu caș. la gură erau cloțiți din țesuturile rămase de la John Foster Dulles?

Ambasadorul spuse:

— Nu pot scoate destul în evidență modul în care această problemă afectează prietenia specială dintre națiunile noastre. Cu riscul de a mă repeta, trebuie să vă reamintesc că submarinul *Dakar* e proprietatea suverană a Israelului. Cei care au murit la bordul lui sunt eroi militari. Guvernul meu e sigur că acest vas de cercetare american acționează inocent, inconștient de semnificația a ceea ce este pe cale să profaneze. Așa că nu trebuie să i se permită să continue. Dacă nu vom obține satisfacție pe canale diplomatice, sunt autorizat să afirm că Israelul va folosi orice măsuri va crede de cuviință pentru a proteja sanctitatea eroilor săi. Desigur, domnule, că apreciați sensibilitatea guvernului meu în legătură cu această problemă?

— Da, domnule ambasador, o apreciez, replică J. Marshall Mear III, deși, de fapt, nu era așa.

Mear era teribil de tentat să-i amintească de *USS Liberty*, vasul patrulă neînarmat și necombatant al Marinei SUA, care se afla în ape internaționale când fusese bombardat fără milă, timp de șase ore încontinuu, de Israel, în timpul Războiului de Șase Zile din 1967; în zorii atacului Tel Aviv-ul nu manifestase remușcări pentru uciderea a treizeci și opt de marinari americani. Dar Mear era prea bine școlit ca să ridice o problemă atât de nediplomatică. Nici nu era locul să o facă; abia se întorsese din ceea ce până acum nouăzeci de minute fusese pentru el un weekend tipic.

Ambasadorul se ridică. Mear se ridică și el și-l escortă până la ușă. Ambasadorul se hotărî să încerce, pentru ultima oară, să-l impresioneze pe tânărul subsecretar cu gravitatea situației. Se întoarse încet și îi vorbi distinct, ca unui copil întârziat:

— Domnule, mă aștept să-i transmiteți prompt secretarului însuși, îngrijorarea guvernului meu.

— Domnule ambasador, aveți asigurarea mea că voi investiga imediat problemele pe care le-am discutat, și mă voi consulta cu secretarul dacă va fi necesar.

Ambasadorul își reprimă o privire încruntată, îi strânse mâna și plecă.

Mear se întoarse la biroul lui și deschise un dosar care sosise la biroul lui cu câteva minute înaintea ambasadorului. îl ceruse ca răspuns la un protest venit ceva mai devreme, de data asta din partea guvernului grec. Era incredibil, dar cele două țări separate, luptau cot la cot împotriva activităților aceluiași vas american, un vas de cercetare, numit *Fanning II*. După cei de la Atena, savanții de la bord explorau în căutare de petrol fără permis. După cei din Tel Aviv, erau pe cale să pângărească un mormânt de eroi israeliți. Cine naiba organizase expediția asta? Un gând negru licări în mintea lui Mear; putea această operație să poarte amprente de unor agenții de informații ca NIS sau CIA? Respiră adânc, întoarse pagina, apoi începu să respire mai ușor.

După formularul de la Departamentul Statului, *Fanning ZI* se afla sub girul Institutului de Oceanografie Gillette, din Mystic, Connecticut.

Mear își revăzu opțiunile. În mod normal, ar fi înaintat cele două proteste mai sus, pe scara ierarhică. În acest weekend, cei mai mulți dintre oficiali erau cu echipa prezidențială, la Moscova. Ar fi putut totuși găsi ușor un superior. Dar să deranjezi pe cineva care încerca să se concentreze asupra acestei întâlniri de vârf, ca să-i ceri

îndrumări într-o problemă de mică prioritate ca aceasta, ar fi fost un pas greșit pentru viitoarea lui carieră. Cealaltă posibilitate a lui era să se folosească de autoritatea pe care o avea ca să negocieze retragerea vasului de cercetare.

După cincisprezece minute și trei apeluri telefonice, Mear se auto-felicita pentru că avusese această inițiativă. Când dăduse în final peste directorul GIO, omul păruse uluit că una din expedițiile științifice ale institutului lui putea provoca o astfel de controversă. Consimțise să contacteze vasul, să-i ceară să părăsească zona, și să-i dea un telefon de confirmare peste o oră. Tânărul subsecretar de stat privi la ceas și înjură. Era prea târziu ca s-o mai sune pe nevastă-sa, care plecase acum de la Bethesda. Crezând că programul lui nu va fi prea încărcat, plănuiseră să meargă să facă jogging pe Mall, în timpul pauzei lui de o oră de prânz. Acum, dacă directorul GIO nu acționa repede, Sheila trebuia să se mulțumească cu un iaurt și salată la un restaurant cu autoservire din Foggy Bottom.

Telefonul sună. Trebuie să fie tipul de la GIO, se gândi Mear.

În timp ce aștepta să i se răspundă la apelul telefonic Cliff Zeman privi pereții cămăruței fără ferestre, situată pe culoarul arhivelor CIA, în care se închisese de la ora nouă dimineața. Pe birou se afla dosarul CIA despre Leon Rose. Patriot, sau oportunist; geniu militar sau nebun? După două ore de lectură, Zeman nu știa răspunsul. Apoi, telefonul sună și Zeman intră brusc în alertă.

— Bună dimineața, domnule Mear. Aici Clifford Zeman, de la DOE... Așa e, Departamentul pentru Energie! Da, bine, sunt director asistent de informații, și sun în legătură cu vasul din Mediterană. Sunteți așa de amabil să-mi confirmați?... Cum adică? Da, vă pot asigura, în ceea ce privește DOE.

În timp ce asculta, lui Zeman începu să i se ridice tensiunea. De parcă forțele ostile care încercau să-l sfarme

pe *Bright Shark* n-ar fi fost suficiente, operația era amenințată acum de atacul unui alt braț, al guvernului SUA. Zeman își alungă mulțimea de întrebări fără răspuns și începu să croiască un plan ca să neutralizeze Statul, înainte ca acesta să-i aducă birocrăția pe cap. În sfârșit, drept concluzie la informațiile lui Mear, Zeman spuse:

— Îngrijorarea departamentului dumneavoastră e fundată, domnule Mear și o împărtășesc. Din nefericire, nu sunt de acord cu faptul că vasul trebuie să plece. Funcționează acum sub auspiciile lui DOE. Acest fapt face protestul grecilor contestabil... *Fannig 11* nu mai este angajat în cercetări geologice și are astfel tot dreptul și rămână în ape internaționale. Apoi, protestul israelit e o adevărată surpriză. Din câte știu, echipa n-a localizat niciun vas scufundat, cu atât mai mult să-l profaneze.

Următoarea întrebare a lui Mear ridică o problemă. Putea Zeman săi de un răspuns care să fie tehnic valabil, dar totuși întortocheat? Cât de mult îl voia pe *Dakar*? Foarte mult!

— Nu, domnule, nu am libertatea să divulg misiunea reală a vasului. E o operație între mai multe agenții, cu un scop secret... Celelalte agenții? Da, pot să vă spun. CIA și NavOceano... Biroul Oceanografie Naval.

Zeman ascultă câteva clipe, apoi simți că amețește, Mear începuse să intre în amănunte.

— Documentația? Bineînțeles că o avem, domnule Mear... Da, aș fi bucuros să vă trimit o copie, dar o să ia puțin timp. Vă sun din Virginia, unde am o casă la țară... Uuufff-uf, Weyers Cave... Oh, știți orașul? Da, e fermecător. Cum spuneam, o să încerc să dau de urma adjunctului meu. Dacă nu voi reuși, va trebui să dau o raită cu mașina și să mă uit singur prin dosare... La cinci? Bineînțeles, sper să fie așa, domnule Mear.

Terry Searfoss păși nervos pe cel de al cincisprezecelea teren de la Quaker Ridge Country Club

din Scarsdale, New York. O lovitură îndemnațică îi poziționase excelent bila pe teren, dar delușorul din fața lui era prea înclinat. S-ar fi cerut o ocolire profesionistă, dar Searfoss era un prost jucător de golf, deși, în această partidă făcuse o cursă bună. Ar fi putut s-o ia ușor pe la stânga și să lovească ferm, într-o încercare de a trece peste obstacol; dar dacă bila nu cădea exact în gaură, ar fi depășit-o cu cel puțin șase picioare. Sau ar fi putut s-o ia pe la stânga, să lovească ușor, și să spere că panta va face ca bila să se rostogolească exact în gaură; dar cât s-o ia la stânga și cât de ușor să lovească?

Patronul hotelului, ca oaspete la această competiție, supraveghea ca bila să nu iasă de pe teren. Se îndreptă spre gaura în formă de cupă, ținându-și crosa deasupra unui loc cam la patru picioare spre stânga găurii.

— Peste culmea asta mare? întrebă Searfoss.

Hotelierul aprobă.

— Mă gândeam să încerc s-o ocolesc.

— Nu cred că e bine.

Searfoss făcu două mișcări cu crosa în aer, se îndreptă spre bilă și calculă încotro s-o îndrepte. Sunt slab de mână, se gândi el, prea salb. Se dădu înapoi, avansă, apoi se auzi „clicul” specific al crosei lovind bila care începu să se rostogolească.

Oh, la naiba, se gândi el, instantaneu, am lovit-o prea dinspre stânga și prea slab. Dar când cursa bilei încetă și intră în joc gravitația, bila refuză să se oprească, continuându-și drumul spre dreapta, cu fiecare rostogolire.

— Acolo, acolo...

Bila alunecă până la buza găurii, ezită o secundă, apoi ocoli orificiul și se rostogoli înăuntru. Searfoss își ridică exaltat brațele în sus.

— Mai bine ai înșfăca-o înainte de a se hotărî să iasă iar din gaură, glumi partenerul lui. Frumoasă lovitură!

Searfoss recupără bila, apoi așteptă ca și ceilalți să-și

termine jocul. Nu numai că dăduse lovitura cea mare pentru echipa lui, dar și din punct de vedere personal dăduse tot ce putea mai bun. Una din mândriile funcției și poziției lui – ca vicepreședinte al transporturilor și logisticii la ONYXX – era șansa de a-și cimenta relațiile cu clienții și vânzătorii, jucând cele mai bune partide din lume. Din acestea, cele de la Quaker Ridge erau cele mai dure. Deși îi venise rândul de nouă ori, nu se apropiase niciodată de optzeci. Sfidând superstiția, Searfoss își scoase lista cu scorul și citi numerele. El și partenerul lui își începuseră cursa cu șaptesprezece din cauză că această competiție era ca un tir în care fiecare trăgea simultana din fiecare unghi. Cu o singură țintă, Searfoss făcuse șaptezeci și trei de lovituri. Cea de-a șaisprezecea fusese un succes, dar rămăsese totuși sub optzeci.

— Urmează lovitura de maestru?

Era partenerul lui.

— Poate, dacă aș mai avea șanse ca asta.

Cum echipa se îndreaptă spre următorul reper, îl zăriră pe unul dintre asistenții de la club grăbindu-se spre ei într-o mașină de golf.

— Țsta-i grupul Parter? Ce bine, m-am tot uitat după voi. Cine este domnule Searfoss?

— Eu sunt Terry Searfoss.

— Vă caută la telefon la sediul clubului. Un domn Harris Knox. Spune că e urgent.

Harris Knox era consilierul șef de la ONYXX. Primul gând care fulgeră prin mintea lui Searfoss, fu că i se va încredința o sarcină neplăcută; într-o epocă în care oricine avea bani, avea și credite, chiar un gigant precum *Fortune 500*, adică compania lui, era vulnerabilă. Dar pe dată realizează că asta nu motiva un astfel de apel din partea conducerii. De fapt, un singur eveniment ar fi făcut necesară prezența lui imediată; undeva în lume, un super-petrolier ONYXX vărsa petrol. Amuțit subit de asemenea

perspectivă sumbră, Searfoss se urcă în mașină.

Când băiatul de serviciu sfârși de adunat crosele, asistentul de la club ridică bariera și o porniră de-a lungul potecii.

— Cum le-ați nimerit astăzi, domnule?

— Ce? Oh, O.K., cred, răspunse Searfoss.

Încerca cu disperare să-și amintească detaliile și specificul raportului situației de vineri, pe care-l frunzărise pe scurt, înainte de a pleca de la birou, seara. Două petroliere în Golful Persic, sub protecția Marinei SUA; trei în tranzit în Atlantic; unul care lua petrol brut în Anchorage, Alaska...

Cincisprezece minute mai târziu, Searfoss stătea pe veranda clubului, potolindu-și furia cu ceai rece. Departamentul juridic nu sunase ca să-l alerteze în legătură cu o catastrofă maritimă, ci ca să-i ceară aprobarea asupra transferului unui contract de tutelare de la un institut oceanografie la o agenție guvernamentală. La naiba cu birocrăția de la Washington! Pentru ei totul era de cea mai mare prioritate, chiar și niște hârtii neînsemnate care puteau foarte bine să aștepte până marți.

Jucătorii de golf ajunseseră la capătul cursei.

Searfoss își mai consultă odată foaia cu scorul. Va mai avea el vreodată ocazia să ajungă la optzeci la Quaker Ridge? Își lăsă paharul jos și trecu peste terenul de antrenament îndreptându-se spre magazie. Sigur că o să-i dea o mașină și o să-l lase să-și completeze cursa, jucând de la șaisprezece. La nevoie o să le arate foaia cu scorul lui. Îl vor înțelege.

J. Marshall Mear III privi foile de fax cu o furie crescândă. Tipul de la DOE îl luase drept un tont. Când vorbiseră prima oară, dimineața, Zeman îi spusese că vasul de cercetare opera deja sub jurisdicția DOE. Mear, așteptând răbdător după documentație de-a lungul întregii

după-amiezi, fusese forțat să facă față și ambasadorului Greciei și celui al Israelului, care sunaseră fiecare de două ori.

Acum era furios că fusese mințit. Hârtiile de pe biroul lui arătau clar că tutela lui *Fanning* II fusese transferată de la GIO la DOE cu o oră înainte.

Își privi ceasul. În mai puțin de o oră, el și nevasta lui trebuiau să fie la un picnic. Dar va trebui s-o întâlnească acolo, pentru că mai avea de transmis o notificare celor doi diplomați. Ceea ce era mai neplăcut, era că indiferent cu câtă îndemânare își va alcătui mesajele, acestea vor displace și Atenei și Israelului – iar totul se va transforma în neplăcerea șefului lui.

Se îndreptă spre telefon s-o sune pe Sheila. În acel moment jură să se răzbune pe Zeman, care probabil că se felicita pentru micile lui jocuri sinuoase. În timp ce Mear termina să se documenteze asupra comportamentului imoral al lui Zeman, înaintând proteste la agențiile în cauză, ultimul primea o lecție, despre lupta internă a birocrăției.

MEDITERANA DE VEST

Ora GMT – 18, 02.

Ora locală – 07, 02 **p.m.**

Politrucul Nikolai Krestnikov, care nu mai navigase niciodată pe un submarin diesel, firește, blestema cabinele înghesuite de pe *Sabra* ca și amestecul internațional al conspirației sioniste. Bombănind de unul singur, își croi cale pe pasaj, până ce ajunsese în cabina ce servea drept popotă.

Specialistul în torpile Yuri Tikhonov mai stătea încă la o masă, făcându-și de lucru cu o cană de ceai, în timp ce tăifăsuia cu bucătarul israelit. Acesta, observă Krestnikov, știa câteva cuvinte rusești; bunica lui se născuse la Kiev. Krestnikov tuși amenințător.

— Ah, tovarășe, spuse Tikhonov. Vino la noi.

Politrucul era cât pe ce să scape o înjurătură, pe care bucătarul n-ar fi fost capabil s-o înțeleagă, când apără Dov Halevy.

— Iată-te deci Krestnikov. Uite-l și pe Yuri. Căpitanul israelit se întoarse spre Tikhonov și-l întrebă: Ai dormit bine?

Când Krestnikov traduse, Tikhonov zâmbi prosteste și spuse:

— Da.

— Bun: Ce-ați zice să mergem sus, în camera torpilei? Vreau ca Yuri să arunce o privire acolo. Astfel, dacă există vreo problemă, vom avea destul timp s-o rezolvăm.

Tikhonov așteptă ca politrucul să-i traducă. În loc de asta, Krestnikov îi făcu politicos, un gest specialistului în torpile să-l urmeze. Halevy deschidea drumul.

— Soarele apune în nouăzeci de minute, spuse el, peste umăr. Curând după aceea vom ieși la suprafață să ne reîncărcăm bateriile și să aerisim vasul.

— Care e poziția de acum, vă rog? întrebă Krestnikov.

— Chiar la sud de Alborân. O insulă spaniolă la jumătatea dintre...

— Da, știu, întrerupse Krestnikov.

Halevy își ridică tăcut ochii în tavan, croindu-și drum prin ascunzătoarea etanșă, spre camera torpilei. Elicea torpilei, de la *Komsomolets*, era vizibilă prin ușa deschisă a tubului numărul doi al *Sabrei*. Cele două capsule flotabile, conținând cutiile de comandă a aprinderii, ambele închise etanș, se aflau deasupra lăzilor nemarcate care conțineau sistemul de ghidare inerțială israelit, dezasamblat, Jericho-2B. La semnul lui Halevy, Tikhonov trecu pe lângă ei, să cerceteze torpila, și spuse:

— Bine făcută. Compatibilă.

Krestnikov, care în timp ce studiasse lăzile ar fi dorit să aibă vizualizare cu raze X, își ridică privirea și traduse.

— Da, consimți Halevy. Nu-i nevoie de niciun racord... ambele sunt cinci-trei-trei.

Tikhonov inspectă capul voluminos al dispozitivului de penetrare din centrul ușii tubului de lansare, prim care urma să treacă un cablu de la cutia de comandă a aprinderii și zâmbi.

— E-n regulă? întrebă Halevy.

De data asta Tikhonov nu mai avu nevoie de traducere: ridică degetul mare în sus, spre căpitan, apoi îngenunche și deschise cea mai apropiată capsulă. Scoase un fir și-l introduse în dispozitivul de penetrare al capului. Se potrivea perfect.

— Din câte știu, această torpilă e clasificată ca experimentală! spuse Halevy.

— Fără comentarii, replică Krestnikov.

— S-a aprins bine?

— Normal.

— A mai aprins-o Yuri vreodată?

Când Krestnikov traduse, Tikhonov dădu din cap că nu.

— Atunci cum o să știe dacă funcționează?

Când Krestnikov traduse, Tikhonov se luptă să scoată cutia de comandă a aprinderii din capsula ilotantă și apăsă câteva butoane. Luminile începură să licărească când mecanismul iniție un auto-test.

— etui, nu, spuse Halevy. Am vrut să spun, cum o să știe el dacă toate conexiunile sunt corecte? *Cum* o să știți «că torpila n-o să detoneze în timp ce se mai află încă în tebut de lansare?

Când Krestnikov traduse, (Fikhenev răspunse dând din, «meri.

HAIFA

Ora GMT - 20, 13.

Ora locală - 11, 13 p.m.

Operației lui Leon Rose i se acordase un generos pe:

de comandă, o serie de birouri la Stația Navală Haifa. În camera lui Rose, ținută pe perete, se afla o hartă mare a Mediteranei, acoperită cu o folie de acetat. Silueta unui vas fusese desenată spre vestul insulei Creta: *Fanning II*. Mai erau și două linii trasate cu o cariocă de culoare carmin, care duceau spre vasul de cercetare american. Prima reprezenta traseul *Sabrei*, de la Gibraltar, spre est de Cartagina, pe Costa Brava spaniolă. A doua reprezenta o forță maritimă israelită, care se forma dinspre vest de Haifa. Rose își privi ceasul". Forța alcătuită, dintr-o corvetă* clasa s-ar și trei vase de patrulă ce coastă clasa Dabur - va intra în funcțiune luni, în zori., se va reîncărca cu combustibil pe traseu în acea seară, și va ajunge la țintă marți în amurg.

Ephraim Levenger intră bombănind în cameră.

— Ce este, Levenger?

— Negustorii din Creta... hoți, fiecare din ei.

Rose își reprimă un zâmbet.

— Oare nu-s agenții noștri care fac pe producătorii de filme? Nu sunt oare producătorii de filme vestiți în toată lumea pentru nesupunerea față de restrângerile bugetare?

— Pot justifica nava *Gulfstream* care i-a adus în Creta, replică Levenger. Pot justifica hotelul prea costisitor, chiar pentru o operație ca aceasta. Producătorii de filme stau în hoteluri de lux. Dar două mii cinci sute

— Corvetă - navă militară folosită în special pentru protect a antisubmarină a convoaielor.

de dolari americani pe zi ca să închiriezi un elicopter? Și deși folosim piloții noștri, mai trebuie să-i mai plătim și pilotului lor două sute de dolari pe oră de zbor. Leon, nicio firmă israelită n-ar face așa ceva.

— Bani bine cheltuiți, chiar dacă treaba nu se termină cu nimic altceva decât cu bucuria de a privi peisajele, spuse Rose. Ia în considerație cât va costa, dacă operația noastră dă greș. Spune-mi, prietene, este

elicopterul destul de mare pentru cazul în care va trebui să-l evacuăm pe agentul nostru de la bordul vasului american?

Levenger dădu din cap că da.

— Au un Super Frelon disponibil. Are destule locuri și pilotul nostru e familiarizat cu el.

— Bun. Te-ai hotărât cât de mare să fie echipa?

— Da, Leon. Vom trimite șapte. Doi de la Forța Aeriană să piloteze *Gulfstreamul*, patru agenți Mossad care să facă pe producătorii de filme, și un pilot de elicopter de la Forța Aeriană. O să plece din Lod în zori, și vor ajunge la Iraklion pe la jumătatea dimineții. *Gulfstreamul* va rămâne acolo, în timp ce ceilalți vor zbura cu elicopterul spre vestul insulei. Vor petrece restul zilei de luni, adică de mâine, ca și toată ziua de marți, zburând de-a lungul coastei, pretinzând că studiază pozițiile de filmare.

Levenger îl ocoli pe Rose, îndreptându-se spre stânga hărții, studie linia care arăta progresul *Sobrei* pe traseu și spuse:

— Care este ETA *Sobrei*?

— Patruzeci și șase de ore. Ați reușit să obțineți echipamentul videocasetă corespunzător și cealaltă unitate, pentru discurile laser?

— N-a fost ușor, mormăi Levenger. În special cu aparatele de format Beta. Se pare că sunt în mod special folosite în scopuri comerciale. Iartă-mă, Leon, dar trebuie să-ți spun că ești excesiv.

— Poate. Dar să presupunem că americanii descoperă secretul lui *Dakar*. Cum vor putea dovedi asta lumii? După agentul nostru de pe vas, proba nu poate fi decât o videocasetă și un disc laser. Propui să rămânem pur și simplu la bord și să folosim echipamentele lor?

— De ce n-a?

— Ia mult timp. Dacă tăcerea subită a vasului

american nu va alerta Washingtonul, detonarea torpilei luată de la Mama o va face în mod sigur. Sunetul călătorește prin apă de cinci ori mai repede decât prin aer. Asta înseamnă că explozia va fi auzită de stația americană de ascultare din Creta în patruzeci de secunde, și de cea din Malta în nouă minute.

— Poate că o vor ignora, spuse Levenger.

Rose zâmbi.

— Ephraim, prietene, ai ignora tu ceva care ți-ar asurzi urechile? Mi-e teamă că torpila asta va insufla panică în toată Mediterana... și va atrage atenția cui nu trebuie. Ben a calculat că primul avion poate ajunge în zonă în douăzeci de minute, în funcție de vreme.

Levenger dădu din umeri, apoi își reîndreptă atenția spre hartă.

— Lui *Sabra* îi mai trebuie încă patruzeci și șase de ore? N-o să ajungă la timp. Va trebui să folosim forța.

Analistul Mossad fusese descurajat de la amiază, de când agentul lui îi transmisese raportul. Alterarea apei potabile nu produsese rezultatele dorite. Nu numai că americanii rămăseseră pe loc, în ciuda unei acute crize de apă potabilă, dar agentul lui făcea parte dintr-un grup mai mare reținut în cabine. Tehnicienii americani începuseră pregătirea intensivă a lui ROV - incluzând instalarea unui sofisticat detector de radiații - ceea ce însemna că plănuiau să reia cercetarea în ziua următoare. La disperarea lui Levenger se mai adauga faptul că la Washington, protestele oficiale ale Israelului și Greciei se izbiseră da niște urechi surde, la Departamentul de Stat al SUA.

— Curaj, Ephraim, spuse Rose. Mai așteptăm vești de la prietenii noștri din America. Birocrația de acolo e nerăbdătoare să asculte de legislatorii influenți. Dacă cei pe care AI PAG încearcă să-i influențeze consimt să ne

ajute., blestematul de vas va fi alungat până marți dimineața.

— De ce n-a mâine?

— AI PAG - Comitetul de Afaceri Politice Americano-Israelit.

— E sărbătoare acolo. Ceva numit Ziua Victorie! - ca să-și onoreze morții în război. Birourile sunt închise.

Levenger înjură și se lăsă să cadă pe un fotoliu. Rose mai era încă lângă hartă, când Ben Goren se întoarse din camera de comunicații, unde primise semnale de la *Rahav*, submarinul israelit care urmărea vasul american.

— Totul e pus la punct anunță Goren. Căpitanul ne-a sugerat că am mai putea câștiga o jumătate de zi, poate mai mult. Tactica e într-adevăr ingenioasă. El are ordine să aștepte cât de târziu posibil, până ce vasul american îl descoperă efectiv pe *Dakar*.

— Când s-ar putea întâmpla asta? întrebă Rose. Ephraim, ne poate da agentul tău o estimare?

— O să-l întreb.

Levenger se sculă și se îndreptă spre camera de comunicații. Rose luă o cariocă-și scrise lângă poziția lui *Fanning 11: ETA Sabrei - Marți 23,00*.

— Ben cât de departe va trebui să deplasăm vasul de cercetare de la locul de dinamitare și cât va dura asta?

— Experții spun că la cincisprezece, douăzeci de kilometri, ceea ce înseamnă o oră de navigat, replică Goren. Să le cruțăm vehiculele subacvatice?

— De ce?

— Dacă funcționează, vor fi la trei mii de metri, sau mai mult. Durează două ore ca să le scoată de la astfel de adâncime.

Rose își frecă maxilarele.

— Să spunem că deocamdată n-o să le vătămăm vehiculele. Mai puține repercusiuni în felul ăsta. Două ore ca să le scoată, o oră ca să navigheze de la locul de

dinamitare. Deasupra notei lui anterioare, Rose scrisese: „20,00/Marți - îmbarcarea grupului”, apoi ceva mai sus! deasupra notei „12,00/Luni - Operațiunea americanii”.

J

— Să sperăm că americanii sunt optimiști, ca de obicei, spuse Rose, sec. Dacă nu, și dacă prietenii noștri legislatori nu sunt capabili să ne ajute, vor avea la dispoziție cam treizeci și două de ore înainte ca să-mi pot face mișcarea. Spui că *Raliav* îi poate întârzia o jumătate de zi? Dar întrebarea rămâne, de cât timp au nevoie ca să arunce o privire în interiorul lui *Dakar*?

— Leon, e dincolo de competența mea.

Leon privi câteva clipe harta, înainte de a se întoarce la biroul lui și de a se lăsa să cadă pe un scaun. Luă în mod reflex un sandviș. Mușcă o dată, se încruntă și-l puse deoparte.

— Știi, Ben, birourile astea sunt foarte potrivite, dar mie îmi lipsește camera de siguranță de la Ierusalim.

— Oh?

— Da. Tot mergând la și de la întâlnirile noastre, cred că începusem să slăbesc.

V

ZIUA A PATRA

30 MAI 1988

ATENA

Ora GMT - 06, 47.

Ora locală - 09, 47 a.m.

Fiecărui membru al cabinetului grec care sosea grăbif la întâlnirea convocată în biroul primului lor ministru i se înmâna o copie a unei telegrame sosite peste noapte de la ambasadorul SUA din Atena. Washingtonul respinsese protestul oficial referitor la activitățile ilegale ale vasului american de cercetare din vestul Cretei. Mai mult prin mașinațiuni legale, însuși guvernul SUA preluase

tutela asupra vasului, și intenționa să lase acest vas pirat să-și continue nespecificată misiune în apele grecești „până la capăt.

Un ajutor traversă spațiosul birou, îndreptându-se spre bărbatul care stătea uitându-se pe fereastră și șopti:

— Domnule, au sosit.

Primul ministru mai rămase câteva momente cu spatele la ceilalți. Doctorii îl preveniseră că enervarea era un stres periculos pentru inima lui slăbită. Cu toate acestea, mânia, după cum redescoperea acum, îl făcea să se concentreze, și-i purifica sufletul. Prin miasmele ceții și fumului rămase de la traficul aglomerat din această oră a dimineții, observă formându-se o mică mulțime în Syntagma Square, în fața Monumentului Soldatului Necunoscut, puteau fi simpli turiști, care se pregăteau să fotografieze schimbarea Gărzii Evzone. Biata Grecia, se gândi el; leagănul civilizației Apusului, și acum suntem reduși la o ocazie de fotografie color pentru turiștii străini, un preș, o ștergătoare pentru acești huligani. Da, până aici! Pentru Dumnezeu, până aici!

3*5

În final se întoarse și-l privi pe Ministrul Justiției.

— Pot merge americanii mai departe cu travestiul ăsta? Doar modificând niște hârtii?

— Mi-e teamă că da, domnule.

— M-aș fi așteptat la asta de la japonezi, spuse primul-ministru, mișcându-se de la fereastră. Guvernul și marile afaceri în strânsă legătură. Dar Departamentul Energiei SUA mână-n mină cu ONYXX? De obicei, Washingtonul prefrî să mențină iluzia că nu este câinele de salon al baronilor capitaliști. Junior, avem, până acum vreo informație, referitor la această problemă?

— Până acum nu, domnule prim-ministru.

Adonis Thomopoulos Jr. Începuse să transpire. Convocat pe neașteptate, nu putuse să ajungă la mentorul

lui de la agentura GRU, Dimitri Puzanov, pentru indicații.

Primul-ministru își strînge se mâinile la spate și începuse să dea ocol, cu pas măsurat, biroului lui bogat împodobit. După lege, trebuia să convoace alegerile parlamentare în următoarele douăsprezece luni. În ultimii șapte ani popularitatea lui PASOK scăzuse putea fi asta o ocazie, ca să inverseze situația în favoarea lor? Primul-ministru privi spre Junior și spuse:

— Vasul ăsta de cercetare e înarmat?

— Nu, domnule. E un vas civil.

— Bine. Atunci, Marina noastră n-o să aibă de furcă până să-i scoată din apele noastre. Cu forța, dacă este necesar.

— Bravo! exclamă Junior.

Ministrul de Justiție păli.

— Domnule, eu...

— E vremea să le arătăm americanilor că nu suntem servitorii lor, continuă primul-ministru, cu ochii umezi de dorința de dreptate. Printre altele, exercițiul va fi bun pentru morala marinarilor noștri. Informează-l pe amiralul Karageorgis. Spune-i că aștept un plan de luptă până la amiază, și, de asemenea, mă aștept ca lestematul ăla de vas să fie alungat până mâine dimineață.

Ministrul Justiției insistă:

— Domnule prim-ministru, pun sincer sub semn; **1** întrebării legalitatea acțiunii propuse de dumneavoastră.

— Legalitatea acțiunii mele? Americanii ne joacă farse modificând hârtii și tu îndrăznești să pui sub semnul întrebării legalitatea acțiunii mele? Și nu sunt eu prim-ministru?

— Da, domnule.

— Nu am eu datoria constituțională să apăr integritatea teritorială a țării noastre?

— Da, domnule.

Primul-ministru se întoarse brusc și se îndreptă spre

fereastră. Ceilalți se ridicară, stătură înspăimântați câteva secunde, apoi începură să părăsească încăperea.

Odată ajuns afară, Junior se grăbi să caute un telefon. Sigur că până la această oră Puzanov sosise la Ambasada Sovietică, și sigur că va jubila când va afla ultimul curs al evenimentelor.

Câțiva dintre miniștri considerară că acțiunea, demnă de un șoim de vânătoare, a primului-ministru merita să fie comentată în continuare la cel mai apropiat *ouzeri*³⁵. Colegul lor de la Justiție se scuză că nu-i poate însoți, invocând o întâlnire urgentă. În loc de asta, se grăbi, să se întoarcă la biroul lui; poate că măcar el se va salva din eșecul ce urma să vină, prevenindu-i în secret pe americani.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 08, 19.

Ora locală - 11, 19 a.m.

Cer albastru, zefir ușor, cu iz de apă de mare; Mediterana, așa cum trebuie să fie, se gândi Edna Haddix, în timp ce sărea mulțumită coarda, în ritmul unei casete rock pe care o asculta la cască. Petrecuse noaptea cârpăcind trei carturi din personalul care fusese votat și ajutându-i pe tehnicieni lui Rick Wolfe să instaleze vehiculele subacvatice. Acum, singură pe „Plaja de Oțel”, de la partea superioară a punții lui *Fanning 11*, avea pentru prima oară ocazia să se refacă, să-și înlătore oboseala care-i cuprinsese tot trupul transpirat de atâta gimnastică. Sudoarea i se scurgea pe față și-i udase maioul.

Jos, puntea de la pupa mișuna de oamenii echipajului. *Bert* și *Ernie*, parcați acum pe șinele-suport, erau înconjurați de tehnicieni. Unii dintre ei verificau diferitele sisteme ale săniei. Alții studiau modificările recent

35 ouzeri - local în care se servește uzo, o băutură națională grecească.

efectuate la partea mobilă a săniei, care constau din instalarea unei camere pentru secvențe electronice și a unui nou sosit detector de raze gama.

Cea mai radicală modificare se efectuase în scopul măririi șanselor lui *Ernie* de a ajunge la submarinul israelit scufundat, dar și de a-i explora interiorul. Wolfe arătase deja că dacă *Dakar* se afla într-o râpă, carena lui se odihnea probabil într-un unghi periculos. ROV era în mod normal reglat ca să mențină o linie orizontală; spre deosebire de un avion, partea lui din față nu se ridică când pornea și nici nu se afunda când cobora, iar flancurile nu i se înclinau când vira dreapta sau stânga. După ce se consultaseră cu specialiștii de la NavOceano, tehnicienii efectuaseră două modificări care alteraseră substanțial dinamica lui *Ernie*. Mai întâi, plăcile din plumb care mențineau nivelul de flotabilitate al lui ROV fuseseră montate mai sus, ridicându-i astfel centrul de greutate, în al doilea rând, ca să obțină un avantaj din instabilitatea care rezulta de aici, comenzile lui *Ernie* fuseseră modificate, așa încât pilotul acestuia să poată controla separat fiecare subansamblu; de exemplu, când se apăsa partea dinspre tribord, vehiculul trebuia să se încline spre tribord. Haddix recunoștea că era necesar un oarece antrenament ca să fii capabil să dai noile comenzi, dar merita, pentru că se câștiga enorm în privința posibilității de manevrare.

În mijlocul punții de la pupa, Glen Marullo, de la Reliance, terminase ultima lipitură a cablului în timp ce Flanagan inspecta îndeaproape lucrările anterioare ale echipei; cei peste trei mii de metri de cablu defect care încă mai atârnav sub vas urmau să fie în curând la bord. Iar la tribord, doi mecanici încercau să regleze dieselul unității de tracțiune; șuierul acestuia, destul de puternic ca să-l audă și Haddix, de la treizeci și cinci de yarzi distanță, deși avea căștile pe urechi, era resimțit de ceilalți ca o

adevărată ușurare după trei zile de tăcere.

De fapt, singura problemă era cu transmitătorul de microunde, care se defectase; Rollie Vigneron spunea că trebuia musai înlocuit. Era păcat că nu i se vor putea transmite lui Zeman imaginile de pe fundul oceanului, se gândi Haddix, pentru că suntem pe cale să găsim submarinul acela. Dacă nu astăzi, cel târziu mâine, la ora prânzului. În ciuda prăpastiei înspăimântătoare care se căsca între *Fanning* II și submarinul israelit, *Dakar* putea fi găsit de *Ernie* în maximum o zi.

Următorul cântec de pe banda casetei lui Haddix era un cântec vechi, îndrăgit de părinții ei. Haddix sărea acum în tempoul furios al lui „în salturi”, cu o viteză pe care ar fi admirat-o și Muhammad Ali.

În sfârșit, simțind cum gamba începe să-i scârțâie a protest, aruncă coarda și apucă sticla cu Evian. Dacă se va întrăutăți criza de apă, va contribui, cu o ladă aproape plină de sticle care-i rămăseseră în cabină, la împropățarea rezervelor vasului, dar până atunci, pentru Dumnezeu, se putea bucura singură de ele.

Terminase un exercițiu. Își dădu căștile jos, se îndreptă spre cea mai apropiată balustradă, îngenunche și se întoarse cu spatele la ea. Apoi, agățându-se cu gleznelor de mijlocul balustradei, făcu rapid cincizeci de flotări, cu o singură pauză la jumătate.

Un duș ar fi fost acum foarte nimerit, dar nu se punea problema. Haddix parcursese în buiestru perimetrul punții, ștergându-se cu un prosop. Apa albastră și translucidă părea să îmbie mai mult ca de obicei; poate că ar putea vorbi cu Liz Trimble sau cu unul dintre băieți să facă împreună o baie rapidă înainte de masă.

Ajungând la marginea din față a punții se opri brusc, Jos, în șort de gimnastică, un bărbat, singur, făcea exerciții aerobice printre grămezile de scripeți și lanțuri de ancoră.

Era domnul Wendell Trent, de la DOE. După treizeci

și șase de ore de muncă cu el, Haddix încă nu-și lămurise elementele contradictorii ale naturii acestui individ. Doi copii pe care părea să-i adore, o fostă soție cu care părea să se afle în relații civilizate, și dispoziția de a călători până la capătul lumii, doar ca să pescuiască un somon; atâta putuse afla despre el până ieri seara, după cină. Asta, și faptul că el continua să i se adreseze conform rangului, și nu cu apelativul de „E.J”. sau „Navy” ca ceilalți de la bord. Totuși Trent părea, dacă acest lucru era posibil, mai bine orientat în privința scopului misiunii decât ea. Masca acest lucru – cu răbdare, cu zeflema când era cazul – dar când era supus presiunii, ca de exemplu atunci când descoperiseră apa contaminată, prezența lui de spirit era de invidiat. Ceea ce îi reamintea lui Haddix de rezerva de bază pe care o avusese în legătură cu el; dacă situația se va agrava, va reacționa Trent ca un veritabil ofițer de submarin, periclitând și echipa și vehiculele, în încercarea de a-și îndeplini misiunea?

Se îndepărtă de balustradă, își puse radioul în sacoșă și coborî. Căpitanul Nichols era pe punte.

— Domnișoara Toboșar! o salută el.

Ea râse.

— Am făcut prea mult zgomot?

El dădu din cap și zâmbi.

— Noroc că n-a fost și Cowboy aici. Cu imaginația lui ar fi trebuit să-i dăm cu săruri pe la nas ca să-l readucem la viață.

— Săream doar coarda.

— Și eu credeam la fel!

— Dar, așa e! protestă iar Hăddix, râzând din nou.

Privi monitorul de deasupra hărții maritime care transmitea imagini de la cabină. Afișajul maritim fusese înlocuit cu un test; evident tehnicienii încă mai verificau camerele de la vehiculele subacvatice.

— Bill, care-i poziția noastră actuală?

— Cam la șase mile nord-vest față de ultimul loc da cercetare.

— Asta înseamnă cam la o jumătate de oră de navigație de acolo, așa-i? Bun. O să ne ia cam tot pe atât să pregătim vehiculele și să efectuăm o coborâre finală. De ce n-am începe imediat ce vom avea cablul la bord.

— Înțeles, doamnă.

— Vom avea noroc cu vremea?

— Mi-e teamă că nu, Navyv răspunse căpitanul Nichols. Furtuna se apropie de noi dinspre vest. Sicilia raportează valuri de cinci până la șase picioare.

— La naiba! Putem rezista la astfel de valuri, dar nu la unele mai mari. Situația începe, să fie critică.

— Vrei să-ți aduc buletinul meteorologic de la amiază?

— Nu, mulțumesc. O să urc eu acolo, după masă.

Haddix mai coborî o punte, ezită, apoi se îndreptă spre locul unde se afla Trent.

— Bună!

Exercițiul lui Trent îi mai solicită un salt, înainte de a-și lăsa brațele să cadă, și a se întoarce spre ea. Tăieturile de pe fața lui, observă Haddix, începuseră să capete nuanțe Tehnicolor.

— „Plaja de Oțel” e mai bună pentru exerciții, spuse ea. Ai spațiu cât vrei.

— Tocmai când începusem să urc am văzut că erai deja acolo.

— Când?

— Cinci săreai coarda. N-am vrut să te îngrămădesc.

O fracțiune de secundă Haddix se simți inexplicabil de tulburată.

— Sunt un adept convins al proverbului „Nu-i necaz, nu-i nici câștig”, dar nu și al aceluia precum că „Necazul iubește compania”.

Un zâmbet jucă pe marginile gurii lui Haddix. Trent

se aplecă să-și ia sticla de Pepsi.

— Locotenente... Locotenente, ți-a spus vreodată cineva pe numele mic?

Ea pufni:

— Ai fi vrut să te cheme Edna? N-am avut niciodată pe cineva ha familie cu numele ăsta, așa că nu știu da unde l-au luat părinții mei.

Trent. sorbi din Pepsi.

— Edna J. Haddix. De unde vine J?

— Așa e trecut în certificatul meu de naștere.

— Ăla e la Washington.

Haddix ezită, apoi spuse:

— Jones.

— Ei, acuma, da, sună ca un nume de familie.

— Greșit. Actrița favorită a mamei mele. A câștigai an Oscar cu două zile înainte de a mă naște eu. Shirley Jones... din filmul Oklahoma! Haddixzâmb³⁶i tristă, apoi spuse: De fapt, m-am oprit doar să-ți spun că ne reluăm carturile la prânz. Vehiculele vor fi în apă la ora 14,00.

— Cât va dura până ce vom coborî vehiculele ia adâncime?

— Cam două ore. Și tot atâta până stabilizăm DP-ul. Bert pendulează excesiv în timp ce-l coborâm. Trebuie să așteptăm să efectueze două balansări înainte de a putea să transmită suficiente date pentru computerele care comandă dispozitivele de acționare de la prora și pupa.

— Asta ne aduce la ora 18,00.

— Să vedem. O să te caut mai încolo, spuse ea, pregătindu-se să plece.

— Jonesy?

Haddix se încruntă la auzul poreclei, dar nu spuse nimic.

— Presupun că n-ai planificat să faci un duș.

36 DP - sistemul dinamic de poziționare.

— Nu. Mi-ar fi plăcut să-mi decolorez părul - admise ea - dar nu cu Clorox.

— Mă gândeam cât de îmbietoare e apa. Având în vedere că toți ceilalți sunt ocupați și numai noi doi liberi...

Haddix își săltă sacoșa pe un umăr.

— Hei, Wendeâl Trent, îmi propui o întâlnire?

— Cred că da. Dar ai de ales dintre o mulțime de posibile companii.

— Și între o mare plină de rechini. Accept, oricum.

— Rechini?

— Mda, spuse Haddix. Sunt atrași de resturile de la bucătărie pe care le aruncă Edson peste bord.

— Oh!

— Mai e valabilă întâlnirea?

Trent mai luă o gură de Pepsi și încercă să-și amintească ce fel de specii mâncătoare de oameni trăiesc în Mediterana. Sau Haddix își bătea pur și simplu joc de el? În final, spuse:

— Ești gata în cinci minute?

— Perfect. Mă duc să montez scara de pisică³⁷.

HAIFA

Ora GMT - 10, 43.

Ora locală - 01, 43 p.m.

Leon Rose stătea la telefon în camera de comunicații de la Stația Navală Haifa. Cu șase minute înainte primise un apel de la agentul lui de legătură cu Uniunea Sovietică, negustorul de metale din Londra; Mama trebuia să-i vorbească - imediat. Acum se forma o legătură care nu ținea cont de granițele naționale, nici de cele naturale. Doar o mie șase sute de mile separau Moscova de Haifa, dar convorbirea lui Chesnokov trecea prin patru relee automate și traversa de două ori Atlanticul înainte de a

³⁷ Scara de pisică - scara formată din două parime paralele, între care sînt prinse trepte de lemn. Se folosește la urcarea - coborîrea de pe bordul unei nave.

ajunge la Rose.

Telefonul sună. Rose ridică receptorul și spuse:

— Alo, Pavel.

— Leon. Necaz mare la Atena. Primul-ministru al Greciei a ordonat Marinei lor să pornească contra vasului american.

— Ce?!

— Da. Acum a sunat agenția mea din Atena. Și ei sunt surprinși de întorsătura evenimentelor.

— Asta nu-i bine, prietene, spuse Rose. Dacă Marina greacă atacă vasul american, poate interveni Flota a Șasea a SUA.

— Da. M-am gândit să fac presiuni asupra primului ministru, dar am vrut să mă consult cu tine mai întâi.

— Pavel, las totul în mâinile tale capabile. Fă ce crezi că este necesar.

— O.K., Leon.

— Pot face ceva ca să te ajut?

— Ai vreo posibilitate să faci și tu presiuni asupra primului-ministru?

— Poate că da. Rose ezită înainte de a mai adăuga! Cum o mai duci? Emoțional, vreau să spun.

— Situația e critică. Familia mea o să sufere

— Nu așa de mult dacă reușim, prietene. Și nicite. Liderii tăi vor înțelege și-ți vor aprecia sacrificiul.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Chesnokov adăugă:

— Sper să nu te înșeli. Care sunt ultimele știri despre *Sabra*?

— E puțin în urma programului. Ați prevăzut fmrtnile din Mediterană? Ele sunt cauzele devierii. Dai? nu-ți face griji, Pavel. Cum ți-am spus, avem o cale să-a întârziem pe americani. Iar *Sabra* o să-și îndeplinească misiunea, și când va da drumul torpilei, problemele noastre se vor rezolva.

— O.K., Leon!

— O să mai vorbim la ora 18,00 GMT?

— De acord. Dar dacă aflu mai devreme ceva de la Atena, voi suna.

— Voi fi aici, prietene.

Rose întrerupse legătura și se întoarse spre un dosar Mossad, care ajunsese la biroul lui cu câteva luni în urmă. Atunci se amuzase, cum te amuzi de obicei pe seama bârfelii depreciatoare la adresa unui dușman. O sursă israelită de la Washington raporta despre o dovadă pe care o deținea Departamentul justiției din SUA referitor la comerțul ilicit de arme al Greciei. Această informație putea deveni extrem de valoroasă. O folosiseră oare deja americanii contra Greciei? Dacă nu, avea Mossadul o copie a documentelor originale? Și dacă da, ar putea Ephraim Levenger s-o trimite la Atena într-un fel le care să se sugereze să șantajul venea de la Washington? O lovitură lungă, recunoștea Rose, dar cu risc redus și care merita încercată. Formă numărul lui Levenger.

WASHINGTON D.C.

Ora GMT - 12.53.

Jra locală - 08, 53 a.m.

Ann Bavis, lăsă stiloul jos, reduse volumul sunetului de la casetofon și studie figura în cămașă cu mâneci lungi care stătea gârbovită în pragul biroului ei. După câteva clipe, spuse:

— Arăți ca dracu'!

— M-am simțit ceva mai bine, recunosc Zemam. Deși, trebuie să spun că nimic nu m-a putut reține acasă, nici măcar oala cu languste.

— Uf, eu m-am prăjit prea tare ieri la plajă, spuse ea, privindu-și brațele arse.

— Mulțumesc că ai venit, Ann. Încă odată îți rămân dator.

Zeman se îndreptă de spate și o luă drept spre mașina ei de cafea.

— Judecând după dosarele pe care le-ai lăsat, cred că ai fost aici și ieri. Ultima telegramă era înregistrată a cincizeci și treia în dimineața asta.

Zeman își umplu o cană de cafea și se lăsă să cadă pe un scaun.

— Experții spun că, cu cât îmbătrânești, cu atât ai nevoie de mai puțin somn.

— E adevărat?

Zeman dădu din cap că nu.

— Din fericire eram aici când a venit o știre uluitoare din Atena. Ceva ce nu puteam anticipa, ceva cu totul neprevăzut; în cazul de față un politician în vârstă, care-și închipuie că este din nou tânăr. A răspuns CNO-ul la întrebarea mea?

— Nu, clar ești căutat de jumătate din oraș, spuse ea, înmânându-i un teanc de mesaje. Nu-i nici ora nouă dimineața, și uită-te la astea. Ce păcat că Congresul nu-i în sesiune... le-ai fi putut rezolva pe toate printr-o singură vizită.

Zeman frunzări foile. Davis nu glumise; doi membri ai Senatului, nouă membri de la Casa Albă, și doi consilieri influenți de la Washington îl solicitaseră să dea imediat explicații. Puse hârtiile înapoi, pe biroul ei, le adună în teanc și spuse:

— N-am auzitla radio azi dimineață că vreuna din uzinele noastre nucleare ar fi spălat puțină cu *Bright Shark*. Indiferent ce este la bordul submarinului, Ierusalimul cu siguranță că vrea să ne oprească să aflăm. Șapte democrați, patru republicani... trebuie să fim convinși că deja au luat legătura cu vreun membru, al comitetului de supraveghere.

— Ziua e abia la început, punctă Davis. Pun pariu pe un dolar, că unul dintre ei o să sune până la amiază.

— Nu paria, spuse el, posomorât. Mulțumesc lui Dumnezeu că-i Ziua Victoriei. Mă scutește să mă tot scuz

față de fiecare până mâine. Până atunci, cu puțin noroc, Trent va reuși să arunce o privire înăuntrul lui *Dakar*.

Davis trase una din foile din teanc și i-o întinse.

— Nu cred că o să țină cu senatorul.

— Cu el? — spuse Zeman zeflemisitor. Gary Hart ar fi în stare să dea întâlnire tuturor liderilor cowboy-lor din Dallas: — tuturor în aceeași seară — și vrei să-i mai acorzi credibilitate. Prietenul nostru, senatorul, nu-i în stare să-și bage singur șnurul de la pantofi, cu atât mai puțin să ne facă nouă șicane.

— Te înșeli, Cliff. Îți amintești când stimatul tău director adjunct s-a dus să schieze la Aspen, de Paști, anul trecut? Se pare că el, adică Bart și senatorul au împărțit cabana împreună.

Zeman clipi.

— Erau amândoi studenți la Harvard la sfârșitul anilor cincizeci, și au stat doi ani în aceeași cameră, continuă Davis. Senatorul ăsta ne poate face rău cu R mare.

— Bart nu se întoarce de la Tokyo până mâine la prânz, protestă el. În mod sigur nu se poate întâmpla nimic până atunci.

Ann își consultă monitorul.

— Nu poți fi sigur. Mi-am luat libertatea să urmăresc itinerariul lui Bart. Va fi luat de la hotelul din Tokyo la nouă a.m. ora lor, adică peste zece ore. Dacă poți face ca senatorul să nu telefoneze sau să dea telex până la șapte p.m. ora noastră, Bart va fi în mașină sau în avion, ca să ajungă la Național mâine după-amiază.

— Annie, Annie, trece o singură zi fără să mă uimești? De unde Dumnezeu ai învățat să fii așa ingenioasă?

— Am fost al cincilea copil din șapte. Vrei să fixez o întâlnire cu senatorul?

— Te rog. Acum, putem să ne întoarcem la

problemele noastre? Ne va oferi CNO protecție contra grecilor? Sau își va arunca în fugă o privire pe memoriul meu, și-mi va sugera politicos să-l ofer unui autor de romane din seria Turk Spit?

— Dirk Pitt, îl corectă ea ridicând cele două pagini pe care Zeman i le strecurase pe sub ușa biroului înainte de a pleca acasă.

— Mi-e teamă că vor alege ultima alternativă. Nu se pune încă problema asupra a ce transporta sau nu transporta Dakar... deocamdată n-am stabilit dacă există vreun submarin acolo.

Zeman oftă și sorbi din cafea.

Davis parcursese iarăși foile. Lucrând cu o răbdare care i-ar fi plăcut lui George Smiley, autorul unor celebre romane de spionaj, șeful ei combinase documentația lui despre Leon Rose, pe care o obținuse dincolo de râu, la Langley, cu fragmente din tot ce venise în ultimele două zile de la CIA ȘI NIS.

Punctul 1. Dosarul lui Langley despre Leon Rose conținea o lungă introducere datată septembrie 1967. Se referea la un dar trimis de Israel prietenilor săi din Washington - și anume la două proiectile sovietice de suprafață, denumite Spandrels - capturate în timpul Războiului de Șase Zile. O unitate egipteană, condusă de un consilier sovietic, purtase SAM-urile contra avioanelor cu reacție israelite în Sinai, când fusese prinsă în ambuscadă de trupele de sub comanda lui Leon Rose, pe aruncă En locotenent-colonel în armată. Deși dispozitivul de lansare al proiectilului fusese distrus în luptă, perechea intactă de proiectile îi ajutase pe proiectanții de la Pentagon să doteze avioanele de război americane cu dispozitive defensive eficiente. Consilierul sovietic, greu rănit în luptă, se vindecase și fusese mai târziu repatriat. Numele lui: Pavel Chesnokov.

Punctul 2. Oficiul CIA de la Istanbul raportează că

sâmbătă dimineța, cam pe la ora la care analistul Mossad, Ephraim Levenger, își începea călătoria de întoarcere la Tel Aviv, un ofițer de la informațiile militare sovietice a fost văzut la Aeroportul Yeşilkoy, luând un avion spre Varșovia. Numele lui: Pavel Chesnokov, acum un înalt ofițer la GRU.

Punctul 3. Informațiile Navale raportează, în facsimile separate, două evenimente care devin provocatoare când sunt puse laolaltă. Sâmbătă după amiază, crucișătorul portelicopter sovietic *Moskva*, a început brusc să devieze ce viteză spre vest, de-a lungul Mediteranei, spre Gribraâtar, ca să se oprească la miezul nopții și să înceapă niște exerciții de noapte cam ciudate. Ultimul elicopter KA-25 s-a înapoiat pe vas abia la ora 05, 40 GMT. Și cam în același timp, puțin după apariția zorilor, submarinul Israelit *Sabra*, care se credea că este într-o cursă spre Cape Town, a fost detectat navigând prin Gibraltar, diaspore Atlantic; CONSUBGRU 8 nu știe de prezența vasului în Mediterană.

Davis își ridică privirile.

— E o rușine că nu avem nimic concret, pentru că asta e un scenariu care dă foarte mult de bănuț, spuse ea. Acum douăzeci de ani Rose s-a împrietenit cu Chesnokov. Acum îl șantajează pe Chesnokov să transfere ceva de pe un vas sovietic pe unul din submarinele lui. Dar la naiba, Cliff, israeliții n-au nevoie de tehnologia sovietică ca să se ocupe de *Fanning* II. Doar dacă – doar dacă e vreo jucărie nouă care l-ar putea termina pe *Dakar*. Dar dacă au coborât-o pe *Sabra* cu elicopterul, de de în are poate fi, și ce poate ea să facă? În fond nu poată îi decât o torpilă, nu?

— Am cerut la NIS să mi se dea tipurile de arme transportate de crucișătoarele portelicopter sovietice ca *Moskva*, spuse Zeman. I-am mai întrebat dacă nu cumva vreun satelit a fotografia zona Gibraltarului începând de sâmbătă seara și până duminică dimineța.

— Niște liste de plată în plus care o să-i dea bățai de

inimă lui da Silva, observă sec Davis.

— Asta nu mă îngrijorează. De fapt, bătaia noastră de cap, pe moment, e cu grecii. De ce naiba or fi așa furioși? Măcar de-aș avea o posibilitate să trimit un semnal că afacerea asta n-are nici în clin nici în mănecă cu ei...

— Și nu ai?

— Mi-e teamă că după ziua de ieri nu mai sunt agreat la Stat.

— Atunci să lăsăm Statul, spuse că De ce să nu explicăm pur și simplu situația la Atena într-o notă cu antetul DOE?

Zeman o privi alarmat.

— Și să dăm la iveală sursa CIA din cabinetul grec? Langley o să mă omoare.

— Cliff, uneori mă gândesc că ești prea onorabil ca să participi la acest joc, replică Davis, cu un zâmbet drăcesc pe față. Pretinde că nu știi că sunt pe cale să-și trimită Marina pe capul vasului nostru. Scuză-te pentru incidentul diplomatic de ieri... „vă vom informa imediat despre misiunea noastră, vom termina cel târziu marți, etc., etc.”.

— Și care ar putea, mă rog, îl „misiunea noastră”? Ce treabă ar putea avea DOE în acea parte a lumii?

Davis se gândi o jumătate de minut și spuse:

— Ce treabă? DOE căuta un vas care transporta reziduuri nucleare de la o națiune din Orientul Mijlociu, care trebuie să rămână necunoscută, spre un loc din Africa de Vest. Vasul a trecut prin sud-vestul Cretei și a fost prins de o furtună. După informațiile noastre, câteva butoaie au fost măturate de valuri peste bord. Așa că am închiriat un vas de cercetare cu roboții submarini necesari ca să verificăm dacă informația era reală, să recuperăm reziduurile nucleare, și astfel să-i protejăm pe bunii cetățeni ai Cretei. Regrete pentru secret, dar n-am vrut să creăm panică, etc., etc., etc.

— Annie, asta e o idee strălucitoare de-a dreptul...

deși dacă așa gândește al cincilea copil din șapte, cred că eu cu Jeane am fost norocoși că ne-am oprit la doi. Mai bine m-aș duce să scriu chiar acum nota.

Când Zeman porni spre ieșire, telefonul lui Da vis sună.

— Da? Oh, bună ziua domnule senator, spuse ea, făcându-i lui Zeman semn să șadă. Sunt Ann Davis, adjunctul domnului Zeman... Da, am mesajul dumneavoastră chiar în fața mea. Sunt sigură că va fi mai mult decât bucuros să vă întâlnească, domnule. Da, astăzi.

Davis mâzgăli un nume și întoarse hârtia spre Zeman; era prietenul de la Senat al directorului lor adjunct.

— Nu, n-a sunat încă, dar mă aștept să sune până într-o oră. Cred că e încă pe drum de la casa lui de la țară... înțeleg. Păi, domnule, dacă domnul Zeman și-a făcut alte planuri, cred că și le va schimba bucuros ca să poată corespunde programului dumneavoastră, deși ceva mai târziu ar fi poate mai bine... Șase treizeci e perfect. Să-l informez despre motivul întâlnirii?... Da, înțeleg. Nicio ofensă. Domnule senator, veți veni dumneavoastră aici, sau preferați să vină el la Dirksen Building?... Oh. Înțeleg. Îmi puteți da adresa?

Davis repetă adresa, apoi spuse:

— Domnule senator, unde vă putem găsi ca să vă confirmăm întâlnirea?... Bun. Sau eu, sau domnul Zeman, o să vă sunăm la birou pe la amiază... Da. Sunteți binevenit, domnule.

Davis izbucni într-un zâmbet larg în timp ce pune receptorul în furcă.

— Suntem norocoși. E la el în oraș, pregătindu-se să facă pe mareșalul la parada de Ziua Victoriei. Spune că nu se poate întoarce la Washington înainte de cinci.

— Și la șapte Bart va fi în avion, spuse Zeman, împărtășindu-i încântarea. Dacă senatorul nu ți-a spus

despre ce vrea să discute, putem fi siguri că e vorba de *Bright Shark*. Trebuie să recunosc că mi se pare bizar faptul că se amestecă el în treaba asta. Specialitatea lui e activitatea bancară... Nu-mi amintesc să fi manifestat mai înainte vreun interes sau experiență în problemele politicii externe.

— Îmi amintesc ultimele lui dezvăluiri financiare, spuse Davis, referindu-se la lista cu contribuțiile pentru campaniile mai importante cerute de la toți legislatorii federali. Ciudat e faptul că nu vrea ca tu să te duci la el la birou. O să-l întâlnești la unul din cluburile lui, la Century, peste Dupont Circle.

— La naiba. O să trebuiască să dau pe acasă să iau o haină și o cravată.

— Cliff, operația dă la iveală dedesubturile urâte. Deducțiile tale, apelurile telefonice de la toți senatorii și kongresmenii... nici nu s-ar mai putea adăuga ceva. Să fi aprobat efectiv Kremlinul transferul de arme unui dușman înrăit, în special în timpul unei întâlniri de înalt nivel? Și când protestul Israelului la Stat a fost respins, de ce nu l-au înaintat mai sus, în loc să-și trimită susținătorii după un birocrat de la DOE? Totul se petrece de parcă ce se întâmplă e o afacere după cortină. Una urâtă.

Zeman dădu din cap.

— Exact așa cum cred și eu. Posedă textura neliniștitoare a unei potlogării. Avem vreo posibilitate să verificăm dacă Ollie North are averi la Tel Aviv și Moscova?

— Mă scuzați, domnule Zeman.

Amândoi se întoarseră spre ușa deschisă, unde un funcționar de la comunicații stătea cu o telegramă în mină.

Zeman îi făcu semn să se apropie.

— Știți că suntem singuri pe tot parterul? spuse funcționarul în timp ce-i întinse foaia. Un fel de a petrece o măreață sărbătoare, nu-i așa?

Zeman privi telegrama, apoi dădu încet din cap.

— Londra îmi răspunde referitor la cererea mea de interviu cu căpitanul Cowling. Se pare că suspiciunile mele au fost corecte... cine altul l-ar fi putut alerta pe șoferul de taxi că Trent era gata să plece spre aeroport?

— Recunoaște el asta?

— Nu. Se pare că Cowling n-a mai adus niciodată înapoi schițele cu modificările de pe *Dakar*. Nici nu s-a mai întors acasă după întâlnirea cu Trent. Și când MI 5, care de asemenea îl caută, i-a cercetat ieri casă, au găsit agendele, buletinele financiare și alte documente lipsă.

— Iisuse!

— Annie, mai bine i-am comunica astea lui Trent cât mai repede. Dacă Cowling a fost un dublu agent, și a lucrat pentru Israel tot timpul ăsta, planurile pe care ni le-a arătat se putea foarte bine să fi fost false.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 14, 48 Ora locală - 05, 48 p.m.

La nouă sute de metri pe deasupra unei mări ușor agitate, unul dintre agenții Mossad de la bordul unui elicopter Super Frelon SA-321, închiriat, își refocaliză binoclul și deschise interfonul.

— Vas la orizont.

Ceilalți din cabină se întoarseră să privească.

— Da, *Fanning II*, spuse liderul echipei. Vezi cadrul acela A, de culoare galbenă, de la pupa, și containerele albastre?

— Doriți să zburăm pe deasupra lui? Întrebă pilotul.

— Rachel, ai nevoie să te apropii?

— Verific acum, replică un alt agent.

Ridică un Nikon, dotat cu niște lentile monstruoase de 1.000 mm, și privi prin el.

— Ahhh, foarte bine. Nu, suntem destul de aproape. Dar poate că i-am putea da ocol, ca să-l iau și din profil?

— De acord, spuse liderul echipei. Păstrează totuși

distanța. Și după ce treci de vapor, continuă-ți cursa până ce treci dincolo de radarul lor. Ordinele noastre sunt să nu naștem suspiciuni.

— Înțeles, spuse pilotul, pregătindu-se să facă ocolul.

— Cabină, Puntea.

Leonard Heppel se îndreptă spre consola de navigație din cabina lui *Fanning* II și deschise interfonul.

— Aici cabina.

— Spune-i lui Trent că avem un vizitator. Un elicopter spre vest, la o altitudine de trei mii de picioare.

— Așteaptă o secundă. Heppel se răsuci spre Trent: Trent, ai auzit?

Wendell Trent, așezat la stația tehnologică a lui *Bert*, în colțul din spate, era adâncit în conversație cu Rick Wolfe. Își ridică privirea și spuse:

— Ce să aud, Len?

— Puntea spune că avem un elicopter spre vest.

Trent își aminti instantaneu de faptul că Zeman îl prevenise asupra unei posibile vizite a Marinei grecești.

— Militar sau civil?

Heppel se consultă cu puntea, apoi spuse:

— Civil.

Trent se lăsă să cadă la loc, ușurat.

— Spune-le să fie cu ochii pe el. Vreau să știu dacă începe să ne dea ocol.

— Înțeles.

Trent inspectă dintr-o privire cabina. Abandonată ca o clasă de școală în timpul vacanței de vară, de când sosise la bord, era acum în toiul activității: Sub lucirea de un roșu-spectral a reflectoarelor de noapte, cartul de la patru la opt manevra diferitele stații; imaginile care umpleau ecranele monitoarelor veneau de la camerele de la bordul lui *Bert* și *Ernie*, care fuseseră din nou lansați, conform programului; iar de jos venea zumzetul uneia din acele benzi fără sfârșit ale lui Heppel cu Noua Epocă - sau era

una și aceeași casetă care se relua din când în când?

— Cred că trebuie să ne întoarcem la lecția noastră, doctore, îi spuse Trent lui Wolfe.

— Așa e. Treci pe ieșire.

Trent ezită, apoi dădu o comandă pe computer.

Camera mobilă de la bordul lui *Bert* începu să pivoteze – dar spre tribord.

— La naiba.

— Chestie de timp, spuse Wolfe. O să meargă. Gata? Lasă-mă pe mine... Bun. Comută spre *Ernie*, *bun*, acum lasă-mi mie camera mobilă și arată-mi ce este la tribord... așa. Acum transfocare, acum secvență electronică...

Trent apăsă butonul roșu de la dreapta consolei și prinse o imagine ce urma să fie înmagazinată pe discul laser.

— Splendid, spuse Wolfe. Dar amintește-ți să formezi numărul cadrului.

Trent privi contorul. Patru-doi-nouă. Denny Flanagan, unul din tehnicienii de la Reliance, puse în funcțiune procesorul de date, încadrând riguros numărul cadrului și timpul expunerii.

Sania transmisea de când ajunsese la 10.000 de picioare, adică de două ore, dar imaginile arătau doar apă și, din când în când, peștii care treceau prin fața camerelor. Până ce programul DP obținea suficiente date, și până când piloții lui *Ernie* se obișnuiau cu comenzile modificate, navigatorul Heppel continua să-l mențină pe *Fanning II* la o distanță respectabilă de pereții stâncoși – ai canionului *Hellencian Trench*. Haddix profitase de acest răgaz, rugându-l pe Wolfe să-l învețe pe Trent câteva elemente esențiale referitoare la manipularea stației tehnologice a lui *Bert*.

Chiar în acel moment, Heppel interveni:

— Trent? Puntea spune că elicopterul se îndreaptă spre sud-vest.

— Bine. Spune-le să-l urmărească un timp prin radar. Vreau să mă asigur că nu suntem iscodiți.

— înțeleș, răspunse Heppel.

Wolfe, care era mulțumit de progresele lui Trent se lăsă pe speteaza scaunului și spuse:

— Prinzi foarte repede. Hai să facem o pauză. Ești sigur că nu vrei să-ți fac niște note?

Trent dădu din cap că nu.

— Singura problemă e să prind cu camera mobilă imagini de la tribord. Oricum, doctore, când o să aruncăm o privire înăuntrul lui *Dakar*, unul din specialiștii tăi va ocupa acest scaun.

Wolfe se scuză și se duse să se consulte cu Haddix, căreia îi venise rândul să exerseze comenzile lui *Ernie*.

Trent se ridică și se întinse. Ciudat, gândi el, cât de familiară și totodată cât de străină îi părea acum cabina.

Ca fost ofițer pe un submarin, era obișnuit cu munca asiduă de echipă în încăperi strâmte. Diferența nu consta în faptul că nu era învățat cu vederea camerelor video care-l înconjurau, ci într-o senzație de inadecvare pe care nu o resimțise pe când era tânăr ofițer. În timpul în care fusese un simplu XO, Trent se familiarizase cu fiecare aspect al muncii la bordul unui submarin. Aici, deși misiunea se afla sub comanda lui, se simțea cel mai neexperimentat și prin urmare, cel mai slab dintre toți. Exista oare riscul să-l defecteze pe *EYnie*, dând o comandă pe care acesta nu putea s-o execute? Dacă ar fi fost așa, ar fi fost Jonesy, sau doctorul, sau alții capabili să-l recupereze?

Probabil, se gândi Trent, atâta timp cât oboseala nu le afecta judecata. Deși ceilalți doi navigatori fuseseră votați, lipsa acută de oameni o forțase pe Jonesy să facă uz de un număr cam prea mare de operatori tineri și netestați. Ca să compenseze fie lipsa ei, fie a doctorului, cel puțin unul dintre aceștia lua parte la fiecare cart.

Cartul de la douăsprezece la patru fusese compus din Wolfe, în calitate de comandant și pilot al lui *Bert* și din Billy Ray McConkey în calitate de radiolocator, din Kerry McMahon ca navigator, din Sam Lippman și Ezra Schell care pilotau sania și ROV-ul și Denny Flanagan, tehnicianul de la Reliance – care prelucra datele acestui schimb laolaltă cu datele obținute în primele două ore ale schimbului următor.

Trent era comandant de cart și pilot al lui *Bert* în cartul de la patru la opt, deși expertiza reală îi aparținea lui Haddix, care-l pilota pe *Ernie*. Cartul îi mai includea pe navigatorul Len Heppel, pe J. g. Kabelo, care manipula radiolocatorul, pe interna GIO Liz Tremble care pilota sania. Pe durata unei jumătăți a acestui cart Glenn Marullo îl înlocui pe Flanagan în calitate de prelucrător de date.

Cartul de la opt la douăsprezece era comandat de Haddix, care-l manipula pe *Bert*. Wolfe îl pilota de astă dată pe ROV. Joe Reuss era navigator, Parkhill pilota sama, reauintatui Ariei Kahane manipula radiolocatorul și Marullo continua să prelucreze datele.

Trent realizează că indiferent cât de mult va dura cercetarea, indiferent de tensiunea pe care ar fi resimțit-o Wolfe și Jonesy, amândoi erau strict necesari la cel puțin două schimburi din trei. Dar ce naiba se întâmpla la DOE? În loc să transmită alte nume votate, Zeman părea să trimită doar vești proaste, cum erau acelea referitoare la posibila falsificare a datelor pe care i le dăduse Cowling. Se hotărâse oare șeful lui să se bucure de acest lung weekend? Trent știa că fusese răuvoitor; atât Zeman cât și Ann Davis trebuie ca munceau din greu. Totuși, de când sosise la bordul lui *Fanning II*, Trent se simțea de parcă era un atlet care se afla în fața unui adversar mai puternic.

Ușa cabinei se deschise brusc, lăsând să pătrundă un joc de raze și umbre – primul semn al furtunii ce urma, se gândi Trent. Intră Glenn Marullo, gata să-l înlocuiască pe

Flanagan.

— Ce se întâmplă afară? întrebă Flanagan, ridicându-se.

— Așteptăm vești de la luminatele minți de aici.

— E rândul tău să arăți de poți, replică Flanagan. Ce avem la masă?

— Mușchi, cartofi prăjiți, sos și înghețată.

— Oare?

— Ba bine că nu... e felul tău favorit... unt de arahide și sandvișuri în aspic.

— Marullo, dacă aș fi știut că la bord o să fie un cap ca al tău, aș fi fost convins că vom câștiga lupta.

În timp ce Flanagan părăsea cabina, îi înmână telecomanda și-i spuse:

— Aici. Vezi să nu cornuți.

Marullo se îndreptă spre stația tehnologică a lui *Bert*.

— Mușchi sau unt de arahide și aspic? întrebă Trent.

— Mda.

— Nu pari prea încântat.

— Ascultă, felul în care gătește bucătarul ăsta e o crimă, spuse Marullo. Toată grăsimea și uleiul ăsta... în liiwu uuinuu, nu **v** tio **v n** uoia în xi u unui **l** oci caua-7 nu tetjsau ceva de felul ăsta, care să aspire fumul.

— Ai fost vreodată pe un vas de mărimea acestuia care să fi avut așa ceva?

— Nu, dar anul trecut, eu cu soția mea am fost într-o croazieră pe un vas care avea așa ceva.

— Hei, Jonesy, strigă Trent. Domnul Marullo își exprimă insatisfacția referitor la bucătărie.

Haddix se întoarse încet în scaunul ei rotitor.

— Sunt de acord cu domnul Marullo. Edson are tendința să gătească de parcă nu ar fi auzit niciodată colesterol. Domnule Marullo, ce-ai zice de niște *sushi*?

— Vorbește serios? Știi cum se face?

— Sigur că da. Chiar am o rezervă de orez și buruieni

uscate de mare în cabina mea.

— Oh, făcu Marullo, pofticios.

— Prinde tu peștele și fac eu *sushi*.

Expresia de încântare de pe fața lui Marullo pieri. „Jonesy începe să fie mai glumeață”, cugetă Trent. În prima seară îi amintise de fosta lui soție în timpul weekend-ului în care Kath aștepta rezultatul unei biopsii. Așa cum știrea că tumoarea era benignă o ușurase pe Kath, gândea el, faptul că el, Trent, luase comanda, era din multe puncte de vedere o ușurare pentru Jonesy, Indiferent de motiv, găsea noua ei dispoziție binevenită.

— Hei, Navy, spuse navigatorul Heppel. DP îmi spune că e pregătită.

— Ce atâta grabă!? replică Haddix. Cât de departe suntem de ultimul nostru loc?

— Cam la o jumătate de milă.

— Să-i dăm drumu’.

Heppel aprobă, apoi începu să dea comenzile. Rick Wolfe se apropie s-o supravegheze pe Liz Tremble care-l pilota pe *Bert*. Kabelo își lăsă jos cutia de Pepsi și se întoarse spre diagramele radiolocatorului.

În acea clipă, Trent văzu cabina și pe ocupanții ei cu alți ochi. În ciuda unei marcante lipse de cunoștințe, care-i irita sensibilitatea de fost ofițer pe un submarin, această echipă părea surprinzător de bine integrată și sigură de sarcinile ei. Pentru că era plină de energie, se decise el. Dintr-odată, câteva din îndoieli îi dispărură. Doctorul va fi capabil să reziste la presiune și împreună cu Jonesy, care era indiscutabil mai oțelită decât el, formau o veritabilă forță. „Măcar dacă l-am putea localiza pe *Dakar* mai înainte ca mințile, mușchii și vigoarea să fie sleite, gândi Trent, am da efectiv lovitura”.

ATENA

Ora GMT - 15, 02 Ora locală - 06, 02 **p.m.**

Primul-ministru al Greciei privi în jos, spre capitală,

de la balconul dormitorului vilei lui, situată în cartierul exclusiv al Kifisei. Căldura zilei mai dăinuia peste oraș, dar el își strânse reflex halatul de mătase în jurul corpului. În timpul unei lungi vieți de luptător la academie și în politică, supraviețuise ostracizării, trădării, chiar și închisorii. Totuși, niciodată nu-și amintea să se fi simțit atât de confuz și zdrobit ca în clipa de față.

Cu o jumătate de oră mai devreme somnul lui zilnic de după-amiază îi fusese întrerupt de sosirea unui pachet urgent, trimis de la biroul lui. Pachetul conținea trei scrisori.

Prima era o scrisoare de scuze, trimisă prin fax de un oficial de la Departamentul Energiei SUA către Ministerul de Externe al Greciei. Scrisoarea se referea la vasul de cercetare american din apele Cretei; susținea că acesta s-ar afla acolo pentru investigații în urma unor rapoarte referitoare la faptul că, câteva containere ce conțineau materiale cu reziduuri nucleare fuseseră măturate de furtună de pe bordul unui vas în trecere. Conform unei note atașate la scrisoare, ce provenea din partea ajutoarelor primului ministru, experții greci găsiseră explicația extrem de plauzibilă.

Totuși, dacă misiunea vasului de cercetare era legitimă, cum se explicau cele două plicuri, încă nedesfăcute, din cauză că fiecare era marcat PERSONAL ȘI CONFIDENȚIAL, care se aflau în același pachet?

Unul purta o îngrijorătoare adresă a expeditorului, tipărită în engleză: „Prietenii lui *Femning 11*”. Conținutul lui consta dintr-o jumătate de duzină de pagini, extrase dintr-un interogatoriu confidențial efectuat de Departamentul de Justiție al SUA. Numele subiectului era trecut sub tăcere, dar primul-ministru știa că trebuia să fie un anume negustor de arme saudit, care încerca să scape de pedeapsă în urma rolului pe care-l jucase în afacerea Iran. Negustorul de arme dădea numele a cinci înalți

oficiali din PASOK, care primiseră bani în timpul războiului dintre Iran și Irak, vânzând ilicit arme ambilor combatanți. În plus, descria cum fuseseră spălați banii printr-o bancă, al cărei patron era unul din protejații primului-ministru.

Această amenințare a unor cabotini purta mirosul CIA-ului. Dar de ce lucrau ticăloșii ăștia contra scopurilor Departamentului Energiei SUA? Totuși, primul-ministru știa că asta nu avea importanță; pentru că dacă afirmațiile, devastator de exacte, din depozitie deveneau publice, experimentul de șapte ani al lui PASOK de a reforma societatea greacă va lua sfârșit la următoarele alegeri.

La fel de tulburător era și al doilea plic. Nu era nevoie de nicio adresă a expeditorului; conținutul lui nu putea veni decât de la Moscova. Nota dinăuntrul lui era scrisă într-o greacă corectă, dar afectată: „Marina Greciei nu trebuie angajată în manevre pe o arie de 200 kilometri în jurul insulei Creta înainte de orele 12,00, Miercuri, 01 iunie, 1988. Nerespectarea celor menționate va duce la punerea imediată la dispoziția presei a celor anexate.

Cele anexate constau în trei fotografii alb-negru ale iubitei primului-ministru. Luate de la mare distanță, cu un aptrat foarte bun, o arătau în spatele vilei, făcând plajă, goală. Fotografiile erau retușate – de fapt, mai degrabă o flatau – dar presupuneau un mic pericol politic. De când își alungase soția pentru o amantă tânără, toți cei din Grecia se interesau de viața lui personală. Ceea ce-l deranja pe primul-ministru era modalitatea abordării. Atena și Moscova se bucurau de relații cordiale. De ce nu-l abordaseră sovieticii deschis, în loc să apeleze la acest șantaj? De ce Dumnezeu, în această problemă, scopurile lor coincideau cu cele ale americanilor?

Primul-ministru auzi o bătaie în ușă. Ieși din balcon și spuse:

— Da.

— Dragule, te simți bine?

Era femeia ale cărei fotografii zăceau pe biroul lui. Părea surprinsă că ușa de la dormitorul lui fusese încuiată.

— Bine, dragă, răspunse el.

După câteva momente, femeia reluă:

— Te îmbraci? Trebuie să plecăm la recepție în douăzeci de minute.

— O să fiu gata, dragă.

Primul-ministru parcurse încet camera, strângând fotografiile și scrisorile laolaltă cu paginile transcrise, și încuindu-le în seiful lui din perete. Își privi fața cenușie în oglindă. Veselia pe care o resimțise de dimineață nu mai era decât o zeflemea. Cum de se putuseră schimba lucrurile în rău numai în șapte ore? Și totuși... Se hotărî să-și limpezească gândurile în timp ce va face duș. Dar la jumătatea drumului spre baie, recunoscă pentru «1 însuși că nu avea de ales. Cu un oftat, se îndreptă spre noptieră și ridică telefonul roșu, legat direct cu biroul lui și monitorizat cu ceas.

Când un sublatern răspunse, primul-ministru spuse:

— Dă-mi legătura cu amiralul Karageorgis. Imediat.

MEDITERANA DE EST

Pe monitorul principal din fața cabinei de comandă apăruse un fantastic peisaj montan submarin dominat de o râpă abruptă; râpa era tăiată în două de o brazdă gigantică. Pe ambele laturi ale acesteia erau împrăștiate bucăți de metal.

— Cum apare imaginea pe care ți-o transmit, Liz? întrebă Edna Haddix, de la consola lui *Ernie*.

— Clară, E.J., răspunse Liz Tremble.

Liz îl pilota pe *Bert*, așezată la stânga lui Haddix. Haddix consultă monitorul așezat drept în fața ei, care transmitea imagini de la camera mobilă a lui *Ernie*, și acționează comenzile. La unsprezece mii de picioare adâncime, la celălalt capăt al cablului reparat, micul ROV răspunse înclinându-se ușor spre tribord. Haddix studie

noile imagini.

— Cred că ne-am întors în locul în care am întrerupt contactul. Transmite-mi camera din față a lui *Bert* pe monitorul doi.

— O ai, Jonesy, răspunse Wendell Trent, manipulând stația tehnologică a lui *Bert*.

Haddix își ridică ochii spre unul din marile monitoare de deasupra capului ei. Sania părea să gliseze ușor spre tribord, trasă înainte cu o viteză de un nod. Iar cablul făcea de asemenea ca *Bert* să se onduleze în același ritm cu *Fanning II*, care se legăna pe o mare din ce în ce mai agitată; oscilațiile păreau să fi crescut de la trei la patru picioare.

— Liz, ai început să ai probleme cu ridicarea?

— Negativ, E.J.

— Cât de aproape ești de punte?

— Nouă metri, răspunse Trimble.

— Rămâi așa sau încearcă să urci. Și amintește-ți, suntem pe punctul de a încetini, așa că fi atentă.

— înțeles.

Haddix își investigă rapid amintirile referitoare la prima lor vizită în acel loc, apoi spuse:

— Transmite-mi imaginea ridicării lui *Bert*. Trebuie să fie o creștătură imensă, undeva, de-a lungul acestui perete.

— Poftim imaginea, răspunse Trimble, direcționând camera în sensul invers acelor de ceasornic.

Brusc, un val binevenit de aer răcoros al serii pătrunse în cabină; intraseră câțiva membri ai cartului de la opt la douăsprezece.

— Jonesy, e submarinul acolo?

— Afirmativ. Radiolocator... care-i distanța până la capătul râpei?

— O sută treizeci și cinci de metri, răspunse Jeff Kabelo din spatele cabinei.

— Dar coasta? spuse Haddix, referindu-se la marginea râpei, situată o milă mai jos, adică la jumătatea drumului dintre vas și vehicule. Cât de aproape e de linia noastră?

— Două sute șaptezeci de metri, răspunse Kabelo.

— Navigator, oprește, spuse Haddix.

— Înțeles, răspunse Len Heppel, comandând elicele.

— Liz, urmărește-ți adâncimea, spuse Haddix.

— Înțeles.

Trimble se pregăti să manevreze cablul, pentru că, dacă vasul încetinea, sania urma să penduleze înainte și înapoi. Haddix îl purtă ușor pe micul *Ernie* spre ieșire și centră ROV-ul pe deasupra râpei și a urmei imense lăsată de submarin.

Trent simți o mină bătându-l pe umăr. Era Rick Wolfe, care trebuia să-l înlocuiască la opt.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Wolfe.

— Mulțumesc, doctore, am totul sub control.

În următoarele cinci minute Trent și-ar fi regretat nonșalanța dacă ar fi avut timp să reflecteze la ea. Răspunzând unui flux continuu de comenzi de la Haddix, inter-relaționa între camerele de la bordul celor două vehicule. În timp ce prindea un set de secvențe electronice, își aminti că trebuie să pună benzi noi în VCR. Fără să se oprească din lucru, simți cum cabina se umpluse de lume. Senzația provenea de la scăderea de temperatură provocată de deschiderea ușii, din presiunea atmosferică ridicată din cauza aglomerației, și din nivelul de zgomot crescut; fiecare nou sositor privea mut înspăimântătoarele imagini de pe monitoare.

Se părea că *Dakar* nu alunecase liniștit în mormânt. Malurile râpoase ale peretelui vertical, bolovanii, adinei-/ mea brazdei prin sediment și stratul de rocă, erau o mărturie violentă a ultimei treceri a submarinului prin plăcile tectonice care înconjurau sectorul din Mediterană

deplasat și remodelat de *Hellencian Trench*.

— E.J., ajungem la șaizeci de metri de capătul râpeh preveni Kabelo de la masa cu radiolocatorul.

— Copiez imaginile, Jeff.

Haddix privi în sus, spre monitorul principal care afișa imagini de la camera din față a saniei și se încruntă. Submarinul, care avusese o lungime de 270 de picioare „ar fi fost vizibil dacă ar fi rămas în râpă.

— Acum ascultați, toți, spuse Haddix. Ținta nu a rămas în râpă. Fiți cu ochii în patru după fiecare direcție în care ar fi putut s-o ia după ce a alunecat peste margine. Trent, dă-mi pe monitorul patru, imagini de la camera din față a lui *Ernie*. Mătură râpa dintr-o parte în alta cu camera mobilă a lui *Bert* și transmite-mi imaginile pe monitorul doi.

— Înțeles, răspunse Trent, dând comenzile.

Oamenii îngrămădiți în cabină își mărirea concentrarea asupra imaginilor afișate de cele cinci monitoare mari.

— Jeff, nicio șansă să te apropii? întrebă Haddix.

— Negativ. Următorul perete vertical este de peste două sute patruzeci de metri, cu un cap de o sută douăzeci și șapte.

— O.K., atunci hai să luăm o imagine mai clară. Liz, urcă la o sută cinci metri.

— O sută cinci metri, răspunse Trimble, manipulând cablul lui *Bert*.

Haddix începuse și ea să câștige altitudine cu *Ernie*. Trent aproape că îi simțea pe pielea lui nerăbdarea; Jonesy voia, nici mai mult nici mai puțin, decât să împingă ROV-ul cu auto-propulsie înainte și să treacă cu camera pe deasupra muchiei. Dar micul *Ernie* era priponit de sanie care putea să ia viteză doar în anumite limite. Acum, vidul negru din jurul râpei umplea mai mult de jumătate din imaginea de pe monitorul principal. Ajunse apoi să acopere

trei sferturi și în cele din urmă abisul acapără toate ecranele...

Toți cei din cabină se dezumflară, ca un balon înțepat de un ac. În loc să continue să coboare într-un unghi mai ascuțit, panta se termina într-o colină abruptă.

— Jeff, la ce adâncimea suntem? întrebă Haddix cu vocea sugrumată. Kabelo consultă locatoarele, apoi răspunse:

— La peste o sută optzeci metri.

Haddix lovi cu pumnul în consolă. Revenindu-și, se întoarse spre dreapta și-i spuse navigatorului:

— Len, suntem în siguranță aici? Bine. Atunci menține te rog această poziție. Se sculă, se îndreptă spre stația tehnologică a lui *Bert* și îngenunche alături de Wolfe și Trent. Părerea mea este că submarinul a avansat pe nesimțite. Tu ce părere ai Trent?

El aprobă.

— Dar n-am cum să știu pe unde. Rezervoare sfărâmate, chioșcul eliminat... sigur că i s-a dat hidrodinámica peste cap. Și nu uita că era extrem de greu la pupa. La naiba, dacă s-ar fi scufundat șase-șapte sute de picioare, ar fi trebuit să se ridice și să facă un circuit complet, ca barca de hârtie a unui copil. N-aș fi surprins să-l descoperim cu vârful în sus și coada îngropată în sediment.

— Am putea coborî vehiculele și căuta urme, spuse Haddix. S-ar putea să avem noroc, dar nu sunt totuși de acord cu asta din trei motive. În primul rând, rămășițele nu pot fi atât de conclusive, având în vedere distanța la care au căzut când vasul s-a sfărâmat în bucăți. În al doilea rând ne-am apropiat de panta aceea abruptă și va trebui să întindem până la cincizeci. și două de mii de picioare de cablu. îmi este efectiv frică să nu se defecteze. În al treilea rând, chiar dacă găsim submarinul, va trebui să re poziționăm vasul ca să ne putem apropia de el... și

oricum va trebui să evităm panta. Rick?

— De acord.

— Jonesy, ești de părere să repositionăm mai întâi vasul? întrebă Trent.

— Afirmativ.

— Cât va dura asta?

— Două ore, două ore jumătate, maximum.

— S-a făcut. Și mai ești de părere să cercetăm mai întâi râpa B?

Wolfe aprobă.

— Pare să fie cea mai mare. Și e pe aceeași linie cu rămășițele din viroagă.

— Mi se pare corect, spuse Trent.

Haddix se ridică.

— Rick, vrei să-l aduci la bord pe *Ernie*? Ai putea să-l și garezzi. Mă duc să le spun lui Len și lui Reuss să înceapă să ne mute pe noua poziție și pe urmă am nevoie de o pauză înainte de a-mi începe următorul cart.

— Desigur, E.J., spuse Wolfe.

În timp ce amândoi se îndreptau spre partea din față a cabinei, Trent stinse VCR-urile, întrucât nu mai era nimic important de înregistrat până la reluarea cercetării. Apoi își îndreptă atenția spre notele referitoare la manipularea stației tehnologice a lui *Bert*: se asigură că proaspăt înregistratele casete erau precis marcate, secvențele electronice trecute pe discul cu laser, și numărătorul cadru al discului laser era în concordanță cu marcajul procesorului de date.

Trent tocmai terminase, când o zări pe Haddix pregătindu-se să plece prin ușa din spate a cabinei.

— Jonesy. Așteaptă!

Temperatura din cabină crescuse la peste douăzeci de grade, în ultimele patru ore, de când își începuseră schimbul. Acum, furtuna se apropia cu nori groși și un vânt mușcător. Umbre albe, confuze, dansau ca fantomele în

întuneric pe deasupra apelor iluminate sporadic de reflectoarele de pe puntea de la pupa. Haddix, care tremura în cămașă și în șort, respiră de câteva ori adânc și se îndreaptă spre pupa.

— Unde te duci?

— Să văd dacă băieții care manevrează troliul vor cafea, sau Pepsi încălzit, sau ce-o mai avea Edson.

Trent o urmă îndeaproape, dorind să fi avut o haină pe care să i-o ofere. Se adăpostiră câteva minute împreună cu echipa, într-una din utilitățile cabinei, stătură de vorbă, apoi își continuară drumul.

— Știi, porecla ta n-a prins, spuse Haddix pe neașteptate. Nimeni altcineva nu-mi spune Jonesy.

— Obiceiul.

— Sau pentru că le este teamă de mine? Cred că teamă nu-i cuvântul potrivit... pentru că sunt intimidăți de mine?

— Nu înțeleg sentimentul ăsta, răspunse el. De unde provine?

Ea dădu din umeri.

— Am zis și eu așa. De fapt, nici nu-i adevărat. Eu...

Dădu iarăși din umeri. Trent se decise să nu mai continue.

— Trebuie să-ți spun cât de impresionat am fost de performanța ta de ieri. Dacă eu aș fi putrezit în vreo celulă din Atena, ai fi găsit tu o cale să te descurci. De fapt, mă simt un fel de a cincea roată.

— De ce? Te-ai descurcat bine.

— Fiindcă m-ai cărat tu în spate. Te-ai ocupat de toate comenzile pentru imagine în timp ce-l pilotai pe *Ernie*. Niciun alt pilot n-ar fi făcut față la o astfel de presiune.

— La ce-i bun un 1800 dacă nu să servească? spuse ea încet.

— Te-ai gândit vreodată să devii comandant de trafic

aerian?

— Puah. Am auzit că au tot timpul migrene.

— Sau puteai încerca să te faci arbitru de fotbal Ț
Haddix zâmbi și răspunse:

— Nu. Prea monoton.

MOSCOVA

Ora GMT - 18, 18

Ora locală - 09, 18 p.m.

Edmund Hillary, cuceritorul vârfului Everest, își plătea datoriile față de șerpașul nepalez, Tenzing Norgay, care-l condusese până la 29.028 de picioare, pozându-l alături de el în primele fotografii istorice făcute pe „acoperișul lumii”. Șerpașii diplomatici trudeau asupra detaliilor, din spatele cortinei. Din acest motiv, un ofițer al Casei Albe se plimba înapoi și înapoi printr-un coridor întunecos din Kremlin, care făcea legătura cu Camera Oficialilor. Mesteca gumă, în timp ce aștepta să transmită rapoarte asupra dineului care avea loc înăuntru.

Ziua decursese bine. Bătrânul se dovedise pe cât de atent pe atât de simpatic în timpul dejunului pe care-l luase peste râu, cu dizidenții sovietici. Artiștii și scriitorii sovietici, aleși să participe acolo, erau surprinzător de manierați și bine îmbrăcați, dar cum *glasnostul* nu era încă în forță, nu părea probabil că sovieticii vor permite prezența unor protestatari cu pancarte, asemeni gloatei care infesta fiecare colț din America. Mai târziu, Bătrânul se întreținuse confidențial cu mai tânărul omolog sovietic, și lansă cu mândrie nou învățatul lui proverb rusesc, nu mai puțin decât de trei ori în răstimp de o oră. Și ceea ce era mai bine, cele două prime doamne reușiseră să facă împreună turu Moscovei, în compania unui imens contingent de presă, fără să-și scoată ochii una alteia.

Brusc, ușile sălii unde avea loc banchetul se deschiseră. Ospătari masivi, ca niște atleți olimpici începură să iasă cu niște mese cu roțile pline vârf cu

pahare de înghețată pe jumătate goale, cu tăvi cu prăjituri și sticle de vin spumos georgian.

Ofițerul de la Casa Albă privi întrebător la escorta lui de la KGB. Acesta aprobă, dând din cap, apoi înșfăcă un parfeu de fructe, neatins, de pe o tavă în trecere. Ofițerul de la Casa Albă își duse un transmițător-radio la buze, în loc de înghețată.

La câteva mile de Kremlin, americanii care nu fuseseră invitați la banchet își terminau dineul de la Spaso House, reședința ambasadurului SUA în Uniunea Sovietică.

Se auzi o discretă bătaie în ușă, apoi intră un funcționar.

— Treaba e pe sfârșite. Tocmai termină desertul.

Secretarul de stat își privi ceasul.

— Exact cum a fost programat. Bine. Bătrânul o să aibă o zi grea mâine.

Funcționarul era pe punctul de a pleca când un consilier național de securitate spuse:

— Vreun mesaj din Washington?

— Nu domnule. Așteptăm o sinteză informativă, dar se pare că e liniște în lume în seara asta.

— Dea Domnul să fie tot așa încă trei zile, spuse încet secretarul de stat.

Consilierul național de securitate se întoarse spre colegii lui și zâmbi:

— Cred că merităm un brandy.

— Amin, spuse șeful personalului Casei Albe.

— La naiba cu brandy, spuse secretarul de stat. O să mai servesc un martini.

Ora GMT - 20, 15 Ora locală - 10, 15 p.m.

Legănându-se din pricina furtunii, Dov Halevy stătea în picioare pe puntea înclinată a *Sabrei* supraveghind posomorât valurile prin care înainta submarinul. Căpitanul israelit scosese vasul la suprafață ca să-și reîncarce bateriile și să-și reîmprospăteze rezerva de aer. Acest lucru

înseamnă să întârzie și mai mult, dar nu avea de ales; destinația lui era prea îndepărtată ca să poată fi atinsă printr-o ultimă misiune stil kamikaze. De obicei trecerea Gibraltar-Creta era ușoară. Dar lui Halevy i se ordonase să circule în submersie în timpul zilei și să evite rețelele CONSUBGRU 8. În plus, seria de fronturi atmosferice care măturaseră Mediterana dinspre est în ultimele douăzeci și patru de ore, îl împiedicaseră să se țină de program. Din când în când, suprasolicitând oamenii și mașinile, reușea să depășească aria cuprinsă de o furtună, ca să nimerească în spatele alteia; Sabra trebuia să fi ajuns în actuala poziție, la nordul insulei Pantelleria, încă de acum trei ore.

Halevy se întoarse spre XO-ul lui și strigă:

— Ce viteză ai?

XO-ul se informă la interfon, apoi spuse:

— Șaptesprezece noduri.

— La naiba! Mă duc să văd buletinul Meteo. Poate că ar trebui să ne îmborsăvim repede rezervele, apoi să încercăm să ne suprasolicităm sistemul. Să-ți trimit cafea?

XO-ul dădu din cap că nu. Halevy coborî puntea, își aruncă hanoracul ud și-i ceru meteorologului să-i dea buletinul pentru următoarele douăsprezece ore. Apoi se înapoie.

Trecând prin cabinele echipajului, se încruntă când îl văzu pe unul dintre ruși pe un pat fără perdele. Krestnikov nu era doar nesuferit, ci se arătase a fi și un virulent antisemit. Halevy știa că echipajul lui ar fi fost gata să-l vire într-un tub de torpilă și să-i dea foc. Oare un astfel de act ar fi declanșat un război cu Uniunea Sovietică, se întreba el, sau Moscova i-ar fi mulțumit Israelului pentru un lucru bine făcut?

La câțiva pași mai încolo, se vedea licărind o lampă de carte printre perdelele trase ale patului de sus. Cum israelitul căruia îi aparținea de fapt patul era de cart pe punte, Halevy se gândi că trebuie să fie ocupat de cel de-al

doilea rus. Ezită, apoi trase ușor perdelele.

Yuri Tikhonov lăsă jos revista pe care o ținea în mâini și roși. Halevy își mușcă limba ca să nu râdă. Auzise că în Rusia o pedeapsă grea îl lovea pe orice tovarăș care era prins cu un exemplar din *Playboy*. Dacă era așa, Yuri Tikhonov trebuie că se afla într-o mare încurcătură; alături de el zăcea produsul unui an întreg de decadentă capitalistă. Tikhonov zâmbi prosteste și întinse pagina din centru spre Halevy. Ah, așadar era înamorat de blonda care s-ar fi potrivit într-un kibutș de producere a laptelui; nu era rău, dar alpinista, numai în ghete și cu rucsac era mult mai pe gustul lui Halevy. Căpitanul israelit îi făcu tehnicianului sovietic cu ochiul, apoi trase perdelele.

Ora GMT - 21, 32

Ora locală - 12, 32 a.m.

Dacă pantele din imaginile marilor monitoare din cabina de comandă ar fi fost cu patru mile mai sus și acoperite cu zăpadă ar fi făcut fericiți o mulțime de schiori. În loc de asta însă, se întindeau aproape de fundul *Hellencian Trench-ului*, la o adâncime de aproape 13.000 picioare și nu erau acoperite decât de sedimente. Timp de nouăzeci de minute, Tom Parkill și Rick Wolfe îi pilotară încet pe *Bert* și *Ernie* de-a lungul râpei B, o adâncitură semicirculară în peretele vertical care începea cam la 200 de picioare mai jos de stratul de rocă în care se blocase submarinul. Erau pe punctul de a acoperi o suprafață puțin mai mare decât șase terenuri de fotbal, dar camerele de luat vederi nu reușiseră să dea la iveală un singur obiect făcut de mâna omului, nici măcar o anvelopă veche sau o sticlă de Pepsi aruncată.

— Uf, făcu Edna Haddix de la locul ei de la stația tehnologică a lui *Bert*, cu o voce care trăda nu numai frustrare, ei. și oboseala acumulată de nenumăratele carturi. Renunț. Domnilor, am nimerit într-o gaură goală. Tom, ia altitudine. Rick, ai putea să-l garezi pe *Ernie*.

— Înțeles, E.J.

Haddix privi spre Wendell Trent. Deși nu era programat să facă de cart decât de la patru, se întorsese în cabină ca să ia parte la cercetarea primei viroage.

— Curaj, Jonesy, spuse el. Ne-a mai rămas râpa C.

Haddix își lăsă capul pe o parte, impresionantă de felul în care Trent înțelesese situația. Curentul predominant de dedesubt, era cel dinspre nord. Cum nu găsiseră nicio rămășiță în râpa B, era de la sine înțeles că Dakar putea să zacă doar în râpa C, spre sud.

— Putem s-o pornim de aici, sau trebuie să mă întorc și să o iau de la capăt? întrebă el.

— Trebuie să ne întoarcem. Dacă n-o facem, întră coasta în joc.

Haddix îi strigă navigatorului Reuss:

— Joe, direcționează-ne spre următoarea râpă, spre sud. Ai să găsești coordonatele pe harta făcută de Rick.

Haddix verifică VCR-ul, văzu benzile care abia mai mergeau și introduse casete noi pentru cartul următor.

Abia atunci Wolfe se întoarse:

— Râpa C?

Trent dădu din cap că da.

— Peste cât timp?

— Cam în nouăzeci de minute, răspunse Haddix.

— Ascultați, niciunul dintre voi nu-i programat pentru cartul de la doisprezece. Cum jumătate din cartul ăsta o să ne ocupăm doar de stabilirea noii poziții, de ce nu vă duceți amândoi să dormiți puțin?

— Ne chemi imediat ce zărești ceva? întrebă Haddix.

— Promit.

La o sută șaiszeci de picioare înaintea cabinei de comandă, jos la locuințele echipajului, ocupantul cabinei de la tribord trase adânc aer în piept. Ordinele primite erau să nu ceară ajutor*” decât atunci când nu se mai putea altfel. Cu primele două râpe cercetate și cu echipa

din cabina de comandă atât de sigură referitor la locul în care să continue cercetarea, nu mai era timp de așteptat.

Verificând ușa, să vadă dacă era bine închisă, se îndreptă rapid spre lampa de pe birou și-i desfăcu capacul compartimentului pentru baterie. În interior se afla un fir lung și extrem de subțire făcut colac. Firul avea o mufă la un capăt și un disc de plastic de doi inches la celălalt. Desfăcu firul, care măsura douăzeci și cinci de picioare în lungime, înfășură capătul mufei de două ori în jurul piciorului mesei, și apoi îl introduse într-unul din orificiile din spatele lămpii de birou.

Apoi ridică discul de plastic, care era surprinzător de greu, fiind de fapt un traducător UQC - și simți cum nervozitatea i se accentua. Deși mai făcuse acest lucru de multe ori, fără să fie detectat, simțea că norocul îi era pe sfârșite. Zgomotul provocat de traductor va alarma dispozitivul acustic și radiolocatorii. Transmisiile anterioare fuseseră efectuate când vehiculele subacvatice erau pe punte; drept Urmare, nu fusese nimeni în cabina care să sesizeze momentele anomaliei electronice. Acum, cu câte un operator la fiecare consolă, intervenția va fi cu siguranță detectată. Dar n-avea încotro, pentru că mesajul acesta era cel mai important dintre toate.

Trase perdelele de la hublou, privi în întunericul de afară, și deschise hubloul. Valurile dinspre partea carenei erau destul de înalte ca să împrăstie spuma mării în cabină. Aruncă discul de plastic pe hublou, derulă firul, închise hubloul și trase perdelele.

Cu aproape șaiszeci de ore mai înainte, vasul *Rahav*, din flota israelită, un submarin diesel tip Vickers 540, îl urmărise pe *Fanning II*, ieșind la suprafață doar ca să-și reîmprospăteze rezerve de aer. În comparație cu un vas tipic civil, vasul american dispunea de mult mai multe dispozitive sofisticate de ascultare. Dar acestea erau destinate comunicării cu vehiculele subacvatice și repetorii

de impulsuri, sau sondării terenului de la adâncime, mai degrabă decât detectării vecinilor ascunși. Astfel, cu condiția să nu transmită, *Rahav* putea sta la pândă în toată siguranța, la cel puțin 1200 metri spre est și la cincizeci de metri adâncime sub vasul de cercetare.

Submarinul era scufundat în letargia proprie tuturor misiunilor pasive. Timp de trei zile, echipajul nu făcuse decât să stea în vecinătatea vasului american și să medieze mesajele intermitente dintre agentul de la bordul lui *Fanning II* și Haifa, respectând, în rest o strictă tăcere.

Operatorul radio de pe *Rahav* apăsă brusc dispozitivul de etanșare a căștilor pe urechi, și ceru un pix. Făcu repede câteva notări, apoi se întoarse și spuse:

— Căpitane! Americanii își schimbă poziția. Trebuie să acționăm înainte ca ei să ajungă acolo.

— Cât va dura mutarea?

— Nouăzeci de minute, domnule. Doriți să răspundem că mesajul a fost primit și înțeles?

— Negativ, spuse căpitanul, știind foarte bine că o astfel de replică ar fi dublat șansele detectării. Se întoarse spre XO-ul lui. Cheamă scafandrii și pregătește-i pentru un traseu mai mare decât cred ei că este nevoie. Haifa ne-a spus clar că nu avem voie să ratăm.

WASHINGTON, D.C.

Ora GMT - 22, 38 Ora locală - 06, 38 p.m.

Clifford Zeman stătea sub apărătoarea de soare care umbrea fațada unui magazin destinat exclusiv bărbaților, peste stradă de clădirea mare de piatră care găzduia Clubul Secolului. În ciuda unei avalanșe de telegrame sosite la biroul lui - începea doar o zi de luni normală, o adevărată zi de lucru pentru restul lumii, care nu sărbătorea Ziua Victoriei - se dusesse acasă, își luase o haină și o cravată și ajunsese cu zece minute mai devreme la întâlnirea cu senatorul. La șase treizeci fix, cum ultimul întârzia să apară, Zeman lăsă vorbă recepționarului că se

va întoarce repede. Era cu mult mai confortabil în interiorul clubului, cu aer condiționat, decât afară, pe trotuarul supraîncălzit, dar, se gândi el, cu un zâmbet, Ann Davis îl învățase doar un nou truc; fiecare minut pe care îl putea fura, făcea să întârzie contactul dintre Bart și senator.

O limuzină Mercedes, gri-metalic, cu ferestrele din spate de culoare ebonitei, încetini și se opri în fața clubului. Purta numărul Corpului Diplomatic. Mașina staționează câteva minute. În cele din urmă, șoferul coborî și se grăbi să deschidă ușa din spate. Senatorul ieși, se întoarse să întrebe ceva, apoi dădu din cap a aprobare și se grăbi spre club. Zeman așteaptă până ce limuzina dispăru după colț. Respirând adânc, traversă strada.

Senatorul stătea în picioare într-un colț al holului, bătând nervos din picior. Privi în direcția lui Zeman, dar nu păru să-l recunoască. Zeman se îndreptă spre recepționar, care se întoarse și-l conduse spre senator.

„Cam de cincizeci de ani”, gândi Zemăn. Știa din informațiile pe care le obținuse Annie că senatorul, spre deosebire de cei mai mulți dintre colegii lui, provenea din mica burghezie. În ciuda salariului de 89.500 dolari, omul căpătase gustul unor costume de două mii de dolari și a unor servicii pretențioase. Singurul lucru care nu se putea cumpăra cu bani, era un remediu la statura lui pitică.

— Domnul senator? sunt Cliff Zeman.

— Ați întârziat, spuse senatorul, întinzându-i brusc mina.

— Îmi pare rău. Am sosit mai devreme, dar mi-am adus aminte că am uitat să-mi încui mașina.

Senatorul se întoarse spre recepționar:

— E gata camera pe care am rezervat-o? Bun. Trimite ceva de băut. Ce beau de obicei. Porție dublă acum.

Se răsuci și porni de-a lungul holului. Recepționarul privi spre Zeman.

— Suc de portocale proaspăt stoarse aveți? apoi ceai cu gheață, vă rog. Fără zahăr, dar cu două felii de lămâie.

Zeman o luă după senator, care aștepta nerăbdător la ușa unui lift.

— Hai, prietene. Am avut până acum o zi a naibii de grea, și încă mai sunt așteptat la una din blestematele alea de petreceri în aer liber.

Zeman zâmbi în sinea lui. Dosarele arătau că omul acesta își croia viața după funcția pe care o avea, în special când era vorba de comitetele de acțiune politică – incluzând aici și AI PAC-ul.

Urcară în tăcere. După ce liftul opri, Zeman îl urmă pe senator de-a lungul coridorului, spre o cameră care aducea cu acelea ale unui hotel de o stea; pat de o dimensiune regală, minifrigider, birou din imitație de lemn, flancat de două fotolii, un televizor color american montat în perete, care fusese nou în 1975. Senatorul îi făcu lui Zeman semn să ia loc, apoi se cocoță pe marginea biroului.

— O.K., hai să trecem la problemă. Ce se întâmplă pe coasta Cretei?

— Poftim?

Senatorul se încruntă, de parcă ar fi scormonit prin memorie, ca să se asigure că-și amintise corect documentația pe care o citise în limuzină.

— Creta. Submarinul pe care-l căutați... de ce? Ce are-a face un submarin israelit cu Departamentul Energiei?

— Domnule senator, mă puneți într-o situație penibilă. Sarcina mea actuală e secretă. Nu pot nici confirma, nici nega că implică un submarin, sau în ce parte a lumii se desfășoară acțiunea.

— Relaxează-te, Zeman. Sunt lămurit asupra jocului. Și verificat din punctul de vedere al securității, ca să mi se poată da toate amănuntele în privința asta. Arată spre telefon. Dă-i drumul. Sună la FBI pentru confirmare.

— Nu-i nevoie, domnule. Vă cred pe cuvânt. Dar, uf, nu-i așa de simplu. E o operație combinată care necesită aprobări scrise de la fiecare dintre agențiile participante.

Fața senatorului se contractă, ca un pumn încleștat.

— Ascultă, prietene, am servit, acolo, sus, ca reprezentant și senator aproape douăzeci și cinci de ani, și am avut de-a face cu multe lucruri care depășeau umila mea funcție birocratică. N-o să-ți meargă cu mine. Înțeles?

— Nu încerc să fiu evaziv. Nimic nu-mi place mai mult decât să fiu de ajutor, dar mâinile îmi sunt legate.

Senatorul oftă din greu.

— Ascultă, dar dacă îl prind pe șeful tău la telefon și el spune că-i în regulă? Așa ar trebui să fie, nu?

— Nu chiar, domnule senator. Statutul este întru totul specific. Pot discuta operația doar cu cei care dispun de aprobări scrise de la toate cele trei agenții implicate; Energia, CIA și Biroul Oceanografie Naval.

— Iisuse, nu-mi vine să-mi cred urechilor.

Senatorul se ridică, dădu ocol camerei ca să se calmeze, apoi se așează în fața lui Zeman:

— Ascultă, am lucruri mai bune de făcut, și dumneata de asemenea. Hai să economisim amândoi timp. Te-am chemat aici din cauză că vreau să mă asigur că guvernul acesta nu va suferi umilința unui fiasco în relațiile externe. Mă urmărești?

— Mi-e teamă că nu, domnule senator.

— Aseară, târziu, din diverse surse, mi-au parvenit rapoarte asupra activităților dumitale. Și, cinstit, Zeman, m-au scos din sărite. Știi de ce? Pentru că din punctul de vedere al funcției pe care o dețin se pare că agenția dumitale este angajată într-o operație tip Ollie North, aproape criminală.

Se auzi o bătaie în ușă. Senatorul se încruntă și mirii:

— Intră.

Intră un chelner cu o tavă, care așează un Scotch

dublu în fața senatorului, și ceai rece în fața lui Zeman. Senatorul înșfacă paharul, luă o sorbitură, plescăi, apoi mai luă una. Zeman zări un ceas cu sonerie pe noptiera din dreapta lui. Văzu cât era ora, se liniști, și se aplecă în față să-și stoarcă lămâie în ceai.

— Hai să-i dăm drumu', Zeman.

— Domnule senator, nu vă pot răspunde decât că buletinele pe care le-ați primit sunt eronate. N-a fost violată nicio lege, nici internațională, nici a SUA.

— Și zici că misiunea ta e secretă? Dar a celorlalți?

— Nu pot vorbi din partea lui Langley sau a Marinei. Cât despre Energie, da, misiunea mea se va încheia în momentul întoarcerii superiorului meu. Atunci responsabilitatea îi va reveni lui.

— Unde este Bart acum? Întrebă senatorul ca din întâmplare!

— Încheie un tur al Asiei. Trebuie să se întoarcă mâine.

— Înțeleg. Senatorul ezită, apoi spuse: Bine, te cred pe cuvânt că respecti legea. Dar dă-mi voie să fiu sincer... e alt motiv care mă îngrijorează referitor la această problemă. Am aflat de la o autoritate de necontestat, că operația dumitale e foarte ofensivă pentru un aliat, cu care noi avem relații speciale, și anume, pentru Israel. Ceea ce căutați voi e proprietatea suverană a Israelului și pe parcursul acestei operații, agenții voștri au reținut pe nedrept un național israelit, contra voinței lui. Astea sunt lucruri grave, Zeman.

Zeman îl privi încurcat.

— Cu tot respectul datorat, domnule senator, dacă aș confirma sau aș nega un singur element din ce ați sugerat, aș fi dat în urmărire judiciară, conform Actului de Securitate Națională.

Senatorul 31 studie pe Zeman câteva secunde, apoi dădu din cap.

— Mă așteptam de la dumneata la mai multă înțelegere decât de la toți ceilalți.

Zeman își ridică capul întrebător, deși înțelegea foarte bine fondul observației.

— Unii ar putea califica operația dumitale ca fiind antisemită. Eu știu mai bine cum stă treaba, totuși, m-am gândit că ai vrea să aperi interesele Israelului. Cu un nume ca Zeman, vreau să spun.

— Cred că aveți dreptate. Bunicul din partea tatălui a venit în America dintr-un oraș de lângă Amsterdam, un oraș care cred că i-a adăpostit pe evrei în timpul celui de-al doilea război mondial.

— Olandez, eh? făcu senatorul, fără să roșească de gafa lui. Mulți dintre ei locuiesc în partea de sud-vest a statului meu, în jurul lui Grand Rapids.

— Pot reveni la îngrijorarea dumneavoastră referitor la Israel? Întrebă Zeman. Cred că pot să mă descurc fără să violiez securitatea. Cum sunt convins că știți, domnule, departamentul meu e autorizat de Congres să investigheze transferurile internaționale de materiale și tehnologii nucleare. Dacă ar fi să analizăm o afacere în care ar fi implicate, să spunem, Italia sau Argentina, n-ar trebui să fim considerați anti-catolici. Dacă am investiga una care ar privi Pakistanul sau Irakul n-ar trebui să fim considerați anti-islamici. Dacă investigăm una care privește Israelul, n-ar trebui să ne așteptăm să fim considerați anti-semiți.

Senatorul roși.

— Asta-i răspunsul dumitale? Ascultă prietene, au cam început să mă obosească micile dumitale jocuri vorbale. Vrei să-mi spui exact ce se întâmplă, sau trebuie să te aduc în fața unei subcomisii?

— Asta e, desigur, privilegiul dumneavoastră, domnule senator.

— La naiba, Zeman, am să descopăr personal ce învârți. Te voi forța personal să dai socoteală pentru

fiecare penny pe care l-ai cheltuit din buget pentru blestemata ta de misiune. Și apoi am să te retrag personal din serviciul guvernului, fără pensie, dacă voi putea.

Zeman își termină băutura și se ridică.

— Atunci, aștept citația. Mulțumesc încă o dată pentru ceaiul cu gheață... și sper că nu v-am făcut să întârziați de la petrecerea în aer liber.

Când senatorul auzi ușa închizându-se, îl înjură pe acest blestemat de birocrat cu care nu se putea discuta, și-și azvârli paharul gol de Scotch în perete. Apoi își privi ceasul – șapte și paisprezece minute p.m., mai erau doar patruzeci și cinci de minute până la ora la care era programat să fie la petrecerea din Fairfax-County, organizată în scopul strângerii de fonduri – și se îndreptă spre telefon. O fi soția lui Bart acasă? Și o fi știind ea cum să dea de el?

Ora GMT – 23, 06 Ora locală – 02, 06 a.m.

Ochii lui Wendell Trent se deschisera brusc. Se afla în patul cabinei lui de la bordul lui *Fanning* II. Ce-l deșteptase? Realiză pe dată: pașii de pe coridor care se îndreptau cu iuțeală în direcția lui. Când se auzi bătaia în ușă aprinse lampa de carte de deasupra patului.

— Intră.

Rick Wolfe se aplecă să pătrundă în cabină. Fața îi era cenușie.

— Motoarele noastre s-au oprit. Suntem blocați în loc.

— Cauza? întrebă Trent, ridicându-se și trăgându-și șortul.

— N-am idee. S-a întâmplat cam acum trei minute.

— Elicele. Putem continua doar cu ele?

Wolfe dădu din cap că nu.

— Valurile sunt prea mari. De fapt, tot ce a putut face McMahan a fost să ne îndepărteze de râpe, și a avut foarte mult de furcă pentru asta.

— Jonesy știe?

— Da. Acum e în drum spre camera motoarelor. Te așteptăm acolo.

— Doctore... dar vehiculele?

— În regulă, mulțumesc lui Dumnezeu. Tocmai stabileam poziția în fața râpei C. Sam și Ezra le aduc pe deasupra crestei. Cowboy spune că vor fi în siguranță acolo. Ne vedem jos.

În timp ce-și îmbrăca cămașa și se încălța cu Nikesii, Trent își aminti brusc niște versuri dintr-un poem pe care-l auzise pentru prima oară la liceu. Deși i se păruseră prea lucrate și ieftine, Cleridge se dovedea acum profetic: „Dumnezeu să te salveze, bătrâne marinar! De la diavoli ți se trage nenorocirea asta!”

De ce pedeapsa asta? Doar el, Trent nu ucisese nici măcar un albatros!

A CINCEA

ZIUA

31

MAI 1988

I

Ora GMT - 00,02 Ora locală - 03, 02 a.m.

— Uite-i că vin, spuse Wendell Trent, ridicând vocea, ca să poată fi auzit peste zgomotul valurilor înalte de cinci picioare care loveau carena lui *Fanning* II. Străbătu puntea mișcătoare îndreptându-se spre pasarela ce ducea spre ieșire, coborî peste bordul liber pe scara de pisică și sări în barca pneumatică *Zodiac*.

Mica mulțime adunată pe pasarela privi spre suprastructură. Două siluete, purtând costume de scafandru, rezervoare de aer și întotătoare se cățarau stângaci prin cel mai apropiat bocaport.

Căpitanul Bill Nichols se întoarse spre Rick Wolfe, reluându-și argumentul:

— Încă mai susțin că am prins în elice un năvod în derivă.

Wolfe dădu din cap a negare.

— Am stat în locul ăsta mai mult de zece zile. Niciunul din vasele locale nu părea să fi înhățat vreo bucată de năvod.

— Nu păreau, insistă căpitanul Nichols. Când unul din ele rămâne în pană, poate să mai meargă sute de mile. În schimb, dacă elicele noastre dau peste vreun obiect scufundat, suficient de dur ca să blocheze motoarele, o încurcăm. Chiar cu dieselul nostru.

Neconvins, Wolfe dădu din umeri și privi scafandrii care se apropiau. Iluminată de reflectoarele din jurul punții de la pupa, fiecare din siluetele negre iradia un păienjeniş de umbre; totuși, viziunea nu părea mai deconcertantă decât spectrul de cavernă al compartimentului motoarelor în care stătuse acum o oră.

Inginerul șef al vasului era de serviciu, când, dintr-odată, cei doi arbori de propulsie începuseră să vibreze nebunește. Reacția lui fusese promptă și corectă: decuplase arborii, oprise motoarele și sunase alarma.

Faptul că acesta era un alt act de sabotaj - cum, firește, le trecuse tuturor prin minte - apăruse nefondat. Singurul acces la motoarele diesel era din camera motoarelor. Dar paza, dublată după contaminarea apei potabile, deci cu patruzeci de ore mai înainte, nu raportase vizitatori neautorizați. Inginerul șef și cei doi oameni din echipa lui porniseră imediat să localizeze defectele. Inginerii lucraseră rapid și eficient, dar deși instalația de propulsie a unui vas de acest fel nu era complicată, dimensiunea imensă a mașinilor făcea ca operația să dureze mult timp. În final, echipa reuși să rotească unul din arbori; era blocat în ambele direcții. Îi încercară și pe cel de-al doilea; era de asemenea înțepenit. Căpitanul Nichols spuse că elicele se blocaseră într-o plasă de

pescuit. De trei ori în ultimul deceniu pățise lucrul ăsta, o dată chiar în mări ce nu erau prea circulate, aproape de Cercul Arctic.

Drept urmare, Edna Haddix și Biliy McConkey, doi dintre cei șase scafandri calificați de la bord, se pregăteau acum să se scufunde ca să inspecteze elicele. Wolfe înaintă să le înmâneze rezervoarele de aer.

— Celelalte sunt în regulă.

Haddix dădu din cap că da. Căpitanul Nichols se aplecă deasupra unui șir de lanterne subacvatice de diferite dimensiuni și alese două.

— Navy, îți sugerez să le folosești pe astea, și mai întâi doar să cercetezi. Dacă am nimerit într-o plasă de pescuit, oricum, voi amândoi nu veți putea rezolva lucrurile în timpul unei singure scufundări.

— Așa e, căpitane”.

Haddix își încercă lanterna, aprinzând-o și închizând-o.

— Luați-o încet - continuă el. Pe o mare ca asta, vasul se balansează rău. Dacă vi se întâmplă ceva intru și eu în bucluc.

Haddix zîmbi.

— Și verificați canalele. Dacă s-au înfundat, poate să însemne că s-a rupt un bolț.

Haddix se cutremură involuntar: știa că nu multe vase de acest tip se deranjau să-și asigure piese de schimb, așa că înlocuirea unui bolț se făcea de obicei pe un șantier naval.

— Rezervoarele de aer sunt la bordul *Zodiacului*, spuse Wolfe.

Căpitanul Nichols își duse transmîțătorul radio la gură:

— Camera motoarelor, aici Nichols. Scafandrii sunt gata. Șefule, sunt toate sistemele oprite?

Câteva secunde mai târziu, inginerul șef răspundea:

— Confirm, toate sistemele oprite. Navy, Cowboy, călătorie plăcută, auziți?

Căpitanul Nichols se întoarse spre scafandri:

— Amintiți-vă să fiți cu ochii pe rezerva de aer.

— Înțeleș, înțeleș, căpitane.

Haddix și McConkey își mai verificară o dată inelele de temporizare de pe cronometre, apoi se îndreptară spre pasarelă. Trent, împreună cu doi dintre marinari mai viguroși de pe vas, numiți pe scurt AB, erau deja în *Zodiac*. Barca, lungă de optsprezece picioare se clătina cumplit. Dacă așa era la adăpostul vasului, se gândi Haddix, cum trebuie să fie în marea deschisă?

— Așteptarea nu face lucrurile mai ușoare, spuse McConkey, pășind peste bordul liber și coborând cu grijă pe scara de piscă.

De îndată ce ambii scafandri fură la bord, Trent conduse *Zodiacul* într-un arc larg, îndreptându-l spre pupa vasului. În ciuda balansului, Haddix și McConkey reușiră să-și prindă cu curele rezervoarele de aer, cu ajutorul celor doi A.B., și să-și tragă înotătoarele. Apoi verificară dacă teaca cuțitului era bine prinsă de glezna lor dreaptă și-și traseră mânușile.

— Amintește-ți, Cowboy, patruzeci de minute, strigă Haddix peste bord. Și nici nu intenționez s-o iau pe scurtătură.

— Amin.

Pe deasupra lor, Wolfe, căpitanul Nichols și ceilalți se grăbiră să traverseze puntea de la pupa a lui *Fanning II*, bogat iluminată, îndreptându-se spre puntea de la extrema pupa. Trent încetini motorul, oprind *Zodiacul* la zece yarzi de puntea de la extrema pupa, pentru a nu atinge cablul vehiculului subacvatic care atârna peste bord.

Privind valurile enorme care loveau carena vasului, Haddix înțelese brusc riscul iminentei scufundări. Își întoarse privirile spre McConkey, care părea neobișnuit de

sumbru.

— În alte condiții, o scufundare în Mediterană în timpul nopții ar fi fost ceva de-a dreptul romantic, spuse ea. Chiar și cu tine, Cowboy.

— În mod special cu mine, i-o întoarse McConkey. Pariez că nu știi că pot să-mi țin respirația aproape patru minute.

— Nu-i de mirare, după ce am auzit de la femeile cu care te întâlnești tu.

— Of, Navy, iar începi. Mai bine ai fi drăguță cu mine, fiindcă altfel n-am să gonesc rechinii.

— Dar atunci cine te-ar mai tachina? întrebă ea.

— Marele Len, spuse McConkey.

Haddix se aplecă spre el și-l bătu afectuos pe umeri. Trent, lăsând cârma în seama unuia dintre A.B., se întoarse spre ei.

— Sunteți gata?

Ei aprobară dând din cap.

— Ascultați, n-am nevoie de eroi. Înțeles?

— Cowboy, ce ți-am spus eu despre birocrații ăștia? Pentru ei, noțiunea de risc se referă la riscul pe care și-l asumă când trebuie să semneze vreun raport.

— Mda, dar poate că el nu-i așa tâmpit cum pare, observă McConkey. Deși la urma urmelor uite cine se aruncă în baltă și cine rămâne uscat.

— Foarte amuzant, spuse Trent. Atenție la cablu. O să îndreptăm reflectoarele spre apă de îndată ce vă veți scufunda și o să păstrăm poziția cât de bine vom putea. Vreo întrebare?

Haddix dădu din cap că nu.

— Gata, Cowboy?

— Hai, Navy.

Aplecându-se peste bordul *Zodiacului*, își puseră măștile, își introduseră ajutorul, și testară fluxul de aer. Apoi, prinzându-și lanternele, își făcură unul altuia un

semn din cap și se rostogoliră în marea de culoarea cernelii.

Apa era surprinzător de caldă. Haddix se stabilizează, deschise lanterna și se uită după McConkey. Era scufundat mai jos, spre stânga, și-și agita lanterna în direcția ei.

Se întoarse și plonjă spre adâncimi. La jumătatea distanței spre elicele masive care se aflau la opt picioare sub chilă, îi semnaliză lui McConkey s-o ia pe lângă cea mai apropiată, apoi își continuă drumul. Ocolind cu grijă cârma gigantică, înotă spre un punct aflat sub partea inferioară a propulsorului de la tribord.

În timp ce străbătea apa, Haddix urmări câteva momente ridicarea și coborârea carenei. În ciuda greutatei sale enorme, *Fanning II* era silit de valuri să execute o mișcare complexă. Se înălța și cobora pe o distanță de 6 picioare, concomitent cu necontrolate mișcări pe orizontală provenite din înclinarea vasului. Scafandrii erau în permanentă amenințați să fie loviți de carenă. Haddix se dădu puțin mai la o parte și simți minicurenții turbulenți generați de rotirile neprevăzute ale vasului. La naiba, se gândi ea, era ca și cum ai încerca să lucrezi la bordul unui vas de coastă aproape răsturnat de valuri.

Haddix se ridică și-și îndreptă lanterna spre osie. Chiar de la cinci yarzi depărtare, putu să vadă că Nichols avusese dreptate: intraseră într-o plasă.

Așteptă până ce vasul începu să se ridice. Apoi, ridicându-și brațul stâng, ca o pavază în cazul în care carena și-ar schimba pe neprevăzute direcția, se apropie de ax învălmășeala de fâșii din jurul acestuia arăta de parcă un copil de trei ani s-ar fi jucat cu cutia în care mama lui păstra ațele, ar fi desfăcut un ghem și ar fi încercat să-l refacă. Din nefericire, fâșiile nu erau din bumbac subțire, ci din polipropilenă groasă de o jumătate de inch.

Haddix ajunsese la ax când pupa coborî brusc. Simți

impactul pe antebrățul sting - o lovitură puternică, dar nu suficientă ca să-i rupă oasele - și se simți împinsă în jos. Când pupa începu iar să se ridice, reuși să se apuce de ax; atâta timp cât voi sta aici, se gândi ea, voi fi relativ în siguranță. Abia atunci simți un junghi puternic în antebrăț.

Își trecu lanterna pe deasupra lui. Sângele se vedea curgând șiroi pe sub costumul de scafandru, rupt de carenă. Ignorând durerea, își petrecu cu greutate brațul stâng în jurul axului și-și transferă lanterna în mâna stângă. Apoi scoase cuțitul și încercă să taie încâlceala de fâșii de polipropilenă de la capătul de sus. Indiferent de cât de tare lovea, încâlceala de fire abia se urnea. De asta se temuse căpitanul Nichols cel mai mult; deși vasul mergea încet când se produsese încâlcirea, chiar la treizeci și cinci de rotații pe secundă, cablul se putea înfășura atât de strâns incit să fie imposibil de desfăcut. Scafandrii trebuiau atunci să-l taie fâșie cu fâșie. Scoțând cuțitul din teacă, Haddix apucă cel mai apropiat capăt eliberat, și se încruntă.

Probabil că lamele cu muchii tocite ale elicei rupseseră polipropilenă, pentru că partea pe care o ținea în mină era așa de destrămată, de parcă ar fi fost ciopârțită cu o lamă de bărbierit. Cercetă în stânga și în dreapta cu lanternă până ce descoperi un alt capăt liber. Și acesta era tot așa de destrămat cum, de altfel, erau și celelalte.

Haddix realizează că ceva nu era în ordine. Un cablu care zăcuse în apă un timp oarecare trebuia să aibă un aspect lucios. Polipropilenă din jurul axului părea atât de proaspătă de parcă atunci ar fi fost adusă de la întreprinderea producătoare.

Își aruncă privirea spre elicea de la babord. Cowboy-ul părea să-și facă de lucru cu cuțitul în jurul axului. Haddix se agăță din nou de ax, și-i dădu drumul când simți că pupa începe să se ridice. Înotă repede cam

cincisprezece picioare spre partea dinspre cârmă, în susul elicei – și așteptă ca aceasta să coboare la adâncimea ei. Se apropie de conductă. Bucșa ce acoperea capătul axului nu părea să fie fisurată. Dar, era oare bolțul gigantic de sub ea în regulă? Nu se putea ști până ce nu se porneau din nou motoarele. Haddix își consultă cronometrul: mai avea aer pentru douăzeci și nouă de minute, așa că porni spre elica de la babord.

McConkey se ținea cu o mină de arborele de la babord care era atât de înfășurat, încât era nevoit să se sprijine de încâlceala de frânghii. Sesizând lumina de la lanterna lui Haddix sub el, își băgă cuțitul în teacă și se îndreptă spre un capăt gata tăiat. Haddix își făcu semn, dând din cap. Apoi privi peste mâna lui, spre sângele care picura lent dintr-o rană de la tâmpla dreaptă. Arată spre rană și-i tăcu semn să iasă la suprafață. McConkey îi făcu semn cu mâna a refuz.

Haddix era pe punctul de a insista când carena începu iarăși să coboare în direcția ei. Din spirit de autoconservare, înșfăcă arborele, ajungând la un braț de Mc-Conckey. Acesta arăta ceva cu degetul îndreptat în jos, curbându-l, și dădea încet din cap... Ce-o fi încercând Cowboy-ul să-i semnaleze?" se întrebă ea.

McConkey se gândi o clipă, apoi își îndreptă degetul curbat spre ajutorul de la gură și-l aruncă în sus de câteva ori. „Cârlig” se gândi ea. Pantomima lui semnifica un cârlig, deci voia s-o prevină să nu-și prindă mâna în vreunul. Dar nu întâlnise niciunul în învălmășeala de cabluri dinspre partea de la tribord – ceea ce însemna, realiză abia acum Haddix, că de fapt Cowboy-ul voia să-i transmită că tocmai absența cârligelor era o confirmare că polipropilena nu fusese împletită într-o plasă de pescuit. Dădu din cap că înțelesese.

McConkey își ridică lanterna și-i făcu semn să lumineze și ea partea pe care el tocmai o tăiasse. Apoi,

reluându-și cuțitul, se apucă din nou de lucru. Îi trebuiră cincisprezece minute ca să ajungă la cea mai de jos fâșie. Din ajutorul de la gura lui Haddix izbucni un val de bule de aer. Arborele era rău vătămat; frecarea cu axul făcuse ca polipropilena să se lipească de metal. McConkey încercă să o desprindă, dar fără succes.

Haddix își mai verifică o dată cronometrul și-l bătu pe umăr. Era timpul să iasă la suprafață. *Zodiacul*, scăldat în luminile de pe vas îndreptate înspre el, se deplasase la treizeci de yarzi spre babord.

Haddix și McConkey urcau spre el când zăriră o siluetă prelungă, ca un șarpe, plutind pe deasupra lanternelor lor. Haddix îl trase de braț pe McConkey, apoi își continuă drumul spre *Zodiac*, îndreptându-și lanterna în sus.

Ce era să caute un piton aici? Sau, mai corect, un cuiș întreg de pitoni?

— Acolo! strigă unul din cei doi A.B. de la bordul *Zodiacului*. Trent se întoarse și zări două lumini licărind pe deasupra valurilor cam la șaizeci de yarzi de scara lui *Fanning* II. Așteptă ca cei doi A.B. să-și reia lanternele pe care le lăsaseră la bord și se îndreptă spre scafandri, pilotând contra direcției vântului, ca să-i ajungă pe cei doi din apă, lăsă cârma unuia dintre A.B., și se aplecă peste bord să-l ajute să urce pe cel mai apropiat scafandru.

— Poftim, ia-le pe astea mai întâi, gâfâi Haddix, ridicând două bucăți de polipropilenă, ce semănau cu o piele de șarpe.

Trent le zvârli la bord, apoi se aplecă și o trase pe Haddix în barcă.

— Ești rănită, spuse el, observând șiroaiele de sânge de pe antebrațul ei stâng.

— Sunt în regulă. Vezi de Cowboy... s-a lovit rău cu capul de carenă.

Trent se grăbi să-l tragă pe McConkey la bord. În

timp ce-și trecea lanterna pe deasupra tâmpiei lui sângerânde, cel de-al doilea A.B. Începu să scotocească după trusa de prim ajutor.

— Nicio fractură, anunță McConkey, dând drumul la cele câteva bucăți de frânghii pe care le ținuse strâns în mână. O ușoară comoție, dar văd bine. Am fost bușit mai rău în încăierările din baruri.

— E chiar așa de rău acolo, jos? întrebă Trent. McConkey aprobă.

— Mi-e teamă că vreo câțiva dintre noi o s-o sfârșim urât înainte de a elibera eticele.

A.B.-ul se întoarce cu trusa și începu să spele rana lui McConkey. Trent ordonă înapoierea spre *Fanning 11*, apoi apucă câteva tampoane de tifon și se îndreptă spre Haddix. Aceasta își desfăcuse rezervorul de aer și se înfășurase într-o pătură; aerul nopții era mult mai rece decât apa. Când T! rent se apropie, îi întinse antebrațul rănit.

— Sunt probleme doar cu elicele sau mai sunt și altele în neregulă? întrebă el, tamponându-i sângele.

— Cred că doar cu elicele. Lasă, dă-mi mie tamponul, mă descurc singură. Verifică frânghiile pe care le-am adus. O parte din ele s-a copt de arbori... o să fie mult de furcă. Cowboy, câte bucăți ai apucat să aduci?

— Trei, spuse McConkey. Am lăsat mai mult de o duzină dedesubt.

Trent își îndreptă lanterna spre frânghii. Apucă o bucată și-și întinse brațul s-o măsoare. Apoi începu să măsoare alta.

— Ce coincidență, spuse el. Ambele au exact douăzeci și cinci de picioare.

— Mde, făcu McConkey. Și n-au căzut din cer.

— Scafandri, spuse Haddix.

— Și încă unii abili, consimți Trent.

Între timp, Edna Haddix și Billy McConkey primiseră îngrijiri medicale, intraseră în cabina de comandă, își luară

haine uscate și-și luară fiecare o cană de Pepsi aburind, dar dinții încă le mai clănțneau.

— Dumnezeule, nimic nu mi-aș dori mai mult decât un duș fierbinte spuse ea.

McConkey, cu fața palidă ca și bandajul proaspăt de la tâmpla lui era prea sfârșit ca să-i mai arunce măcar ocheade. Wendell Trent și Rick Wolfe erau în cabină, examinând fâșiile de polipropilenă.

— Am spus, doctore, că ticăloșii ăia sunt efectiv ingenioși, spuse Trent. Cu astea ne-ar putea opri în loc fără să fie nevoie să atace cablul săniei sau chiar elicele. Pur și simplu au înotat în dreptul mijlocului vasului, la o adâncime de cincizeci de picioare, apoi au întins funiile perpendicular cu chila noastră și le-au dat drumul. Polipropilena s-a ridicat spre suprafață și a fost prinsă de elice. Era musai ca cel puțin câteva funii să-și atingă ținta.

— La naiba, e sigur că n-au înotat spre noi tocmai de la Haifa, spuse Haddix. Vreun submarin?

— Probabil.

Tirent se întoarse spre McConkey.

— Cowboy, tu ai manevrat radiolocatorul în schimbul de la ora douăsprezece, nu-i așa? Ai detectat ceva?

— Negativ. Dar aparatele noastre nu-s făcute pentru detecția omnidirecțională. S-ar fi putut fofila o flotă întreagă sub nasul nostru, fără ca s-o știm. Adevărul e că vasul lor ne-ar **d** putut urmări de zile întregi, de la un mai mult decât o jumătate de milă.

— Nu prea cred, spuse Wolfe. Ar fi putut acționa mai înainte ca noi să începem cercetarea primei viroage.

— Nu era necesar.

Toți se întoarseră spre McConkey.

— Mi-am amintit ceva, spuse el. Era cam pe la începutul cartului meu, imediat după ce voi, cei de la cartul de la opt la douăsprezece plecaserăți. Acele de pe locatoarele mele începuseră s-o ia razna. Trebuie că am

înjurat sau așa ceva, fiindcă Kerry McMahon, de la stația navigatorului, mi-a spus că computerul lui era deranjat rău de tot. Spunea că - ecranul era tot dat peste cap... sărea peste codul software, așa ceva. Ambele noastre sisteme și-au revenit la normal peste câteva secunde, așa că nu ne-am mai bătut capul să localizăm defectul.

— Așa că?

— Așa că sistemul meu detectează fluxuri sonore, și la fel al lui McMahon... ecranul navigatorului fixează poziția vasului, bazat pe impulsurile primite de la repetoarele noastre de impulsuri. Ceea ce vreau să sugerez este că amândoi ne-am izbit de o transmisie efectuată de undeva de la mică distanță.

— Cât de mică?

— Foarte mică. De parcă ar fi provenit chiar de pe vas.

— Asta explică cum de a știut submarinul exact când să atace! spuse Haddix, cu vocea înăsprită. A primit un semnal de la cineva capabil să urmărească cercetarea noastră... adică de la cineva cu acces la cabină. Băieți, sabotorul nostru e cineva care a fost deja votat.

Rick Wolfe stătea în picioare în fața hărții maritime din cabina de comandă înconjurat de graficele sonore ale transmisiilor din ultimele două zile. Monitoarele operaseră înainte și ruloul de hârtie fusese schimbat la fiecare cart, chiar și în timpul pauzei pentru repararea cablului. După ce-l informaseră pe Zeman despre ultimele evenimente, Wendell Trent și Edna Haddix începuseră să verifice vasul; Wendell intenționa să verifice presupunerea lui Billy McConkey.

Wolfe găsi ruloul de la cartul de duminică de la amiază, și-l desfășură. Așa cum bănuia, primul apel se consumase la orele 12, 20 și cel de-al doilea cu cinci minute mai târziu - mesaj, apoi răspuns. Anomaliile trecuseră nevăzute pentru că cabina nu fusese frecventată

de vinerea trecută, când vehiculele fuseseră aduse la bord și până ieri la prânz când ei se reîntorseseră să lucreze în cabină.

Mai mult, pentru siguranță, sabotorul își mânuise abil în timp cele două mesaje zilnice: o transmisie imediat după-amiază, când cea mai mare parte din echipă era la masă, și cealaltă imediat după miezul nopții, când cea mai mare parte dintre membrii echipei erau în cabinele lor.

Wolfe înfășură hârtiile și le puse la loc în dulapul de deasupra mesei.

— Cabină, puntea!

Wolfe se îndreaptă spre interfon.

— Da, E.J.

— Ai găsit ceva, Rick? întrebă ea.

— Mi-e frică că da. Două transmisii și două răspunsuri pe zi.

— Așa deci. Ne afectează, din greu securitatea... singura modalitate prin care se puteau ușura manevrele prietenului nostru, era faptul că acesta avea acces la datele de pe monitorul principal.

— Ai făcut ce-am hotărât?

— Afirmativ. E probabil inutil, dar trebuia să facem ceva până primim răspunsul lui Zeman.

— Trebuie să fi fost șocat, spuse Wolfe. Vrei să te ajut?

— Negativ. Eu și cu Trent avem lucrurile sub control. Vezi dacă nu are Cowboy nevoie de ajutor.

— Înțeleș.

Wolfe părăsi cabina, încuind ușa după el. Înainte de a se duce să-i ajute pe Billy Ray McConkey și pe cei doi tehnicieni care manevrau cablul, și pregăteau o nouă plută care să servească drept a doua barcă de urmărire, privi spre puntea de la extrema pupa.

Zodiacul, manevrat de piloții Sam Lippman și Ezra Schell se afla la cincisprezece yarzi de pupa. Jos, cea de-a

doua echipă de scafandri - Tom Parkhill și Jeff Kabelo - tăiau cu bomfaierul nodurile frânghiilor de polipropilenă.

Încercarea lui Trent și Haddix de a depăși această ultimă criză - observă Wolfe - era serios împiedicată de probabilitatea ca sabotorul să fi fost deja votat din punctul de vedere al securității. Ca să evite un eșec total trebuiau să folosească logica și intuiția. Ca să așeze optsprezece oameni dincolo de orice suspiciune: pe ei înșiși și pe cele două fete; pe căpitanul Nichols; pe cei de la bordul lui *Fanniruj* II, sosiți după ce cablul fusese tăiat, anume pe cei trei agenți DOE și pe oamenii de la Reliance; și pe cei care lucrau în văzul celorlalți în timpul efectuării ultimei transmisii anume cartul de la miezul nopții, și inginerul șef al vasului.

Pe moment, toată lumea era îngrămădită pe punte, în timp ce cabinele le erau cercetate. Wolfe împărtășea pesimismul lui Haddix referitor la șansele descoperirii unui transmițător. În ziua de azi, asemenea dispozitive putea fi extrem de miniaturizate și deghizate în cu totul altfel de obiecte. Totuși, costul eșecului se arăta a fi mare. Optsprezece din noi, se gândi Wolfe, ar fi de ajuns ca să reparăm elicele în următoarele șase ore, dar apoi cum vom relua vânătoarea submarinarului israelit?

Înaintând de-a lungul punții de la pupa, Wolfe îl zări pe McConkey îmbrăcat iar în costum de scafandru, împreună cu tehnicienii care se ocupau de cablu, Glenn Marullo și Denny Flangan, în partea dinspre trolu. Aici, lăsaseră în afara bordului o plută de salvare care fusese umflată și dotată cu un mic motor.

— Cum te simți, Cowboy? întrebă Wolfe.

— Mai bine, doctore.

— O puneți la apă acum?

— Negativ, replică McConkey. Abia peste cincisprezece minute, când trebuie să-i înlocuim pe scafandri.

— Tu și E.J. vă scufundați din nou?

— Afirmativ. Cei doi A.B. de pe vas sunt calificați ca scafandri, dar până nu-l descoperim pe misteriosul nostru sabotor o să stea aici sus.

— Ai avut dreptate cu transmisiunile, spuse Wolfe. După graficele sonore, două pe zi.

— La naiba! Și nimeni n-a văzut nimic.

— Nu-i învinovați, Cowboy. Am fi putut tot atât de bine închide radiolocatorul și atunci nu s-ar fi făcut nicio înregistrare.

McConkey își frecă falca.

— Știi, doctore, m-am gândit la toate astea. Mi se pare că sunt doar doi posibili suspecti.

— Cum așa?

— O.K., știm că nu poate fi cineva din cartul de la miezul nopții, pentru că niciunul dintre noi n-am fi putut transmite din interiorul cabinei.

Wolfe aprobă.

— Deci singurii care știau că viroaga B era goală – și deci că ceea ce căutăm era mult mai posibil să se afle în viroaga C – erau cei șase din cartul de la ora opt. McConkey făcu o pauză ca să-și amintească membrii cartului. Tu ai fost în cartul de la unsprezece deci nu ești tu. Au fost Navy și Parkhill, ele sunt curate. La fel și Glenn. Mai rămân Joe Reuss, navigatorul și Ari Kahane. Doctore, niciunul dintre ei n-a făcut lucrul ăsta.

Wolfe medita, apoi spuse:

— Dar cum ar fi putut ști altcineva ce se petrecea în interiorul cabinei?

— Asta nu-mi pot imagina, recunosc McConkey.

Marullo se îndepărtă de pluta de salvare și făcu câțiva pași spre cabină.

— Ce-i acolo, sus?

Wolfe urmări de-a lungul brațului întins al tehnicianului un mănunchi de cabluri care ducea de la

cabină spre supra-structură.

— Semnalele video și interfon spre punte și spre cabina mea, spuse Wolfe, răsucindu-se. Oh, Dumnezeuule... Are cineva un transmițător radio? Nu, așteaptă, canalele alea nu sunt sigure. Glenn, du-te și caută-l pe Trent. Spune-i că eu cred că sabotorul a fost capabil să ne urmărească progresele pentru că s-a cuplat la cablurile pe care le-am instalat spre suprastructură.

— Ticălosul, spuse McConkey. Desigur. Cu toate cablurile astea din jurul vasului, cine ar fi observat unul în plus?

Wolfe spuse:

— Cowboy, poți să-mi aduci repede o scară și un cuțit? Mă duc acolo?

McConkey se aplecă să-și scoată cuțitul din teaca de la gleznă. Apoi se îndreptă spre magazia din spatele suprastructurii, în care echipajul vasului își ținea uneltele. Wolfe și Flanagan străbătură puntea de la pupa spre cabina, oprindu-se sub deschizătura din care iesau cablurile. McConkey se întoarse cu o scară și trei lanterne. Wolfe instalează scara, urcă, și începu să taie banda care înfășură cablurile individuale:

— Acolo ar trebui să fie patru cabluri... două, trei, patru.

Urmărireă mănunchiul de-a lungul punții de la pupa către suprastructură. Acolo, o pereche de cabluri se despărțea de celelalte și continua spre peretele exterior, către punte. Restul mănunchiului dispărea printr-un grilaj de ventilație dinspre tribord, exact spre stânga ușii etanșe. Wolfe poziționează scara aproape de grilaj, tăie banda, și-și plimbă lanterna pe deasupra fâșiilor.

— Patru, minus perechea care duce spre punte, așa că trebuia să îi rămăs două... necazul e că eu văd că sunt tot patru.

Lăsând scara în urmă, urmărireă mănunchiul prin

primul grilaj de ventilație, apoi prin al doilea, de-a lungul ușii etanșe. În interiorul suprastructurii, mănunchiul trecea peste tavanul pasajului lateral. Acolo, se despărțea din nou, două se îndreptau spre o punte superioară și două spre o punte inferioară.

— Cabina mea e acolo, sus, spuse Wolfe, amărât. Se pare că sabotorul locuiește jos.

McConkey își trecu lanterna peste puntea de jos.

— Păi, uite aici. Artist băiatul, nu-i așa?

Cablurile treceau pe deasupra coloanei montate și pătrundeau printr-o gaură mică, perforată în peretele vertical din față.

— Chiar deasupra tavanului, spuse Wolfe.

Coborî treptele și studie panourile de deasupra. Fiecare era ținut de patru șuruburi.

— O să trebuiască să le scoatem pe astea. Are cineva o șurubelniță?

— Eu, spuse Flanagan. Și fiind cel mai înalt, mă ofer să le scot eu.

După ce scoaseră panoul, putură vedea cum cablurile duceau spre tribord. Ca să economisească timp, Wolfe îi spuse să scoată de la fiecare doar pe cel de-al treilea șurub. Cei trei tocmai se îndreptau spre partea din față a vasului când auziră pași rapizi apropiindu-se din urmă. Wolfe se întoarse, îi văzu pe Trent și Marullo la capătul coridorului și spuse:

— Am ajuns la patru cabine suspecte.

Trent privi numerele de pe un și ne cabinelor, și arătă spre panoul dedeasupra penultimei.

— Vreau legătura telefonică cu Zeman Denny. verifico pe asta mai întâi. Dacă Zeman are dreptate, cercetarea noastră s-a încheiat.

WASHINGTON, D.C.

Ora GMT - 01, 38 Ora locală - 09, 38 **p.m.**

Clifford Zeman nu era omul care să jelească ocaziile

pierdute. Totuși, în timp ce aștepta în camera de comunicații de la DOE un răspuns de la Trent, nu se putu abține să nu blesteme întârzierea dosarului de securitate, care ar fi putut împiedica defectarea elicelor lui *Fanning II*.

Ca să se edifice asupra cetățenilor de bordul vasului, care nu erau americani, Zeman ceruse FBI-ului să ia legătura cu forțele de poliție străine și cu agențiile interne ca să-i furnizeze date. În final răspunsese Parisul, cu un dosar referitor la Roland Vigneron, unul dintre specialiștii în electronică care participau la misiune. Membru facultativ la Departamentului Oceanografie al Universității din Aix-Marseille, Vigneron era un *pied-noir*³⁸: un francez, născut în Algeria în timpul în care această națiune nord-africană era încă o colonie franceză. Strămoșii lui se instalaseră în orașul port Oran pe la 1800 și înființaseră un șantier naval. Deși afacerea mergea destul de modest, aducea un venit suficient ca fiecare generație succesivă de copii să fie trimisă înapoi în Franța la școală, ca să absoarbă valorile culturale ale patriei și, cel mai adesea, să-și găsească o soție.

În 1948, la scurt timp după nașterea lui Roland Vigneron, comanda firmei trecu în mâinile tatălui acestuia. Vigneron tatăl, un inginer în mașină prin profesie, prevăzuse că redresarea economică a Europei, după cel de-al doilea război mondial va provoca o furtună în navigația maritimă. Vor fi necesare cargouri moderne și ieftine, ca să compenseze vasele cu abur și vapoarele stil „Liberty” printre care războiul făcuse ravagii, și care alcătuiau flota comercială a celor mai multe națiuni. Dusesse tratative cu un agresiv simț al afacerilor și, dispunând de forța de muncă locală ieftină, începuse să construiască ceea ce mai târziu s-ar fi putut eventual numi o „armadă” de mici încărcătoare de coastă. Averele familiei

38 Pied'noir - denumire dată francezilor care locuiau în Algeria.

crescuse atât de mult, încât Yigneron crescuse printre copiii elitei franceze din Algeria, acesta până când algerienii consideraseră că sosise timpul să-și reclame propria lor țară.

Franța care deja pierduse bătălia cu Ho Și Min pentru controlul Indo-Chinei. nu era prea doritoare să ofere independența altei bijuterii din odată gloriosul său imperiu. Și, odată cu căderea lui Diên Biên Phú, în 1954, Parisul votă pentru suprimarea mișcării secesioniste algeriene, indiferent de prețul acesteia.

Pe măsură ce tensiunile și violența izbucneau, privilegiații *piedo-noirs* din Algeria deveniseră adevărate ținte. Avu loc o grevă la șantierul naval. La cererea Parisului, Vigneron tatăl, rezistă la doleanțele muncitorilor. Era pe punctul de a aranja evacuarea familiei când radicalii algerieni ascunseră o bombă în produsele de băcănie care erau aduse de două ori pe săptămână la vila lui Vigneron; Roland, atunci în vârstă de opt ani, se juca în grădină în după-amiaza în care bucătăria răsună de o explozie care-i ucise mama, sora mai mare și pe cei trei servitori algerieni.

Vigneron tatăl insistă să-și ia morții și să-i îngroape în Franța. Confruntat cu probabilitatea ca algerienii să-și câștige independența, și noul guvern să naționalizeze cele mai multe proprietăți stăpânite de *pieds-noirs*, rămase în Franța ca să-și înceapă o nouă viață împreună cu cei patru copii care supraviețuiseră. La două luni după dubla înmormântare, Vigneron tatăl acceptă un post în Comitetul Executiv la șantierul naval din Cherbourg, în Normandia. În plus, afirma dosarul de securitate, acționase mânat de necazul lui, ceea ce era oarecum de înțeleș, contra arabilor oferindu-se în ascuns să ajute Israelul.

De exemplu, pe la mijlocul anilor '60, șantierul din Normandia obțină un contract să construiască șapte canoniere pentru Marina Israelită. Fuseseră construite

toate, dar, din motive politice - în special datorită încercării președintelui Georges Pompidou de a se împăca cu liderii arabi, pentru ca Franța să-și mențină influența în Orientul Mijlociu - fuseseră livrate doar două. Totuși, în dimineața Crăciunului din anul 1969 cele cinci canoniere clasa s-ar rămasse obținură echipaj, combustibil și provizii, sparseră blocada și o șterseră din portul Cherbourg. După șase zile, la o mie de mile depărtare, navigau triumfător spre Haifa.

Firește, agenția de informații franceză îl suspectă pe Vigneron tatăl. Acesta avea în schimb un alibi de fier. În sfârșit, după trei ani de investigații, nu-i fu găsită nicio vină.

Așa părinte, așa fiu? Zeman ar fi pariat pe orice că Roland Vigneron ducea mai departe tradiția familiei. Și încă cu succes: pe moment *Fanning* II era mort în apă, purtat spre nord-vest de vânt și de curent, cu viteza de un nod.

„La naiba, se gândi el; măcar dacă n-ar fi venit dosarul de securitate într-o zi de sărbătoare; măcar dacă echipa care se ocupa cu comunicările FBI i l-ar fi înmânat în timpul dimineții; măcar dacă n-ar fi fost forțat să plece de la birou ca să se întâlnească cu senatorul...

— Domnul Zeman? întrebă specialistul în comunicații. Wendell Trent la telefon.

Zeman ridică receptorul.

— Cliff? Ai avut dreptate.

— A recunoscut?

— Nu, dar avem confirmarea. E-hipa științifică a instalat niște cabluri care să conecteze interfonul și monitorul de la cabină, la punte și cabina lui Wolfe. Doctorul a descoperit că cineva a reușit să le intercepteze. Am urmărit derivația care ducea drept la cabina lui Vigneron. Avea chiar un minimonitor și un VCR pe deasupra panourilor de pe tavan.

— O adevărată afacere electronică, nu-i așa? spuse Zeman sarcastic. Nu-i de mirare că transmițătorul cu microunde nu a mai funcționat după ce s-a ocupat Vigneron de el. Unde e acum?

— În spălătorie, legat de o conductă de drenaj. O să stea cineva cu el tot timpul. Ceea ce mă deranjează, este că se pare că raporta la fiecare douăsprezece ore. Ce se va întâmpla dacă nu vor avea vești de la el la amiază?

Zeman oftă.

— Măcar dacă ar fi sosit dosarul lui cu o oră înainte...

— Atunci aș fi și eu popă, i-o întoarce Trent. Privește partea bună a lucrurilor. Pentru prima oară avem o echipă de încredere la dispoziție.

— Văd că v-ați descurcat și fără prea mult personal calificat. Asta-i bine.

— Așa e. O să mai adăugăm câțiva oameni la fiecare cart, acum, că am mai scăpat de îndoieli. Dar eu și Jonesy vrem să păstrăm pozițiile cheie, iar pilotul lui ROV și inginerul șef să rămână pe post.

— Cum vrei, fiule, spuse Zeman. Dar ai eliminat factorul oboseală. Fii atent.

— Da, domnule!

— Care ți-e programul?

— Sperăm să reparăm elicele până dimineața, deși nu chiar la prima oră. Presupunând că bolțurile sunt în regulă, o să ne întoarcem la locul cercetării ora 12,00 GMT.

— Perfect. Vreo urmă a submarinului din care au apărut scafandrii care v-au băgat în bucluc?

— Negativ. Tot ceea ce știm este că nu a stat exact sub noi. O să-i întreb pe tehnicieni dacă pot improviza un fel de dispozitiv de explorare pe detectorii noștri de adâncime, dar nu prea am speranțe. Oricum, vasul respectiv e un pericol numai dacă se hotărâsc să ne trimită o torpilă. Nu cred că israeliții vor să meargă atât de

departe, pentru că dacă ar fi dorit, ar fi făcut-o deja în loc să-și riște scafandrii într-o misiune așa periculoasă.

— Sper să ai dreptate, spuse Zeman. Dar ar putea să-și trimită iar scafandrii contra voastră.

— Mă îndoiesc, Cliff. Avem și noi un as în mânecă. Ceva vești noi despre Marina Greacă?

— Nimic. Am sunat la Suitland la fiecare două ore. Nicio mișcare neobișnuită de vase... încep să cred că Atena i-a jucat lui Langley o farsă proastă.

— Știi, aproape că aș fi dorit ca grecii să încerce ceva.

— Cum adică?"

— Mai întâi, mai degrabă o să pornesc contra lor într-o zi decât contra Israelului. În al doilea rând, ar fi fost un motiv să cerem CNO-ului să trimită Flota a Șasea.

Zeman chicoti fără veselie.

— Cu norocul meu, CNO ar fi consimțit și apoi i-ar fi prezentat lui da Silva nota de plată. Mai avem ceva de discutat?

— Numai asta: Cliff, îmi retrag tot ce am spus referitor la cât e de plictisitoare o slujbă de birou în comparație cu Marina. La naiba, în douăzeci de ani pe vase de atac n-am văzut atâta acțiune ca în ultimele trei zile.

— Noi, cei de la DOE ținem să-ți placă la noi, spuse Zeman. Ezită, apoi adăugă:

— Wendell, mi-e teamă că informațiile tale au rămas în urmă cu câteva ore. Sursele noastre din Israel au confirmat că israeliții au pornit o operație compartimentată... Aparent, ar fi sub comanda lui Leon Rose... ăsta e unul despre care se spune că e un militar mai bun chiar decât Ariei Sharon. Când Vigneron nu-și va mai efectua următoarea transmisie, Rose va presupune ce e mai rău. Amintește-ți doar că asta nu e o misiune de luptă. Dar indiferent cât de departe de fumul de tun ești, securitatea echipei și a vasului e de cea mai mare importanță.

— Înțeles, domnule.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 07, 06 Ora locală - 09, 06 a.m.

Dov Halevy, cocoțat în patul lui din cabina căpitanului de pe *Sabra*, citi pentru a doua oară mesajul decodat de la Haifa apoi privi spre XO-ul lui.

— Ideea lui Menachem e foarte bună.

XO-ul aprobă. Menachem era ofițerul de la bordul submarinului israelit. În timpul ultimelor două nopți, pe când specialistul în torpile Yuri Tikhonov și politrucul antisemit Krestnikov dormeau profund, Menachem se strecurase clandestin și inspectase torpila rusească. Arma. îi spusese el lui Halevy, nu semăna cu niciuna *pe care* o mai întâlnise înainte. Carcasa ei părea să fie pe bază de aliaj de titaniu, foarte asemănător cu acela folosit de superputeri pentru ultimele proiectile balistice. Interiorul ei era protejat conform celor mai noi tehnologii, având cutii de joncțiune umplute cu ulei, în loc de carcasele de presiune convenționale, și o spumă extrem de densă, de culoare crem, era comprimată în fiecare fisură disponibilă. Puternicul ei sistem de propulsie, după estimarea lui Menachem, putea genera viteze de aproape șaiszeci de noduri. Iar sistemul ei dublu de ghidare promitea o extremă precizie; în plus, pe lângă un fir lung de trei mii de metri, care o lega la un computer din cutia de comandă, torpila poseda o sofisticată unitate de radiolocație în partea ei conică din față. Ofițerul israelit trăsesese șase role de film pe diferitele sisteme ale torpilei, și luase mostre din aliajul de pe fuselaj și din spumă. Băieții din laboratorul de la Haifa vor proceda, fără îndoială, la o analiză savantă, dar Menachem ajunsese la concluzia că torpila era destinată să opereze la adâncimi inimaginabile - o ipoteză confirmată acum de Ben Goren.

Ordinele sosite comandau *Sabrei* să o apuce pe coordonate specifice, dincolo de vârful de sud-vest al

Cretei, să-și folosească radiolocatorul ca să depisteze marginile unei virogi adânci și în final să-l ajute pe Tikhonov să lanseze torpila pe un poyârniș aflat la 1.637 de metri sub nivelul mării.

— Nu pot ghici scopul acestei misiuni, spuse XO-ul.

— E mai mult decât un simplu exercițiu, consimți Halevy, cu acreală. Ceea ce este sigur, este că tu și cu mine nu vom ști niciodată. Cred că nici toți miniștri nu știu. E ceva prea important, ceva care implică arme și personal rusesc.

— Se poate efectiv coborî torpila lui Yuri la astfel de adâncimi?

Halevy dădu din umeri.

— Dacă da, cine are nevoie de o astfel de armă?

— Cred că viitoarea generație de vase cu proiectile balistice lansată de ruși și de americani va fi fără îndoială foarte interesantă. O să facă clasa Mike cu care suntem noi obișnuiți la fel de învechită ca și bătrâna noastră *Sabra*. Dar mai este ceva, ceva ce nici tu, nici eu nu vom afla niciodată, nu atâta timp cât vom servi în Marina Israelită.

Un membru al echipajului apăru în ușa cabinei.

— Căpitane? Harta pe care ați cerut-o.

Halevy se sculă să o primească, apoi o desfășură. Conform ultimei localizări, *Sabra* se afla la 280 de kilometri și la șapte ore și jumătate de estul Maltei. Fix, înd rapid coordonatele întâlnirii, căpitanul folosi compasul ca să măsoare distanța rămasă până la Creta.

— Semnaliză Haifei că ETA noastră este 20, 30 GMT, spuse Halevy.

— Imediat, replică XO-ul, grăbindu-se să iasă din cabină.

MOSCOVA

Ora GMT - 08, 38 Ora locală - 11, 38 a.m.

Șeful gărzii Președintelui SUA pășea hotărât spre Poarta Spassky, care dădea în Piața Roșie. În acea

frumoasă după-amiază moscovită, soarele era strălucitor, iar cerul de un albastru adânc și fără nori, dar el nu găsea nicio plăcere în această vreme idilică, – într-atât era de preocupat de coincidențele ce avuseseră loc în această dimineață. La cincisprezece metri în urma lui, Bătrânul și președintele sovietic mergeau în centrul unui grup dezordonat de traducători și consilieri. Cei doi lideri păreau să fie într-o dispoziție expansivă. Tratatările lor, ținute în istorica sală a Sfintei Ecaterina decurseseră pașnic; acum, problemele de stat odată încheiate, se îndreptau spre Parcul Roșu, ca într-un turnir sportiv.

Șeful gărzii se gândi că mass-media mondială va saluta această a treia zi a întâlnirii de la Moscova, ca fiind un nou și încurajator pas înainte în lichidarea Războiului Rece, sau ceva de Telul ăsta. De fapt, gândi el, întâlnirea ar fi avut într-adevăr o valoare numai dacă cei doi bărbați s-ar fi comportat firesc. Dar fiecare fusese programat cu grijă ce să vorbească și cum să ignore orice afirmație provocatoare făcută de celălalt.

Acest lucru nu era valabil și pentru conferințele la nivel inferior care erau acum în curs de desfășurare în diferite locuri din oraș. Deși în mare măsură ignorate de ziariști, acolo era locul în care specialiștii puteau aborda pe șleau probleme din domeniu apărării, comerțului și științei. În timpul ultimelor cinci guverne americane, acestea se dovediseră foarte productive în întărirea legăturilor dintre cele două națiuni.

Gravitatea cu care ambele părți țineau astfel de convorbiri era motivul actualiei îngrijorări a șefului gărzii, pentru că, iată, întâlnirea de nivel înalt, așa-zisă fără probleme, părea să aibă fisuri. În acea dimineață fuseseră programate sesiuni separate, unde urma să se discute încheierea unor protocoale navale și a limitării producerii de rachete. La fiecare întâlnire, oficialii militari sovietici din funcțiile cheie fuseseră înlocuiți în ultimul minut de

subordonații lor. Amabilele explicații oferite - într-un caz gripă, în altul o nevastă care se îmbolnăvisese, în celălalt intoxicație alimentară - nu reușiseră să calmeze temerile consilierului Președintelui în probleme de securitate.

Se grăbi spre zidul gros al Kremlinului. Înghesuiți, pe partea cealaltă a intrării se aflau o mulțime de fotoreporteri. Doi încercară să-l abordeze, dar consilierul reuși să se debaraseze de ei și se îndreptară, de-a lungul imensei întinderi de piatră de pavaj, în direcția magazinului GUM.

Secretarul lui aștepta pe trotuar, între Poarta Spassky și Mausoleul lui Lenin. Zărindu-și șeful, se grăbi să-l întâmpine.

Consilierul în probleme de securitate știa că locul era cât se poate de prost ales pentru schimbul de informații. Mai ales pentru un negru cu o statură impunătoare, așa cum era el.

Dar cel mai apropiat loc sigur se afla la mile distanță, iar timpul era de o extremă importanță. Își duse mâna la buzunarul stâng de la pieptul hainei, apăsă un buton și se rugă ca micul dispozitiv electronic al Serviciului Secret să blocheze cu succes orice antenă parabolică sau videocameră îndreptată în direcția lui. Apoi, ducându-și mâna la gură, întrebă:

— Ceva nou?

— Nu, domnule, răspunse ajutorul, ducându-și și el mâna la gură. Ca și acum o jumătate de oră, nicio schimbare de situație, nicio neașteptată mișcare de forțe.

— La naiba! spuse consilierul. Nicio nouă ofensivă în Afghanistan, nicio rebeliune în Republicile Islamice?

— Nu, domnule.

— Nu-mi place asta deloc. Dacă i-am crede pe prietenii noștri, înseamnă că au destui bolnavi ca să umple un spital.

— Langley și DIA lucrează împreună la asta,

domnule.

Consilierul aprobă, dând din cap.

— Bătrânul e așteptat la Casa Scriitorilor în patruzeci și cinci de minute... o să ia masa cu artiștii sovietici. Vreau să ne întâlnim înainte de a merge să-i ascultăm discursul la Universitate.

— Foarte bine, domnule, spuse secretarul, luând-o grăbit din loc.

Consilierul se întoarce și porni înapoi, spre Poarta Spassky.

Cei doi președinți care ieșeau zâmbind din clădirile Kremlinului, fuseseră actorii unei improvizate conferințe de presă. Bun, gândi consilierul, ziariștii, furați de evenimente nu vor remarca împrejurările ciudate - cum ar fi lipsa de la discuții a înalților ofițeri sovietici.

Brusc, tânărul lider sovietic se aplecă să ridice o fetiță și o împinse în brațele Bătrânului. Faptul avea cu siguranță să fie redat la actualitățile de la ora șapte, se gândi posomorât consilierul în probleme de securitate. Numai dacă nu voi împiedica eu, fără să vreau, transmisia. Își duse mâna la buzunarul hainei și dezactivă blocajul.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 09, 31

Ora locală - 12, 31 **p.m.**

În timp ce Edna Haddix ieșea din cabina de comandă, zări marea agitată și spuma valurilor revărsându-se peste parapet. La stânga ei, un grup din echipajul vasului umfla *Zodiacul* și pluta de salvare. În ultimele opt ore, ea și ceilalți cinci scafandri efectuaseră fiecare câte două scufundări de peste patruzeci și cinci de minute îndepărtând cea mai mare parte din polipropilena încălcătă în jurul elicelor. Prețul plătit fusese mare. Toți aveau răni sângerânde și contuzii; în plus, unul dintre A.B. suportase o severă comoție, Jeff Kabelo își fracturase un

braț și Billy Ray McConckey un antebraț.

Înfășurându-și mai strâns pe trup balonzaidul de împrumut cu mâna bandajată, Haddix încercă să-și mențină echilibrul pe vasul care se balansa groaznic și se îndreptă spre puntea care ducea spre suprastructură.

Arborii rămăseseră înfășurați în reziduuri arse - Edna nu invidia echipa șantierului naval care urma să le curețe - dar Wendell Trent îl convinsese pe căpitanul Nichols să testeze elicele. Vasul nu trebuia să meargă prea departe sau prea repede, accentuase el, trebuie doar să se târască vreo douăsprezece mile înapoi și să rămână pe loc până ce vehiculele subacvatice își vor termina misiunea. Cu o jumătate de oră mai devreme, inginerul șef încetinisese fiecare elice până la treizeci de rotații pe secundă. La această viteză, unul dintre arbori se opri. Totuși, inginerul șef afirmă că vasul era pregătit să reia, între anumite îmi mite, operația. Acum, la viteza de trei noduri, lucrau la șase picioare sub apă, avansând în direcția râpei C, care se întindea la opt mile către sud-est.

La jumătatea punții, Haddix se opri mirată, auzind un foșnet surd dinspre puntea de la extrema pupa. Apoi identifică sunetul și zâmbi. Provenea de la impermeabilul de scafandru al lui Trent. Vasele de tipul lui *Fanning* II aveau de obicei la bord dinamită, pentru efectuarea studiilor seismice. Trent rechiziționase stocul de pe *Fanning* II și transferase lăzile pe puntea de la extrema pupa; acolo, o grupă formată din trei oameni, poreclită deja Brigada Zippo, opera cam zece explozii în apă, pe oră, la intervale neregulate. Explozibilul era destinat să descurajeze submarinul străin care îi transportase pe scafandrii ce aduseseră polipropilena. Trent și Gliff Zeman erau convinși că respectivul submarin, presupus a fi al Israelului, nu va ataca un vas de cercetare american. Haddix spera ca ei să aibă dreptate.

Trecu prin cele două uși etanșe, apoi își continuă

drumul spre careu.

Marea era atât de agitată, încât chelnerii umeziseră fețele de masă ca să nu alunece cănille și farfuriile. Haddix cercetă încăperea. Deși masa se terminase, era plină de membrii cartului de la opt la douăsprezece, atât cei din cabină, cât și cei de pe vas. Haddix își dezbracă hanoracul ud și se apropie de masa la care internul GIO, Ariei Kahane, stătea împreună cu trei oameni din cabină și cu unul dintre A. B.

— Vino cu noi, E.J., spuse navigatorul Joe Reuss. Cred că a mai rămas ceva haleală.

— Mulțumesc, Joe, dar am venit doar să vorbesc ceva cu Ari. Edna își îndreaptă privirile spre sandvișul neterminat din farfuria tânărului israelit.

— E.O.K., Navy, sunt gata, spuse Kahane.

Haddix îl conduse în cealaltă parte a vasului. Holul era gol. Intră, așteptă să intre și el, apoi închise ușa după ei.

— Iar s-a întâmplat ceva rău? întrebă el, nervos.

— Nu, deloc. Te-am adus aici pentru că vreau să-ți spun ceva delicat. Știi doar că noi căutăm un submarin israelit.

El aprobă.

— Trent a hotărât ca de îndată ce dăm de el să restrângem accesul la cabină și să întrerupem imaginile video și audio spre punte.

— Înțeleg. Navy. Vrei să nu mai particip la cart.

— Da, dar nu din motivul pe care îl crezi tu, Ari. Nimeni de la bord nu se îndoiește de loialitatea ta. Problema este că ni s-a comunicat că ai o dublă cetățenie.

— Da. Tatăl meu e din Chicago, iar eu m-am născut în Ann Arbor când tata s-a întors în America ca să-și dea doctoratul.

— Ceea ce te face un cetățean SUA. Dar tu consideri că Israelul este patria ta.

— Da, răspunse Kahane. De ce?

— Dacă ai cunoaște profund operația noastră, ai fi pus în situația de a prejudicia una din cele două națiuni. După cum știi, e o misiune care aparține acum guvernului SUA. Niciun participant nu poate vorbi despre ea fără o autorizare prealabilă. Între timp, Israelul a luat măsuri extraordinare ca să ne oprească să găsim submarinul. Dacă reușim, vor dori să știe totul despre asta... și dacă tu refuzi să le spui, te vei confrunta cu multe presiuni, poate chiar cu persecuția. Așa cum vedem noi, adică eu și Trent, lucrurile, singura cale de a ieși din încurcătură ar fi să nu știi efectiv ce facem noi aici.

Kahane se gândi și spuse:

— Cred că ai dreptate.

Haddix se ridică.

— Navy? Ai fost drăguță că ți-ai făcut griji pentru mine și că ți-ai găsit timp să-mi explici asta. Mulțumesc.

Haddix îl bătu pe umăr, apoi părăsi holul. Mai avea trei ore până la următorul schimb. Nu era destul ca să se refacă după oboseala celor trei scufundări, nici ca cicatricile sau tăieturile să înceapă să se închidă, dar asta era situația.

La jumătatea drumului se întoarse totuși, îndreptându-se iar spre careu.

Ca de obicei, Edson păstrase o tavă cu gustări reci. Haddix luă un sandviș și pentru desert își umplu tava cu Oreos. De obicei, nu-i plăcea să doarmă cu stomacul plin; dar cu o lungă după-amiază și seară înainte, putea să facă o excepție.

HAIFA

Ora GMT - 11, 56

Ora locală - 02, 56 **p.m.**

Ephraim Levenger și Ben Goren priviră cum Leon Rose se întorcea la postul lui de comandă de la Stația Navală Haifa. Rose, care fusese în camera de comunicații

pentru o convorbire, părea neobișnuit de sumbru.

— Era Mama? întrebă Levenger.

Rose aprobă, apoi se lăsă să cadă greu pe scaun.

— Ce noutăți ne transmite?

— Unele proaste. Amiralul rus care a autorizat transferul torpilei a fost interogat, Îi știi, Ben. Boris Patolichev.

Goren păli.

— Căpitanul pe care l-am cunoscut în Germania, ca să aranjez întâlnirea pentru *Dakar*? El e acela care ne-a dat torpila?

— Da. Cineva a alertat Marele Comandament referitor la transfer. Pavel spune că cercetările au produs un adevărat haos la Moscova... câțiva ofițeri ruși de rang înalt au lipsit în dimineața asta de la întâlnirea cu omologii lor americani, întâlnire planificată anterior. Asta a enervat Washingtonul. Pavel spune că americanii încearcă cu disperare să afle de ce n-au apărut la întâlnire acei oficiali. Totul ar fi teribil de amuzant, dacă mizele n-ar fi așa de mari.

Rose se aplecă înainte, să studieze tava pe jumătate plină cu prăjituri de pe biroul lui. Acum un deceniu, își astâmpăra stresul cu țigări dar de când se lăsase de fumat, se bizuia pe dulciuri.

— Avem destul timp să ne îndeplinim misiunea? întrebă Goren.

Rose aprobă.

— Pavel spune că Patolichev știe programul *Sabrer* dar nu va divulga nimic până diseară.

— Atunci el - Mama, adică - mai are încă timp să scape; spuse Levenger.

— Da, dar el nu va scăpa. E o problemă de onoare. Spune că are conștiința curată, că deși aparent a procedat ilegal, nu și-a trădat prețioasa lui Mamă Țară. De fapt" își va petrece restul zilei lângă telefonul secret, în

eventualitatea că noi aflăm ceva mai repede decât el.

Levenger își șterse fruntea cu o batistă, deși birourile cu aer condiționat erau mai răcoroase decât o morgă, în final, spuse cu o voce înăbușită:

— Leon, trebuie să acționăm acum. Mama poate greși. Dacă află rușii despre *Sabra* într-o oră sau două și pornesc în urmărirea ei? Printre altele, e aproape ora trei și încă n-am primit nimic. Să nu – se fi întâmplat ceva rău.

— Și ce propui tu să facem, Ephraim? întrebă Rose. Celelalte vase ale noastre nu vor fi pe poziție decât peste patru ore.

— *Rahav*. El deține torpile, nu-i așa? Nu putem paraliza vasul american?

— Și presupun că eu sunt șoimul de vânătoare din această încăpere, spuse Rose, luând a șasea, sau a noua prăjitură din acea zi, și mușcând din ea.

— Știam că se putea ajunge aici, insistă Levenger. Hai să privim lucrurile în față. Chiar dacă prietenul Mamei tace, *Sabra* e încă la șapte ore depărtare de locul misiunii. Dacă nu-i oprim pe americani acum, cu siguranță că-i vor găsi pe *Dakar* și vor intra în ei. Ducă-se naibii rediplomatice. La urma urmelor, când va sosi *Sabra*, ar putea căpitanul ei să-și facă treaba cu torpila de mare adâncime „fără să se denunțe?”

Rose termină nervos de mestecat, apoi înghiți niște ceai calduț și-și dresе vocea:

— Nu repercusiunile diplomatice mă sperie pe mine” Ephraim, ci Flota a Șasea a SUA. Ben, cum îți calculezi: timpul de răspuns? Goren se ridică și se îndreptă spre harta mare pe care era marcată situația. Cu o seară înainte, pozițiile tuturor unităților navale americane pe o rază de 150 kilometri de Creta fuseseră marcate cu carioca pe o folie transparentă aplicată peste hartă.

— A paraliza vasul de cercetare nu e același lucru cu a ne asigura că *Dakar* nu va fi niciodată găsit. Cu

siguranță, *Rahav* poate lansa o torpilă și scăpa nedetectat... dar dacă o face, misiunea *Sabrei* determinată.

Goren își puse indicatorul sub Creta, peste întinderea din Mediterană care separa insula grecească de Libia de est.

— Acest grup de distrugătoare americane de luptă poate ajunge acolo în trei ore. Dacă americanii plasează la locul respectiv un singur distrugător, mi-e teamă că Dov Halevy nici nu se va putea strecura până acolo, darmite să mai lanseze torpila.

Levenger se lăsă să alunece înapoi, în scaun.

— Până vom fi noi capabili să paralizăm vasul american, întregul echipaj va ști adevărul, chiar și oamenii de la bucătărie. Și atunci? Crede-mă, vor apărea probleme în urma acestei operații. Multe.

— Îți faci prea multe griji, prietene, spuse Rose. Nu uita că singura modalitate prin care cei de la bord pot dovedi lumii ce au văzut în interiorul lui *Dakar* sunt benzile video. Te asigur, Ephraim, că acele casete nu vor mai fi pe vas când oamenii lui îl vor părăsi.

— Leon are dreptate, spuse Goren, politicoș. Nu câștigăm nimic dacă acționăm prematur.

Levenger oftă din greu.

Rose ridică prăjiturici pe jumătate mâncată și o privi supărat.

— Dumnezeu, e de-a dreptul îngrozitoare! E adusă de la popotă? Atunci, Ben, îți sugerez să angajezi niște bucătari arabi, spuse el, aruncând-o în coșul de gunoi.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 12, 23

Ora locală - 03, 23 **p.m.**

— E.J., începem să trecem peste semnele de blocare și peste rămășițe.

Edna Haddix clipi amețită în cabina întunecoasă și

privi acele fosforescente ale ceasului cu deșteptător din stânga patului ei. Receptorul telefonului, pe care-l ridicase, părea greu de zece pfunzi. Cu o voce somnoroasă, întrebă:

— Ați dat de *Dakar 1*

— Încă nu suntem siguri, răspunse Rick Wolfe. Am descoperit doar o urmă, nu submarinul.

— Oh.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— E-n regulă, Rick. Oricum trebuia să mă trezesc pentru cart. Trent știe?

— Da. E deja aici.

Ea ezită, apoi spuse:

— Pot să-ți pun o întrebare tâmpită?

— Desigur.

— Ceasul meu arată aproape trei treizeci... dar e a.m. sau p.m?

Wolfe râse.

— P.m.

— Bun. Dacă m-aș fi simțit așa zdrobită după ce aș fi dormit peste douăsprezece ore, m-aș fi sinucis. Vin în câteva minute.

Haddix puse receptorul la loc și respiră de câteva ori adâne, încercând să se deștepte de-a binelea. În loc de bucurie, care ar fi trebuit să însoțească sfârșitul acestei vânători, simțea doar o oboseală teribilă, urmăre a celor trei scufundări. Își adună puterile se rostologi din pat, apoi se îndreptă spre hublou și trase perdeaua. Cerul era încă mohorât și ploaia aspră mai biciuia marea înspumată. De la distanță auzi o explozie înăbușită, mărturie a activității Brigăzii Zippo.

Haddix scoase o sticlă cu Evian din ascunzătoarea ei pentru provizii. Îndreptându-se spre chiuveta cabinei își spală repede fața și dinții, tânjind după un duș cald.

Îndreptându-se spre cabină, Haddix se opri la popotă pentru o cană de ceva fierbinte. Ca de obicei ceainicul

conținea Pepsi. Îl văzu pe bucătar pregătind cina și-l strigă:

— Edson, cum stăm cu apa proaspătă?

— Avem din plin, Navy. Cred că din cauză că folosim farfurii de plastic. Se pierde multă apă cu spălatul vaselor. M-am gândit să-i spun căpitanului Nichols să folosim farfurii de plastic și când va trece criza de apă. Și o să-i mai spun că oamenii mei îi vor mulțumi pentru asta.

Doi dintre bucătarii de la Cabo Verdean murmură ceva, ce-i păru lui Haddix versiunea portugheză de la „așa e”.

Haddix zâmbi.

— Motivul pentru care te-am întrebat este că atmosfera pare să se înfierbânte în cabină. Crezi că ne putem permite să consumăm apă ca să ne facem o cafea adevărată?

— Un moment, Navy.

Edson îi arată un dulap din spatele bucătăriei.

— Dar spune-mi, ce, e rea cu Pepsi? Cowboy spune că e chiar mai bună. Azi dimineață și-a pus Pepsi și în Froot Loops-ul lui.

— Fierbinte? Întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Edson dădu din cap a aprobare în timp ce deschidea dulapul. Înăuntru se afla un filtru electric mamut cu care s-ar fi putut face cafea pentru cincizeci de oameni pentru tot restul serii.

— LI umplu și-i trimit pe oamenii mei să aducă cafeaua la cabină, O.K?

Haddix privi mașina cu îndoială.

— Nu știi... arată de parcă ar putea consuma toată apa; de pe vas.

Edson chicoti.

— Nicio problemă, Navy. Are șeful o mulțime de soluții.

De îndată ce intră în cabina de comandă, Haddix fir

izbită de absența muzicii; dacă sistemul sonor era închis, înseamnă că atmosfera era încordată. Se întoarse să privească șirul de monitoare mari, montate deasupra consolelor din față.

Imaginile primite de la *Bert* urcau și coborau în același ritm cu *Fanning* II care sălta pe marea agitată, întrucât cablul cu care acesta era legat de vas, era întins. Prin contrast, imaginile de la *Ernie* erau fixe, cablul care îl conecta pe acesta fiind mult mai lejer.

Sus, pe monitorul central, camera de luat vederi cu unghi larg a lui *Bert* arăta o pată luminoasă - pe micul *Ernie* - care se deplasa de-a lungul unei suprafețe negre. Cum luminile de la bordul săniei aveau o bătaie de treizeci și cinci de yarzi, Haddix deduse că pilotul lui *Bert*, Sam Lippman, era forțat să păstreze distanța de la peretele râpei, din cauza proeminentei ei margini, aflată la jumătatea drumului între vas și vehicule. Haddix își îndreptă atenția spre Monitorul Doi. Acesta afișa imagini de la camera mobilă a lui *Ernie*. Pe moment, pilotul lui ROV, Ezra Schell, menținea o altitudine de cincisprezece picioare pe deasupra fundului râpei, de la înălțimea căreia Haddix putu vedea clar o brazdă adâncă în sedimentul gri, ca și bucăți de metal de-a lungul ei.

După câteva clipe. Haddix se înapoie la harta maritimă. Adunați în jurul ei erau Wendell Trent, Rick Wolfe și Billy Ray McConkey. La lumina lămpilor de noapte, de un roșu difuz, McConkey, cu capul și mâna bandajate, arăta ca un specimen dintr-o vizuină de bandiți.

— Cum te simți, Jonesy? întrebă Trent.

— De parc-aș fi făcut o mie de flotări.

Se întoarse spre partenerul ei de scufundări.

— Ești în regulă, băiete?

El se strâmbă.

— Dacă Crystal Gayle ar veni aici în fundul gol în clipa asta n-ar avea de ce să se teamă din partea mea.

Haddix îl bătu pe spate și se întoarse spre foaia de pe masă, o schiță a Râpei C. Cum descoperise și McConkey de la radiolocator gigantica adâncitură semăna cu carcasa unei scoici de râu.

— Len o ține spre nord-vest ca să compenseze curentul, explică Wolfe. L-am instalat pe *Bert* în centrul râpei, exact aici și am început să cercetăm spațiul cu *Ernie*.

— La ce distanță stă *Bert*?

— Acum, la cincizeci și cinci de metri. Dar vezi ce abrupt e peretele din spate al râpei? Cu cât mai adânc ne scufundăm, cu atât mai mult ne putem apropia de el cu sania.

Wolfe arătă spre colțul de sus al schiței, din stânga, de la care o linie roșie se îndreptă pe diagonală spre centrul râpei.

— Aici am descoperit mai întâi brazda. Am urmat linia asta spre est de cincisprezece minute.

Haddix observă că vehiculele erau acum la jumătatea distanței de fund și aproape la nivel cu cel mai de vest punct al masivei adâncituri.

Wolfe lăsă să-i cadă degetul pe linia roșie. La două treimi din drumul în jos, spre râpă, unde pereții acesteia începeau să se îngusteze dramatic, McConkey punctase o linie orizontală.

— Cowboy a calculat câmpul superior cam la 70 de grade. După această denivelare, crește cu nouăzeci de grade.

Haddix gemu.

— Așa că *Dakar* s-a agățat de ceva înainte de a ajunge în această denivelare, a alunecat spre fund, jos, în această capcană de urs.

— Așa se pare, consimți Trent.

De afară se auzi o altă explozie de la Brigada Zippo.

— Cită dinamită avem? întrebă Haddix.

— Destulă ca să ne ajungă până în zori. Ascultă, Jonesy, Zeman a spus că prima ta transmisie la Suitland a fost făcută în cifru Delta. N-am văzut niciun echipament de codificare la bord. Cum ai făcut-o?

— Cu una din cutiile acelea mici, negre, de la departamentul Q. De ce?

— Intrăm în zona roșie. Multe din transmisiile noastre vor trebui camuflate cu grija.

Haddix aprobă.

— Există un PC de rezervă în cabină. Dacă te duci să-l aduci, o să efectuez transmisiile cu el.

— Liz, cum e imaginea pe care ți-o dau? Întrebă Haddix de la locul ei de la stația lui ROV.

Liz Trimble, care. pilota sania de la stația din stânga lui Haddix, privi la monitorul ei și răspunse:

— E.J., ești aproape de țintă.

Haddix începu să dea comenzile necesare. Apoi își aminti că, cu Roland Vigneron îndepărtat, și cu suficientă forță de muncă la dispoziție, aveau din nou un cart complet. În timp ce începea să ia altitudine cu *Ernie*, spuse:

— Rick, ne poți readuce mai aproape de peretele de răsărit?

— Înțeles, răspunse Wojfe din spatele cabinei.

ÎȘI studie un moment harta, apoi se întoarce către Kabelo, care, în ciuda unui braț rupt, manipula radiolocatorul.

— Jeff, trebuie să ne îndreptăm spre sud, prin sud-est. Vreo problemă cu râpa?

— Negativ, doctore.

— Len, dă-ne cinci-zero metri, pe o distanță de unușapte-unu.

— Cinci-zero metri pe o distanță de unușapte-unu, răspunse navigatorul Iâeppel, în timp ce comanda elicele de manevră de la panou.

Tensiunea din cabină crescuse. Câțiva dintre membrii echipei se lăsară să cadă pe scaune; ceilalți începură să-și lungească gâturile.

Haddix, uitând de durerea fizică, se întinse spre consolă să-și ia cana de cafea. De două zile nu mai avusese parte de cafea. În ultimele douăzeci de minute, de când îl înlocuise pe Ezra Schell, continuase să urmărească brazda spre est, pe deasupra câmpului de sediment. îl pilotase pe *Ernie* peste adâncitură și acum se apropiase de peretele de est cu mai mult de o sută de yarzi pe deasupra fundului râpei. Curând, gândi ea, curând, îl vom descoperi...

Când *Fanning* II fu adus în noua poziție, flecăreala din cabină încetă.

Haddix se întoarse la comenzile lui Ernie și continuă să-l îndrepte pe micul ROV în jos, spre stratul inferior al râpei.

— Distanța de la perete unu-zero-zero metri, strigă Kabelo.

— Unu-zero-zero metri, răspunse Haddix. Care era lungimea lui *Dakar*?

— Două sute optzeci de picioare... adică optzeci și șapte de metri, spuse Wendell Trent de la locul lui, de la stația tehnologică a lui Bert.

Haddix ridică partea din față a lui *Ernie* în sus, ca să mărească unghiul de cuprindere al camerei lui mobile echipate cu transfocator. Dacă submarinul se află în această direcție, ar fi trebuit să apară; totuși nu se vedea nimic în afară de brazdă.

— La naiba, brazda spre sud, spuse ea. Vrei niște imagini de la stâncile izbite sau continui să cobor?

— Continuă ca și până acum, Jonesy, spuse Trent. Am putea totuși găsi ceva.

Cum ROV se apropia de peretele estic, Trent începu să producă un set de secvențe electronice. Groapa lăsată de submarin în timp ce ricoșa spre tribord era evidentă

acum.

— ...nouă-șapte-cinci, îi spuse Trent tehnicianului de la Reliance, Denny Flanagan, care în calitate de înregistrator al datelor, înregistra numerele cadrelor. Nouă-șapte-șase...

— Radiolocator, care-i distanța până la fund? întrebă Haddix, continuând să-l planeze pe ROV pe deasupra.

Chiar atunci, Brigada Zippo produse o nouă explozie.

Kabelo aștepta să se atenueze zgomotul, apoi răspunse:

— Cam nouă-zero metri.

Haddix se întoarse spre Trimble.

— Liz, de ce nu cobori, așa ca Trent să poată vedea* camera mobilă? O să o iau pe urmele tale, după ce arunc o privire mai de aproape la peretele ăsta. Urmărește totuși cablul... nu-l lăsa să se întindă prea tare.

— Înțeleș, E. J.

— Și peretele ăsta care se curbează în afară, spre noi. Nu te jena să-l întrebi pe radiolocator care e distanța.

Trimble aprobă și începu să manipuleze cablul care susținea sania.

— O.K., Jonesy, aprobă Trent. Dă-i înainte cu imaginea.

Concentrându-se asupra micului monitor care transmitea imaginii de la camera lui *Ernie*, Haddix dirija ROV-ul spre tribord. Această parte joasă a râpei era prea abruptă ca să mai fie umplută cu sediment.

Studie stratul de rocă, care, în mod evident fusese izbit de ceva și-și dădu seama că atunci când submarinul se lovise de perete, provocase o serie de mini-avalanșe. Brusc, o cuprinse neliniștea. Ar fi putut fi alunecările de teren suficient de mari ca să-l îngroape pe *Dakar*?

— Radiolocator, întrebă Liz Trimble, care-i distanța* mea față de peretele din spate?

— Doi-cinci metri și se apropie...

— Oh, Dumnezeuule, spuse Trent, moale. Toată lumea* la Monitorul Patru.

Haddix își ridică iute privirile. Imaginile de la camera* mobilă a lui *Bert* arătau că acolo, jos, unde râpa se termina într-un defileu îngust, se afla ceva, parțial acoperit cu roci și sedimente, ceva mare și întunecos – și, fără îndoială, ceva făcut de mâna omului.

WASHINGTON, D.C.

Ora GMT – 13, 14 Ora locală – 09, 14 a.m.

Prea nerăbdător ca să mai aștepte în camera de comunicații de la DOE mesajele sporadice transmise de la Suitiand – Wendell Trent și Edna Haddix cercetau încă cea de-a doua viroagă – Clifford Zeman se întoarse în biroul lui. Acum, stând în picioare, la o fereastră se pomeni urmărind cu privirea niște turiști asiatici de pe Aleea Independenței. Se fotografiau unul pe celălalt în fața intrării clădirii. Dacă ar fi știut cine lucra acolo, se gândi el posomorât, probabil că n-ar mai fi risipit filmul: bun venit la Departamentul Energiei, al cărui singur produs mai important era proasta administrare.

Zeman își atribuia amărăciunea încetinelii enervante cu care decurgeau lucrurile în Mediterană, dar, de fapt, aceasta era produsul a aproape o sută de ore consecutive de frenetică gimnastică mentală, a stresului continuu și a răsturnărilor bruște de situații. Și lucrurile se vor înrăutăți curând. Directorul lui adjunct trebuia să aterizeze la Aeroportul Național la amiază, și Zeman n-ar fi fost surprins dacă ar fi fost întâmpinat la ieșirea din aeroport de vechiul său coleg de școală, senatorul. Cât timp mai avea la dispoziție până să intre Bart pe fir – până la sfârșitul zilei? își vor termina Trent și Haddix misiunea până atunci? Interfonul bâzâi.

— Da, Carol.

— Jeanne e pe linia trei.

Zeman ridică receptorul.

— Bună. Ce s-a întâmplat?

— Cliff, ai fost la Londra în timp ce eu eram la Weyers Cave?

— Bineînțeles că nu!

— Ți-a venit o telegramă acasă. E de la o companie de taxiuri de acolo. Trebuie să-i suni imediat... ceva despre pagubele produse unuia dintre taxiurile lor.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Așteaptă o secundă, Jeanne.

Întorcându-se spre ușă, spuse:

— Da.

Inima lui Zeman tresări când îl văzu intrând pe de Silva, cu un dosar enorm sub braț. Îi făcu directorului economic, care de data asta era neobișnuit de sumbru, semn să ia loc, apoi își reluă conversația.

— Trebuie să fie o greșeală, dragă.

— Spun că au dat de urma ta după adresa de pe un abonament la o revistă de pescuit care a rămas în taxi. slliff, cred că e una din revistele pe care le primești tu.

— Oh. Iisuse sfinte.

— Ce-i?

— N-am fost eu la Londra. Dar unul dintre participanții la operațiune s-a dus acolo și mi-a cerut să-i împrumut una din reviste.

— Atunci mai bine ți-ai nota numărul lor de telefon.

— Nu astăzi, dragă, nu astăzi. Uite, am treabă. Mai bine nu m-ai aștepta la cină. Te iubesc.

Zeman puse receptorul la loc și se întoarse cu fața: spre Torquemada Departamentului.

Eugene da Silva susținu câteva clipe privirea lui. Zeman. În sfârșit, cu o voce controlată, spuse:

— Am sosit la birou azi-dimineață la șapte jumătate. De atunci încoace n-am făcut altceva decât să număr vraful de note de plată făcute în contul zero-zero-treiero-opt-bară-OBS.

Agită dosarul umflat.

— Acestea sunt cele mai multe, dar nu sunt toate cele care au sosit în timpul weekend-ului. Câteva au sosit în timp ce lucram. Domnule Zeman, aveți idee câți bani ați cheltuit?

Zeman dădu din cap că nu.

— Doar notele de piștă până duminică la prânz depășesc cinci sute douăzeci de mii de dolari. Am fost de asemenea înștiințat de ONYXX că ați contactat acest departament ca să preluați tutela asupra unuia din vasele lor de cercetare, la suma de cincizeci de mii de dolari pe zi. Și cred că folosirea de către dumneavoastră a acestui vas încă nu s-a încheiat.

— Corect, domnule da Silva.

— Înțeleg. Atunci cu siguranță că în final ne putem aștepta la suma de un milion de dolari. Domnule Zeman, n-am venit aici ca să vă chestionez în privința operațiunii dumneavoastră, deși nu-mi dau seama ce fel de secrete nucleare ar putea să zacă în mijlocul Mediteranei. N-am venit nici să vă pedepsesc pentru atitudinea disprețuitoare cu care ați împrăștiat dolarii. Am venit să vă informez că nu mi-ați lăsat altă șansă decât să aduc aceste note de plată la cunoștința directorului adjunct.

da Silva se ridică.

— Prin urmare, i-am cerut secretarei lui, domnișoara Lott, să-mi fixeze cea mai urgentă întâlnire posibilă, ceea ce înseamnă ora 3 **p.m.** Am vrut să aflați despre această întâlnire mai degrabă de la mine decât de la directorul adjunct.

— Înțeles, domnule da Silva. Mulțumesc pentru curtoazie.

Directorul economic ezită.

— Poate veți găsi nepotrivit ceea ce voi spune, dar aș vrea să știți că, cum să vă spun, nepolitetea dumneavoastră de vineri seara nu are nicio legătură cu

felul în care procedez acum. Trebuie să recunosc că am fost rănit de refuzul dumneavoastră de a avea încredere în mine. Dar chiar dacă m-ați fi informat asupra misiunii, notele. acestea... nu mi-aș face datoria dacă n-aș acționa în felul ăsta.

— Aveți datoriile dumneavoastră, domnule da Silva. Eu pe ale mele.

De îndată ce da Silva părăsi biroul, Zeman ridică receptorul și formă numărul lui Ann Davis.

— Annie, lucrurile or să ajungă la punctul culminant când o să se întoarcă Bart, îi j după-amiaza asta. Sună Suitland-ul și cere-le aprobare pentru noi amândoi, pentru camera lor de comunicații. Spune-le că trebuie să fim în contact direct cu Trent.

— N-o să-i ia mult lui Bart să ne găsească, spuse ea.

— Trebuie să mă folosesc de fiecare minut pe care-l pot câștiga.

— Înțeleg, Cliff. Vrei să-l pun pe o urmă falsă? Pot s-o pun pe Carol să ne rezerve o masă la un restaurant, peste râu. Să zicem la 3 p.m., la Alexandria.

Zeman zâmbi.

— Cum spunea unul din foștii noștri președinți: „Am putea face asta... dar s-ar putea să greșim”. Nu, Annie, mai devreme sau mai târziu va trebui să ne confruntăm cu faptele. Dar mulțumesc.

Domnul Zeman pare să fi îmbătrânit cu cinci ani într-un singur weekend, se gândi Eugene da Silva, în timp ce lua liftul să coboare la parter; misterioasa operațiune pare să ceară un preț mare. Totuși, asta nu era o scuză pentru prodigioasele cheltuieli. Ce bine că soția lui îi pusese în acea dimineață mâncare la pachet; avea nevoie de fiecare minut începând din acea clipă și până la întâlnirea cu directorul adjunct, ca să analizeze și să totalizeze fluviul de facturi.

Directorul economic coborî din lift și se grăbi spre

biroul lui. Secretara îi înmână două mesaje. Unul era de la soția lui. Celălalt, de la biroul unui senator. da Silva auzise, bineînțeles de numele lui - un democrat care reprezenta un stat din vestul mijlociu - dar nu avea nici cea mai mică idee despre motivul apelului.

Se îndreptă imediat spre bibliotecă și scoase un volum gros. Conform *Anuarului Congresului*, senatorul nu era membru al nici unui comitet de supraveghere DOE, sau altui organism cu autorități periferice asupra agenției.

da Silva își puse haina în cuier, o sună pe nevastă-sa și puse deoparte celălalt mesaj. Cinci minute după aceea reîncepu să analizeze datele introduse în computerul lui, când îl sună secretara; biroul senatorului suna iarăși.

— Domnul Eugene da Silva?

— Da?

— Vă mulțumim că l-ați așteptat pe fir pe senator.

Un gând îndepărtat trecu prin mintea lui da Silva.

În ultimii ani auzise diverse povești despre legislatorii care solicitau fonduri pentru noile alegeri, de la birocrați. Practica nu era etică și prea puțini oameni și-ar fi pierdut timpul cu un salariat GS-14, ca el. Dar ce alt fel de afacere s-ar fi putut gândi senatorul să facă cu el?

Câteva clicuri, apoi o voce răsunătoare răzbătu de ia capătul liniei:

— Alo, Silver? Mulțumesc că m-ai sunat așa de repede.

— Oh, sunteți binevenit, domnule, răspunse da Silva, hotărât să nu-l corecteze pe senator.

— Ascultă, Silver, n-aș. fi avut niciodată plăcerea să te întâlnesc dacă n-ar fi trebuit să-ți cer o favoare.

da Silva ezită, apoi, fără chef, spuse:

— Da, domnule?

— Mi-a ajuns la ureche că cineva din departamentul dumneavoastră efectuează o foarte - cum să-i spun? - o foarte neortodoxă operațiune.

da Silva privi în mod Teflex la vraful de note de plată datorate lui Zeman, dar rămase tăcut.

După câteva secunde, senatorul spuse:

— Presupun că și apelul meu e cam neortodox. Dar lăsați-mă să fiu sincer... eforturile mele de a obține informații pe canalele normale au fost inutile. Așa că am întrebat cine ține hăturile la DOE. Mi s-a răspuns că dumneavoastră. Silver.

— Sunt flatat, domnule, dar eu...

— Tot ceea ce cer este o îndrumare, două, continuă senatorul, nu documente secrete sau ceva de genul ăsta. Ceva fără importanță, doar atât cât să inițiem un subcomitet de audiere. Firește, ceea ce-mi veți spune dumneavoastră mie va fi ținut în cel mai mare secret.

da Silva, prins între curtoazia lui înnăscută și jena crescândă, încercă din nou:

— Domnule Senator...

— Silver, ce-ar fi să ne întâlnim după-amiază, dacă nu ești programat pentru prânz? Unul dintre adjuncții mei te-ar putea aștepta acolo...

— Domnule Senator, pot să vă spun ceva?

— Sigur, dă-i drumu'.

da Silva tăcu un moment ca să se reculeagă. Anii pe care-i petrecuse în slujba guvernului îl obișnuiseră cu un mare respect față de senatori și de puterea pe care o dețineau - dar și cu un mai mare respect față de legile instituționale. Legile erau parapetul contra haosului. Dadomnul Zeman violase procedurile departamentale. Dar indiferent cât de serioase erau transgresiunile lui, domnul Zeman trebuia să dea socoteală chiar în fața departamentului, și nu în a unui tribunal din afară. Simțul de proprietate al lui da Silva se făcea pe deplin resimțit; spera numai să se poată face corect înțeles de către senator.

— Domnule, mi-e teamă că nu am libertatea să discut

problemele fiscale ale departamentului meu cu nimeni din afară. Pot să vă cer cu respect să vă adresați directorului meu adjunct?

O lungă pauză urmă, înainte ca senatorul să spună:

— Dacă ți-e frică de închipuitul ăla de Zeman, te pot proteja eu de el. Garantat.

— Domnule? făcu da Silva, derutat.

— E o problemă de interes public. Am fost cosponsorul principal al unui mult fluierat program. Am făcut-o pentru ca oamenii mărunți, ca dumneata, să poată spune liber ce gândesc, fără frică de represalii. Dacă-mi spui că Zeman ăsta încearcă să te reducă la tăcere, te scap de el până mâine dimineată.

— Domnule Senator, nimeni din Departament nu încearcă să mă reducă la tăcere. Există niște legi. Le respectăm. Când, și dacă, veți obține permisiunea directorului meu adjunct, voi fi fericit să mă întâlnesc cu dumneavoastră sau cu cineva din personalul dumneavoastră și să discut orice...

Vocea lui da Silva se opri, din cauză că senatorul închisese aparatul.

Aparent, atât de compartimentata operațiune a domnului Zeman nu mai era chiar așa de secretă. Dar care era obiectivul lui - și de ce Dumnezeu acest obiectiv făcuse ca un senator să pornească într-o atât de neobișnuită expediție de pescuit? da Silva puse receptorul jos și privi facturile. Și de ce oare costa așa de mult? La naiba, cu un buget ca ăsta, domnul Zeman ar fi putut porni chiar sun mic război.

MEDITEEANA DE EST

Ora GMT - 14, 57.

Ora locală - 05, 57 **p.m.**

Submarinul de pe fundul râpei C, la 12 150 de picioare sub *Fanning* II, părea, după vorbele lui Trent, „una dintre jucăriile fiului meu, Matty, când avea doi ani,

mai înainte ca acesta să realizeze că plasticul se poate rupe”.

Echipei îi fusese necesar un oarecare timp mai înainte de a putea aduna din bucăți o imagine coerentă a vasului. Reflectoarele dispuse pe *Bert* și *Ernie*, deși puternice, erau fără îndoială insuficiente ca să ilumineze întregul vas dintr-odată: primul pas de recunoaștere fusese ca și cum ai fi șofat pe timp de noapte pe o șosea întunecată, având drept singur marcaj luminos întinderea de pavaj.

Submarinul era fără îndoială un vas de patrulă, clasa T, din al doilea război mondial. Cu toate acestea, lipsind marcasele exterioare nu există nicio cale de confirmare că era într-adevăr *Dakar*, exceptând investigarea din interior.

Vasul consta în principal dintr-o singură bucată, deși era deschis. Imaginile de pe monitoare aduceau o teribilă mărturie a violenței sfârșitului lui: metal danturat, găurit, sfâșiat, și, peste tot largi pete ruginite, ca și cum ar fi fost de sânge închegat, înnegrit.

După ce trecuse cu partea laterală mai sus de peretele estic, fusese tras în jos de gravitație și se localizase într-o „capcană de urs” în formă de V de la baza râpei, la 350 de picioare deasupra fundului *Hellencian Trenchului*.

Acum cu prora sfărâmată din cauza unei pante abrupte, submarinul semăna cu o gigantică țigară neagră, sfărâmată într-o pâlnie cu un sediment gri închis. Fundul lui și partea inferioară a tribordului se înfundaseră în sediment până la o adâncime de cinci picioare. Carena mai era înconjurată de valurile de grohotiș ridicate în urma ei.

După ce dădu ocol vasului, Edna Haddix îl băgă pe ROV în garajul săniei și se întoarse la stația tehnologică a lui Bert. Până acum doar Roland Vigneron se ocupase de înregistrarea imaginilor captate de camera de secvențe electronice, care se afla acum la bordul lui *Ernie*. Haddix

privea răbdătoare la cele câteva duzini de cadre care fuseseră restabilite și memorizate permanent pe discul laser. Lână ea stătea Trent, urmărind intens formarea imaginilor pe Monitorul Cinci și adăugând detalii pe schița de bază a lui *Dakar* pe care o începuse la Londra.

Prima secțiune pe care o inspectară, pupa, era parțial vătămată și zăcea aplecată rău spre, spate. Următoarele șapte optimi ale submarinului alunecaseră și mai adânc în „capcana de urs”. Ajunseseră să se odihnească în diagonală, peste o pantă imposibil de abruptă, de o sută de grade, cu o severă înclinare spre tribord. Vasul ar fi continuat probabil să se rostogolească pe fundul *Trenchului*, dacă nu s-ar fi proptit cu mijlocul de un bolovan mare, și dacă prora lui nu s-ar fi îngropat în peretele vestic al „capcanei de urs”.

Înspăimântătorul impact scobise o nișă adâncă în care prora era acum angajată și făcuse carena tribordului să aterizeze exact în spatele a ceea ce mai rămăsese din chioșc³⁹.

Dubla carenă era spartă în mai multe locuri, dar Trent și Haddix identificaseră până acum doar trei deschideri suficient de mari ca să permită trecerea lui *Ernie*. Fiecare spărtură avea marginile îndoite în interior, caracteristice pentru o implozie. Prima fisură se afla pe partea de sus a pupei, de unde se despicase porțiunea cozii. Cea de-a doua se găsea pe babordul submarinului și era una din acele spărturi căpătate în urma coborârii lui sălbatice spre fundul râpei. Cea de-a treia se afla la baza din față a chioșcului decapitat.

Dar să ai acces la interiorul vasului prin una din ele era mai ușor de spus decât de făcut. Tehnicienii îl reconfiguraseră pe *Ernie* ca să permită vehiculului să execute manevre cu înclinări bruște. Totuși, deschizăturile

39 Chioșc - turela unui submarin.

din carenă erau atât de neregulate încât introducerea ROV-ului prin ele, cerea o considerabilă finețe și noroc.

În plus, după ce ar fi reușit să pătrundă înăuntru, nu aveau garanția că vor reuși să inspecteze temeinic interiorul. Autonomia lui *Ernie* era limitată de lungimea cablului care-l lega de *Bert*. În mod normal ca să extinzi la maxim autonomia micului ROV, sania trebuia să fie cât mai aproape de spărtura din carenă. În cazul de față riscurile ar fi fost prea mari. Atât Wolfe cât și Haddix credeau că peretele de vest al „capcanei de urs” fusese slăbit din punct de vedere structural, când fusese izbit de submarin. Astfel, dacă *Bert* se apropia prea mult de peretele instabil și începea să penduleze, ceea ce era întotdeauna un pericol posibil pe o mare agitată, sania – ar fi acționat ca un proiectil de două tone, care ar fi putut prăbuși peretele peste submarin. Mai încolo, scobind o bucată mare din perete, vasul lăsase în urmă o formațiune zimțată care se extindea pe deasupra întregii carene. Aceasta ar fi putut ușor vătăma cablul care-l lega pe *Bert* de *Fanning* II. Din aceste motive sania trebuia să păstreze o anumită distanță față de submarin, ceea ce însemna implicit că și raza de acțiune a lui *Ernie* se scurta.

— Hei, uită-te la asta, spuse Haddix, operând comenzile de amplificare ale ultimei secvențe electronice.

Afară se auzi altă explozie înăbușită, dar cei din cabină se obișnuiseră deja cu operațiile Brigăzii Zippo.

Trent studie cele două șanțuri circulare dispuse unul lângă altul, la capătul superior al carenei.

— Poți să le redai pe astea în secvențe?

— Afirmativ, răspunse Haddix. Sunt, hai să vedem, cam la treizeci și opt de picioare în fața chioșcului.

— Deschiderile astea nu existau pe vasul original, și nici nu apar pe lista de modificări a lui Cowling. La naiba! Ți amintești deschiderile astea noi din apropierea pupei, acelea care duceau drept în rezervoarele pe care le-au

adăugat ei în camera torpilelor? De ce au mai operat două în plus, în față?

Trent își frecă bărbia.

— Știi, e aproape ca și cum...

— Ca și cum?

— Chiar înainte de a ne informa Zeman despre dispariția lui Cowling, am avut suspiciuni referitor la aceste schițe. Dar asta e mai mult decât o mică obrăznicie. Jonesy, dacă n-aș ști cu siguranță că niciun vas de clasa T nu a fost raportat că s-ar fi scufundat pe o rază de o sută de mile de aici, aș putea spune că ăsta nu e *Dakar*.

Ea îl privi, întrebător.

— Uită-te la poziția chioșcului, Cowling spunea că i-au adăugat douăzeci de picioare spre pupa, ceea ce ar fi adus partea din spate a chioșcului cam la o sută cinci zeci de picioare înaintea cozii. Sigur că nu e așa. Aș fi dorit enorm ca prora să fie intactă... Mi-ar fi plăcut să pot face măsurători exacte pe rabla asta:

Trent îl zări pe Rick Wolfe apropiindu-se.

— Doctore, se vede ceva, acolo, jos?

Wolfe, care verificase datele memorizate pe computer de la detectorul de raze gama de la bordul lui *Ernie*, dădu din cap că nu:

— Am studiat tot. Nimic.

— Poate că ai dreptate, Trent, spuse Haddix. Poate că ăsta nu e *Dakar*. Sau poate că este, dar cineva s-a înșelat asupra încărcăturii lui.

— Nu vom ști până ce nu vom pătrunde înăuntru, nu-i așa?

Wolfe o întreabă pe Haddix:

— Cât ai reușit să revizuiești?

— Ultimele nouă cadre, spuse ea, întorcându-se spre consolă. Prietenul nostru Trent e cam neîndemânatic.

Wolfe privi la ultima versiune a schiței lui Trent.

— Iată posibilele noastre puncte de intrare, doctore,

spuse Trent. Trei până acum. Mai întâi, la partea de sus a pupei, spre camera motoarelor. Dacă aceste două rezervoare erau instalate acolo, cum indică schițele, ne-ar fi scurtat cu siguranță misiunea. A doua, prin acest rezervor de balast, care am calculat că dă spre cabinele echipajului. În sfârșit, acolo, la chișc. E cea mai strâmtă dintre toate, și am fi efectiv blocați de sedimente.

— Am putea avea patru posibilități. Cu condiția să putem disloca o blestemată de stâncă, spuse Haddix.

Trent și Wolfe privesc spre Monitorul Cincinnati. Secvența electronică pe care ea abia o intensificase, arăta o altă tăietură mare, în apropierea prorei, adâncită spre carenă. Stânca la care se referea Haddix era o dală de formă neregulată de două picioare și jumătate pe diagonală, care se înclinase și blocase partea inferioară a deschiderii. În plus, dala era plină de rămășițe care obstruționau și mai mult gaura: roci și sedimente care se rostogoliseră în urma submarinului, ca și obiecte făcute de mâna omului: sticle și cutii, farfurii sparte, oale, răspândite prin una din spărturile de pe deasupra carenei.

Trent începu să o însemne pe schiță.

— Jonesy, la ce distanță e de chioșc?

— Cam la patruzeci și cinci de picioare.

— Atunci trebuie să se deschidă în camera din față a torpilei.

Wolfe studiază radiolocația porțiunii lui din „capcana ursului”.

— E.J., ai vreo imagine a deschiderii ăsteia luate din unghiul camerei inferioare?

Haddix frunzări prin cadrele rămase.

— Negativ, Rick. După câte-mi amintesc, niște bolovani mari m-au împiedicat să-l cobor pe *Ernie* mai adânc.

— Atunci să sperăm că nu va trebui să intrăm pe aici.

— Cum adică, doctore? întrebă Trent. Nu putem

folosi brațele vechiului ca să mutăm dala mai încolo?

— Poate da, poate nu. Totuși, nu asta mă supără. Dacă *Ernie* nu poate fi coborât mai jos, nu va putea fi nici *Bert*. Cablul care-i leagă e flotant. Dacă sania trebuie să rămână la o altitudine mai mare, când o să intrăm înăuntru cu ROV, cablul va pluti și se va freca da partea de sus a deschiderii. O margine ascuțită, o mișcare greșită, și l-am pierdut pe *Ernie* în interiorul carenei.

— Luat notă. Jonesy, mai e ceva?

Ea dădu din cap că nu.

— Atunci hai s-o luăm de sus.

Trent se întoarse și începu să transmită în grabă un raport lui Zeman, cu ajutorul aparaturii lui Haddix.

Haddix începu să-și adune notele. Wolfe se lăsă în genunchi lângă ea.

— Am impresia că n-o să mai fie carturi în gol de aici înainte.

— Mda, spuse ea, a sosit timpul pentru ultima rundă.

— Noi vom fi singurii care-l vom pilota pe *Ernie* în acest timp. Ce-ai zice să ne alternăm operațiile? O să ne țină pe amândoi mai treji.

— Îmi sună bine. O iei tu pe următoarea?

El aprobă.

— Atunci mai bine mi-ai spune cum ai aces la citirea razelor gama și unde trebuie căutat.

Cea mai accesibilă deschidere era cea de sus, de pe carena de la pupa, și dădea spre camera motoarelor submarinului. Marginile spărturii, oxidate de două decenii, răspândeau benzi întunecate de rugină în josul carenei.

Liz Trimble poziționase sania la treizeci de picioare în față și zece picioare adâncime față de deschizătură. Ceea ce camera lui *Bert* afișa pe monitorul principal era o imagine deconcertantă, într-o continuă mișcare. Marea era încă agitată și sania sălta în același ritm cu *Fanning 11*; când ajunse la capătul de sus al balansului echipa din

cabină putu vedea o bună parte din gaura eliptică, cea mai mare parte din imagine arătând masa de sedimente în care zăcea submarinul.

Rick Wolfe îl poziționase pe micul *Ernie* deasupra deschizăturii, lăncepu să coboare. La lumina puternică a reflectoarelor lui ROV, care continua să se apropie, rugina de pe carenă părea să treacă de la negru la ocră și la oranj strălucitor.

Haddix apăsă butonul roșu din dreapta stației tehnologice a lui *Bert* ca să producă o altă secvență electronică, apoi făcu apel pentru un alt număr de cadru pentru procesorul lui Glenn Marullo.

— Zece - doi-doi.

— Cum e imaginea de la mine, Liz? întrebă Wolfe.

— Așteaptă o sec... e bună, doctore Wolfe.

— Poate că nu e acum momentul să spun asta, Liz, dar nu trebuie să te formalizezi atât... poți să-mi spui Rick.

Un val de șoapte tensionate străbătu cabina.

— Zece - doi-trei, zece - doi-patru, spuse Haddix.

Breșa de la partea superioară a submarinului abia dacă era ceva mai largă decât ROV. Ca să-l introducă pe acesta înăuntru, Wolfe trebuia să-l aplece pe micul *Ernie* cu partea din față în jos, în timp ce, simultan, îl înclina cu cincizeci de grade spre babord.

Navigatorul Len Heppel înjură. Wolfe studie câteva clipe situația, apoi extinse cele două brațe mecanice ale lui ROV, până ce reuri să le poziționeze cu cleștii pe laturile opuse ale deschiderii. Contactul dur lăsă câteva dăre ruginii care trimiseră spectre roșii și oranj în apa învolburată. Apoi, folosind brațele pentru echilibrare, Wolfe continuă să-l răsucească pe ROV, până ce unghiul lui corespunse exact cu cel al deschiderii.

— Bună treabă, doctore, spuse Trent.

Wolfe respiră adânc, apoi întrebă:

— Cum e reglajul de la capătul de sus?

— Poți să-i dai înainte.

Wolfe începu să îndoaie brațele în interior, în timp ce-l dirija pe *Ernie* înainte.

— Zece - doi-cinci, anunță Haddix. Zece - doi-șase.

Toți ochii se îndreptară spre Monitorul Doi care afișa imaginile de la camera lui ROV. Brusc, negrul adâncimilor mării, cu care se obișnuise echipa, făcu loc unei dezordonate paletă de roșu și oranj, în timp ce micul *Ernie* ilumina interiorul ruginit și ciuruit. Se putea vedea drept în jos, spre camera torpilelor. În centrul compartimentului se bălăbăneau fire și cabluri slăbite în timpul plonjării submarinului spre moarte; acum se împleteau straniu sub presiunea generată de intrarea lui [ROV. Spre stânga, un crab nepoftit, mai degrabă se făcu simțit decât văzut, apoi se îndepărtă în grabă.

— Jonesy, avem un semnal de radiații în interior?

Haddix încetă producerea secvențelor electronice și-și comută computerul pe fluxul de date de raze-gama. Studie numerele care defilau pe ecran, apoi spuse:

— Negativ.

Pe lângă încâlceala de fire și cabluri care plutea liber spre podeaua vasului se aflau mai multe grupuri de baterii mari separate de un pasaj.

— Zece - trei-unu, anunță Haddix, producând o altă secvență electronică.

Trent termină de numărat bateriile și pufni a dezgust:

— Nici pe departe atât de multe câte se arată în modificări. Doctore, poți să te dai la nouăzeci de grade spre tribord și să ne lași să privim?

— Nouăzeci de grade spre tribord.

Wolfe îndepărtă cu grijă cleștii de carenă, coborî adânc în interiorul compartimentului și așteptă ca ROV să se stabilizeze.

— Liz, cum e imaginea mea?

— Imagine clară.

Wolfe ocoli încet de câteva ori cablurile flotante, apoi îl pivotă pe *Ernie* în sensul acelor de ceasornic până ce se găsi aliniat pe axa longitudinală a submarinului și cu fața înainte.

De la stația tehnologică a lui Bert, Haddix răsuci camera mobilă a lui ROV în jos, spre peretele etanș care separa partea din spate a compartimentului, de camera motoarelor.

— Dumnezeuule! spuse Trent.

Fostul căpitan al lui Haddix, Jack, avusese dreptate. Obiectele care atraseră pe dată întreaga atenție erau bocancii cu tălpi de cauciuc - un bocanc pentru piciorul drept și doi de la cel stâng - în fața peretelui etanș, spre partea dreaptă a ușii închise. Oamenii care muriseră în el ca și hainele lor fuseseră demult consumați de pești. Doar bocancii, făcuți din piele tratată, rămăseseră, de-a lungul unei macabre colecții de materiala nedigerabile, ca fermoarele de metal și, nasturii de plastic. Toate erau înghesuite într-un amestec de scule, câni, containere de plastic, care alunecaseră spre colțul cel mai de jos al peretelui etanș.

La capătul de sus al carenei zăriră ceva ce trebuia să fie un rezervor, marcat APA SAU OXIGEN, sau o conductă ori o supapă ce duce spre tribord.

După câteva clipe, Trent spuse:

— Am calculat distanța față de perete de aproximativ douăzeci de picioare. Jonesy? Doctore? Altcineva?

— Așteaptă o secundă și vom ști exact, răspunse Haddix.

Apăsă butonul roșu ca să aducă o altă secvență electronică, apoi apăsă comenzile dispozitivului de localizare cu laser montat pe prora lui ROV. O nouă imagine cifrică se suprapuse pe imaginea de la camera lui

Ernie: „7, 223 m (.

— O plonjare scurtă de douăzeci și patru de picioare, murmură Trent. Jonesy, hai să vedem ce naiba arată camera.

Haddix trecu transmisia de la camera montată în spatele lui ROV pe unul din marile monitoare din față.

— Poți aduce aici, în spate, localizatorul? întrebă Trent.

— Negativ, răspunse ea. E poziționat fix.

— O să-l aduc eu la jumătatea distanței, se aventurează navigatorul Heppel. Trei și jumătate, patru metri în sus.

Trent consultă schița lui *Dakar* și se încruntă.

— După modificări, au adăugat douăzeci și cinci de picioare aici, în spate, care ar fi trebuit să prelungească compartimentul ăsta cam până la cincizeci și cinci de picioare. Ceea ce vedem noi reprezintă maximum treizeci și cinci... adică configurația vasului original.

— Dar pe cealaltă parte a peretelui etanș? întrebă Haddix. Știm că au operat niște ieșiri externe noi, aici, în spate. Ar putea rezervoarele să fie în camera motoarelor?

— Jonesy, nu-i nicio posibilitate să introducem vehiculul prin ușa asta.

— Nici nu trebuie, spuse ea. Tot ceea ce trebuie să facem este să aruncăm o privire înăuntru.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să deschidem ușa. Avem destulă putere să facem asta? Uite cum e prinsă în balamale... pe partea asta, așa că v-a trebui s-o ridicăm cu totul.

— Putem s-o facem, spuse Haddix, încrezătoare. *Ernie* poate să elibereze roata care o ține închisă, numai să nu fie înțepenită. Camera motoarelor este și ea inundată, așa că nu vor exista diferențe de presiune. În sfârșit, balamalele sunt spre tribord... pe latura inferioară... ceea ce înseamnă că gravitația va lucra pentru noi.

Trent ezită, apoi aprobă.

— O.K., hai să-i dăm deumu. Doctore?

Wolfe îl înclină pe *Ernie* cu vârful în jos și-l pilotă pe ROV spre ușa etanșă la apă din centrul peretelui. Pe ea erau tipărite avertismentele uzuale, dar nu și numele submarinului. Opri vehiculul la trei picioare de ușă.

Haddix, privind intens imaginile furnizate de cameră, respiră ușurată. Să-l răsucești pe ROV ca să întoarcă ușa spre ei era mai simplu de vorbit decât de făcut. Din fericire, nu era nevoie să o facă; ușa era ușor separată de perete, fără îndoială datorită unei implozii, sau a puternicei coliziuni a submarinului de pereții râpei.

Wolfe extinse brațele mecanice ale lui *Ernie*, le poziționează pe amândouă pe roata ușii în poziția, care pe un cadran de ceas ar fi arătat ora nouă și bloca cleștii. Redirecționând elicele în sus și în jos, împinse cu putere.

Echipa din cabină putu simți cât era ROV de tensionat după perceptibilul balans al imaginilor, totuși imaginea rămânea neschimbată. Wolfe împinse mai tare. Brusca, imaginea dispăru de pe toate monitoarele.

— La naiba, ce s-a întâmplat?

— Nicio problemă, au căzut doar câțiva întrerupători de circuit, anunță Haddix, în timp ce se grăbea să-i refacă.

Imaginile apărură din nou pe monitoare. Wolfe împinse iarăși. Nicio mișcare. Ezită, apoi continuă cu mai multă forță.

— În regulă, Rick! exclamă Trent, în timp ce ușa se elibera, scârțâind.

Deschiderea se mări până la patru inches, apoi până la un picior.

— Rick, ai putea încerca să intri...

— Ce naiba...

Dintr-odată, o pată argintie izbucni ca un glonte din întunecimea adâncurilor, de sub ușă, blocând lumina, în timp ce înflorea ca o ciupercă pe monitorul central. Imaginile dansară, apoi, după câteva secunde se

stabilizară, căci peștele speriat care se lovise cu capul de camera de luat vederi era cam măricel. Șoapte nervoase umplură cabina, ca acelea scoase de un grup de copii adunați în jurul unui foc de tabără și care ascultau o poveste cu fantome.

Wolfe își regăsi prezența de spirit. Recunoscând că nu avea suficient spațiu ca să-l miște pe ROV pe diagonală – și ținându-l astfel în spatele ușii, care pivota – spuse:

— Țineți-vă după mine.

Mai întâi, îl duse pe *Ernie* spre ieșire, ca să crească bascularea brațelor lui mecanice. Apoi încetini și-i îndreptă ușor brațele spre dreapta. Ușa începu să iasă din balamale. Când ajunse la cel de-al treilea punct de susținere a ușii, Wolfe se opri:

— Cred că mai bine aș elibera brațele și aș împinge ușa pe deasupra. Astfel, mai are puțin și o să se gripeze. Ușa ar putea ateriza cu un zgomot îngrozitor, dar rut văd altă soluție.

— De acord, spuse Trent.

— Wolfe îl pivotă cu grijă pe *Ernie* în sensul acelor de ceasornic, cam 180°, până ROV se găsi cu fața îndreptată spre spatele compartimentului, iar coada lui era adânc împlântată sub ușă. Din cauza poziției, camera nu mai putea reda imaginea brațelor. Wolfe reuși totuși să descleșteze ambele seturi de clești de pe roata ușii și să elibereze brațele. Întreaga greutate a ușii se odihnea acum pe coada vehiculului.

— Aterizează cu grijă, copilule, aterizează cu grijă, spunea Wolfe, manevrând încet.

Ușa alunecă când ROV încetini, și începu să se balanseze. În sfârșit, căzu, lovind peretele de la tribord destul de tare ca să ridice un nor învolburat de particule de rugină în jurul compartimentului.

— O adevărată demonstrație de pilotaj, doctore, spuse Trent, fără să-și ascundă ușurarea.

Wolfe se lăsă pe spate și-și încordă mușchii gâtului mai înainte de a-l aduce pe micul *Ernie* înapoi, cu fața la peretele etanș. În timp ce vehiculul cobora, Haddix începu să producă secvențe electronice din camera motoarelor care se oferea vederii prin ușa desphisă.

— Zece - trei-opt. Zece - trei-nouă... mama mă-tii!

În strălucirea luminilor care pătrundeau golul întunecos era evident că respectivul compartiment cuprindea o pereche de motoare diesel. Trent izbi cu pumnul în masa cu schițele.

— Modificările astea sunt absolut închipuite. Unde au adăugat cele douăzeci de picioare? Și de ce s-au mai oboșit să opereze ieșiri fictive în carenă?

— Pentru ca, privit din afară, vasul să apară conform cu schițele astea închipuite, spuse Haddix.

— Mda.

Trent se îndreptă de spate.

— Doctore, scoate-ne de aici. E timpul să ne încercăm norocul în continuare.

Asumându-și comanda lui *Ernie*, Edna Haddix îl menținuse pe ROV planând pe o latură, în timp ce navigatorul Joe Reuss și Tom Parkhill, pilotul lui *Bert*, lucrau să re poziționeze sania sub carena submarinului. Erau amândoi noi în cartul de la opt la douăsprezece, împreună cu Billy Ray McConkey, care, în ciuda rănilor, îl înlocuia pe Ariei Kahane la radiolocator. Rick Wolfe, după ce-l pilotase pe ROV, se grăbise la stația tehnologică a lui *Bert*, unde prelucra secvențele electronice de stătea la datorie, adunând datele.

Haddix voia să încerce să pătrundă. În submarin prin rezervorul de balast de la bobord, care era rupt. Problema cu care se confruntau Reuss și Parkhill, era bolovanul cel mare care susținea submarinul la mijloc. Ca să ferească sania să nu se zdrobească de bolovan în balansul ei, Parkill trebuia s-o țină pe deasupra deschizăturii, dar în felul

acesta cablul flotant al lui ROV risca să se sfâșie în marginile ascuțite de la capătul de sus al spărturii. Exista și o poziție alternativă, mai jos, cam la douăzeci de picioare depărtare de vas, ceea ce ar fi redus foarte mult posibilitățile de manevrare ale lui Ernie în interiorul carenei.

Parkhill se întoarse și spuse:

— E.J. la ce parte a vasului te concentrezi acum?

— Trent?

Trent își ridică privirile.

— Poziționarea lui *Bert* depinde de ceea ce vrem să cercetăm acum, spuse ea. Eu cred că ar trebui cercetată partea din față, dinspre prora.

Trent își frecă ceafa, apoi aprobă.

— Dacă rezervoarele din blestematele astea de schițe se află într-adevăr la bord, nu pot fi în fața deschiderii. Nu există nicio conductă spre exterior care să le deservească. Ai dreptate... să cercetăm cabinele echipajului, dar să ne concentrăm asupra părții dinainte.

Parkhill manevră cablul până ce sania ajunse cam la douăsprezece picioare de bolovan. Cu ochii lipiți de monitor, așteptă să se efectueze un ciclu complet de balans în sus și în jos, apoi dădu drumul saniei cu încă două picioare în jos. În sfârșit, satisfăcut că *Bert* nu se izbise de bolovan, spuse:

— Cale liberă, E.J.

— Acum e acum! spuse Haddix, înclinându-l pe *Ernie* mai jos, în râpă.

Prora submarinului zăcea înclinată de jos în sus, spre bobord, iar coada spre tribord.

— Zece - cinci-doi, zece - cinci-trei, anunță Wolfe, de la stația tehnologică a lui Bert.

Haddix văzu că această deschidere era mai marcaeci aceea prin care Wolfe intrase pe la pupa, dar marginile? ei erau considerabil mai zimțate. Haddix înclină vehiculul

spre babord, ca să-l alinieze cu deschiderea. Spre deosebire de Wolfe, ea nu era nevoită să folosească brațele mecanice ca să forțeze intrarea.

— Cum e imaginea mea, Parkhill?

— Clară.

Haddix îl împinse pe *Ernie* câțiva inches în interior; apoi se opri. Înainte, cam la trei picioare peste ea rene interioară, se aflau câteva dreptunghiuri negre care barau calea. Obstacolele împrăștiate în dreapta ei umpleau celebrei pătrimi de jos ale imaginii furnizate de camera lui ROV; peste ele treceau o serie de tuburi și conducte ruginite. Cea mai înaltă unitate, din stânga, era acoperită de un câmp de bobine oxidate, ca niște grile, care din cauza, oxidării ajunseseră să aibă culoarea unei flăcări.

Trent își consultă schița și spuse:

— Cuptoarele și un frigider. Am intrat prin spatele bucătăriei. Cum naiba de lucrurile astea nu s-au spart și n-au alunecat înainte?

Haddix extinse brațul drept al lui ROV până ce acesta, atinse unul din cuptoare, apoi încetini.

— Nu merge, spuse ea. Nu-l pot urni. Dar am ceva loc să mă mișc.

— Destul ca să-l apuci? întrebă Trent.

— Lasă-mă o clipă.

Camerele de luat vederi ale vehiculului erau toate îndreptate în jos. Haddix îl scoase pe *Ernie* din deschizătură și-i îndreptă prora în sus, ca să-i ridice camera din față.

Din acest nou unghi, cuptoarele mai dominau încă imaginile transmise de camera din față – totuși, pe deasupra lor, luminile lui ROV ricoșau de peretele opus al bucătăriei. Dacă tavanul ar fi fost mai înalt, sau dacă ar fi fost mai mult spațiu de manevră între carena interioară și spatele cuptoarelor, Haddix l-ar fi putut imediat înclina pe *Ernie* ca să treacă pe deasupra cuptoarelor. Unghiul era

prea acut, totuși. Dacă încerca o astfel de manevră, cel mai probabil că ar fi înțepenit vehiculul într-o poziție din care nu l-ar mai fi putut scoate. La naiba, ce era deasupra cuptoarelor?

— Trent, Cowboy, de ce au instalat ei oare cuptoarele; u spatele la așa o distanță de carena interioară?

— Probabil ca să pună rafturi și dulăpioare pe deasupra lor, spuse McConkey.

— Afirmativ, sunt rafturi, spuse Trent, consultându-și schița. Privi prin lumina roșie din cabină la ceasul de pe peretele din față. Era aproape nouă p.m. - afară se lăsase întunericul - dar nu era acum momentul s-o zorească pe Jonesy.

Haddix continua să-și privească monitorul încercând să realizeze cum și-ar putea manipula vehiculul prin aceste spații înguste.

— Dumnezeu! Ce păcat că nu ne-am gândit să introducem o minicamă la capătul fiecărui braț, murmură ea. O să fie ca atunci când încerci să scoți un pian mare dintr-o casă închiriată din New York. Vreo idee, băieți?

Billy Ray McConkey rupse în final tăcerea:

— Nu știam că ești din New York.

— Nu sunt, cowboy, răspunse ea, distrată. Odată am petrecut o vară acolo. Un apartament în Alphabet City... Alea B, strada a treia.

— Și ai luat un pian mare cu tine?

— Era al lui. El studia la Juilliard... După câteva momente, Haddix ridică din umeri și spuse:

— Păi, uite că merge.

Avea nevoie să facă o secvență din trei mișcări. Mai întâi, să-l introducă pe *Ernie* în spațiul dintre carena interioară și cuptoare, așa încât prora lui să fie îndreptată spre partea din spate a submarinului, acoperișul spre carena interioară și flancul de la tribord chiar de-a lungul

podelei submarinului, pe toată lungimea sa. Apoi, să pivoteze prora lui ROV spre tavan până când o poziționa drept în spatele cuptoarelor. Dacă reușea asta, tot ce-i mai rămânea de făcut era să încline prora în jos, peste capătul de sus al cuptorului și s-o strecoare în bucătărie.

Vehiculul plana încă, la două picioare de carenă, înclinat spre babord, ca să-și mențină prora paralelă cu deschiderea. Haddix reglă din nou eliceile verticale și-l înclină pe *Ernie* spre tribord până ce prora acestuia se dispuse aproape în unghi drept față de deschidere. Bun, observă ea; era spațiu destul. Îl împinse pe ROV înainte. Imaginile de la cameră începură să tremure când acoperișul vehiculului se izbi. de muchia deschizăturii. Haddix opri ia optsprezece inches de cel mai apropiat cuptor și așteptă ca imaginea să se stabilizeze. De la această distanță apropiată, imaginile nu erau focalizate, dar Haddix putu totuși vedea că unghiul ei de intrare era prea ascuțit; prora lui ROV trebuia forțată atât în sus cât și spre tribord.

Elicele verticale erau încetinite la maximum. Haddix se gândi câteva clipe, apoi extinse brațul stâng al vehiculului și prinse cu cleștii capătul de sus al cuptorului. Cu acest nou unghi, redirecționează prora lui *Ernie* și-l împinse înainte, cu putere. Imaginile de la camera de luat vederi dansau.

— Cât am pătruns înăuntru? întrebă ea.

— Trei sferturi, Jonesy, răspunse Trent, încurajator, în timp ce studia una din imaginile de la sanie. Merge bine.

— Cum e imaginea mea?

— Clară, răspunse Parkhill.

Haddix continuă să-l răsucescă pe ROV în submarin. Brusc, *Ernie* se opuse comenzilor ei.

— Ce-l oprește? strigă ea, nemulțumită.

— Elicea posterioară de la tribordul tău, Jonesy.

— La naiba!

— Ascultă, dacă nu poți intra pe aici, spuse Trent, încercăm pe lângă chioșc.

Ochii lui Haddix se îndreptară spre monitorul principal, care afișa imagini de la camera din față a lui *Bert*.

— Trent, cer permisiunea să forțeze calea spre interior. Tot ce se poate întâmpla mai rău este să sfărâmăm carcasa de protecție. *Ernie* va mai putea fi pilotat.

— Atunci fă-o, Jonesy.

Haddix realinie elicele verticale, respiră adânc și accelerează elicele la maxim. Imaginile de la camera lui ROV începură iarăși să tremure. Pe monitorul principal, echipa din cabină urmărea cum se încrețea carcasa elicei posterioare de la tribord - iar apoi, plesnea. Pupa lui *Ernie*, brusc eliberată, se strecură prin deschidere și apoi coborî în spatele cuptoarelor, - impactul eliberând un nor de particule de rugină.

— Bună treabă, Jonesy!... am reușit!

Din cabină se auzi un cor de aprobări. În timp ce Haddix aștepta ca entuziasmul să se potolească, realiză brusc că ea, și nu Trent fusese prima care, în mod reflex, forțase vehiculul, dincolo de capacitatea lui.

Când vizibilitatea reveni, folosi brațul stâng al vehiculului, care mai era încă prins de capătul de sus al cuptorului, și elicele; ca să rotească încet prora în sensul invers acelor ceasornicului. Trent și McConkey avuseseră dreptate; spațiul de deasupra cuptoarelor era ocupat de un șir de rafturi. Metalul ruginit, era gata să cadă.

Haddix continuă să-l rotească pe *Ernie* în jur, până când se poziționează în picioare, pe verticală, cu acoperișul îndreptat spre carena interioară.

Acum, de la imaginile trimise de la camera montată în pânțele lui ROV, putură vedea peretele din spate al bucătăriei și o parte din pasajul din jur. Ca și la pupă, aceste compartimente erau festonate cu fire slăbite, care

acum se legănau sub presiunea apei mișcată de elicele vehiculului. Firele păreau să cadă într-un unghi imposibil, deși, de fapt, atârnav drept în jos. Iluzia optică provenea din faptul că submarinul era departe de a se odihni pe orizontală; fundația vasului, pe care ROV stătea perpendicular, se înclina sever spre ieșire și se îndepărta, în imagine, de ei.

Recâștigându-și prezența de spirit, Haddix folosi elicele ca să devieze prora vehiculul de la carena interioară. *Ernie* se legăna pe deasupra cuptoarelor. Aplauze amestecate în egală măsură cu suspine de ușurare se auziră în cabină.

— La naiba, Navy, jubilă McConkey. Asta a fost ceva așa de grozav cum numai marele Sigourney poate face, în *Aliens*.

— Mulțumesc, Cowboy, spuse Haddix.

După ce verifică să vadă dacă cleștii din partea stângă mai țineau încă ROV-ul la capătul de sus al cuptorului, Haddix se ridică din scaun și spuse:

— Eu zic să vă uitați la imaginile astea în timp ce ei x am să mă relaxez puțin.

Rick Wolfe începu să studieze bucătăria cu camera mobilă. Partea de jos a peretelui ruginit, care separabucătăria de pasaj, era îngrămădită cu tot felul de deșeuri; sticle și cutii sparte, cu etichetele de mult timp; distruse; tigăi și oale din fontă inițial neagră, dar acum, din cauza ruginii, bătând într-un oranj strălucitor; vase de porțelan, încă albe; tigăi de aluminiu, înălbite de atâta stat în apa sărată de mare; părți din rafturile căzute; farfurii, căni și pahare, unele, surprinzător, intacte; ustensile din oțel inoxidabil, la fel de lucioase ca și în ziua; fabricării lor.

— Doctore, descoperim ceva aici? întrebă Trent.

Welfe, care nu urmărea secvențele electronice, zăbovind asupra emisiei detectorului de raze gama, răspunse:

— Nimic.

Iladdix mai luă o înghițitură de Evian, și-și termină exercițiile fizice de relaxare. Tocmai se întorsese la stația lui ROV când o interceptă Trent.

— Jonesy, ai procedat bine, spuse el, încet, într-adevăr bine.

— Mulțumesc. Sunt un om de acțiune, nu-i așa?

El o strânse ușor de braț, apoi se îndreptă spre masa cu graficul.

— Cum merge treaba, Rick? întrebă Haddix.

— Zece - patru-opt... zece - patru-nouă. Wolfe își ridică privirile. Trebuie să meargă.

Haddix dădu din cap a aprobare.

— Trent, de unde vrei să începem?

— De ce nu faci o trecere rapidă pe la pupa, în cabinele echipajului?

— Înțeles.

Haddix se așază din nou în scaunul ei rotitor și se răsuci spre stânga, să se întoarcă cu fața spre pilotul lui *Beri*, Parkhill.

— Tom, cu toate răsucirile și întoarcerile bruste pe care le-am făcut ca să ajung aici, cablul meu mai degrabă o să se prindă de ceva de aici, din spate, decât din deschizătură. O să-l slăbesc. Anunță-mă când ajung la ultimele cincisprezece picioare.

— Înțeles, E.J.

Haddix eliberă cleștii care-l ancorau pe *Ernie* și pivotă ROV-ul la 180 de grade pe deasupra cuptoarelor. Apoi, folosind ambele brațe mecanice, adună cu răbdare cablul flotant, lăsându-l să plutească înfășurat în rulouri spre tavanul bucătăriei.

— Ce n-ai... e bine, spuse Parkhill în final.

— Jonesy, la ce distanță poți ajunge de aici?

— Puțin peste patruzeci de picioare.

Haddix îl răsuci iar pe *Ernie* ca să ajungă cu fața spre

interiorul submarinului. Avansând spre cuptoare, coborî vehiculul la trei picioare deasupra podelei, ca să evite încâlceala de fire, și avansă din bucătărie spre pasaj.

Cabinele echipajului se aflau cu câteva trepte mai sus de tribord. Haddix intră în pasajul îngust care semănă: < cu cupola unui coridor de circ. îi trebuiră câteva momente ca să se orienteze, apoi începu să-l urce pe *Ernie* spre pupa. Treptat, reflectoarele lui ROV începură să lumineze compartimentul.

— Ireal, murmură Wolfe.

Pe Monitorul Doi, care afișa imagini de la camera din față a lui *Ernie*, apăruse ceva ce semăna cu un crâng de mesteceni albi devastat de furtună; unii dintre stâlpii subțiri care se întindeau de la sol la tavan erau la locul lor, dar alții erau îndoți ori lipseau.

— Suportți de aluminiu, spuse Trent, încet. Suportți pentru paturi... vedeți cum sunt aranjați în perechi? Dar unde sunt ramele paturilor? Doctore, ne dai o imagine?

Wolfe clipi, apoi începu să producă secvențele electronice.

— Jonesy, văd niște lucruri care atârnă de stâlpi, spuse Trent. Te poți urca mai sus fără să te încurci în firele astea?

— Pot.

Haddix pătrunse mai adânc în compartiment și-l ridică pe *Ernie* de la sol. Zărind un mănunchi de stâlpi intacti, relativ eliberați de fire, trecu vehiculul pe deasupra lor. Obiectele care atârnau de ei se dovediră a fi niște inele de alamă care-și pierduseră definitiv luciul. Două erau fixate la părțile opuse ale stâlpului, cam la trei picioare de la sol și o a doua pereche cam la trei picioare de prima. Fiecare stâlp părea dotat în același fel.

— Ce naiba a fost ăsta, un fel de vas de sclavi? întrebă McConkey cu o voce neîncrezătoare.

Trent se gândi un moment, apoi spuse:

— Care-i distanța față-spate între perechile de stâlpi?

— Șase, șapte picioare, răspuse Haddix.

Alte câteva voci confirmară.

— Mi se pare că sunt inele de hamace, spuse Trent. Cea mai rapidă și eficientă cale să crești numărul de pasageri. Jonsey, ia altitudine atât cât poți, așa încât doctorul să poată vizualiza spațiul. Hai să încercăm să vedem cam câți oarpeni ar fi putut încăpea aici.

Haddix continuă să urce spre spatele cabinei, până ce ajunsese la limita cablului. Wolfe răsuca încet camera mobilă cu 360 de grade.

— E greu să vezi până în spate, dar număr unsprezece sau douăsprezece perechi pe fiecare parte.

Trent făcu un calcul rapid pe marginea schiței lui.

— Unsprezece perechi înseamnă optzeci de hamace, anunță el. De ce? Un vas de mărimea asta nu are un echipaj așa de mare. În afară de asta, o treime din el ar fi trebuit să fie de cart la un moment dat.

— Trent, câți oameni erau la bordul lui *Dakar* când s-a scufundat?

— Șaizeci și nouă.

— Sau așa pretind israeliții.

McConkey înjură.

— Dacă toate blestemele astea de hamace transportau oameni, trebuie să fi fost foarte greu de trăit aici.

— În special dacă ăsta este *Dakar*, consimți Trent. Vasul ăsta a venit direct din Atlanticul de Nord, nonstop. Doctore, ai luat imagini? Atunci hal să le vedem.

Haddix îl întoarse pe *Ernie* înapoi, spre prora submarinului și începu să coboare spre bucătărie. Aproape de intrarea în pasaj observă niște forme întunecate, aproape de tavan, legănându-se sub presiunea apei.

— Priviți la asta, spuse ea, oprindu-se.

— Zece - șapte-zero, spuse Wolfe, captând o secvență

electronică a trei rucsacuri suspendate de o conductă superioară, prin niște verigi ale unui lanț.

— În mod sigur nu arată ca niște produse militare standard.

— Piele sau cauciuc, spuse Trent. Nimic altceva n-ar fi supraviețuit. Și priviți la celelalte verigi ale lanțului... se pare că au fost o mulțime de lucruri de astea îngrămădite acolo. Jonesy, poți să te apropii?

Haddix îl îndreptă pe *Ernie* înainte. Cel mai apropiat rucsac atârna într-un unghi înfiorător, cât pe ce să cadă. Haddix scoase brațul drept al vehiculului, fixă ușor rucsacul de culoarea mahonului, apoi îl învârti înaintea camerei.

— Acolo... o etichetă! spuse McConkey. Așa scriu evreii?

— Dar... e chirilică, răspunse Haddix, derutată. Literele astea sunt din alfabetul rus.

— Zece - șapte-unu, anunță Wolfe, apăsând butonul roșu.

Haddix întrebă:

— Trent, au pierdut vreodată sovieticii vreun vas aici?

— Dacă ar fi pierdut, e mai mult decât sigur că nu putea să fie unul clasa T, construcție britanică.

— Vrei să încerc să-l deschid pe ăsta?

Trent ezită, apoi spuse:

— Negativ. Avem prea multe alte lucruri de făcut. Vasul ăsta nu-i unul de-al lui Ivan și, cum a spus și doctorul, rucsacul nu e un produs militar. Dă-i înainte, Jonesy.

Haddix dădu drumul rucsacului, îl coborî pe *Ernie* sub cea mai grea încălțitură de fire și se înapoie în pasaj. Spre tribord, spațiul din fața bucătăriei era umflat spre Interior, colapsat de-a lungul conturilor peretelui râpei. Impactul încovoiasă una din despărțiturile verticale de oțel

într-un unghi ciudat.

— Jonesy, hai să aruncăm o privire în spatele despărțitului, spuse Trent.

Ea îl îndreptă pe *Ernie* cu fața în jos, și-l răsuci cu patruzeci și cinci de grade spre tribord. Compartimentul încrețit conținea o masă enormă și scaune de metal, dar toate alunecaseră datorită gravitației în cel mai îndepărtat colț.

— Arată de parcă ar fi garderoba ofițerilor, spuse Trent. Doctore, dă-ne, te rog, o imagine a pereților.

Camera mobilă prezentă peretele cu pete de rugină din depărtare. La aproape cinci picioare de la sol, se zăreau cinci dreptunghiuri. Iiaddix îl apropie mai mult pe *Ernie*. Trei din dreptunghiuri erau rame de tablouri. Sticla se spărsese, fotografiile fuseseră de mult timp consumate. Două dintre rame, făcute din lemn moale de brad, erau ciuruite de găuri de viermi; a treia, probabil din material sintetic, arăta ca nouă.

Următorul dreptunghi era o placă grea de alamă, care-și pierduse luciul. Strălucirea de la reflectoarele lui ROV făcea imposibil de citit inscripția de pe ea. Hadelix regla brațele până putu devia suficient lumina, ca să umbrească literele:

ECHIPAJULUI INS DAKAR", DEA DOMNUL SA
IEȘIȚI ÎNTOTDEAUNA TEFERI LA LIMAN".

DIN PARTEA ECHIPAJULUI HMS TOTEM 10
NOIEMBRIE 1967

În cele din urmă McConkey fu acela care sparse tăcerea:

— Fie ca sufletele celor de la bordul lui *Dakar* să se odihnească în pace.

Un cor de „amin” umplu cabina.

— Zece - opt-doi, șopti Wolfe, în timp ce capta imaginea plăcii pe discul laser.

Haddix îl mișcă pe *Ernie* de jur-împrejur și-l retrase

din garderobă. Spațiul operativ al vasului se întindea înainte, de-a lungul unui perete etanș. Înainte de a coborî prin pasaj spre acesta, Haddix se opri să verifice

dacă nu cumva cablul lui ROV se răsucise, apoi retrase brațele mecanice.

— Jonesy, ai destul cablu, ca să ajungi la ușă?

— Afirmativ.

Cinci *Ddkar* se izbise de peretele râpei cu partea de la tribord, forța impactului transformase peretele etanș într-un acordeon, făcându-l să ajungă la două treimi din lățimea lui inițială. În timpul acestui proces, ușa explodase și zburase ca o sămânță din pepenele verde, iar intrarea se comprimase într-o crăpătură largă de un picior.

Haddix îl opri pe *Ernie* la optsprezece inches de metalul răsucit. Nu era prea ușor să privești spre întunericul spațiului de dincolo, prin crăpătura de la intrare – care se înclina cam cu treizeci de grade față de tribord, ca și carena de altfel, din cauza configurației lui ROV. Camera din față era montată în centrul prorei vehiculului, la un picior deasupra pântecului, în timp ce reflectoarele erau montate mai sus și pe laterale, separate, ca și farurile unei mașini. Totuși, crăpătura era atât de strâmtă, încât dacă ar fi îndreptat spre ea camera din față, reflectoarele și-ar fi aruncat luminile pe peretele etanș, în loc să lumineze prin crăpătură.

Singura ei șansă de a ilumina spațiul de dincolo era să încline mult prora lui ROV până ce ajungea paralelă cu crăpătura. Haddix extinse brațele mecanice și bloca cleștii pe cadrul crăpăturii. Apoi aplecă încet în jos flancul dinspre tribord al lui *Ernie*.

— Mi-era teamă de asta, spuse ea, studiind imaginea. Indiferent cum îl poziționez pe *Ernie*, nu pot ilumina și obține imaginea în același timp.

— Răsuște-l și vezi ce poți face, răspunse Trer.t. Doctore, vreun semnal de la detector?

Wolfe își consultă fluxul de date.

— Nimic...

Haddix continuă să-l manipuleze pe ROV în sus și în jos, înainte și înapoi, în interior și în afară. În sfârșit, spuse, cu o voce joasă:

— Cred că asta-i tot ce se poate face.

Imaginea de pe Monitorul Doi era dezarticulată și neeficientă. Cadrul crăpăturii, care se întindea lacătiva

Inches de cameră, semăna cu o osie dezarticulată care tăia ecranul în două pe diagonală. Pe deasupra lui, spre dreapta, se afla spațiul de dincolo. Haddix reușise să arunce o parte din razele reflectoarelor de la tribord spre crăpătură, dar nu era destul ca să se producă o imagine coerentă.

— E. J.

— Da, Rick.

— Stroboscopul și camera de secvențe electronice sunt montate alături. Poți poziționa camera în fața deschizăturii? Voi putea obține ceva pe care o să-l pot identifica.

Haddix îl forță pe *Ernie* să se ridice până ce camera mobilă, de care era legată camera de secvențe electronice, se aplecă spre crăpătură.

— Bun, spuse Wolfe, apăsând butonul roșu din dreapta stației tehnologice a lui *Bert*.

— Zece - nouă-unu.

Dădu comanda de retragere. Douăzeci de secunde mai târziu, o imagine începu să se formeze pe micul monitor din fața lui.

— O transmit pe Monitorul Doi, spuse el, în timp ce opera pentru creșterea luminozității. Zadarnic. Apa de mare era tot atât de opacă, lumina prea slabă; indiferent ce încerca, imaginea rămânea tot atât de obscură ca și o fotografie făcută în amurg, fără bliț.

Wolfe se lăsă să alunece la loc în scaun. Și la fel de

iute se ridică.

— E.J., știi cum luam noi câteodată o imagine seismografică? Dacă îți amintești, ne confruntam cu aceleași probleme. De ce n-am aplica aceeași soluție? De fapt, un prieten de-al meu, un fotograf, s-a aflat odată în aceeași încurcătură. lumina nu era suficient de puternică ca să obțină o fotografie sigură. Așa că a continuat să deschidă obture; oru! pe același cadru, acționând de fiecare dată stroboscopul. În felul acesta, același cadru de film era mai mult timp expus, măbind posibilitățile obținerii unei imagini satisfăcătoare.

— Nu știu dacă-l pot menține constant pe *Ernie*, pentru o expunere multiplă, spuse Haddix, cu îndoială în glas.

— Nici nu trebuie. Nu lucrăm pentru *National Geographic*⁴⁰. Wolfe reprogramă iute camera de secvențe electronice, ca să-și dezangajeze automat dispozitivul de avans cadru. Apoi, privind contorul discului-laser, îi spuse lui. Liz Trimble:

— Cred că următoarea imagine e proiectată zecenouă-doi.

— Verific. Câte expuneri ai de gând să faci, doctore?

— Păi, după cât îmi amintesc, două expuneri dublează cantitatea de lumină, patru o triplează. Depinde de selecțiile lui *Ernie*, deși eu mizez pe șaisprezece.

Wolfe se întoarce spre Monitorul Patru. Imaginea de la camera stabilă părea destul de stabilă. Acționa primul stroboscop, așteptă patru secunde pentru reîncărcare, apoi acționează iarăși. Când, în sfârșit, completă secvența, făcând reglajele pentru retragere și intensificarea imaginii.

Haddix, menținându-l încă pe *Ernie* pe poziție în fața crăpăturii înguste, spuse:

— Liz, poți aduce camera mobilă în jos și spre

40 National Geographic - Revistă editată la Washington D.C. de National Geographic Society.

dreapta? Sunt niște rămășițe acolo, jos.

Câteva din articolele adunate în colțul de jos de la tribord erau articole de bucătărie, dar cele mai multe părea să fi alunecat de-a lungul pasajului de la cabinele echipajului.

— Oh, Dumnezeu, gâfâi Trimble, pantofii...

Trent își mută atenția de la Monitorul Cinci, care afișa progresele lui Wolfe, spre Monitorul Patru care afișa imaginile de la camera mobilă a lui ROV.

— La naiba, spuse el, moale. E ca și în cazul rucsacurilor acelora care atârnau de conductă... cei mai mulți dintre pantofi nu sunt articole militare...

Sus, în colțul din partea dreaptă a ecranului, apărură niște pantofi de piele roșie, de ocazie, de felul acelora pe care o tânără i-ar fi putut păstra pentru ocaziile speciale din viața ei.

— Rick, e-n regulă dacă-l mut pe Ernie? întrebă Haddix.

— Ce?

Wolfe își ridică privirile, distrat.

— Oh, oh, sigur. Dacă nu putem vedea nimic pe secvența asta, înseamnă că nu e bună.

Haddix desfăcu cleștii, împinse puternic spre tribord și coborî brațul drept al lui ROV spre grămada de rămășițe.

— Ce naiba căra *Dakar*? șopti Billy Ray McConkey. Civili?

În timp ce Haddix ridica cu grijă perechea de pantofi roșii de ocazie, grămada se mișcă, dând la iveală două obiecte care reflectară înapoi cu putere lumina ce venea spre ele de la reflectoare. Haddix îl privi câteva secunde pe cel mai apropiat, fără să înțeleagă:

— Civili sovietici, Cowboy, spuse ea cu vocea reținută. Civili sovietici de religie iudaică. Vezi lanțul de aur de la stânga pantofului? Pandantivul lui e Stea. un lui

David.

— Bineînțeles, murmură Trent, alunecând într-un scaun. Asta-i motivul sabotajului, asta-i secretul pe care încercau israeliții să-l păstreze.

Majoritatea celor din cabină se întoarseră spre el.

— Eram convinși că vasul ăsta face parte din linia lor de transport pentru materiale fisionabile. În loc de asta era vorba de oameni... și bănuiesc că nu doresc să se afle, pentru că operația încă mai continuă.

Trent dădu amăgănit din cap.

— Agențiile noastre de informații știu că Israelul a făcut contrabandă cu evrei din Uniunea Sovietică la mijlocul anilor șaptezeci. Dar *Dakar* s-a scufundat la 26 ianuarie 1968. E ceva elaborat... la o dată atât de timpurie... incredibil, de-a dreptul incredibil.

În tăcerea înmărmurită care urmă, Haddix reveni la consola ei. Cleștii lui *Ernie* încă mai țineau pantoful roșu. Îl eliberă, apoi, ușor, descoperi cel de-al doilea obiect lucios care-i atrăsese atenția. Era o tiară de metal înconjurată cu smaralde și safire false. Deodată, ochii începuseră să o usture. Pantoful micuț, tiara în miniatură – fuseseră copii la bordul lui *Dakar*. Copii care, dacă ar fi trăit, ar fi avut acum vârsta ei. Copii care, după ce călătoriseră atât de mult, muriseră cu două zile înainte de a ajunge pe Pământul Făgăduinței. Și părinții lor; știuseră ei, în ultimele ore, că submarinul era condamnat? Sau catastrofa se produsese cu o iuțeață nemiloasă? Haddix își șterse ochii cu dosul mâinii, dar nu-și putu opri lacrimile.

Din spatele ei, Trent spuse încet:

— Mă simt de parcă profanez un cimitir. E timpul să ne retragem vehiculele și să le îndreptăm spre ieșire.

— Vom spune Israelului ce-am găsit? întrebă Trimble, cu o voce șocată.

— Absolut. Și după cum îl cunosc eu pe șefu', le vom da și videobenzile, chiar dacă ne-ar acuza că am violat

legile internaționale.

Se opri, apoi spuse:

— Jonesy? Ești gata?

Haddix își recâștigă prezența de spirit, și era pe punctul de a-l retrace pe ROV, când zări ceva printre rămășițe. Folosind cleștii, extrase delicat un pix și-l menținu în sus, în fața camerei.

Carcasa lui de plastic era imprimată cu imagini vesel colorate de pe glob, o ramă-cadru și mai multe pavilioane de basm, coborâte parcă din parcurile lui Disney.

Haddix roti încet pixul.

— Jonesy?

— Gata.

Pe cealaltă parte a pixului era o inscripție:

1964 - Târgul Internațional - New York.

Ce suvenir straniu la bordul lui *Dakar*, gândi Haddix. Vizitase cineva din echipajul lui America? Coborî brațul lui ROV și lăsă jos pixul, cucernic, ca pe o coroană memorială.

Haddix îl pilota pe *Ernie* înapoi, de-a lungul pasajului, când, brusc, Rick Wolfe spuse:

— Trent, e ceva la care ar trebui să te uiți mai bine.

Trent, care tocmai redacta un mesaj către Zeman, răspunse:

— Nu mai poate aștepta, doctore?

— Nu. Pe Monitorul Cincinnati.

Pe ecran se forma secvența electronică cu numărul de cadru 1092. Ideea lui Wolfe ținuse. Deși imaginea era albă din cauza multiplelor expuneri și difuză din cauza ușoarelor mișcări ale lui KOV între expuneri, era totuși o dovadă rece a cumplitei devastări din spațiul operativ. Peretele râpei izbise carena tribordului și o sfărâmasese în câteva locuri; carcasa periscopului se îndoise într-un J gigantic; consolele răsturnate și scaunele alunecaseră în jos, spre peretele etanș, din față.

Trent studie scena.

— Îmi pare rău, doctore. Ce mi-a scăpat?

— Ușa din peretele etanș din față, răspunse Wolfe.

Trent își îndreptă privirile spre peretele etanș din față, care apărea gri și plin de pete de rugină întunecate, și remarcă la partea lui superioară un dreptunghi negru.

— Încă nu înțeleg... Stai puțin! Ușa pare așa - de închisă la culoare.

— Exact, răspunse Wolfe. Părerea mea e că e roșie. Neobișnuit pentru un submarin, nu-i așa?

— Într-adevăr. Ce culoare avea ușa din compartimentul din spate?

— Albă, spuse Wolfe. Acum, uită-te în centrul ușii, cam la înălțimea pieptului.

Echipa din cabină se aplecă înainte, ca un singur om. Wolfe scăzu încet luminozitatea în timp ce creștea contrastul. Obiectele îngrămadite în spațiul operativ începeau să se definească. Când contrastul deveni supărător pentru vedere, o umbră albă începu să se materializeze în mijlocul ușii negre. Era circumferința unui cerc. Wolfe continuă să crească contrastul.

— Dumnezeu mare! spuse Trent.

În cadrul circumferinței se aflau trei triunghiuri albe echilaterale, ordonate în jurul unui pivot, ca lamele unui propulsor; simbolul internațional de prevenire pentru radiații.

În cele din urmă, Trent vorbi:

— Cred că ordinul meu de a înceta operațiile era prematur. Jonesy, scoate-l pe *Ernie* de aici. Doctore, intrăm în camera din față, a torpilei. Aș vrea ca tu să lucrezi cu Joe și Cowboy și să găsiți cea mai bună poziție a sâniei ca să susțineți această intrare.

Cu asta, Trent se întoarce și începe să compună un scurt mesaj. Cliff Zeman trebuia să afle că perseverența lui s-ar putea să fie recompensată.

Când ieși pe suprastructură Rick Wolfe fu întâmpinat

de o nouă explozie provenită de la Brigăda Zippo. După cele șase căni de cafea pe care le băuse în ultimele patru ore, ieșise să se ușureze înainte de a-l pilota pe *Ernie* în ultima parte necercetată a lui *Dakar*.

Picăturile de ploaie încă mai străbăteau bolta luminoasă creată de reflectoarele montate pe stâlpi; marea mai era încă brăzdată de valuri spumegânde. Wolfe își continuă drumul de-a lungul punții înclinată și pătrunse în cabina de comandă.

Atmosfera din interior se resimțea de pe urma tensiunii și a oboselii, fiindcă se lucrase non-stop încă de la primul contact cu brazda din râpa C. Totuși, Wolfe simți că lucrurile se apropiau de sfârșit. Privi prin lumina roșie la persoanele din cabină. Lângă peretele din față, Joe Reuss stătea la consola de navigație, aproape de ușă, flancat de Edna Haddix, care încă îl mai pilota pe ROV și Tom Parkhill, care manevra sania. Wendell Trent stătea în picioare la stația de radiolocație, întreținându-se cu Biliy Ray McConkey. Liz Trimble stătea la stația tehnologică, frunzărind prin benzile video, mărturii ale celor două cercetări anterioare, cu navigatorul Leonard Heppel și piloții Sam Lippman și Ezra Schell, sosiți, toți trei, să-și ofere ajutorul în caz de nevoie.

Wolfe se întoarse să privească marile monitoare de pe peretele din față. Parkhill îl mutase pe *Bert* dincolo de poziția lui anterioară, de-a lungul rezervorului rupt de balast. Sania nu se afla la un nivel mai jos, pentru că spațiul care se afla imediat sub compartimentul din față al torpilei, unde se afla și breșa, era împrejmuț de un șir de bolovani. Haddix îl adusese pe *Ernie* cam cu cincizeci de picioare mai jos, și-l pilota sub dala care acoperea deschizătura.

— Ești gata să fii înlocuită, E.J? întrebă Wolfe.

— Și încă cum. * Dar lasă-mă să termin bucata asta. Doar câteva minute și ai să ai o trecere clară spre interior.

Printr-un nor de sediment dislocat, Wolfe putu să vadă că dala era susținută de o stâncă rotundă, de mărimea unei mingi de baschet. Haddix folosi brațul stâng al lui ROV ca să excaveze sedimentul de la baza stâncii.

— Cred că asta nu-i destul, ar trebui să încerc o lovitură pe deasupra, spuse Haddix. Apoi gravitația va face restul, cum ai pățit și tu cu ușa aceea.

— Nu te grăbi, ia-o încetișor, o preveni el. Dala ar putea prinde brațul în cădere, și atunci. adio *Ernie*.

— Te ascult, Rick.

Wolfe se îndreptă spre partea din spate a cabinei și-l întrebă pe Trent:

— Vreun răspuns de la ai noștri?

— Fac tot ce pot. Zeman încearcă să ne aranjeze o escortă navală, iar Statul și CIA sunt implicați în treaba asta.

— Atunci, tot ce avem de făcut e să dăm la iveală bomba.

— Exact, răspunse Trent.

Haddix îl aduse pe *Ernie* cu șase picioare mai sus și-l închină cu prora în jos. Întinse cleștii printre rămășițele răspândite pe dală, până ce dădu peste roca solidă și îi fixă bine, apoi porni elicele. Imaginea de la camera din față începu să se agite, dar dala refuză să se urnească.

— La naiba!

Haddix retrase brațele și-l aduse pe ROV înapoi, la baza dalei.

Reîncepu să excaveze sedimentul când, pe neașteptate, imaginea de la camera din față a lui *Ernie* dispăru sub un flux de nisip, pietre și rămășițe de obiecte făcute de mâna omului.

— Parkhill! strigă ea. Se mișcă dala?

Imaginea tremurândă arăta un flux de sediment ridicat în sus de micul ROV ca fumul de la un foc.

— Nu pot să-ți spun exact, E.J.

Haddix își ridică privirile spre monitorul principal și bătu în consolă cu ciudă.

— Liz, încearcă să mărești imaginile de la camera mobilă a săniei, spuse Wolfe.

— S-a făcut, răspunse Trimble.

Intensificarea se dovedi inutilă; particulele erau prea dense.

— Nu avem altceva de făcut decât să așteptăm să-și revină, Jonesy, spuse Trent, cu vocea încordată.

O sumedenie de gânduri contradictorii treceau prin mintea lui Haddix. Respiră adânc și se strădui să se concentreze numai asupra calamităților care-l puteau lovi pe *Ernie* - ca și asupra modalităților de a le evita.

Trecură trei minute lungi până ce vârtejurile se disipară, și până când imaginea de la camera din față a lui ROV să înceapă să se formeze pe Monitorul Doi.

Echipa din cabină rămase încremenită. Cele mai întunecate temeri se confirmau. Dala alunecase în jos cu câțiva inches, eliberând o mare cantitate de sedimente și rămășițe, și prinzând brațul stâng al lui *Ernie*. De fapt, părea că acesta, împreună cu stânca rotundă de mărimea unei mingi de baschet, erau acum cheile de boltă care susțineau dala.

În sfârșit, Haddix spuse:

— Bun, vehiculul e intact și am prins imaginea. E un început. Încercă să elibereze brațul, dar nu reuși decât să-l zruncine pe ROV. Apoi adăugă: Și mai avem destulă forță.

— Jonesy. Poți folosi brațul drept ca să-l detașezi pe cel stâng?

Haddix se răsuci, întorcându-se cu fața spre Trent.

— Nu-i nevoie. Proiectanții au anticipat scenariul. Au încorporat un bolț în articulație, așa că putem amputa brațul.

Fața lui Trent se liniști.

— Bun. Dă-i drumul.

— Nu-i chiar așa ușor, spuse ea. Brațul cântăreșta cam cincizeci de pfunzi.

Trent, înțelegând-o, mormăi:

— Slăbește-l până ce *Ernie* ajunge în echilibru... și apoi începi să-l ridici.

— Afirmativ.

— Poți contrabalansa lipsa brațului cu ajutorul elicelor?

Ea dădu din cap că nu.

— Nu putem contrabalansa o astfel de greutate dacă nu adăugăm balast. M-am gândit cum s-ar putea face asta, dar nu vom putea lua destul balast. Și chiar dacă am putea, *Ernie* ar putea scăpa de sub control.

— Încercă, oricum, spuse Trent. Sunt capabil să fao orice ca să pătrund înăuntru. Inclusiv să risc să pierd vehiculele.

— Înțeles, înțeles, domnule.

Haddix îl zări pe pilotul lui ROV, Ezra Schell, în spatele cabinei.

— Ezra... ea e omul care ne trebuie. Mă gândeam să folosim brațul liber ca să încărcăm cutia pentru carote cu roci. Nimeni nu cunoaște așa de bine capacitatea și manevra cutiei ca tine. Vrei să încerci?

Schell se grăbi spre partea din față a cabinei, luând locul lui Haddix. Umplerea cutiei sudată de pânțelele vehiculului era mai complicată decât părea. Camerele de luat vederi ale lui ROV nu erau proiectate pentru o suficientă înclinare în jos, ca să poată prinde și cutia din sârmă. Nici camerele de pe sanie nu o puteau prinde în imagine din cauza corpului lui *Ernie* care se interpunea între camere și cutie. În afară de faptul că trebuia să lucreze fără să vadă, Schell mai era stânjenită și de imobilitatea lui *Ernie*; acesta putea să adune obiecte aflate doar pe o rază de șapte picioare, și nu putea ajunge la cele câteva creuzete de fier care se răspândiseră din bucătărie.

Și, în sfârșit, nu avea cum să măsoare greutatea rocilor și pietrelor pe care le îngrămădea în cutie.

Balastul pe care-l încărca încet făcu vehiculul să „se aplece în jos până ce ajunsese să se sprijine pe patul abrupt de stânci al „capcanei de urs”.

Douăzeci de minute mai târziu, Schell se întoarse spre Haddix, care stătea lângă ei, frunzărind printr-un manual al lui ROV.

— Navy, cred că cutia e plină. Am încercat să mai bag înăuntru un bolovan, dar n-a mai mers.

Ea dădu din cap că a înțeles, verifică încă o dată comanda computerului care acționa bolțul care făcea să sară brațul mecanic sting, apoi apăsă pe butonul de acționare.

— Gata?

Schell aprobă. În spatele lor, Liz Trimble trecu imaginea de la camera lui *Ernie* pe trei din monitoarele mari. Haddix apăsă pe „Enter”. Pe monitor apăru un mic gheizer de sedimente, apoi partea superioară a brațului se desprinsese de ROV. În timp ce aplauze furtunoase umpleau cabina, Haddix analiza situația lui *Ernie*. Bun, *Ernie* stătea pe patul de stânci al „capcanei de urs”. Ștergându-și fruntea cu dosul palmei, spuse:

— Ezra, poți să-l ridici pe *Ernie* la nivelul punții submarinului?

Schell porni mecanismul de avans. Elicele ridicară un vârtej gros de sedimente, dar *Ernie* nu se ridică de jos

— Negativ, Navy.

— Atunci e timpul să începem descărcarea. Dar nu prea mult... dacă nu menținem o flotabilitate neutră, o să ne pomenim luați de curent în sus.

În timp ce Schell începea procesul de descărcare al lui ROV, Haddix și Rick Wolfe studiau dala recalcitrantă, încercând să vadă cum ar fi putut s-o rostogolească. Le trebuiră cinci minute până să cadă de acord asupra unui

plan de atac, timp în care Schell reuși să-l ridice pe *Ernie* de pe patul de stânci.

— Cum merge, Ezra? întrebă Haddix.

— Ca un patinator de optsprezece ani pe gheața strălucitoare. Are o vizibilă înclinare spre tribord, dar își revine. Schell se luptă să-l aducă pe ROV înapoi sub dală. După ce reuși, întrebă: Cine-i la rând?

— Te oferi tu? întrebă Haddix.

El aprobă.

— Sper că ești bun la hochei, spuse Wolfe, sec. Arată spre stânca rotundă, de mărimea unei mingi de baschet, care prinsese brațul lui *Ernie*. Eu și E.J. credem că stânca ar putea servi ca punct de sprijin. Dacă putem scoate brațul lui *Ernie* de sub ea, stânca trebuie să se încline și mai mult în jos.

— Mai bine am vedea ce posibilități de scăpare avem, spuse el. Dacă dala se înclină dincolo de carenă, suntem morți.

— De asta trebuie să fim atenți, spuse Haddix. Crezi că te poți retrage, la o adică, peste bolovanul ăsta mare din spate?

Schell ridică ROV-ul, și studie imaginile de la camera montată în spatele acestuia.

— Pot, Navy.

Îl cobori pe *Ernie*, îi extinse brațul rămas, bloca cleștii în jurul brațului amputat și acționează motoarele care porniră elicele. Era ca și cum ar fi încercat să smulgă cornul unui taur aflat în arenă; imaginile de la cameră jucară violent în timp ce Schell accelera.

— Continuă, Ezra! îl grăbi Haddix. Se scurge o parte din sediment!

Cinci secunde, zece secunde, cincisprezece secunde...

Deodată, dala păru că cedează, în timp ce *Ernie* avu un recul brusc înapoi, cu brațul amputat prins în cleștii

brațului drept. Monitoarele care afișau imaginile lui ROV se înnegriră, când acesta intră cu pupa în bolovanul din spatele lui.

— Aruncă brațul ăla și urcă!

Schell desfăcu cleștii, lăsând să cadă brațul amputat și începu să ridice vehiculul. Monitoarele începură să-și revină. Prin vârtejul de sedimente, toți putură vedea cum dala începe să se încline, încet. Ezită, dar capătul de jos coborâse deja prea mult. Dusă de gravitație, dala își începu lungă și tumultuoasă cursă spre fundul *Hellencian Trenchului*. O coloană groasă de sedimente se ridică, în timp ce nisipul și rămășițele se scurgeau, umplând cavitatea lăsată de dală.

— Adu vehiculele în sus, la cincizeci de picioare, strigă Haddix.

Parkhill începu să manipuleze cablul săniei în timp ce Schell, lucrând în întunecimea crescândă, fără niciun punct de reper, făcea tot ce putea pentru a acționa elicele lui ROV. Sedimentele și rămășițele continuară să se scurgă peste carena lui *Dakar* cu o viteză crescândă.

— Iisuse, nu lăsa submarinul să alunece! exclamă Trent, făcând involuntar câțiva pași înainte, de parcă ar fi vrut să intre în monitoare ca să stăvilească alunecarea de teren.

În câteva secunde, furtuna înaintă în sus, învăluind ambele vehicule și orbind camerele. Liniștea din cabină deveni insuportabilă. Totuși, nimeni nu zicea nimic. Echipa înghețase în lumina roșie, sepulcrală, transfigurată de imaginile care încercau să se formeze pe monitoare.

Și atunci, Haddix se lăsă să cadă pe consolă, sfârșită de oboseală și recunoștință: *Dakar* părea să nu se fi mișcat, și **b** reșă de la camera torpilei avea intrarea liberă. Echipa era prea sfârșită ca să se mai bucure.

Trent, care stătea în spatele lui Haddix, se apropie și o cuprinse de umeri. Umerii ei parcă erau din oțel

tensionat. Trent îi masă lin mușchii, până ce începură să o e relaxeze.

— Mulțumesc, spuse ea încet

— Eu sunt acela care ar trebui să-ți mulțumesc. Ție, lui Ezra, doctorului, fiecăruia de aici. Se îndreptă de spate și spuse cu voce tare: Hai să ne încheiem misiunea și să mergem acasă.

Parkhill începu să manipuleze cablul lui *Bert*, încercând să-l aducă la locul lui. Rick Wolfe, întărindu-și nervii cu o altă cană de cafea, o înlocui pe Ezra Schell la consola lui *Ernie*.

Cabina părea acum un cuptor încins.

Wolfe începu să-l coboare pe ROV de-a lungul deschizăturii. Imaginile transmise de camera lui începură să danseze. Haddix privi imaginile transmise de sanie și văzu mici stânci și pietre revărsându-se șuvoi peste marginea de jos a cutiei de sârmă a ROV-ului.

— Pierzi direcția, Rick?

— Oarecum, - răspunse Wolfe, luptându-se cu tendința ROV-ului de a urca spre ieșire. Ajungând în fața breșei, îl întrebă pe Parkhill.

— Cât trebuie să slăbesc cablul când *Bert* se va opune înaintării?

Parkhill își studie monitorul.

— Cam douăzeci de picioare, doctore.

— Asta înseamnă un spațiu de manevră foarte limitat.

Wolfe privi ceasul - abia trecuse de două **p.m.** - apoi își aruncă ochii peste umăr, spre Haddix, care se reîntorsese la stația tehnologică a lui *Bert*.

— Ești gata, E. J? Trent?

— Dă-i drumul, Rick, răspunse Haddix, pornind altă secvență electronică și făcând apel la numărul de cadru

Wolfe îl trecu pe *Ernie* peste carenă. Intrarea, chiar abil manevrată și în cele mai bune circumstanțe, părea imposibilă. Nu dimensiunea era problema; tăietura era

destul de mare ca să poată încăpea vehiculul. Dar intrarea cobora brusc în pantă, în timp ce ROV, dezechilibrat de pierderea brațului stâng, se înclina spre tribord, la șaiszeci de grade față de unghiul deschizăturii.

— Nimic nu-i ușor, murmură el, privind în gol monitorul. Cea mai la îndemână soluție ar fi fost să elimine rocile din partea de la tribord a cutiei de carote, însă tot de acolo golise și Schell în grabă, atunci când se produsese avalanșa. Dacă se mai golea puțin vehiculul începea să urce.

— Ezra... cam cât crezi că ai umplut din cutie? Un sfert? O treime?

— Cam o treime, doctore.

— Să sperăm că o să am destul loc să redistribui stâncile, spuse Wolfe, posomorât.

Folosind brațul mecanic rămas începu să îndrepte balastul spre ieșire. ROV-ul reveni ușor pe orizontală, apoi se îndreptă cu vârful spre ieșire. Dar nu destul.

— E.J., spuse el, dă-mi o imagine, vreau să văd ce este dedesubt.

Haddix declanșă camera mobilă a lui *Ernie* și trecu cu ea de-a lungul ariei.

— Oprește aici!

Wolfe observase un creuzet mare de fier care se rostogolise de la mijlocul deschiderii. Blocă cleștii brațului drept al lui ROV în jurul minerului creuzetului, și îl introduse în cutia de carote. Aplicarea unui balast suplimentar își făcu efectul; *Ernie* era acum paralel cu deschizătura.

— Bună treabă, Rick.

Wolfe repoziționează elicele lui ROV.

— Cum e imaginea de la mine? Întrebă el.

— Clară, răspunse Parkhill.

Wolfe porni elicele.

— Unsprezece - doi, anunță I-Iaddix. Unsprezece -

trei.

Imaginea de la camera din față dansă, în timp ce capătul de sus al lui *Ernie* se izbi de partea superioară a deschiderii, dar vehiculul își continuă drumul.

— Unsprezece-Oh... Mama mă-tii!

Mirați la auzul obscenității, toți întoarseră capetele spre Edna Haddix.

— Detectorul de raze gama... a ieșii din grafic, spuse ea, captând în mod reflex datele pe discul-laser.

— Bună treabă, spuse Wendell Tirent, zâmbind obosit dar triumfător.

HAIFA

Ora GMT - 18, 11.

Ora locală - 09, 11 **p.m.**

Ephraim Levenger privi de-a lungul camerei de comunicații din Stația Navală Haifa. Leon Rose, cu brațele încrucișate peste pânțele, părea că moțâie în scaun, aplecat pe o parte. Ofițerul Mossad dădu din cap a mirare. De vreo patru ore, de când își transferaseră aici postul de comandă, Leon renunțase la dulciurile de care era nedespărțit. Cum de avusese puterea să renunțe la ele? De ce nu sărea Leon în sus, cum făceau ceilalți, la fiecare pârâitură a radioului? Cum de putea rămâne Leon impenetrabil în fața tensiunii aproape paralizante?

Din cauză că era pătruns de o neabătută încredere, realiză Levenger - nu doar în complicatul lui plan de luptă, ci și în abilitatea lui de a improviza atunci când lucrurile mergea rău, cum se putea invariabil întâmpla într-o operație ca aceasta. Totuși, până acum, totul decursese perfect.

Exact la ora 14,00 GMT, la comanda lui Rose, unul din cele opt *E-2C AXVACS* ⁴¹ aparținând Forțelor Aeriene Israelite, își luase zborul spre Mediterană, pe la sud de

41 AWACS - Sistem de control și Avertizare Aeropurtat.

Cipru, apoi se îndreptase spre sud-vest. Boeingul 707, modificat prin adăugarea unui disc mare, gen Albină, la capătul de sus al fuselajului, nu era altceva decât o platformă de supraveghere aeriană prin mijloace electronice. La o sută de mile de portul egiptean Alexandria, avionul își schimbă iar direcția, îndreptându-se spre nord-vest, către Creta. Pe moment, se învârtea roată la trei mii de picioare pe deasupra insulei grecești.

Cu treizeci de minute înainte, la comanda lui Rose, vasul din forțele israelite care pornise din Haifa luni în zori, începuse să se apropie de *Fanning II*. Pe moment, corveta de clasa *s-ar* și cele trei vase de patrulă de coastă erau dincolo la orizont față de vasul american, staționând și menținând o strică tăcere radio.

Tot la comanda lui Rose, acum cincisprezece minute, echipa Mossad din Creta, a lui Levenger, părăsise hotelul din micul sat de pescari de pe vârful vestic al insulei. Pe moment, pilotul Forțelor Aeriene Israelite și comandantul echipei se aflau la bordul elicopterului închiriat, în timp ce ceilalți se întorseseră la Iraklion, unde un *Gulfstream* fusese pregătit să-și ia zborul spre Tel-Aviv.

Dacă nu venea curând semnalul de la *Sabra*, medită Levenger, totul se ducea de râpă. În curând, avionul de supraveghere va atrage atenția operatorilor radar greci, și tot în curând cele patru vase înarmate, staționând la patruzeci de mile de coasta Cretei vor fi localizate de vreun vas de pescuit în trecere pe acolo. Ce aștepta Leo? Levenger începu să-și roadă o unghie. La naiba, se gândi el, noaptea asta o să-mi scurteze viața cu cel puțin un an.

Ben Goren, pășind nervos prin încăpere, își întoarsă brusc privirile spre ceas.

— Leon?

Ochii lui Rose se deschiseră într-o clipită.

— Leon, marea e foarte agitată acolo. Vaselor noastre le va trebui mult timp până să ajungă lângă cel american.

Nu mai amina.

Rose dădu din cap a aprobare și-și închise iar pleoapele. Goren privi spre Levenger, care ridică neputincios din umeri, apoi reîncepu să se plimbe prin încăpere.

— Relaxează-te, Ben, spuse Rose. Nu avem bani la buget ca să înlocuim linoleumul.

— Atunci mă duc la bufet să aduc niște fructe proaspete, răspunse Goren, ursuz. Ephraim, vii cu mine?

Levenger se afla la jumătatea drumului spre ușă, când unul din operatorii radio strigă:

— General Rose! Vă cheamă *Siubra*!

Rose își descrucișă brațele și se ridică.

— Mesajul primit: „ETA șaptezeci și cinci de minute”, încheiat mesajul, continuă operatorul. Domnule, dați un răspuns?

— Nu, fiule, niciun răspuns, spuse Rose. Ephraim, pornește-ți elicopterul.

Levenger se îndreptă spre una din consolele radio.

— Anunță-i că trebuie să ia și un pasager de acolo! mai adăugă Rose, apoi se întoarse spre Ben Goren.

— Te rog să ordoni vaselor noastre să pornească. Am pus avionul de supraveghere și elicopterul sub comanda căpitanului tău, Litvak, așa că asigură-te că are codurile și frecvențele corecte.

Goren dădu din cap a aprobare și se îndreptă spre altă consolă.

— Amintește-i că trebuie. să-i evacueze pe Vigneron și pe studentul israelit, Kahane. Și amintește-i... dacă americanii au ajuns la Dakar, îi vreau pe Vigneron și videobenzile la bordul elicopterului.

Rose se opri, apoi spuse, cu o voce atât de înceată încât semăna mai mult cu o șoaptă:

— Domnilor, Dumnezeu fie cu noi.

SUITLAND, MARYLAND

Ora GMT - 18, 16 Ora locală - 02, 16 p.m.

„... două rezervoare, înalte cam de șase picioare și cu diametrul de trei...” - vorbele lui Wendell Trent fură brusc întrerupte de un piuit puternic care se revărsă prin difuzorul din camera de siguranță a sediului Serviciului Naval de Informații din Maryland, Potomac.

Clifford Zeman așteaptă să se potolească interferența, apoi spuse:

— Îmi pare rău, fiule. Mai zi o dată.

— Am găsit două rezervoare noi care erau descrise în modificări, doar că sunt în camera torpilei, chiar în peretele etanș. Înalte cam de șase picioare, și trei, trei și jumătate în diametru, așezate în linie. Unul e rău, vătămat, dar celălalt pare intact... așteaptă o secundă Cliff.

Ușa de la camera de siguranță se deschise brusc.

— Ochii lui Zeman clipiră spre Ann Davis, care tocmai intrase.

— Vești bune?

— Shorty refuză să ne satisfacă cererea pe care am înaintat-o la CNO, spuse ea, încruntându-se. Spune că atunci când, și dacă îi vom aduce dovezi sigure, ne va pune blestemata aia de Flotă a Șasea la dispoziție. Între timp, ne oferă una din fregatele din apele Cretei... pe proprie răspundere. Ticălosul.

— Cât durează tranzitul?

— Patru ore, patru ore și jumătate, spuse Davis. Trebuie să existe o cale prin care să-l convingem că-i o chestiune serioasă.

— Trent spune că compartimentul e puternic radioactivizat, deci nu vorbea de apă grea, cum presupuneam. Probabil că *Dakar* transporta material fisionabil. Problema este dacă este U-235 sau...

Difuzorul pâraie din nou.

— Murdară treabă, spuse Trent, abia stăpânindu-se Oh, Dumnezeule, n-o să-ți vină să crezi, Cliff... nu-l

Norvegia, nu-i apa grea.

Zeman și Davis se întoarseră în mod reflex spre difuzor, în timp ce vocea lui Trent făcu loc unui bâzâit insistent, de parcă ar fi fost emis de un transformator defect. Zeman activă interfonul spre camera de comunicații și strigă:

— Ce naiba se întâmplă cu transmisia mea?

— Nu suntem siguri, domnule. Ne confruntăm și aici cu aceeași anomalie. Vom reveni îndată.

Zeman renunță, nervos.

— La naiba! Shorty și-ar fi avut până acum dovada dacă Vigneron n-ar fi defectat transmitătorul cu microunde. Care-s ultimele vești despre Bart?

— Am vorbit cu Carol acum cinci minute. Bart a pierdut cursa de legătură cu Chicago, așa că nu va ateriza la National decât pe la două.

— Măcar asta merge așa cum am vrea.

— Nu chiar, răspuse ea. Senatorul l-a întâlnit la aeroport.

— La naiba!

— Mda. Mai vrei să-i spună Carol unde suntem?

Zeman ezită, apoi dădu din cap a aprobare.

— Nu e ceva ce Bart ar vrea să discute la telefon. Cu traficul aglomerat din prima parte a zilei și toate celelalte, nu are nicio șansă să ajungă aici până la cel mult trei patruzeci și cinci, patru. Până atunci, Trent o să-și retragă vehiculele și o să se îndrepte spre casă.

În acea clipă, unul dintre tehnicienii din camera de comunicații spuse prin interfon:

— Domnule Zeman? Cel mai probabil este că cineva a blocat toate frecvențele.

— Ce?!

— Da, domnule. Am cercetat toată banda, inclusiv frecvența pe care o folseau ei ca să transmită în Cifru Delta. Peste tot aceeași anomalie.

Zeman își încleștă pumnii; îl va convinge lucrul ăsta pe vice-amiralul „Shorty” Brock să ordone cel puțin un zbor de recunoaștere?

— Băiete, poți afirma cu siguranță că transmisiile sunt blocate?

După o pauză, tehnicianul răspunse:

— Cu absolută siguranță? Nu domnule, nu până când nu efectuăm o analiză completă a semnalului. Poate fi doar un deranjament provocat de un capriciu atmosferic. Buletinul Meteo raportează furtună acolo.

— Foarte bine. Sună-mă în momentul în care vei ști, spuse Zeman, încercând să-și stăpânească furia care-i înăbușea vocea. Privi spre Davis.

— Dacă Trent e blocat, nu poate fi decât de la un avion. Dacă un avion le dă roată pe deasupra, trebuie să fie observat de unul dintre sateliții NASA. Ne datorează cineva de acolo vreo favoare?

Davis se gândi o clipă, apoi spuse:

— Morrison.

Zeman dădu din cap a aprobare și se îndreptă spre telefon.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 18, 21

Ora locală - 09, 21 **p.m.**

Smulgând în cele din urmă întunecatul secret al lui *Dakar* - ceva din submarinul israelit se scurgea spre camera torpilei, răspândind radioactivitate ca un mini-Cernobîl - Wendell Trent stătea aplecat peste interfonul din cabina de comandă, așteptând un răspuns de la puntea lui *Fanning II*.

— Trent? Era căpitanul Nichols. Am încercat pe toată banda UHF. Nimic, decât paraziți. VHF-ul e clar, dar aici nu sunt transmisii. Probabil că furtuna a reținut micile vase locale în port.

— Continuă să încerci pe canalele satelit, Bill.

Terminat.

Lui Trent i se confirmau presimțirile. Nu putea fi decât un motiv ca să blochezi transmisiile unui vas de cercetare imobil și neînarmat: ca să masebezi un atac efectuat d „către navele ce mișunau probabil în jurul *Fanning* II, atrase de reflectoarele de pe punte, ca lupii de un foc de tabără. Realizând că nu avea cum să le oprească, Trent își îndreptă atenția înapoi, spre Monitorul Doi.

Rick Wolfe îl strecurase pe *Ernie* prin breșa vasului scufundat, și-l manipula acum pe micul ROV în jurul a ceea ce mai rămăsese din camera din față a torpilei. Compartimentul fusese compactat și ajunsese la jumătate din dimensiunea lui inițială când *Dakar* intrase prima oară cu prora în „capcana de urs”. Cea mai mare parte a carenei de la tribord fusese pur și simplu dezintegrată; fusese străpunsă de șiruri mari de stânci, cele mai multe din ele îndreptate spre centru. Tuburile torpilei erau îndoite în unghiuri stranii. Din cele două rezervoare pe care Trent i le deschisese lui Cliff Zeman, unul sărise din postament, dar rămăsese intact. Pe laterala lui era vopsit același simbol care apăruse pe ușa din față a spațiului operativ, adică trei triunghiuri echilaterale care atenționau pericolul de radioactivitate.

Dar ce sursă de radiații acționa detectorul de raze gama de pe *Ernie*? După date, era uraniu. Mai precis, U238, un izotop mai stabil decât U235, folosit drept combustibil la reactoarele nucleare – dar și convertibil în Pu2: i9, adică plutoniu folosit pentru armele nucleare. Edna Haddix descoperise uraniul. În timp ce Wolfe studia starea fizică a compartimentului, ea procedase la o cercetare video.

Camera mobilă a lui ROV localizase repede resturile răsucite ale rezervorului dinspre tribord, printre tuburile îndoite ale torpilei și partea din față a compartimentului. Pe deasupra rămășițelor zăceau cam două duzini de cutii

dreptunghiulare din metal, pe ale căror suprafețe mate, negre, era vopsit marcajul IBtg. Capacele câtorva cutii căzuseră, răspândind lingouri alb-argintii care acționau asupra detectorului de raze gama. Acestea erau noutățile pe care Trent încercase să i le transmită lui Zeman când fusese blocată transmisia.

Cine-i furniza Israelului uraniu acum douăzeci de ani? se întrebă el. Nu vor ști niciodată cu siguranță, întrucât toate țările din lume foloseau litere englezești și cifre arabe pe ambalajele substanțelor chimice și radioactive.

Imaginea care apărea acum pe Monitorul Doi era aceea a unui rezervor intact, căruia *Ernie* îi dădea iar târcoale. Containerul părea să atârne la mijlocul compartimentului ținut doar de câteva conducte subțiri.

— Asta nu intră la socoteală, spuse Billy Ray McConkey.

— Ce vrei să spui, Cowboy?

— În niciun caz n-ar putea susține conductele astea mici și subțiri un rezervor atât de mare, dacă n-ar fi gol. Acum, presupunând că tu ai fi fost căpitanul lui *Dakar* și ai fi cărat chestiile astea, nu le-ai fi răspândit, punând câteva cutii în fiecare rezervor?

— Bine gândit, spuse Trent. Doctore poți coborî la baza rezervorului?

Wolfe îl coborî pe *Ernie* două picioare. Rezervorul era efectiv gol. Fundul îi fusese sfărâmat, lăsând conținutul să se rostogolească în afară.

— Unsprezece - doi-unu, spuse Edna Haddix, luând o altă secvență electronică.

Wolfe căută un unghi mai bun din care să vizualizeze fundul rezervorului.

— Unsprezece - doi-doi, unsprezece - doi-trei, spuse Haddix. Uitați-vă acolo, în pedestalul pe care era montat rezervorul. Vedeți gaura din carenă? Prea puțin din

marginea ei pare îndoită spre interior.

— Doctore, ne poți da o imagine mai de aproape?

În timp ce Wolfe îl repoziționa pe *Ernie*, Haddix pivotă camera mobilă și intensifică.

— Ai dreptate, Jonesy, a fost o explozie, nu o implozie, spuse Trent, în timp ce studia spărtura circulară de optsprezece inches prin dubla carenă. Marginile erau dislocate spre exterior. Nu mulți sabotori ar fi putut amplasa un dispozitiv exploziv într-un loc atât de inaccesibil, gândi el; ceea ce ar putea explica de ce comandantul britanic care supraveghease modificările, Victor Cowling, dispăruse acum.

— *Dakar* a fost scufundat de o bombă așezată sub rezervor. O treabă profesionistă. Bomba a fost poziționată astfel încât, în momentul exploziei, să găurească carena: Odată încăperea asta inundată, nu mai avea importanță dacă ușile etanșe la apă erau închise ori nu... vasul continua să se scufunde până când celelalte compartimente implodau. Oamenii de la bord n-aveau nicio șansă.

Haddix începu să ia secvențele electronice cu spărtura produsă de explozie.

— Cabină, Puntea!

Trent se îndreaptă spre interfon.

— Da, Bill.

— Radarul sesizează ceva la sud-sud-est, spuse căpitanul Nichols. Trei impulsuri, verificat, patru impulsuri, o iau drept spre noi.

— Distanța?

— Mai mult de patru mile. Abia au apărut la orizont.

— Viteza?

— Peste treizeci de noduri.

— La naiba. Mai mult ca sigur că nu-s civili. Anunțămă când o să ai contactul vizual. Terminat.

Trent se întoarse și spuse:

— Doctore, Jonesy, luați repede niște imagini ale cutiilor de metal. Apoi hai să terminăm aici.

Wolfe îl manipulă pe *Ernie* așa încât, camera mobilă să aibă vederea liberă în jos, spre partea mutilată din față a submarinului.

— E bine, Rick, spuse Haddix, apăsând butonul roșu. Unsprezece - doi-nouă. Menține-te așa, mai vreau să văd ceva.

În timp ce stroboscoapele se reîncărcau, Trent se întoarse la interfon.

— Punte, cabina! Se vede ceva?

— Negativ, răspuse căpitanul Nichols. Probabil că au luminile stinse.

— Bun. Distanța?

— Până-n patru mile. ETA lor e cam la șapte minute.

La stația tehnologică a lui *Bert*, Haddix acționa în continuare camera mobilă.

— Unsprezece - trei-zero. Hei, ce-i acolo, jos? Trent!

— Ține-mă la curent, Bill. Terminat.

Trent își îndreptă ochii spre Monitorul Doi. Spre stânga, pe jumătate ascunși de rămășițele rezervorului dinspre tribord, zăceau câțiva cilindri de oțel, strălucitori, ca noi, fiecare de mărimea unui extingtor. Trent îi studie câteva clipe - ca multe altele de la bordul lui *Dakar* nu păreau niște dispozitive standard, gândi el - apoi spuse:

— Cewboy, ai servit pe mai multe vase. Ai văzut vreodată așa ceva?

— Negați.

— Jonesy? Parkhill? Altcineva?

După câteva secunde, Haddix spuse:

— Scrie ceva pe cilindru. Rick, poți coborî brațul acolo?

— Nu, nu pot ajunge.

— Dar dacă l-ai duce pe *Ernie* în spate, spre tribord, ca să am un unghi mai bun?

— Nu pot, E.J. Deja m-am izbit de unul din tubu - riie de torpilă.

— Poți ilumina mai mult în jos?

— Nu direct, dar putem lua din nou imaginea.

— Fă-o, răspunse Haddix, reprogramând camera de secvențe electronice pe avans-cadru manual.

Tocmai acționase primul stroboscop când interfonul bâzâi din nou:

— Da. Bill, răspunse Trent.

— Suntem chemați pe canalul șaisprezece... acelea care se apropie de noi sunt nave israelite, spuse căpitanul Nichols cu vocea încordată. Mi-au spus să comut pe canalul șaisprezece și vor legătura directă cu tine.

— Înregistrezi transmisiile?

— Pot, dacă vrei. Repet, au întrebat de tine, nominal.

— Ce?!

— E adevărat.

Trent se gândi o clipă.

— La ce distanță sunt?

— Doi-punct-șapte-cinci mile.

— În fine, s-au hotărât să vorbească, murmură Trent.

Privi ceasul de pe peretele din față - era nouă douăzeci și opt **p.m.** - și se întoarse spre Haddix:

— Jonesy, câte imagini mai ai de luat?

— Nouă.

Trent spuse în interfon:

— Amână-i, Bill. Spune-le că ai trimis pe cineva la cabina mea să mă trezească, orice, dar obține-mi două, trei minute.

— Fac tot ce pot. Terminat.

Dar abia trecură douăzeci de secunde și căpitanul Nichols reveni:

— Trent, nu-i cale de întors. Spun că dacă nu ești pe recepție în zece secunde, deschid focul!

Trent privi din nou spre Haddix care apăsă butonul

roșu și ridică patru degete spre el.

— Înțeles. La ce distanță sunt?

— Cam la două mile și n-au încetinit.

— O.K., Bill, fă-mi legătura...

— Iisuse Cristoase! Întrerupse căpitanul Nichols. Au deschis focul...

— Trag înspre prora noastră spuse Trent, rece. Dă-mi-i la telefon... și înregistrează totul.

Haddix acționează iar stroboscopul. Trent ridică receptorul, cu mintea înfierbântată. Deodată, se auzi o explozie înăbușită dinspre prora vasului.

Paraziții din telefon făcură loc unei serii de cicluri și apoi o voce puternică întreabă:

— Vorbesc cu comandantul Wendell Trent?

— Nu, doar cu civilul Wendell Trent. Cine dracu' ești? Și de ce dracu' bombardezi un vas de cercetare american aflat în ape internaționale?

Cei din cabină, luați prin surprindere de răspunsul belicos al lui Trent, se întoarseră în mod reflex, și fură și mai surprinși să-i vadă expresia calmă de pe față. Omul de la celălalt capăt al liniei părea de asemenea să fi fost luat prin surprindere, pentru că ezită destul înaintea de a răspunde:

— Sunt căpitanul Litvak. Căpitanul vasului israelit *Herev*. Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră, domnule Trent, avem toate motivele să vă suspectăm că ați violat suveranitatea unui vas de război israelit, anume a submarinului *Dakar*. Vă ordon, prin urmare, să încetați imediat operațiile.

— Ascultă, tipule, mârâi Trent, făcând încă o încercare să-l amâne pe israelit, suntem un vas civil sub steag american. Unchiul Sam n-o să se împace cu felul ăsta de tratament. Acum aprinde luminile și șterge-o.

— Sau veți chema Flota a Șasea? replică calm Litvak. Dar, cum sunt sigur că deja știți, nu puteți nici transmite,

nici recepționa pe frecvențe pentru distanțe lungi. Domnule Trent, să-i lăsăm pe diplomați să-și câștige plinea dezbătând corectitudinea acțiunilor mele. Între timp va trebui să încetați imediat operațiile și să vă pregătiți să fiți luat la bordul navei noastre. Au trimis un tip care știe ce vrea, gândi Trent, amărât. În acel moment se auziră niște mici detunături dinspre puntea de la pupa - Brigada Zippo răspundea bombardamentului israeliților.

— Domnule Trent, avem mitraliere de paisprezece milimetri, spuse Litvak. Vă sfătuiesc să spuneți oamenilor dumneavoastră de la puntea de la extrema pupa să-și strângă dinamita. Următoarea lovitură e programată de la zece yarzi în spatele vasului dumneavoastră, dar pot schimba ușor coordonatele.

Trent privi spre Haddix. Aceasta ridică în sus un deget, așa că el răspunse:

— Foarte bine. Încetez operațiile.

— Mulțumesc. Vă rog să încetați ridicarea vehiculelor subacvatice. De asemenea vă cer să vă întâlniți personal cu grupul de la bordul navei mele... în eventualitatea că nu toți membrii echipajului dumneavoastră sunt de acord cu decizia de a coopera. Grupul e condus de Major Amichai.

— Mesajul e primit și înțeles, răspunse Trent. Terminat.

Haddix declanșă ultimul stroboscop și începu să retragă ultimul set de imagini de la ROV.

— Trent, am terminat aici? întrebă Wolfe.

— Hmm?

Trent, absorbit în evaluarea puținelor lui opțiuni, puse jos receptorul pe care încă-l mai ținea în mână.

— Da, doctore, asta-i tot, mulțumesc. De ce nu-l scoți pe *Ernie* de acolo și nu-l garezzi la bordul lui *Brf*?

— Dar ce se întâmplă?

— Vase de război israelite. Ne vor lua la bordul lor.

Haddix privi fix înainte, apoi o bătu pe Liz Trimble pe

umăr și șopti:

— Înlocuiește-mă câteva minute, vrei?

Trimble dădu din cap a aprobare și, în timp ce Haddix păsea pe treptele aflate în fața stației tehnologice a lui *Bert*, se strecură în locul ei, în spatele consolei.

Trent se îndreptă spre interfon:

— Punte, cabina! Bill, fă-mi legătura cu restul vasului. Toată lumea trebuie să audă asta.

— Înțeles.

— Și fii cu ochii pe dulapul cu arme. O să fie destulă nebunie și fără să mai alege cineva cu vreo pușcă în mână.

Trent simți cum Edna Haddix se strecoară ușor în spatele lui. Apoi simți un curent rece de aer umed de noapte. Se întoarse exact la timp ca să vadă ușa închizându-se. Dar ce naiba făcea Jonesy la pupa vasului pe un timp ca ăsta? Dar înainte de a putea cântări neașteptatul ei comportament, căpitanul Nichols reveni:

— Totul e pregătit, Trent. Te auzi la toate difuzoarele.

Trent se aplecă înainte, oftă și apăsă pe întrerupător.

Ariei Kahane se sprijini de grilajul din spatele punții, dorind ca bătăile inimii să i se domolească. Studentul israelit moțăise în timp ce viziona, poate pentru a zecea oară, „Capătul de linie”, când auzise explozia obuzului expedit de *Her Sv*, la treizeci de yarzi de prora lui *Fanning 11*. Cum ceilalți ieșiseră din încăpere, Kahane se pomeni privind pe ecranul TV, cum Arnold Schwarzenegger, într-o casă din Los Angeles, își îngrijea ochiul rănit.

Kahane clipi, trezindu-se, și ieși. Coridorul era plin cu oameni din echipaj, care se înghesuiau prin dubla ușă etanșă, îndreptându-se spre puntea de la pupa. Decât să se amestece în mulțime, preferă să se îndrepte spre scara ce urca pe puntea unde se aflau cabinele, imediat sub puntea mare. Kahane se îndreptă grăbit spre partea punții care

dădea în exterior și, ignorând ploaia, străbătu cu privirea marea agitată, căutând să vadă lumini, dar nu Văzu nimic.

O altă serie de explozii, de astă dată la pupa, îl făcură pe Kahane, deja ud de ploaie, să-și părăsească adăpostul provizoriu și să-și îndrepte privirile spre puntea de la pupa. Spre ușurarea lui, ultimele detunături erau opera Brigăzii Zippo.

Studentul israelit se gândea dacă era cazul să-și continue drumul spre tribord sau să coboare să-și ia un balonzaid, când observă o mișcare rapidă jos, pe puntea de la pupa. Cam ia treizeci de yarzi distanță o siluetă se proiecta în spatele cabinei de comandă.

Bănuitor, Kahane privi prin ploaia deasă, mirat, cum Edna Haddix, legănând în brațul îndoit ceva care semăna cu o minge de fotbal, ocoli unitatea de tracțiune, și dispăru într-una din anexele cabinei.

Apoi se auziră câteva clicuri și câteva pocnete, și o voce răsună ia toate difuzoarele lui *Fanning* îi

— Vorbește Wendell Trent. Sunt sigur că toți ați auzit explozia de la prora noastră. A fost un obuz tras de un vas de război israelit. Patru din aceste vase se îndreaptă spre noi, și ni s-a ordonat să încetăm operațiile și să ne pregătim să fim îmbarcați la bordul lor. Trent se opri, apoi continuă:

— Acțiunea Israelului constituie un evident act de agresiune. Totuși, suntem un vas civil, neînarmat. Prin urmare, am decis să fim de acord cu cererile lor. Nu vom opune rezistență - repet, nu vom opune rezistență - acestor israeliți, când vor urca la bordul nostru. În acest timp, cer următorului personal să rămână la post: căpitanul Nichols pe punte, inginerul șef în camera mașinilor, Eldon Gary la trolieu, și cine îl supraveghează pe Vignerone în spălătorie. Doresc ca toți ceilalți să se adune imediat pe puntea de la pupa. Asta-i tot.

Ari Kahane știa că ar fi trebuit să coboare, dar

rămase tremurând lângă grilaj, așteptând să vadă ce va mai face Haddix. Aceasta nu-l lăsă să aștepte mult. Haddix ieși din anexa cabinei cu un obiect care semăna cu o bucată pătrată de vinilin „argintiu. Traversă puntea care se legăna, îndreptându-se spre pupa, apoi se opri, își duse mâna la ochi ridicându-și privirile de parcă ar fi vrut să inspecteze reflectoarele din vârful stâlpilor de susținere de pe suprastructură. După un moment de nehotărâre, se întoarse spre operatorul troluiului, Eldon Gary și se aplecă spre el, spunându-i ceva la ureche. Haddix era la jumătatea drumului spre puntea de la extrema pupa, tind toată puntea de la pupa fu scufundată într-un întuneric gros, de culoarea cernelii.

Pe puntea de deasupra lui Ariei Kahane, căpitanul Nichols își luă mâna de pe întrerupătorul principal care comanda reflectoarele, și așteptă să-și obișnuiască vederea cu întunericul nopții. În spatele lui, în lumina roșie de pe puntea principală, de altfel goală, difuzorul radio se trezi la viață:

— *Fanning*, aici *Herev*! spuse grăbit comandantul israelit. Ce s-a întâmplat cu luminile de pe puntea de la extrema pupa? Repet, ce s-a întâmplat acolo? Terminat.

Brusc, dinspre tribord, câteva raze lungi și înțepătoare de lumină, ce veneau de peste valuri de undeva din noapte, străpunseră întunericul de pe puntea de la pupa. Căpitanul Nichols urmări razele de lumină cu privirea, căutându-le sursa. Fu uimit să vadă că vasul de război israelit, care mergea cu luminile stinse, se apropiase la o jumătate de milă.

— *Fanning*, aici *Herev*! Mă auziți? Terminat.

Căpitanul Nichols ridică microfonul.

— Aici *Fanning*. Terminat.

— Repet, de ce e întuneric pe puntea voastră de la pupa? Terminat.

Căpitanul Nichols ezită - Haddix ceruse ca

reflectoarele să rămână stinse pe puțin un minut – apoi replică:

— Aici căpitanul Bill Nichols. Sunt singur pe punte și am apăsât din greșeală pe alt întrerupător. Terminat.

Urmă o pauză, care, deși scurtă, exprima pe deplin scepticismul comandantului israelit.

— Foarte bine. Vă rog să le re-aprindeți imediat. Terminat.

— Îmi pare rău, dar dacă fac asta, jumătate din ele vor exploda. Trebuie să aștept să se răcească becurile. Terminat.

— Vreau luminile aprinse înainte ca oamenii mei să coboare la bordul vostru, spuse comandantul israelit, cu răceală. Aveți nouăzeci de secunde. Și, ca să fiu sincer, nu mi pasă câte din ele se vor sparge. Terminat.

— Mesajul înțeles, spuse căpitanul Nichols, rugându-se să-i fi putut oferi destul timp lui Navy.

Cu calea iluminată de razele neregulate ale reflectoarelor de cercetare israelite, Edna Haddix conducea pe cei trei oameni ai Brigăzii Zippo, de pe puntea de la extrema pupa. Mina dreaptă, bandajată, o durea, și ploaia rece, biciuitoare, îi strecura în trup fiori de gheață, dar Edna abia băgă în seamă aceste lucruri. O preocupa ceea ce zărise înainte de a-i spune căpitanului Nichols să stingă luminile: o siluetă singuratică, care stătea la p. Încă pe puntea de sus a suprastructurii. Cine fuse? Mai la obiect, decât timp fusese acolo și mai exact, cât de mult văzuse? Avea încredere în Eldon Gary, care manipula trolu, ca și în cei trei oameni care o urmau, că vor păstra tăcerea asupra recentelor ei activități. Dar la fel va face și silueta din umbră, de sus, de pe puntea cabinelor?

Brusc, reflectoarele din capătul stâlpilor de susținere și de pe suprastructură se reaprinseseră cu o intensitate care o făcu să tresară.

Echipajul, observă ea, se strânsese în pasajul de la tribord. Obiectul atenției îl constituiau cele patru vase de război – o corvetă lungă de 150 de picioare și trei vase de patrulă mai mici, strecurându-se amenințător prin fluviul de lumină care radia acum și de pe puntea de la pupa lui *Făanning* II. Tunurile montate pe puntea vaselor israelite erau îndreptate spre vasul de cercetare. În plus, puntea corvetei era plină de un pluton de soldați, uzi „cu carabinele de asalt îndreptate spre americani.

— După ce-l garezi pe *Ernie* și urci sania la unspremii nouă sute de picioare, las-o pe seama lui Eldon, le spuse Wendell Trent lui Rick Wolfe și Tom Parkhill.

Aruncă apoi ultima video-bandă în seiful de sub masa cu harta de navigație și încuie.

— O să plecăm prin ușa din spate. Și o s-o încuiem după noi.

— Mă îndoiesc că asta îi va amina, spuse Wolfe.

— Și eu. Dar merită să încercăm. Parkhill, încuie după mine.

Trent ieși din cabina de comandă. Blestemându-se că-și uitase balonzaidul înăuntru, păși înainte – și aproape se ciocni cu Haddix, care se întorcea de la puntea de la extrema pupa. Părul ei era plin de apă, hainele ude.

— Unde naiba ai fost, Jonesy?

— Nu vorbim acum, răspunse ea.

Trent studie o clipă expresia impenetrabilă a lui Haddix, apoi își transferă atenția asupra Brigăzii Zippo din urma ei. Fiecare om ducea câteva calupuri de dinamită.

— Iisuse, nu m-ați auzit când am spus să nu opunem rezistență? strigă el. Poate că unul din israeliți vede cheștiile astea și începe să-l mănânce degetul pe trăgaci. Aruncă blestemățiile astea în butoiul de colo și pune o husă sau ceva de felul ăsta pe deasupra.

Trent se îndreptă spre scara de la tribord, urcă, și privi pentru prima oară spre inamic. Ploaia reducea mult

vizibilitatea, dar putu vedea vasele de patrulă israelite schimbând direcția și poziționându-se la treizeci de yarzi distanță de *Fanning*. Două se îndreptară spre babord, în timp ce al treilea se deplasă pe laterală, staționând în apropierea pupei lui *Fanning* II. Între timp, corveta, o canoniera lucioasă, care avea jumătate din lungimea vasului de cercetare, continua să se apropie. Pe puntea ei, răspândiți printre soldații înarmați, se aflau marinarii care se ocupau cu pregătirile pentru transbordare.

Unul dintre ofițerii israeliți, aflat pe puntea superioară, ridică o portavoce:

— Wendell Trent, spuse el, cu o voce metalică, te rog să te identifici.

— Trent își duse mâinile la gură și strigă:

— Aici!

L

Ofițerul israelit se întoarse în direcția lui.

— O să faceți loc pentru oamenii mei la bord. Și dumneavoastră o să înaintați ca să vă întâlniți cu maiorul Amichai.

Trent făcu semn că a înțeles ordinul, fluturând din mână și sări jos de pe grilaj. În timp ce se îndrepta spre mijlocul vasului, echipa lui *Fanning* II, ajunsă acum la patruzeci de oameni, se dăduse în spate, formând un semicerc în jurul pasajului.

Vasul de cercetare și corveta se legănav periculos, fără să se sincronizeze printre valurile înalte de șase picioare. Un marinar israelit măsură din ochi distanța, sări pe puntea lui *Fanning* II și începu să fixeze o frânghie. Fu repede urmat de alții câțiva. Trent se luptă să-și țină în frâu emoția; cei douăzeci de ani în Marina SUA nu făcuseră nimic ca să-l pregătească să predea comanda, vasului fără luptă.

Primul ȝolciat israelit care sărise pe puntea vasului era un bărbat slab, cam de treizeci de ani, cu ochii verzi.

Bereta lui udă purta insigna unei unități de comando. îl văzu imediat pe Trent, îl salută iute și spuse:

— Domnule Trent, eu sunt Amichai.

— Scutește-mă cu formalitățile, spuse Trent, cu o voce aspră. Tu și oamenii tăi ați violat grosolan legea maritimă internațională.

Aimehai îl măsură din ochi pe american. În spatele lui, ultimul soldat din pluton sări pe puntea lui *Fanning II* și corveta începu să se retragă. În sfârșit, israelitu! spuse:

— Nu noi avem calitatea să dezbatem asta. Sunt toți oamenii dumneavoastră prezenți?

Trent dădu din cap că nu.

— Căpitanul e pe punte și inginerul șef jos, în camera mașinilor. Am un om care păzește un sabotor și trei oameni oare supraveghează vehiculele noastre subacvatice.

— Sunt toți instruiți să nu opună rezistență? Bun.

Anichai se întoarse și făcu cu mâna un semn care-i puse pe șapte din cei nouă oameni ai lui în mișcare. Unu! se îndreptă spre puntea de la extrema pupa. Alți doi ocupară poziții de control al mulțimii, unul pe puntea de la pupa și celălalt la jumătatea distanței dintre scara tribord și puntea vasului. Ceilalți patru se grăbiră spre cea mai apropiată ușă care ducea la suprastructură.

— Acum, domnule Trent, unde sunt prizonierii? Francezul, Vigneron, și israelitul, Kahane?

— Avem doar o singură persoană sub restricție, Vigneron e în spălătorie... cu o punte mai jos, spre babord.

Amichai dădu o comandă în ebraică. Unul din cei doi oameni care rămăseseră alergă spre suprastructură. Trent se întoarse să privească mulțimea.

— Ari?

Ariei Kahane își ridică mâna. Amichai se încruntă, apoi îi spuse lui Trent:

— Ridicați vehiculele?

— Da.

— Excelent. Vreau ca vasul acesta să pornească imediat.

— Nu pot face asta fără să pierd vehiculele, răspuse Trent. Sunt la adâncime, într-o râpă periculoasă... din acest motiv lucrează cei trei oameni ai mei, ca să le scoată.

— Înțeleg. Cât trebuie să așteptăm?

Trent se întoarse spre Haddix.

— Jonesy?

— Nouăzeci de minute ca să le aducem la suprafață, răspuse ea. Apoi trebuie să le verificăm și să le tragem înapoi, pe punte.

— Și asta cât durează?

— 6 jumătate de oră, câteva minute în plus sau în minus, spuse Haddix. Mai mult dacă va trebui să procedăm la o decontaminare completă.

— Poftim? spuse Amichai. Ce înseamnă „decontaminare”, vă rog?

— Jonesy, nu cred că prietenul nostru are informații complete. Trent se întoarse spre israelit. Nu ți-au spus că vehiculele noastre au fost expuse unei intense radiații?

Amichai privi la americani, încercând să-și închipuie că era vorba de un fel de șiretlic.

— Și nu puteți retrage vehiculele fără această procedură de decontaminare?

— Plănuiți să aveți copii? întrebă Haddix. Vreți să aibă mai mult de zece degete?

— Foarte bine, spuse Amichai. Ordinele lui stipulau să nu insulte personalul și să nu vatăme vehiculele subacvatice. Dar spuneți-mi, nu-i posibil să se pună vasul în mișcare mai înainte ca vehiculele să fie aduse la suprafață?

— Odată vehiculele trecute de cea mai periculoasă parte a râpei, ne putem deplasa unu, două noduri, recunosc Haddix.

— Asta cât timp ia?

— Cinci-zece minute. Dar va trebui să stăm pe deasupra celei mai adânci părți a *Trenchului* și să ne oprim mai târziu, pentru decontaminare.

— Acceptabil, spuse Amichai. Pregătiți-vă de pornire spre est, cu o viteză de două noduri.

Haddix dezaprobă:

— Am putea intra într-un perete. Atâta timp cât riscăm vehiculele, trebuie s-o ținem spre sud-est.

Amichai aprobă.

— Jonesy, te-ai coordonat cu Bill?

Haddix se întoarce și se îndreaptă spre interfonul de la stația lui Eldon Gary. Căpitanul Nichols, singur pe puntea lui *Fanning II*, își trecu degetul pe o hartă și spuse:

— Navy, pot să-ți dau doi-trei-zero. Asta o să ne mențină pe deasupra adâncimilor până ce vehiculele vor fi sus. Terminat.

— Sună bine, Bill, răspunse Edna Haddix de pe puntea de la pupa.

— Care-i ultimul buletin Meteo? Terminat.

— Se pare că o altă furtună ne va ajunge în următoarea jumătate de oră dinspre nord - nord-vest.

Căpitanul privi aparatele de măsură a vântului.

— De fapt, au început deja rafale de până la douăzeci și două, douăzeci și patru de noduri. Terminat.

— Înțeleg. Ascultă Bill, niște bandiți se îndreaptă spre tine. Să nu opui rezistență. Înțeles? Terminat.

— Nu-ți face griji, Navy. O să-mi tratez vizitatorii cu cea mai mare curtoazie. Puntea terminat mesajul.

Căpitanul Nichols preveni sala mașinilor referitor la iminenta lor plecare, apoi se îndreaptă spre panoul de comandă. Tocmai programa noua direcție, când auzi niște bocanci tropăind rapid de-a lungul pasajului de la puntea cabinelor. Întorcându-se spre soldații israeliți care năvăliseră pe puntea centrală, le spuse:

— Shaâom.⁴²

Furtuna se intensificase înainte ca Roland Vigneron, frecându-și încheietura mâinii drepte, iritată de cătușe, să se cațere prin ușile etanșe pe puntea de la pupa. Clipi ca o bufniță prin ochelarii lui stropiți de ploaie, apoi dădu înapoi, văzând expresia ostilă de pe fețele echipei lui *Fanning* II, adunată acolo. Un soldat israelit îl luă pe savantul francez de cot și-l escortă spre maiorul Amichai.

— Parc-ai fi o broască, mirii Billy Ray McConkey, în timp ce fostul lui tovarăș trecea pe lângă el. Și la gât și la picioare.

Vigneron își feri fața.

— Domnul Vigneron? Sunt Amichai, spuse ofițerul israelit, făcând un pas înainte. Nu avem timp. Unde țin americanii datele înregistrate pe benzile video?

Vigneron arătă spre cabina de comandă, de un albastru strălucitor. Amichai se întoarse spre Wendell Trent și spuse:

— Vreți să ne duceți acolo, vă rog?

— Nu aveți dreptul să intrați în cabina mea, spuse fferent. Suntem un vas civil care ne ocupăm cu studii seismice și datele adunate sunt proprietatea noastră.

Gura lui Amichai se strârpă, într-un rânjel:

— Cum ați spus și dumneavoastră atât de elocvent acum câteva minute, domnule Trent, scutiți-mă cu formalitățile. Aș prefera să nu forțez intrarea acolo.

Trent ezită, apoi aprobă. Zarurile fuseseră aruncate, așa că trebuia să aibă grijă să nu lase tensiunea să ajungă la punctul culminant. Se îndreptă spre cabină, când, deodată, tăcerea mohorâtă fu spartă de o voce pătrunzătoare. Amichai se întoarse spre locul agitației și strigă:

— Arik!

42 Shaîom - formulă de salut în ebraică.

La șapte yarzi distanță, un soldat cu fața de copil, lividă, stătea la câțiva inches de Ariei Kahane. Țipând la el în ebraică.

Kahane spuse ceva printre dinți.

— Arik!

Soldatul cu fața de copil, cu adrenalina crescută, fără să dea semne că l-a auzit pe Amichai, își îndreptă carabina Galii spre Kahane, ca pe un baston, îmbrâncindu-l pe spate, apoi își continuă discursul. Amichai își croi supărat drum prin mulțime, urmat îndeaproape de Trent și Haddix.

— Hei! strigă deodată McConkey. Ce naiba ai? Lasă copil și în pace.

Soldatul se răsuci și şuieră:

— La o pare, americanule, nu-i treaba ta.

— Hai, Cowfcoy, potolește-te! spuse navigatorul Len Heppel, întinzându-și mâna spre el, să-l rețină.

Dar McConkey, pierzându-și răbdarea, dădu la o parte mâna lui Heppel și făcu un pas înainte.

— Ascultă, iască, de ce nu te duci acasă? Trebuie să mai fi rămas niște nenorociți de arabi pe care nu i-ai doborât până acum.

Înainte ca Amichai să-l poată ajunge, soldatul îl lovi pe McConkey în stomac cu patul carabinei, făcându-l să se prăvălească pe punte.

Amichai, cu fața palidă de furie spuse ceva în ebraică, întinzându-și mâinile în față. Soldatul cu fața de copil îngheță, nevenindu-i să creadă. Amichai își repetă ordinul. Stupefiat, puse siguranța carabinei, dându-i arma lui Amichai. Apoi, cu toată demnitatea de care era capabil, se înapoie în pasaj.

Amichai îngenunche lângă Trent, care se aplecase spre McConkey.

— Domnule, vă cer scuze, spuse ofițerul israelit. Omul meu este arestat și va fi deferit curții marțiale când ne vom întoarce în port. Pot face ceva pentru

dumneavoastră?

McConkey pufni, în ciuda durerii.

— Mda. Poți să te cari pe vasul tău.

La douăzeci de picioare distanță, Haddix, trăgându-l pe Ariei Kahane la o parte, începuse să-l chestioneze.

— Insistă să merg cu ei, explică studentul. Spun că Haifa a ordonat asta, pentru că sunt un rezervist.

— Asta nu-i un ordin pe care să-l poți refuza, nu-i așa?

— Nu, dacă au autorizație scrisă. Dar n-au ei așa ceva. Haddix râse ușor.

— Ari, cred că ai petrecut prea mult timp în America. Legalitatea nu-i un concept universal.

— Navy, crede-mă când îți spun că nu există societate mai legală decât Israelul.

Kahane ezită, apoi reveni:

— Ați putea, tu și Trent, să insistați asupra faptului că sunt și cetățean american și că refuz să părăsesc vasul?

— Dacă asta vrei, spuse ea. Dar nu uita ce-am vorbit la prânz. Dacă intenționezi să trăiești și să muncești în Israel, veți suferi repercusiuni.

Kahane își îndreptă privirile în jos și dădu din cap a aprobare, posomorât.

— Ca de obicei, ai dreptate, Navy. În legătură cu asta, în legătură cu faptul că era bine să nu am acces în cabină... nu știu ce să fac, ce să spun.

Ea îl bătu cu mâna pe umăr.

— Și încă ceva, spuse el cu gravitate, rotindu-și ochii în jur. Nu-ți voi deconspira secretul.

O fracțiune de secundă, Haddix se simți pierdută. Apoi spuse:

— Deci tu stăteai pe puntea cabinelor acum câteva minute?

Kahane aprobă.

— Bun. Atunci nu trebuie să-mi fac griji. Vino, hai să

vedem ce face Cowboy.

În timp ce-l conducea spre ceilalți, Haddix se gândi deodată să întrebe:

— Apropo, ce i-ai spus soldatului de l-ai înfuriat așa?

— I-am spus că se comportă ca un nazist.

— Oh.

Când se apropiară de ceilalți, îl văzură pe Amichai ascultându-și stația radio.

— Ari, ce spun? șopti Haddix.

— Soldații spun că au întrerupt toate circuitele radio de la bordul navei noastre.

Dar *Farming* II nu amuțise totuși complet, realiză Haddix; în ultimele șase ore Trent comunicase cu Zeman prin intermediul CD-ului cu turbo-sarcină, care mai stătea încă agățat de PC, în cabină. Amichai își reglă aparatul pentru transmisie și începuse să vorbească în ebraică.

— Îi spune căpitanului corvetei că radiourile noastre sunt deconectate, traduse Kahane, privind încurcat prin ploaie. Spune că piloții pot merge acasă.

La treizeci de mii de picioare pe deasupra coastei de sud-vest a Cretei, un specialist în comunicații de la bordul unui AWACS E-2C din Forțele Aeriene Israelite, care dăduse roată pe deasupra apelor internaționale în ultimele douăzeci și nouă de minute, își acționează interfonul.

— Căpitane, am fost instruiți să terminăm prezenta misiune și să reluăm patrularea în Sectorul Lima.

În față, în carlingă, pilotul își puse căștile:

— Mesajul recepționat. Schwarzman, încetează blocajul. Levy, schimbă direcția.

Avionul „707” cu aparatura electronică de filaj se îndreaptă spre nord.

— Niciodată nu-i prea târziu, murmură copilotul.

— Cum adică?

— Schwarzman îmi spune că am fost permanent urmăriți prin radar în ultimele douăzeci de minute. Multe

națiuni trebuie să se întrebe ce-or fi făcând evreii ăia acolo.

Pilotul dădu din umeri.

— Și eu sunt curios să știu ce fac evreii ăia acolo, jos.

SUITLAND, MARYLAND

Ora GMT - 3 8, 47.

Ora locală - 02, 47 **p.m.**

— Annie, mi se pai e mie, sau camera asta se strâmtează?

Annie privi în jur la încăperea cubică, fără ferestre, pe care o împărțea cu Cliff Zeman, în clădirea NIS-ului, din suburbia Maryland.

— Aiurea, se strâmtează! Cliff, uneori îmi placi mai mult când fumezi.

— La fel și mie, spuse Zeman, încruntându-se.

De fapt, nu lipsa nicotinei îl adusese la marginea puterilor, nici oboseala, deși abia apucase douăsprezece ore de somn în timpul ultimelor patru zile, cele mai multe pe canapeaua din biroul lui. Nici vânătoria de documente, care nu se sfârșise până la descoperirea adevăratei apartenențe a lui Roland Vigneron. Nici confruntările recente cu Eugene da Silva, cu senatorul, cu diverșii birocrați și în perspectivă, cu șeful lui, Bart. Nici măcar lista fără de sfârșit de întrebări fără răspuns, din care cea mai acută era cum de sfârșiseră evreii sovietici și materialul radioativ de proveniență necunoscută pe același submarin israelit, la începutul anului 1968.

Zeman realizează că adevăratul motiv era neputința lui actuală de a escalada zidul care i se pusese în față. La șase mii de mile și dincolo de șapte fusuri orare spre est, în momentele grele ale unei complexe misiuni, agentul lui, Wendell Trent, dispăruse de pe fir - și odată cu el, ultima posibilitate de control a lui Zeman.

Telefonul sună. Davis îl înșfăca pe dată, ascultă un moment, apoi spuse:

— E Morrison.

Zeman apucă receptorul.

— Don, aici Cliff. Ai aflat ceva?

— Unul dintre sateliții noștri a detectat un AWACS pe coordonatele pe care mi le-ai dat, răspunse analistul NASA. UN E-2C. Apartține Israelului.

— A putut satelitul tău să cerceteze marea?

— Mi-e teamă că nu. Cerul e înnorat pe deasupra întregii Mediterane de Est.

— Mulțumesc, Don. Îți rămânem datori.

Zeman se afla la jumătatea drumului spre ușă când interfonul începu să bâzâie.

— Domnul Zeman?

Era unul dintre tehnicienii din camera de comunicații.

— Blocajul s-a ridicat.

— Când?

— Acum cincisprezece secunde, domnule.

— Ai restabilit legătura?

— Negativ, domnule. Încercăm pe fiecare frecvență de pe bandă, dar niciun răspuns.

Zeman se gândi o clipă, apoi spuse:

— Băiete, cât timp a fost transmisia întreruptă?

— Douăzeci și nouă de minute, domnule.

— În regulă. Continuă să încerci. și anunță-mă de îndată ce prinzi un semnal - orice semnal.

Zeman se roti spre Davis.

— Annie, reia legătura cu Morrison. Află dacă AWACS-ul a plecat și dacă e așa, când.

— În regulă. Unde te găsesc?

— La biroul lui Shorty. Dacă seria asta de evenimente nu-i o dovadă destul de puternică, ticălosul ăla o să afle ce e aceea o insultă.

Zeman își continuă drumul spre ușa camerei de siguranță, o deschise și se opri brusc. Acolo, cu mâna

întinsă, gata să bată în ușa, stătea un bărbat cu părul rar, cu ochelari cu rame de baga și o expresie de nestăpânită furie pe față.

— Zeman, mirii Bart, împingându-l ca să intre în încăpere. Trebuie să vorbim.

— O s-o facem în biroul lui Brock.

— Cine-i ăsta?

— Unul din deputații CNO, răspunse Zeman. Ascultă, Bart, ai auzit de submarinul israelit din Mediterana? Agentul meu a descoperit material radioactiv la bordul lui. Era în mijlocul raportului când ceva a întrerupt transmisia. Avem confirmarea că a fost blocat. Mai avem confirmarea că un E-2C israelit, cu posibilități de blocare, zbura pe deasupra. Blocajul abia acum a fost ridicat... dar nu pot să-l prind pe agentul meu.

Bart clipi, încercând să absoarbă datele. Apoi dădu din cap a aprobare și o luă de-a lungul holului, după Zeman.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 18, 51 Ora locală - 09, 51 **p.m.**

Rick Wolfe și Tom Parkhill abia terminaseră să-l scoată pe *Bert*, cu micul *Ernie* înghesuit în pânțele lui, din râpă, când Wendell Trent intră în cabină, urmat de alți doi bărbați. Wolfe îl privi cu dispreț pe Roland Vigneron, apoi pe soldatul israelit.

— Acum se poate deplasa vasul? întrebă maiorul Amichai.

— Da, răspunse Wolfe. Vreți să anunț puntea?

— Nu, nu încă.

Amichai îi conduse pe americani afară, încuie ușa și găsi întrerupătorul pentru neoanele de sus. Vigneron începu să parcurgă în grabă jurnalul de bord al misiunii. La penultima consemnare, citi că *Dakar* fusese inițial văzut puțin după ora patru **p.m.**

Savantul francez se îndreptă spre rafturile cu

videobenzi.

— *Merde* *!

— Ce nu-i în regulă? întrebă Amichai.

— Benzile pe care le voiam... nu mai sunt.

Vigneron se răsuci, grăbindu-se spre spatele cabinei și îngenunche în fața seifului de sub masa cu harta de navigație. Era încuiat.

— Îl putem forța, spuse Amichai.

Vigneron dădu din cap că nu.

— Codul nu era secret la începutul expediției, înainte de a lua Haddix și Trent comanda. Câțiva dintre noi știm combinația.

Treizeci de secunde mai târziu, Vigneron scotea din seiful deschis o casetă cu bandă video marcată ROV P comp. T/05 - 31 - 88/1600 - 1700. Cum bănuise, banda nu fusese rebobinată după vizionare. Vigneron duse banda spre „VCR-ul de pe peretele sting al cabinei și o introduse pe una din punți.

— Americanii au jucării frumoase, observă Amichai, pofticios. Dar cea mai mare parte a echipajului video e japonez.

Vigneron pufni.

— Patriotismul nu merge chiar până acolo. Dacă ești om de știință și proiectele tale depind de un astfel de echipament, n-ai lua partea de hardware să zicem de la Magnavox sau Sylvania?

Savantul francez se așază la stația tehnologică a lui *Bert*, transmise imaginile VCR-ului pe întregul șir al monitoarelor mari din față și începu să dea benzile înapoi. Pe toate cele cinci ecrane apărură aceleași imagini ale unei suprafețe metalice netede.

— Au găsit submarinul, spuse Vigneron, privind la afișajul orei. De peste cinci ore.

— În acest caz va trebui să fiți evacuat împreună cu toate benzile care conțin vreo imagine, spuse Amichai.

Cât de multe sunt?

— Patru benzi pe oră, ori șase ore... douăzeci și patru.

Amichai își ridică radioul și ordonă să se aducă un sac etanș la apă în cabină.

— Mai semnalizează și elicopterului, spuse el. Vreau să fie aici în cinci minute. Asta-i tot.

— Elicopterului? întrebă Vigneron, cu precauție.

Amichai începuse să scrie ceva pe un bloc-notes.

— Da. Are să vă ducă în Creta. Acolo vă așteaptă un avion cu reacție care să vă ducă la Tel Aviv.

Francezul încercă să-și ascundă supărarea.

— Trebuie să le dau americanilor o chitanță pentru lucrurile pe care le luăm, spuse Amichai. Plăcile cu circuite de la radio, plus douăzeci și patru de casete, corect?

— *Oui*".

— O să vă rog să le adunați.

— Trebuie să luăm și jurnalul de bord al misiunii, și înregistrarea benzilor video, spuse Vigneron. Sau cel puțin paginile relevante.

Amichai aprobă și continuă să scrie. Se auzi o bătaie în ușa din față. Vigneron se duse să-i deschidă soldatului israelit care aducea un sac gol în care începură amândoi să introducă casetele video din seif. În spatele seifului, francezul zări discul laser pe care Haddix înregistrase costumul de scafandru.

— Bineînțeles, exclamă el, americanii înregistrează imaginile și pe disc-laser!

Vigneron înșfăcă dispozitivul de înregistrare a datelor. *Bon **, gândi el, discul din dispozitivul de înregistrare a datelor nu fusese înlocuit de la prânz. Îndreptându-se spre stația tehnologică a lui *Bert*, dădu o comandă, să vadă dacă rămăsese vreo secvență electronică în unitatea de la bordul săniei. Nu, fuseseră toate retrase și înregistrate recent. Scoase discul argintiu, de

dimensiunea unui LP, din dispozitivul de înregistrare și se îndreaptă spre rafturile din fața stației tehnologice, unde se afla o cutie goală de carton.

— Mai avem ceva de luat? întrebă Amichai în timp ce primea discul și foile din jurnal.

— Au instalat pe ROV un detector de radiații. Datele de la acesta sunt înmagazinate pe discul computerului, spuse Vigneron, arătând spre unitatea centrală de prelucrare de sub stația navigatorului.

— Îl putem lua?

— Nu avem timp până la sosirea elicopterului, răspunse Vigneron. Totuși, e posibil să distrugem datele. Sau cel pu Mn acționarea.

Amichai ezită, apoi aprobă. Vigneron se duse spre cutia cu scule, înșfăcă un ciocan și sfărâmă metodic partea centrală a unității de prelucrare.

— Nu mă pot gândi la nimic altceva, spuse el, gâfâind în urma efortului. Avem toate... Un moment.

Vigneron abia atunci observase CD-ul portabil al lui Haddix. De ce era racordat la un PC de rezervă? Și de ce ducea un al doilea cablu pe sub stația tehnologică a lui *Bert*? Savantul francez se întoarse spre partea din spate a cabinei și se lăsă în genunchi. Al doilea cablu era racordat la o mufă de antenă de sub consolă.

— Maior, adăugați-l și pe ăsta la lista dumneavoastră, vă rog, spuse Vigneron, luând CD-ul lui Haddix și introducându-l în sac.

— Trebuie să confiscăm dovezile, nu să prădăm efectele personale, replică Amichai, puțin iritat.

— Dacă pe ăsta rulează discuri compacte, eu sunt Louis Pasteur, spuse Vigneron. Cred că e un fel de transmițător în miniatură. Dacă e așa, vă asigur că tehnicienii dumneavoastră de la Mossad îl vor găsi demn de interes.

— Foarte bine.

Amichai se întrerupse și-și ridică capul. Un sunet depărtat începea să pătrundă prin pereții cabinei. Se întoarse spre Vigneron și spuse:

— Hai.

V

Edna Haddix și Wendell Trent erau adânciți în conversație în jurul *Zodiacului*, când auziră zgomotul îndepărtat al unui elicopter care se apropia de vas. Acesta - un *Super Frelon* de fabricație franțuzească, cu marcaje civile - plana acum la 150 de picioare pe deasupra lui *Fanning II*.

Maiorul Amichai, Roland Vigneron și un soldat care ducea un sac, ieșiseră din cabină, îndreptându-se spre puntea de la pupa. În timp ce Vigneron privea nervos prin ploaia șfichiuitoare, Amichai spuse ceva în stația radio, apoi dădu un ordin soldatului care ducea sacul. Acesta, însoțit de un alt soldat, porni în fugă spre pupa.

Pilotul, luptându-se să mențină poziția, coborî elicopterul la o sută de picioare deasupra punții de la pupa. Un cablu, prevăzut la capăt cu harnașamentul necesar pentru un om, străbătu cupola de lumină, îndreptându-se în jos spre puntea de la pupa. Cablul se rotea sălbatic în rafalele de vânt. Echipajul din elicopter se lupta din greu încercând să treacă cureaua printre stâlpii de susținere a reflectoarelor și cablul întins care urca de la unitatea de tracțiune la capătul de sus al cadrului-A.

Amichai se întoarse și-i spuse ceva lui Vigneron. Francezul negă din cap. Trent ajunse lângă Amichai exact la timp ca să-l audă spunându-i lui Vigneron:

— Preferați să înotați până acasă?

Vigneron, palid ca un mort, își târșâi fără chef picioarele spre mijlocul punții de la pupa.

— Ce-i în sacul ăsta? întrebă Trent.

— Cele mai multe din benzile video, domnule Trent. Beprezintă o dovadă a faptului că ați violat grosolan

suveranitatea unui vas de război israelit.

— N-aveți dreptul să le luați.

— Vă vor fi înapoiate, răspunse Amichai. Ca să aveți «o dovadă că Israelul nu intenționează să rețină bunurile dumneavoastră, poftim o chitanță unde sunt trecute toate articolele pe care ni le-ați împrumutat.

Trent desfăcu foaia de hârtie. La naiba! gândi el, cineva – probabil Vigneron – realizase că CD-ul lui Jonesy era un transmițător; ultima lor legătură cu Zeman zăcea acum în fundul sacului.

Pe puntea de la pupa, cei doi soldați reușiseră în sfârșit să-l prindă pe tot mai înspăimântatul Vigneron în harnașamentul de la capătul cablului. Un israelit îi luă francezului ochelarii de pe nas și i-i vârî în buzunarul de la piept. Celălalt încerca să-l convingă să ia sacul. Nereușind, îi agăță de cablu. Amichai transmise prin radio elicopterului să ridice cablul.

Gura lui Vigneron se deschise larg în timp ce era smuls cu repeziciune spre cer, dar țipătul îi fu acoperit de huruitul asurzitor al rotoarelor. La șapte picioare de punte, francezul pendulă până aproape de cablu săniei, apoi fu ridicat la nivelul reflectoarelor, după care dispăru în întunericul din jur.

Amichai se întoarse și spuse:

— Acum, domnule Trent, vreți să-i spuneți căpitanului dumneavoastră să pornească?

— Dar dumneavoastră și oamenii dumneavoastră părăsiți vasul?

nu

— Cred că deocamdată nu.

Pe puntea corvetei *Herev*, căpitanul Meron Litvak își coborî binoclul. Vasul lui îl escorta de la două sute de metri pe *Fanning 11*, care se îndreptase spre sud-est cu o viteză de două noduri.

Evenimentele petrecute în ultimele două ore îl

frământau din greu pe Litvak. Deși misiunea era condusă personal de un oficial de la nivelul ministerului, nu mirosea a bine. Să deschizi focul asupra unui vas civil în ape internaționale; să te urci la bordul lui; să-i deconectezi stațiile radio; să ridici cu forța efecte personale; și acum, să le comanzi vasul – aceste acte nu puteau fi altfel definite decât criminale. Bineînțeles, el se supunea doar ordinelor. Dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

— Căpitane?

Litvak se întoarce și luă o foaie de la un operator de transmisii. Mesajul provenea de la pilotul AWACS-ului E-2C al Forțelor Aeriene Israelite, care blocase transmisiile americanilor. AWACS-ul, aflat acum la 140 de mile spre nord, în drum spre următoarea lui misiune, tocmai detectase o pereche de avioane cu reacție care decolaseră de la stația SUA din Iraklion, Creta și se îndreptau spre sud-sud-vest; timpul estimat de sosire era de cincisprezece minute.

Avioane cu reacție și elicoptere, se gândi Litvak, mulțumit, exact cum prezisese Ben Goren. Ridică stația radio și spuse parola.

În primul rând, îi ordonă lui Major Amichai, care mai era încă la bordul lui *Fanning* II, să ducă întregul echipaj al acestuia în coridoarele de jos, ca să nu-i dea posibilitatea să semnaleze avioanele care se apropiau.

În al doilea rând ordonă celor trei vase de patrulă de coastă, clasa Dabur, să se apropie imediat de babordul vasului de cercetare, de care trebuiau să se lipească, făcând un singur corp. Între timp, *Herev* începea să-și schimbe direcția, îndreptându-se spre tribordul lui *Fanning* 11.

În momentul în care vasele de război israelite ajunseră pe poziție, Litvak dădu ultima comandă.

Brusc, reflectoarele care iluminau puntea de la pupa a lui *Fanning* II se stinseră. Câteva secunde mai târziu, se

stinseră și toate luminile vaselor israelite.

Litvak știa că stratagema era inutilă în fața elicopterelor, dar puteau măcar să nu fie detectați de avioanele cu reacție. Piloții americani, înainte de a coborî pe deasupra ultimei poziții raportate a vasului de cercetare, trebuiau să se lupte cu un strat jos de nori impenetrabili, cu furtuna și cu ploaia deasă care reducea mult vizibilitatea. Zburând în orb și temându-se să nu se blocheze, vor fi nevoiți să se bizuie pe radare ca să poată vedea ce e sub ei. Acesta era motivul pentru care ordonase vaselor lui să stingă luminile și să se lipească de *Fanning II*, constituind o singură imagine radar.

Dar chiar dacă trucul ținea, cât putea dura până la sosirea elicopterelor americane?

Litvak privi prin ploaia deasă - se înțețise destul ca să obtureze până și Armăsarii Mării, caii de bătaie ai elicopterului Marinei SUA, care în mod obișnuit nu erau împiedicați de condițiile meteorologice - și începu să se roage ca ploaia să devină și mai deasă.

SUITLAND, MARYLAND

Ora GMT - 19, 23 Ora locală - 03, 23 p.m.

Viceamiralul Ronald („Shorty”) Brock avea aspectul bronzat al unui om obișnuit cu viața în aer liber, și mâinile fine ale unei persoane ale cărei contacte cu natura nu aveau loc decât la partidele de golf. În calitate de deputat CNO se lăuda cu un birou pe departe mai somptuos decât cameră de siguranță fără ferestre din anexa de la Informațiile Navale. La cincisprezece minute după - ce pornise din Creta o pereche de bombardiere de luptă A-7, ca răspuns la cererea lui Zeman, Brock, doi dintre subalternii lui și contingentul DOE - Zeman, Ann Davis și Bart, superiorul lor - erau adunați în jurul unui difuzor, luptându-se să reia transmisiile cu Mediterana de Est.

Bombardierele A-7 tocmai se apropiaseră de *Fanning II*.

Pilotul principal, cu vocea distorsionată de suieratul motorului și intermitentele pârâituri ale zgomotului de fond, spunea:

— Amirale, vedem o țintă radar la o milă spre est și... domnule, colegul meu mă informează că nu răspund la apelurile noastre. Terminat.

— Locotenente, ce altitudine ai? întrebă Brock.

— Nouă sute de picioare, domnule.

— Am înțeles că vremea e foarte rea acolo.

— Afirmativ, domnule, răspunse pilotul. Avem rafale de vânt de forță șase, vijelie, nori grei la două sute de picioare sub noi și precipitații dese la nivelul punții. Terminat.

Zeman mâzgăli rapid pe o bucată de hârtie: *Pot vedea vaporul?* și i-o trecu lui Brock.

Brock se încruntă și apăsă butonul.

— Care este înălțimea exactă a vasului vostru? îl întrebă el pe Zeman. Inclusiv antena!

Ann Davis frunzări prin notele ei până ce găsi descrierea lui *Fanning II*.

— O sută douăzeci și cinci de picioare.

Brock apăsă din nou butonul și spuse:

— Locotenente, am înțeles că aveți FLIR-uri.⁴³

— Afirmativ, domnule.

— Vă puteți coborî pentru o privire rapidă?

— Afirmativ, domnule, răspunse pilotul, fără să ezite.

— Ținta se ridică la unu-doi-cinci picioare pe deasupra punții, spuse Brock, repet, unu-doi-cinci picioare.

— Recepționez unu-doi-cinci picioare. Terminat.

Brock eliberă butonul.

— Mulțumesc, spuse, Zeman.

— Nu-mi mulțumi mie, mulțumește-le lor, mormăi Brock. Ca informație, ceea ce le cer să facă e un joc

⁴³ FLIR : cameră de luat vederi în infraroșu care sesizează și măsoară emisiile termice.

riscant. În afară de asta, nu ne putem aștepta la prea mult. O să zboare cu două sute șazeci de noduri pe deasupra punțir cu vizibilitate zero. Vasul o să arate ca o țintă luminoasă pe un joc de Nintendo. Probabil că va trebui să așteptăm fotografii IR.⁴⁴

— Cât timp ia dezvoltarea și analiza lor?

Brock privi ceasul de pe biroul lui.

— Începând din clipa în care bombardierele A-7 se întorc la Iraklion, mai puțin de o oră. Le vom avea aici până la ora cinci.

La difuzor se auzi iarăși vocea pilotului principal:

— Amirale, avem un contact vizual, un singur vas, poate de mărimea unui încărcător de coastă, prezintă luminile de navigație stinse la pupa, am trecut pe deasupra ei... acum. Domnule, e un fel de ramă la pupa. Terminat.

— Trebuie să fie cadrul-A, spuse Zeman. Pare a fi *Fanning*, dar puntea de la pupa ar trebui să fie luminată.

Brock apăsă butonul.

— Locotenente, nu se vede nicio lumină pe puntea de la pupa?

— Negativ, domnule.

— Doar luminile de navigație și câteva cabine. Mai dăm un tur pentru o vedere pe laterală. Terminat.

— Vasul merge? Întrebă Brock.

— Greu de spus, domnule. Chiar dacă o face, abia de se mișcă.

— Niciun semn de activitate la bord?

— Rămâneți pe recepție, suntem pe punctul de a arunca o privire de la tribord... Negativ, domnule, și asta e ceva ciudat. Colegul meu și cu mine ne-am apropiat de vas și am bâzâit destul de tare ca să sculăm și un mort. Nu văd să fi ieșit un singur suflet pe punte.

— Și nici acum nu răspund la apelurile voastre radio?

44 IR - infraroșu.

— Nu, domnule. Nici semnale luminoase.

— Recepționat. Locotenente, mai fă un rând de fotografii, apoi întoarce-te la bază.

— Amiral, cer permisiunea să mai fac două treceri, pentru siguranță. Terminat.

— Permisune dată. Terminat.

Zeman se încruntă și mai mult.

Fanning, cu o echipă de peste cincizeci de oameni, cu radiourile la pământ și nici un singur om care să iasă și să facă cu mâna celor două avioane cu reacție care zburau atât de jos? Ceva nu era în regulă.

Brock se adresează unui ajutor:

— Adu-mi ultimul buletin meteo pentru zona aia.

— Fotografiile în infraroșu s-ar putea să ne lămurească ce s-a întâmplat, spuse Zeman, prompt, dar multe se mai pot întâmpla de acum și până la cinci. Și nu de bine.

— Nu mai cobi, spuse Brack, acru. Dacă vremea va permite, voi trimite o flotă de Armăsari ai Mării.

— Domnule? spuse ajutorul. Se raportează un nou front rece format în vecinătate. Nori, vijelie, rafale de vânt puternice pentru următoarele trei-patru ore.

— La naiba, murmură Brock. O vreme ca asta m-ar putea costa jumătate din elicopterele mele. îmi pare rău”
Zeman, nu pot risca până nu văd fotografiile IR. Dar îi pot pune în alertă... vor porni imediat ce vremea o va permite. Și voi verifica pozițiile celor mai apropiate vase de suprafață ale noastre.

În timp ce cei de la DOE se ridicau să plece din biroul lui Brock, Zeman privi întâi la Ann Davis, apoi lui Bart. Dar amin doi nu știau ce să spună.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 20, 18 Ora localii - 11, 18 **p.m.**

La patruzeci și cinci de minute după ce cele două bombardiere A-7 zburaseră înapoi, spre Creta, *Fanning II*

și escorta lui de patru vase israelite încetiniră până la oprire la trei mile și jumătate spre est de locul în care se afla *Dakar*. Reflectoarele montate pe stâlpii de pe puntea de la pupa se reaprinseseră: *Bert*, cu micul *Ernie* adăpostit în pânțele lui, fuseseră ridicați până la o adâncime de cincizeci de picioare și erau pe punctul de a fi retrași.

Edna Haddix și echipa de cinci oameni care lucra la recuperarea vehiculelor, în echipamente pentru vreme rea, veste de salvare și căști, se grăbiră prin furtuna cumplită spre puntea de la extrema pupa. Specialiștii în decontaminare de la DOE, cu echipamente de protecție, păseau stângaci pe urmele lor. Wendell Trent și maiorul Amichai se așezară lângă mecanicul șef Eldon Gary, la consola troluiului din mijlocul punții.

Ofițerul israelit privi spre tribord. *Herev* stătea la o sută de metri distanță, dar abia se putea zări prin ploaia deasă.

Haddix și un specialist în decontaminare, acela care ducea detectorul de radiații, montat la capătul unei tije., se îndreptară spre giganticul cadru-A, galben, care se sprijinea pe pupa. Priviră în jos, spre marea atât de învolburată, încât valurile se revărsau pe punte. Rick Wolfe se așeză într-un colț al punții de la extrema pupa și Sam Lippman în celălalt; fiecare mânuia câte o vergea care avea la capăt o frânghie cu noduri. Lângă ei, ceilalți doi specialiști DOE desfășurau furtunurile de incendiu din dulapurile încorporate pe fiecare parte a cadrului-A.

Stația radio de pe consola troluiului pârâi; vocea lui Haddix abia se auzea prin furtună și zgomotul motorului diesel care acționa unitatea de tracțiune:

— Eldon, suntem gata când ești și tu.

— Înțeles, Navy. Pornim.

Gary începu să înfășoare cablul cu troluiul. Brusc, *Bert* apărui la suprafață: Sania se balansa pe valurile de șapte picioare. Haddix îi făcu semn cu mâna lui Gary să se

oprească.

Bălăbănindu-se sub cadrul A, cam la zece picioare în afara bordului punții de la extrema pupa, *Bert* începu să salte nebunește pe deasupra creștelor valurilor spumegânde.

Wolfe și Lipman își întinseră repede vergelele; sarcina lor era să-folosească frânghiile înnodate de la capătul lor ca pe un lasou și să prindă cârligele de la fundul săniei.

Amichai privea fascinat. Exercițiul îi amintea de un film documentar despre rodeo-urile americane pe care-l văzuse recent la TV, în Israel. Ceea ce încercau să facă oamenii de pe puntea de la extrema pupa îl șocase pentru că era mult mai greu decât să prinzi un vițel din fugă; cowboy-ii, în șaua cailor lor, se bucurau de o platformă mult mai stabilă decât puntea care se balansa, lunecoasă, șiroind de ploaie, și ținta lor era un tânăr animal înspăimântat, nu o mașină de trei tone care sălta sălbatic pe valuri.

— Foarte impresionant, spuse Amichai, moale, ca pentru sine. Foarte impresionant.

Căpitanul Meron Litvak, văzând cum primul cârlig al vehiculului de scufundare la adâncime fusese prins cu succes, își coborî binoclul și reîncepu să se plimbe de-a lungul punții covertei. Așteptase mai mult de zece minute un răspuns la cererea lui de a se reveni asupra ordinelor.

Cum stăteau lucrurile acum, plutonul maiorului Amichai urma să rămână la bordul vasului de cercetare până ce Haifa semnală vaselor sale de război să se retragă. Evident, cei care concepuseră planurile, în Israel, nu contaseră pe niciun zbor de recunoaștere în respectivul spațiu. Dar americanii își manifestaseră îngrijorarea trimițând avioane cu reacție în timpul unei vijelii cumplite. Litvak recunoștea că norocul lor fusese că avuseseră de-a face cu acestea, și nu cu Armăsarii Mării. Fusese asigurat

că un agent Mossad conducea traficul aerian la ambele baze NATO din Creta. Totuși, elicopterele ar fi putut ajunge în poziția în care se aflau ei în patruzeci și cinci de minute. Lui i-ar fi trebuit treizeci de minute să-și aducă oamenii înapoi la bordul lui *Herev* și să se îndrepte spre orizont – deși Litvak considera că pe o vreme ca asta putea dura mai mult.

— Căpitane? Vă cheamă Ben Goren.

Litvak ridică receptoiul.

— Meron? Aici Ben. Cererea ta e aprobată.

— Mulțumesc, spuse Litvak.

— Ai să rămâi lipit de vasul de cercetare până ce se va da ordinul de retragere?

— Afirmativ. Voi menține distanța de două sute de metri, de la care îmi pot aduce înapoi oamenii la bord în mai puțin de cinci minute.

Litvak ezită.

— Ben, studentul israelit, Kahane. Ce să facem cu el?

— Analistul francez al datelor vasului american ne va spune tot ce trebuie să știm. Cunoștințele lui Kahane sunt lipsite de importanță. Dacă vrea să rămână cu americanii, lasă-l acolo.

— Da, domnule.

— Noroc, Meron, spuse Goren. O să te invit la cină când ai să te întorci la Haifa.

Litvak, încurajat, puse receptorul în furcă și începu să ordone să fie adus *Herev* cu spatele de-a lungul lui *Fanning II*.

La cea de-a patra încercare Rick Wolfe reuși în sfârșit să treacă funia înnodată prin cârligul de la ieșirea săniei, în spatele lui, Tom Parkhill desfăcu repede frânghia de la vergeaua lui Wolfe și o trecu pe troliu, bobinând-o. La douăzeci de pași distanță, Ezra Schell instalase deja frânghia de la vergeaua lui Sam Lippman în cel de-al doilea troliu.

— O.K., întinde bine frânghia, strigă Edna Haddix peste furtună și şuierul dieselului.

Când frânghiile fură bine întinse, Haddix se asigură că Wolfe și Schell se îndepărtaseră de marginea punții, apoi se întoarse spre specialistul în decontaminare, care ținea detectorul de radiații.

— Îi spun lui Eldon să înceapă. Când sania va fi strâns lipită de pupa, dă-i semnalul.

Omul de la DOE aprobă. Haddix se retrase spre cele două trolii de pe punte, apoi ridică brațul drept, făcând iute o mișcare circulară.

Șeful mecanic Eldon Gary începu încet să retragă cadrul-A care se sprijinea de pupa, aplecat pe deasupra ei, aducându-l la loc, în poziție verticală, manevră care aduse vehiculul spre puntea de la pupa.

Cum *Bert* se scufundă iar, Parkhill și Schell continuă să tensioneze frânghiile pe trolii.

Sania se izbi de pupa cu un zgomot care acoperi vuietul furtunii.

Specialistul în decontaminare îi făcu semn cu mâna operatorului trolului să se oprească, apoi înggnunche. Capătul de sus al vehiculului se afla la șase inci deasupra punții. Își privi insigna sensibilă la radiații de pe pieptul costumului de protecție. „Bun, gândi el: o călătorie de trei mile de la fundul mării părea să fi spălat cea mai mare parte din contaminare”. Începu să-și treacă detectorul peste vehicul. Partea superioară a saniei era curată, dar când întinse vergeaua cu detectorul în jos, unde era garat *Ernie*, sesiză pete fierbinți.

Omul de la DOE semnală celor doi colegi să înceapă spălarea. Aceștia își îndreptară furtunele spre sanie, inundând-o cu jeturi de apă de mare. Cinci minute mai târziu, specialistul cu detectorul îl mai verifică odată pe *Bert*. Apoi își trecu detectorul peste el însuși. Odată treaba terminată, îi făcu semn lui Haddix.

De îndată ce cei trei oameni de la DOE se întoarseră pe puntea de la pupa, Haddix îl văzu pe Eldon Gary înclinând la loc cadrul-A peste pupa, cu câteva grade. Când

Parkhill și Schell slăbiră i rânghiile sania zbură, liberă. Gary manipulează cablul de la troliu, ca să ridice vehiculul la nivelul punții. Apoi retrase iar cadrul-A, oprindu-se numai după ce *Ernie* străbătuse puntea de la pupa și se bălăbănea la două picioare pe deasupra punții de la pupa.

În ciuda faptului că Parkhill și Schell tensionau frânghiile, sania - care, cu ROV în ea cântărea trei tone - începu să penduleze. Haddix, Wolfe și Lippman se grăbiră în față, s-o prindă. Trent era pe punctul de a sări să-i ajute, când radioul lui Amichai începu să pârâie. Trent privi spre israelit, apoi, amintindu-și că nu înțelegea ebraica, se grăbi spre pupa.

Când patru din ei stabilizară sania cât de cât, Eldon Gary trase cablul până ce cârligele se fixară pe punte.

— Bună treabă, Jonesy.

Haddix aprobă. În timp. ce ceilalți începură să lege sania cu lanțuri, la locul ei, spuse:

— Ce se petrece acolo, sus?

— Trent se întoarce.

Amichai se apropiase între timp. Mai încolo, se vedea cum oamenii lui începuseră să se adune în pasajul de la tribord și, dincolo de ei, se vedea cum corveta israelită schimbase direcția, apropiindu-se și pregătindu-se să-i îmbarce.

— Domnule Trent, părăsim vasul dumneavoastră.

— Cele mai bune știri pe care le-am auzit în ultimele două ore, răspunse Trent, cu vocea calmă. Acum, dacă ne înapoiati componentele radio, ne putem continua munca.

— Nu încă. Vom continua să vă escortăm spre est aproximativ încă o oră. Trebuie să mergeți cu toată viteza.

Vehiculele sunt ridicate, așa că-mi închipui că puteți prinde o viteză de zece, douăsprezece noduri?

— Mai degrabă zece, spuse Trent. Scafandrii dumneavoastră ne-au vătămat rău arborii.

— Zece noduri e acceptabil.

Amichai îi întinse radioul lui.

— Veți transmite pe frecvența noastră în eventualitatea că apare o schimbare în planuri.

— Cum am să vi-l pot înapoia?

— Păstrați-l. O amintire, nu?

— Dar benzile pe care le-ați furat? întrebă Trent.

— Am înțeles că guvernul meu vi le va înapoia la timpul potrivit. Oh, da, studentul israelit, Kahane, poate rămâne cu dumneavoastră. Și, domnule Trent, vă asigur că omul care l-a lovit pe marinarul dumneavoastră va fi disciplinat.

Amichai își îndreptă spinarea, salută scurt, se răsuci și porni spre oamenii lui.

— Mă întreb dacă toți israeliții sunt ca el, spuse Haddix, încet.

— Cum adică, Jonesy?

— Un straniu amestec de curtoazie și aroganță.

— Ca Ollie North?

Haddix râse. Apoi, zâmbetul îi dispăru.

— Crezi că bănuiesc ceva?

— Dacă Amichai credea că ceva nu-i în regulă, n-ar fi plecat.

— N-are importanță, spuse Haddix, Bill spune că furtuna va trece în trei ore, așa că atunci cavaleria va putea sosi. Vom fi liberi să mergem acasă, Trent. La naiba, dacă Rollie ghicește adevărul și se întorc, o să piardă o zi întreagă cercetâna vasul.

— Asta urăsc eu la tine, Jonesy. Pesimismul tău.

Ea îl bătu afectuos pe braț.

În susul pasajului, Amichai așteaptă până ce ultimul

din oamenii lui sări la bordul corvetei, apoi se întoarse și-i dădu lui Trent semnalul de plecare.

Haddix ridică radioul și chemă puntea.

În curând, *Fanning* II și cele patru vase de escortă ale sale urmau să-și croiască calea prin furtună, spre sud-est, cu o viteză de nouă noduri.

După ce timp de două zile și jumătate înaintase din greu de-a lungul Mediteranei și apoi se scufundase brusc ca să evite o pereche de avioane de recunoaștere, submarinul israelit *Sabra* devenise aproape tolerabil, gândi Nikolai Krestnikov. Nu că ar fi devenit sediul echipajului mai puțin aglomerat, sau acesta din urmă mai puțin insolent, dar în cele din urmă infernalele motoare diesel amuțiră, șocurile făcând loc unei rotiri line. Krestnikov stătea în bucătărie, făcându-și ceai – sau cel puțin așa denumeau evreii lătura insipidă pe care și un țăran siberian amortit de iarnă ar fi disprețuit-o. Oh, cât îi lipsea Komsomolets, cu samovarul lui imens cu ceai negru, reconfortant. Evreii aveau doar ceai la pliculețe și oricum le-ai fi folosit, oricât de mult le-ai fi ținut în apa fiartă, rezultatul abia dacă era ceva mai deosebit decât simpla apă fiartă; dacă ar fi știut, și-ar fi adus propriile lui frunze de ceai. Cu un oftat, Krestnikov scoase pliculețele, adăugă trei lingurițe de zahăr și-și trase cana în față.

În spațiul operativ atmosfera era aceea de la urgența unui spital. Dov Halevy, simțindu-se tot atât de buimăcit pe cât și arăta, stătea în picioare la masa cu harta maritimă, întreținându-se cu navigatorul lui. Pe lângă o serie de furtuni care încetiniseră cursa *Sabrei*, avioanele americane cu reacție care străbăteau zona în toate direcțiile îl mai costaseră o jumătate de oră. Prin urmare, ajunsese la destinație cu câteva minute înainte de miezul nopții, ora locală, cam la trei ore după ETA lui originară.

Halevy se întrerupse din conversație și spuse în engleză:

— Ia te uită, Krestnikov. Vino și aruncă o privire.

Fața politrucului se înăspri. Niciodată pe parcursul călătoriei, comandantul israelit nu i se adresase conform rangului lui militar, o lipsă de curtoazie, care, fără îndoială, exprima bădăranția echipajului. Totuși, se îndreptă spre masa cu harta.

— Noi suntem aici, spuse Halevy, cam la patruzecidoi-punct-cinci kilometri de Creta. De îndată ce localizăm o poziție stabilă, sub turbulența de la suprafață, vom începe să atacăm ținta. Vrei să fii așa de drăguț să iei legătura cu Yuri ca să ne putem sincroniza sistemele de ghidare?

Krestnikov aprobă și se îndreptă spre camera torpilei.

Îl găsi pe specialistul în torpile, Yuri Tikhonov, scrutând fundul cutiei de comandă a aprinderii.

— S-a întâmplat ceva cu aparatul? întrebă Krestnikov.

— Nu, tovarășe, nu-i nimic rău, răspunse Tikhonov, bătând ușor cu degetul în latura dreaptă a cutiei.

De fapt, apăruse o ondulație în metal, sub unul din șuruburile de la fundul cutiei, ceea ce însemna că israeliții aruncaseră o privire în interior; și dacă era așa, cu siguranță că făcuseră același lucru și cu torpila. Cu trei zile mai înainte, Tikhonov și-ar fi exprimat de îndată suspiciunea. Dar acum, ajungând să aprecieze comportamentul lipsit de formalism al echipajului israelit – niciun membru al acestuia nu părea speriat de apropierea comandantului său – și realizând că, de fapt, Krestnikov era un mic și nesuferit *govnyuk*⁴⁵, lui Tikhonov nu-i fu teamă să păstreze tăcerea. Politrucul se fălea cu inteligența lui; dacă voia informații specifice, lasă-l să pună întrebări specifice.

— În curând vor ataca ținta, spuse. Krestnikov. Urmează-mă.

45 govnyuk - rahat (rusă).

Tikhonov închise cutia de comandă a aprinderii și-și urmă superiorul spre spațiul operativ.

— Yuri, spuse Halevy, e totul în regulă cu torpila?

Când Krestnikov traduse, Tikhonov aprobă. Specialistul sovietic îl zări apoi pe israelitul ce răspundea la numele de Menachem. Bănuind că el era ofițerul de pe *Sahra* care inspectase pe furiș sistemul anti-submarin de scufundare la mare adâncime, îi făcu cu ochiul.

Menachem roși.

Halevy începu să deseneze o schiță.

— Ținta noastră este marginea unei râpe subacvatice, la o adâncime de aproximativ o mie șase sute de metri. Radiolocatorul va da coordonatele exacte.

Când Krestnikov traduse, Tikhonov aprobă.

— Poziția noastră, continuă Halevy. Schiță un alt punct, apoi legă cele două puncte cu o linie, pe deasupra căreia scrisese un număr.

— Distanța actuală - trei mii o sută metri. E-n regulă, Yuri? Fără să aștepte traducerea, Tikhonov dădu din cap că nu, apoi luă un creion și scrisese 2800 m.

— Bun, o să ne apropiem.

Halevy dădu XO-ului lui o comandă, apoi se întoarse iar spre Tikhonov.

— Suntem actualmente la adâncimea periscopului, care este de șaisprezece metri. Se ridică vreo problemă cu unghiul de aprindere?

Când Krestnikov traduse, Tikhonov răspunse:

— Nu, la distanța asta unghiul de deviație nu are mare importanță.

Când Krestnikov traduse, Halevy spuse:

— Bun. Acum, care e viteza armii dumneavoastră?

Krestnikov ezită - informația era prea secretă - dar realizează că putea să fie vitală pentru Halevy-Cind traduse, Tikhonov scrisese 5 (5 k. Halevy și Menachem fluierară de admirație.

— Permite și manevre pentru jocul firului de ghidare, murmură Menachem în ebraică, permite și timp ca să prindem viteză, adică cam două minute de la aprindere și până. la impact.

— Hai, spuse Halevy, conducându-l pe Tikhonov spre consola radiolocatorului. Hai să-ți arăt ținta.

Haifa primise de la *Herev* coordonatele locului unde opera *Fanning* II, determinată prin satelit, cu o exactitate de până la două picioare. Având coordonatele **x** și **y**, specialistul în radiolocații de pe *Scibra* căuta acum coordonata **z**, cu unitatea lui de baleiaj pe verticală. Începu să apară o secțiune transversală a marginii râpei.

— Expertii noștri vor ca explozia să se producă aici, jos, aproape de bază, spuse Halevy. Poți face asta, Yuri?

Când Krestnikov traduse, Tikhonov privi ecranul câteva secunde, mai înainte de a pronunța două cuvinte, care, deși în engleză, deveniseră universale:

— No problem".

22.000 PICIOARE DEASUPRA MEDITERANEI DE EST

Ora GMT - 21, 26 Ora locală - 12, 26 a.m.

Agentă Mossad pe nume Rachel privi de-a lungul cabinei Gulfstream-ului spre pasagerul cu figură de bufniță care fusese imbarcat la Iraklion. De la decolare, Roland Vigneron lucrase non-stop la echipamentul video dispus pe rafturile din mijlocul cabinei. Acum se oprise brusc, îndepărtându-se de cele două monitoare. Rachel se îndreptă spre el și-l întrebă:

— Mai doriți cafea?

— *S'il vous plaît.*⁴⁶

Specialistul francez își dădu jos ochelarii și-și frecă ochii. Durerea de cap nu-i trecuse. Nici mirosul de transpirație pe care-l emana, observă el. În timpul

46 *S'il vous plaît* - Vă rog (fr.), (n.t.).

ascensiunii de coșmar spre cer de pe puntea de la pupa a lui *Faning* II, Vigneron își pierduse controlul vezicii urinare. Din fericire, ploaia îl spălase, căci nu avusese timp s-o facă el însuși. În momentul în care elicopterul aterizase în Creta, fusese zorit de-a lungul pistei ude de ploaie spre un avion cu reacție ce aștepta. La bord exista un duș, dar abia apucase avionul să se ridice în aer, când însuși Leon Rose apăruse pe frecvența radio, ca să-l chestioneze mai îndeaproape referitor la imaginile de pe video-casetele confiscate. După reacția speriată a generalului israelit când îl întrebasese despre poziția camerei din față a torpilei de pe *Dakar*, Vigneron realizase că tehnicienii Mossad vor avea în curând de furcă cu studiul benzilor și a jurnalului de bord. Rose studiasse deja secvențele pe care le voia contopite pe o singură bandă, un proces plicticos, care durase mai mult de o oră.

— Monsieur?

Vigneron se întoarse să ia cana, văzu că femeia îi făcuse cafea cu lapte și zâmbi recunoscător:

— Mergi.

— Să vă fie de bine. Cum merge treaba?

Vigneron dădu din umeri.

— Ca de amator... nu-i timp s-o facem ca lumea... dar termin.

— Felicitări. Am adus niște haine noi pentru dumneavoastră. Dacă doriți să vă spălați acum...

Vigneron dădu din cap că nu.

— Mai întâi trebuie să revăd discul-laser.

— Bineînțeles. Vă rog să-mi spuneți dacă mai pot face ceva pentru dumneavoastră.

— Când trebuie să ajungem?

Ea se uită la ceas și răspunse:

— Trebuie să aterizăm la Lod în nouăzeci de minute.

Vigneron dădu din cap și sorbi din cafeaua aburindă.

Astfel reînviat, reconectă unul din monitoare ca

să primească imaginile de la dispozitivul de înregistrare laser și introduse discul. O treabă rapidă și fără complicații, se gândi el cu nonșalanță, care-i va lăsa destul timp să facă un duș și să se relaxeze înainte de a ajunge în Israel.

MEDITERANA DE EST

Zgomotul subit, de parcă s-ar fi tras apa de la cincizeci de WC-uri deodată, îl făcu pe Yuri Tikhonov să ridice capul. Era doar apa de mare care inunda tubul Numărul Doi al *Sabrei*. Specialistul sovietic se întoarse să efectueze testele finale ale cutiei de comandă a aprinderii. Prima oară zărise ținta pe ecranul radiolocatorului submarinului israelit, cu patruzeci și cinci de minute în urmă. Tikhonov înțelesese acum de ce numai această torpilă specială ar fi putut realiza respectiva misiune; niciun alt obuz din lume nu era capabil să opereze la astfel de adâncimi. Totuși, de ce să dorească cineva să-și folosească această teribilă armă pe o formație de stânci subacvatică? Nu avea importanță; ținta din fața lui era considerabil mai ușoară decât cele pe care le atinsese în timpul exercițiilor pe Lacul Baikal, măcar dacă numai pentru faptul că marginea râpei urma să rămână în mod garantat staționară.

Înghesuiți în camera din față a torpilei, cil Tlikhonov se aflau Dov Halevy, ofițerul Menachem, cu cronometrul în mână și doi membri din echipajul israelit. Halevy respinsese cererea lui Nikolai Krestnikov de a fi prezent; de fapt, comandantul israelit, interzicând accesul detestabilului politruc în spațiul operativ, îl instruisese pe XO-ul lui să-l închidă pe rus într-o cămară dacă devenea recalcitrant.

Treptat, vuietul lichidului făcu loc unui susur.

— Tubul e plin, domnule, raportă unul din oamenii echipajului.

— Deschide Ușa Exterioară Doi, spuse Halevy.

Omul activă un motor electric care începu să șuiere.

— Ușa Exterioară Doi - deschisă.

Halevy se întoarse spre Tikhonov, care-și terminase secvența preaprinde și spuse:

— Yuri, poți acționa aprinderea când ești gata.

Specialistul în torpile, incapabil să înțeleagă cuvintele străine, îl privi întrebător.

Halevy își ridică degetul mare în sus.

Tikhonov înțelese; dădu din cap a aprobare. Toate sistemele erau operative. Fără nicio ceremonie prealabilă, își puse indicatorul de la mina dreaptă pe butonul mare, roșu, și apăsă.

Se auzi un șuiertat în timp ce torpila ieșea afară din tub și apoi, peste sunetul apei clocotinde, se auzi un „clic” moale, în timp ce Menachem își pornea cronometrul, urmat, la o fracțiune de secundă de strigătul unui membru al echipajului:

— Torpila a pornit!

Dov Halevy respiră ușurat. În spatele lui, Menachem tocmai se pregătea să iasă din spațiul operativ. Halevy se întoarse să-l urmeze, dar nu putu rezista și-i aruncă o ultimă privire specialistului sovietic.

Tikhonov era aplecat deasupra cutiei de comandă a aprinderii, concentrându-se asupra numerelor în permanență schimbare care licăreau pe aparatele de măsură și control. Simțind parcă privirea israelitului ațintită asupra lui, se întoarse și-i aruncă și el o privire, peste umăr. Comandantul părea prea îngrijorat, se gândi tânărul specialist, așa că-i întoarse vesel lui Halevy semnalul cu degetul mare ridicat în sus, înainte de a continua să controleze înaintarea torpilei.

HAIFA

— Ce!?

Cei doisprezece oameni din camera de comunicații a Stației Navale Haifa se făcură mici în fața furiei lui Leon

Rose, deși aceasta nu era îndreptată spre ei, ci spre o voce cu accent franțuzesc care se auzea prin difuzoare.

— Repet, discul laser e gol, spuse Roland Vigneron. Probabil că l-au înlocuit. Puteți trimite înapoi corveta?

— Imbecilule! De ce nu m-ai informat mai devreme? Vasele mele s-au despărțit de *Fanning* de peste cincisprezece minute!

Rose se întoarse spre Ben Goren.

— Ordonă-i lui Litvak să se întoarcă imediat.

— General Rose, spuse Vigneron, eu...

— Iartă-mă, Monsieur Vigneron, întrerupse Rose, recâștigându-și repede prezența de spirit. Nu-i greșeala dumitale. Erai ocupat să aduni secvențele pe banda nouă, la cererea mea. Spune-mi, cum a ieșit?

— Uf, n-o să câștige un César, dar, la prima vedere...

— Bun, bun. Mulțumesc, domnule și sper să te întâlnesc în sfârșit când voi sosi.

Rose îi făcu semn operatorului să încheie transmisia, apoi se întoarse spre Ephraim Levenger:

— Pune-ți în alertă agenții din Creta. Trebuie să aflăm momentul în care americanii trimit avioane.

— Dar, Leon, nu-i timp pentru o cercetare adecvată.

— Atunci am să scufund blestematul ăla de vas! tună Rose.

Levenger păli - amenințările lui Leon Rose nu erau niciodată în gol - dar, știa eu nu era acum momentul să protesteze.

— Generale, un apel pentru dumneavoastră.

Rose flutură eu mina a dispreț.

— Domnule, este Ehud Nir. Saune că e ceva urgent.

Rose oftă, - înșfăcă în mod reflex o altă prăjitură de pe platoul de lângă el și ridică receptorul.

— Da, Ehud?

— Leon, trebuie să știu! imploră secretarul lui de presă.

Rose mușcă din prăjitură. Vigneron trebuia să sosească cu benzile video la două. Să îndrăznească să riște convocarea cabinetului în lumina acestui eșec? Înghiți și spuse:

— Convoacă întâlnirea, Ehud.

— Pentru trei a.m?

— Pentru trei a.m.

Rose puse receptorul în furcă și se îndreptă spre masa cu harta de navigație pe care se afla cronometrai lui Ben Goren. Se scurseseră aproape două minute de când *Sabra* semnalase pornirea torpilei, îi spuse operatorului radio.

— Pune-l pe *Herev* la difuzoare.

— Imediat, domnule.

În timp ce operatorul făcea legătura cu dispozitivele de ascultare subacvatice ale corvetei israelite, un șuierat umplu cabina. Rose privi la Goren și Levenger, care erau amândoi pe transmisie și apoi la tânărul specialist în comunicații INS, care se mișcau de parcă podeaua era un câmp minat. Mersese prea departe ca să dea înapoi, se hotărî Rose; dacă oamenii maiorului Amichai nu vor putea găsi discul laser lipsă, nu-l va putea găsi nici altcineva. Hotărât, Rose își aruncă în gură bucata de prăjitură rămasă.

Deodată, prin difuzoare se auzi un zgomot surd, care reverberă de-a lungul încăperii, urmat de un bubuit de bas continuu.

— Felicitări, generale, spuse ofițerul de cart. Torpila are efectul pe care l-ai sperat... ăsta e zgomot de avalanșă.

Rose luă notă de compliment dând din cap a aprobare. Dar victoria pe care o obținuse nu era sigură până ce oamenii de la bordul lui *Herev* nu ajungeau la vasul de cercetare american. Își întinse în mod reflex mâna după altă prăjitură.

MEDITERANA DE EST

Edna Haddix, străduindu-se să-și regleze respirația după ce coborâse în salturi trei scări și alergase de-a lungul punții de la pupa, intră, trântind ușa, în cabina de comandă; Wendell Tfrent și Rick Wolfe, de asemenea gâfâind, o urmau îndeaproape. Cei trei fuseseră sus, pe puntea principală, cu căpitanul Nichols, sărbătorind retragerea vaselor de război israelite cu bere rece, când sondele de la adâncime ale lui *Fanning* II începură să danseze de parcă fuseseră atinse de focul Sfântului Elmo. Motivul: o catastrofală explozie subacvatică, la cincisprezece mile nautice spre nord-vest.

Haddix dădu o serie de comenzi de la consola de navigație.

— Pornește, pornește, gâfâi ea.

Un număr licări pe terminalul computerului: 3545.

— Vestea bună este că asta a supraviețuit exploziei.

Haddix numără până la cinci și repetă comenzile.

Un nou număr licări pe terminal: 3538.

— Vestea proastă e că ies submarinele la suprafață.

— Cât timp avem? întrebă Trent.

— Patruzeci și cinci de minute.

— La naiba. Asta nu prea ne lasă multe opțiuni, nu-i așa, Jonesy?

Ea dădu din cap, afirmativ.

Trent bătu în interfon și spuse:

— Punte, cabina. Bill, cât sunt de departe israeliții?

— La orizont.

Trent se opri să-și adune gândurile, apoi începu să dea comenzi.

SUITLAND, MARYLAND

Ora GMT - 21, 58 Ora locală - 5, 58 a.m.

Analistul fotografiilor de la NIS, așezat în fața computerului, nu era obișnuit să lucreze cu un amiral, două ajutoare și trei civili care-i priveau peste umăr și, apoi, a-l mai văzuse niciodată pe Shorty atât de

nerăbdător.

Analistul aduse pe ecran prima imagine. Fotografia în Infraroșu, făcută la Iraklion, înainte de a fi cifrată și transmisă prin satelit la Suitland era o primă vedere de la pupa a unui vas civil, flancat de umbre dese.

— Asta-i cadrul A, spuse Clifford Zeman. E categorio *Fanning*.

Analistul se încruntă.

— Amirale! Umbrele astea nu-mi plac. Aș cuteza să pun că sunt vase care merg de-a lungul lui *Fanning* cu luminile stinse. Voi încerca să intensific...

— Nu, continuă... piloții au luat și o imagine din profil, ordonă Brock.

Apoi se întoarce spre un ajutor:

— Care-i ultimul buletin meteo?

— Neschimbat, domnule.

— Deschide o linie spre Iraklion.

— Imediat, domnule.

Analistul se întoarce spre prima imagine luată de la iribord. În cadrul gri-închis a lui *Fanning* II se vedea o umbră mai neagră.

— Îmi dați voie? întrebă Ann Davis, arătând spre un volum gros, cu hărți de recunoaștere a siluetelor.

Analistul aprobă și începu să intensifice imaginile.

Davis își mută privirea de la una din siluetele din carte la monitorul computerului pe care umbra mai neagră se întărise.

— Cred că știu ce e.

Brock înșfăcă volumul, compară cele două imagini și spuse:

— Să fiu al naibii, Zeman, ai avut dreptate. E o corvetă israelită clasa s-ar.

— Amirale! Aici Iraklion... spun că e foarte urgent.

Brock apucă receptorul.

— Aici amiralul Brock... Mai spuneți o dată!...

înțeleg. Sunt gata elicopterele?... Ascultați, nu mă. interesează cum e vremea, lansați armăsarii ăia ai mării.

Când se întoarse spre ceilalți, tenul lui bronzat avea culoarea cenușii.

— Stația lor de ascultare tocmai a sesizat o explozie în Hellencian Trench. Destul de puternică ca să-ți sângereze timpanele.

— Dumnezeuule, mare, lăsa să-i scape Zeman, *Fanning*...

Brock dădu din cap a negare.

— Raportează că explozia a fost în Trench, nu pe deasupra lui. Se pare că s-a produs la adâncime, din cauză că a provocat o serie de avalanșe.

Zeman arăta de parcă ar fi fost izbit de un glonte. În sfârșit, se întoarse spre Davis:

— Annie, nu știu cum au reușit, dar israeliții au găsit o modalitate să facă lucrul de care mă temeam cel mai mult. Să-l îngroape pe *Dakar*.

MEDITERANA DE EST

Ora GMT - 22, 13

Ora locală - 11, 13 a.m.

Cum linia de baleiaj continua să încercuiască ecranul, o serie de impulsuri se materializaseră spre sudul lui *Fanning 11*. Billy McConkey, aplecat deasupra datelor radar, pe puntea vasului de cercetare, strigă:

— Căpitane, mămicile noastre se întorc. Direcția unușase-opt... distanța patru mile.

— Viteza? întrebă căpitanul Nichols.

— Treizeci, treizeci și cinci de noduri.

— Noi avem unsprezece noduri, ceea ce ne lasă zece minute.

Deodată, la stația radio lăsată de maiorul Amichai, se auzi:

— Domnule Trent, aici e căpitanul Litvak. Mă auziți?
Terminat.

Căpitanul Nichols ignoră apelul.

— Domnule Trent, repet, aici căpitanul Litvak. Vă rog să confirmați. Terminat... Confirmați imediat și opriți, altfel deschid focul.

Căpitanul Nichols ezită; Trent lăsase instrucțiuni clare să nu prejudicieze vasul dacă se întorc israeliții. Dar o replică dată acum ar fi dus desigur la o întrebare la care nu voia să răspundă. Întorcându-se spre primul ofițer, spuse:

— Adu o lanternă și semnalizează că ne oprim. Apoi explică-le că radioul e defect, așa că nu poate transmite.

Primul ofițer înșfăcă o lanternă portabilă și se grăbi să iasă pe punte.

— Prea multe de făcut în zece minute, murmură McConkey.

Căpitanul Nichols apăsă întrerupătorul interfonului:

— La naiba, Cowboy, doar n-o să începem o bătălia acum... Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm dominați de ticăloși.

LOD, ISRAEL

Ora GMT - 22, 41 Ora locală - 1, 41 a.m.

Chiar și pentru standardele spartane ale birourilor din aripa administrativă a aeroportului Ben-Gurion, încăperea fără ferestre ocupată de oficiul de linii aeriene de închiriat, al Mossadului, părea mohorâtă. Sub strălucirea nemiloasă a neoanelor de sus, pereții trădau o murdărie pe care nicio cantitate de var proaspăt sau de postere improșcate cu noroi și răspândite pe alături n-o putuse ascunde; foile de linoleum verzi și albastre erau atât de soioase încât nu mai puteau fi curățite, iar cele două birouri uzate și pătate și scaunele capitonate cu vinilin arătau de parcă ar fi fost cumpărate cu douăzeci de ani în urmă de la un magazin care vindea obiecte la mâna a doua aerul era tot atât de stătut ca și o pâine veche de o

săptămână.

Ca centru de comandă, încăperea era în mod vizibil nesatisfăcătoare. Totuși, Leon Rose nu avusese de ales; francezul, Vigneron, urma să fie adus aici, cu cele mai importante benzi video, iar întâlnirea de la trei p.m., cu ministrii mai importanți, nu fusese confirmată. Lăsându-l pe Ben Goren să controleze comunicațiile la Stația Navală Haifa, sosise cu elicopterul la Lod, împreună cu Ephraim Levenger.

Pe moment, Rose stătea la un birou, cu ochii închiși, meditănd, în timp ce Levenger jongla cu convorbirile la un telefon cu linii multiple.

— Avionul cu francezul e la o sută de kilometri de coastă, anunță analistul Mossad. ETA, cincisprezece minute.

Rose dădu din cap aprobând, dar rămase tăcut.

Levenger reveni la linia deschisă cu Haifa, acoperi receptorul și se întoarse spre Rose:

— Leon, mă întreb dacă vom avea timp să revedem cele aduse de Vigneron - Da, Ben? Ești sigur? Da, e aici. Leon, elicopterele americane sosesc la locul exploziei.

Ochii lui Rose se deschiseră brusc în timp ce apucă telefonul.

— Ben, cât sunt de departe de *Herev*?

— Douăzeci și cinci de kilometri.

— De cât timp au nevoie oamenii tăi?

Goren ezită.

— Transmisiile pe care le controlăm indică că furtuna este încă puternică. Așa că, dacă americanii nu sunt foarte, foarte norocoși, minim de o jumătate de oră.

— Asta-i mai mult decât suficient. Ține-mă la curent, spuse Rose, închizând.

Levenger spuse:

— Dar Leon, într-o jumătate de oră vasele noastre vor...

— Relaxează-te, prietene. Nu a ajuns deja maiorul Amichai înapoi pe vasul american? Nu-l cercetează de cincisprezece minute?

Levenger dădu slab din cap și murmură ca pentru sine:

— Cred că sunt prea bătrân pentru genul ăsta de operații.

— Prostii. Un războinic, fără nicio îndoială, e un nătărău.

Expresia avu un efect neașteptat asupra lui Levenger, care realiză pentru întâia oară că în toți acești ani în care serviseră împreună Israelul, nu-și amintise ca Rose să fi avut vreodată îndoieli. Nu-i de mirare că rămăsese atât de impenetrabil în mijlocul haosului tot mai accentuat; pentru el, vasul american de cercetare nu era altceva decât un mic inconvenient, chiar dacă scufundarea acestuia pe fundul mării putea pune în pericol viețile a cincizeci de civili, ca să nu mai pomenim de *Herev* și vasele de patrulă, ca și patruzeci de ani de prietenie americano-israelită. Brusc, analistului Mossadului i se păru că pereții jerpeliți ai camerei se strâmtează.

— Leon? Eu, eu trebuie să ies afară să iau aer. Pot să-ți trec ție legătura?

— Bineînțeles, prietene, răspunse Rose, zâmbind condescendent. Vrei să aduci și câteva sticle de apă minerală în plus?

Levenger dădu din cap a aprobare și părăsi camera. Fața lui Rose se înnegri brusc; Ephraim avusese dreptate: nervii îl lăsaseră.

Reveni la linia deschisă cu Haifa, dar auzi doar bâzâitul de fond. În timp ce aștepta, mai revăzu odată planul de luptă. În eventualitatea că discul laser nu va fi găsit, îi va lăsa cinci minute maiorului Amichai să evacueze echipajul lui *Fanning* II și alte cinci căpitanului Litvak ca să-l scufunde direct, de la orizontală. Goren estimase că

elicopterele americane nu vor găsi vasul de cercetare mai înainte de ora 02, 10, așa că maiorul Amichai avea timp să cerceteze până când...

Un sunet, apoi cel de-al doilea buton al telefonului începu să clipească.

Rose comută repede liniile.

— Da? Bună veste, Ehud. Amintește-ți, cerem cel puțin trei televizoare în încăpere, de preferință din acelea cu ecrane mari. Nu, acela nu-i un format bun. O să aduc VCR. Vrei să ne întâlnim cu un sfert de oră mai devreme? Bine. Mulțumesc, prietene.

Chiar în acel moment, Levenger se întoarce, cu sticlele de apă minerală.

— Era Ehud, spuse Rose, revenind la linia deschisă cu Haifa. Suntem programați pentru ora trei a.m.

— Toți miniștrii au consimțit?

— Bineînțeles.

Rose izbucni într-un zâmbet răutăcios:

— Spune-mi, prietene, știi vreun politician care poate rezista la o întâlnire de urgență, în special la una care începe așa devreme?

— M-aș fi simțit mai bine dacă am fi putut revedea...

Rose își ridică brusc mâna în sus, făcându-i semn să tacă și-și apăsă receptorul în ureche:

— Da, Ben? Fă-mi legătura cu el și rămâi pe linie.

— Amichai? șopti Levenger.

Rose aprobă.

La câțiva pași distanță se mai afla un alt telefon, dar Levenger rămase ținut în mijlocul încăperii, cu câte o sticlă de apă minerală în fiecare mână.

— Da, maiorule. Spune-mi ce-ai găsit. 1

Inima lui Levenger tresări în timp ce privea cum tenul lui Rose se colorează de furie și venele de la tâmples și gât i se umflă. Trecuseră cincisprezece secunde înainte ca Rose - cu o expresie tot mai rea-voitoare, ca un pumn

încleștat – să vorbească, în sfârșit:

— Maior Amichai, trebuie să-ți întorci plutonul imediat pe *Herev*. Spune-i căpitanului Litvak să aștepte până la „noi ordine. Asta-i tot, maiorule Ben, am nevoie de timp ca să... Nu, vreau ca Litvak să aștepte... Nu, nu sunt de acord că e inutil. Asta am s-o hotărâsc eu. La naiba, Ben, ai uitat cine comandă operația asta?

Rose lovi butonul „Menține”, trânti receptorul și începu să revizuiască mental devastatorul raport al lui Amichai.

— N-au reușit să găsească discul laser, spuse Levenger.

— Ce spirit de observație ai, Ephraim, spuse Rose, sarcastic.

Levenger presimți un verdict fatal:

— Așa că, scufunzi vasul?

— Nu m-am hotărât. Băieții noștri n-au mai găsit și altceva, nu numai discul laser. Lipsește o plută mică, și trei membri ai echipei... Wendell Trent al nostru, un locotenent de marină, care este femeie și șeful echipei științifice. Acum liniștește-te, Ephraim. Cum să pot gândi dacă continui să flecărești?

ZIUA A ȘASEA

1 Iunie 1988

MEDITERANA DE EST

Ora GMT – 00,01

Ora locală – 3, 01 a.m.

Ploaia se opri și vânturile diminuaseră până la forța trei, dar marea încă fierbea cu o neostenită energie, alimentată de ultimele rafale. Nori joși acopereau tot cerul negru. Prin vijelia întunecoasă își croia drum o plută solitară, purtând trei pasageri descurajați și hăituiți: Edna Haddix, Wendell Trent și Rick Wolfe. Fiecare purta un costum de scafandru, încins pe deasupra cu o vestă gen colac de salvare, oranj; fiecare era legat cu o bandă de

politrop de centurile de siguranță de la marginile bordului Zodiac-ului.

Cei doi bărbați scoteau cu iuțeală cei patru inci de apă care acopereau fundul bărcii, îngenuncheați, mai înainte ca următorul talaz să se reverse peste marginea bordului. În spate, la pupa, cu mâna pe manetă, Haddix zări brusc un val uriaș ce venea drept spre ei. Smuci iute cârma spre tribord, sperând să mențină pluta la suprafață. Cei nouăzeci de cai putere de la bord se străduiră să răspundă, dar era ca și cum ai fi încercat să schimbi cursa unui pachetot pe ocean cu o linguriță.

— Țineți-vă! strigă ea, să acopere vuietul motorului.

Fără să mai privească în sus, spre val, Trent și Wolfe se prinseră de punctele de sprijin. Valul se abătu oblic peste proră, revărsând un torent de apă rece șa gheața pe întreaga lungime a bărcii. Haddix își șterse ochii și privi sașiu înainte. Cei doi mai erau încă la bordul Zodiac-ului ca și micul sac etanș care conținea aparatajul electronic, împreună cu sacoșa ei. Apoi își duse brațul stâng la ochi și privi cadranul luminescent al cronometrului: era timpul să verifice din nou distanța. Încetini până la oprire și se îndreptă spre sac.

Wolfe o văzu și, lăsându-l pe Trent să scoată apa, se dădu înapoi s-o ajute.

— Au trecut cinci minute? strigă el.

Haddix aprobă, bâjbâind de-a lungul fermoarului, cu degetele înțepenite de frig.

— Mi s-a părut că a trecut o oră întreagă. Aici, lasă-mă să te ajut.

Acum Zodiac-ul nu se mai izbea direct de valurile de șase picioare, începând să urce pe deasupra acestora cu mai mare ușurință.

Wolfe scoase din sac un disc gros din plastic, de mărimea unei farfurii. Traductorul – un dispozitiv acustic de recepție-emisie avea un singur cablu. Înfășură firul în

jurul vâslei și coborî unitatea peste bord.

Haddix scoase o unitate de testare tip traductor portabil. Puse în priză cablul traductorului și acționă întrerupătorul de pe cutia neagră. Trecând în regim de interogare, apăasă un buton care acționa frecvența.

Traductorul se scufundă peste bordul Zodiac-ului, scoțând un semnal acustic.

Imediat, pe afișajul LED al unității de testare portabilă, licări un număr.

— Suntem la mai puțin de un sfert de milă distanță de vas, spuse Haddix. Ochii ei alergau de-a lungul movilitelor de lichid de culoarea cernelii care continuau să se dizolve și să se rematerializeze.

— La naiba, a ajuns la suprafață de peste o oră. Ar fi trebuit să-l vedem până acum. Crezi că semnalul luminos nu funcționează?

Cei trei americani se aventuraseră de-a lungul mării furtunoase pe urmele unui repetitor de impulsuri. Sfera de șaptezeci de pfunzi, destinată să se odihnească pe fundul mării și să transmită semnale de navigație precise, era evaluată la 4.000 \$, dar ceea ce o făcea de neînlocuit era neobișnuita sa încărcătură.

Atunci când Trent le spusese tuturor celor din cabină că israeliții vor sosi la bord, Haddix se afla la stația tehnologică a lui *Bert*, terminând ultima secvență electronică a camerei din față a torpilei lui *Dakar*. Temându-se pentru soarta prețioasei documentații vizuale pe care o acumulaseră în interiorul submarinului scufundat, în special după ce atotștiutorul Roland Vigneron fusese pus în libertate și interogat de israeliți, scosese discul din dispozitivul de înregistrare laser, introdusese altul nou, gol și se grăbise să iasă prin ușa din spate a cabinei de comandă.

Vasul american oferea un număr aproape fără de sfârșie de locuri ascunse. Dacă israeliții îi descopereau

mișcarea și procedau la o cercetare, ar fi putut să fie sau norocoși, sau destul de disperați ca să treacă la ultima măsură, să deschidă robinetul de la fund al lui *Fanning 11* și să scufunde vasul.

Dur Haddix realizase că exista un sanctuar pe care niciodată nu l-ar fi violat: fundul Mediteranei.

Problemele erau: posibilitatea refacerii documentației și conservarea ei. Ar fi putut-o rezolva pe prima atașând discul laser la un repetitor de impulsuri, care ar fi rămas scufundat până ce o viitoare expediție l-ar fi adus la suprafață. A doua era considerabil mai spinoasă. Lui Haddix îi era teamă că apa sărată de mare ar fi putut repede coroda carcasa exterioară a discului de plexiglas. Mai important încă, discul nu era deloc așa cum părea, solid; exista un buzunar de aer subțire, microscopic, între carcasa lui și suprafața de înregistrare Mylar. Haddix știa că presiunea apei, care creștea cu o atmosferă, sau 14, 7 pfunzi pe inci pătrat la fiecare treizeci și trei de picioare, ar fi atacat fragilitatea discului, făcându-l să se distrugă cu mult înainte de a se scufunda de-a lungul celor două mile și jumătate, pe fundul oceanului.

Dacă ar fi avut timp, Haddix ar fi deschis repetitorul de impulsuri, ar fi rupt sigiliul de pe balonul interior de plastic, ar fi strecurat discul înăuntru și ar fi represurizat balonul.

Dar timpul ei se măsoara în minute, nu în ore.

Sperând să improvizeze o soluție, se grăbise de-a lungul punții de la pupa, intens luminată, spre una din anexele cabinei. Aceasta era plină cu scule, piese de schimb, cutii cu ulei consistent și o sticlă cu ulei mineral, role de benzi, cutii cu piulițe și șuruburi; pe scurt, de toate, dar nu și un container destul de dur ca să apere discul la presiune, care ar fi putut la o adică să crească până la 6, 250 pfunzi pe inch pătrat.

Când Trent se dusesse la stația de amplificare, să

informeze întregul vas asupra situației, ochii lui Haddix se îndreptaseră spre raftul pe care se odihneau diversele uleiuri. Dacă ar fi putut înlocui aerul din interiorul discului cu ulei, care era mult mai vâscos decât apa – ar fi fost oare suficient să întărească discul contra presiunii? Și dacă ar fi fost, ar fi vătămat oare ireparabil uleiul suprafața de înregistrare Mylar?

Haddix nu avea timp.

Încălzi iute vârful unei sule și-l folosi ca să găurească ușor carcasa exterioară a discului în câteva locuri.

Apoi luă uleiul mineral pe care-l vărsă într-o pungă mare de plastic, ca cele destinate ambalării resturilor. Strecură discul în pungă. Uleiul bolborosi, slobozind un curent de aer care ieși prin găurile subțiri pe care le făcuse;

„Drace, se gândi ea, s-ar putea să meargă”.

Haddix etanșă punga de plastic și o introduse în alta, căreia îi întări sigiliul exterior cu trei benzi de scoei. Perforă cu grijă o gaură prin banda de deasupra sigiliului, înșfăcă niște benzi de plastic, răsucite și ieși în goană din anexa cabinei.

După ce trecu pe la consola operatorului troluiului, ca să-l instruiască pe căpitanul Nichols să stingă reflectoarele, Haddix își continuă drumul spre puntea de la pupa. Acolo legă cu benzile de plastic punga de un senzor de apel de pe cel mai apropiat repetitor de impulsuri și, cu ajutorul Brigăzii Zippo, scufundă unitatea peste bord.

Cu mult înainte ca *Fanning II* să se fi oprit ca să-și recupereze sania și ROV-ul, repetitorul de impulsuri se afla la loc sigur, ancorat de un lanț greu și lung de 300 de picioare pe fundul Helleneian Trench-ului.

Mai târziu, când îi relată lui Trent despre prompta ei acțiune, acesta o aprobă, în special după ce cabina fusese golită de documentația vizuală, obținută cu atâta trudă. Atâta timp cât punga de plastic își păstra integritatea, era

convins că departamentul Q al Suitlandului va putea să salveze datele memorizate pe discul lui Haddix. De fapt, după ce israeliții pleacă, ea, Trent și Wolfe se urcaseră sus pe punte, cu naiste sticle de bere, discutând despre felul în care ar putea recupera repetitoriul de impulsuri. Trent optase pentru reîntoarcerea cu un yacht lung de șaptezeci de picioare. Haddix pentru o platformă mai puțin romantică, dar mai sigură – cum ar fi un port-avion din Flota a Șasea.

Și apoi, instrumentele de la bordul vasului începuseră să danseze, ca atinse de focul Sfântului Elmo și ei coborâră într-o viteză nebună spre cabină, unde li se confirmă temerea și anume, că monstruoasa explozie subacvatică și alunecarea de teren eliberaseră repetitorul de impulsuri; scăpat din ancoraj, își începuse ascensiunea, de o oră, spre suprafață.

În câteva minute, toți trei aruncară în fugă niște aparatură și se îmbarcară în Zodiac.

Aționând cei nouăzeci de cai putere ai plutei, porniră prin inima furtunii. *Dakar* se afla numai la aproximativ cincisprezece mile nautice spre nord-vest, dar condițiile erau atât de neprielnice încât le trebui cam o oră și jumătate ca să ajungă deasupra lui.

Deși repetitorul de impulsuri era dotat cu un semnal luminos clipitor, să găsești o astfel de unitate pe o noapte furtunoasă nu era deloc simplu. În plus, sarcina lor era complicată de alți trei factori:

Explozia subacvatică eliberase nu doar repetitorul de impulsuri scufundat de Haddix, ci și patru din cele șapte rețele de urmărire de care dispunea *Fanning 77*, incluzând pe una cu care împărțea aceeași frecvență în regim de interogare;

Unitatea pe care o căutau, apăruse la suprafață puțin după ora două a.m., ceea ce însemna că timp de peste o oră fusese supusă capriciilor vântului, valurilor și

curentului;

Și, în sfârșit, detectau din când în când un sunet amenințător: bătaia îndepărtată a rotoarelor unui elicopter.

— Acolo! strigă Rick Wolfe. Treizeci de grade la stânga prorei!

Haddix își răsuci, binoclul în jur, iar adrenalina în alertă îi alungă instantaneu oboseala.

Wendell Trent încetă să mai scoată apa din barcă, cercetând orizontul. În direcția indicată de Wolfe, un val mare se rostogolea spre ei.

Zodiac-ul se scufundă în adâncitura provocată de acesta, apoi ajunse pe vârful crestei.

Nimic. Altă adâncitură, altă creastă. Tot nimic.

Barca plonja la poalele valurilor, se ridica pe creste, apoi apăreau licăriri de lumină albă, iar în cele din urmă valurile se interpuseră iarăși între acestea și Zodiac.

Haddix se prinse de pupă, își apucă lanterna și o agăță de busolă, ca să o fixeze.

Apucase s-o prindă, când Trent strigă:

— Stai așa. Jonesy!

Haddix putu să vadă doar o siluetă neagră, la proră, stând în picioare și răsucindu-se dintr-o parte în alta.

— Auzi?

Ea își ciuli urechea.

— Da! răspunse Haddix, forțându-se să sesizeze direcția elicopterului. Vântul și norii joși jucau cumplite farse acustice.

Cu câțva timp în urmă deduseseră că elicopterele erau probabil Armăsarii Mării, singurele care puteau opera pe o astfel de vreme. Stațiile radio de pe *Fanning* fuseseră dezangajate, dar căpitanul Nichols ar fi putut semnaliza salvatorilor direcția lor, cu o lanternă de semnalizare, în codul Morse. Deși nici unu] dintre ei nu-și putea imagina că în această noapte de coșmar ar fi putut opera un alt

aparat decât un elicopter al marinei SUA, se hotărâra să nu semnalizeze când Trent îi atenționează că și israeliții, și grecii foloseau aparate de producție americană.

Haddix auzi iar sunetul și-și lumină busola.

— E încă la nord - nord-est de noi.

— La naiba, spuse Trent, îi dau înainte. Jonesy, mai bine ai accelera.

Ea îndreaptă Zodiac-ul spre ultima direcție în care observaseră lumina albă.

În timp ce barca prindea viteză, valurile începură să arunce tot mai multă apă peste bord.

De data asta nimeni nu se obosi s-o mai scoată.

Haddix se simțea de parcă ar fi șofat într-o cursă de duranță, noaptea, fără faruri; valurile erau mai abrupte decât dunele de la Baja și singurul ei punct de referință continua să dispară, val după val.

Apoi, lumina albă păru să apară din adâncuri la treizeci de yarzi în față, atât de aproape încât putură observa întreaga jumătate superioară a repetitorului de impulsuri.

Haddix încetini și schimbă direcția, ca să aducă Zodiac-ul în amonte față de unitate.

Brusc, spre stânga ei, cerul negru fu despicat în două de un arbore de lumină mai strălucitor decât săbiile laser din Războiul Stelelor. Un elicopter apăruse de la orizont și se apropia încet, în timp ce luminile lui de cercetare studiau metodic apele de dedesubt.

„Iisuse, se gândi ea, oricine s-ar uita în direcția noastră n-ar putea să nu observe lumina albă de recunoaștere”.

— Nu, Jonesy... bagă viteză! Dă-i înainte și nu te opri!

Haddix răsuci maneta.

În timp ce Zodiac-ul o luă din nou în direcția repetitorului de impulsuri, Trent își dezbracă vesta strălucitoare, oranj, stil colac de salvare. Wolfe îl imită,

apoi se lăsă cu fața în jos pe fundul bărcii și reuși să ascundă cele două veste sub corpul lui, străduindu-se în tot acest timp să-și țină gura și nasul deasupra apei sărate de mare.

Semnalul luminos de recunoaștere se afla acum la douăzeci de yarzi.

Trent se eliberă de centura de siguranță din poliprop.

Semnalul luminos se afla acum la cincisprezece yarzi.

Haddix privi peste umăr; elicopterul nu-și schimbase direcția.

Zece yarzi.

Trent își forță mușchii picioarelor și se ghemui iute pe fundul bărcii.

Cinci yarzi.

În timp ce Trent se lăsă peste parapet, scufundându-se, Haddix îndreptă maneta spre tribord, ca să elibereze elicea propulsorului. Încetinind, își dezbracă vesta, o făcu grămadă la piept și se lăsă pe burtă pe fundul inundat al bărcii.

Trent se scufundă la zece picioare de repetitorul de impulsuri.

Elicopterul continua să se apropie.

Trent dibui repetitorul întors cu fața în sus, cu semnalul lui luminos de recunoaștere montat prea bine ca să fie desprins de niște degete ude și înghețate.

Căutându-și un punct de sprijin, încercă să tragă spre el mingea galbenă și rotundă, ca să-i ascundă semnalul luminos cu corpul lui.

Ajunse cu pieptul peste partea superioară a repetitorului, dar un val anihila mica forță de tracțiune pe care costumul lui lunecos și ud o exercita asupra carcasei strălucitoare din plastic.

„Să-l ia naiba de elicopter, nu și-ar fi putut alege un câmp de cercetare mai vast?”

Se ridică din nou la suprafață; „acum să ne

echilibrăm, își spuse Trent, bun, acum să căutăm să ne stabilizăm toate patru membrele”.

De fiecare dată când repetitorul urca pe un val, capul lui era forțat să se scufunde în apă. Și de fiecare dată când și-l scotea la suprafață, putea să audă șuierul elicopterului, tot mai aproape.

Ca să-și camufleze albul feței, Edna Haddix și-o acoperi cu părul ei ud, înainte de a-și ridica privirile peste bord. Elicopterul părea să fi menținut direcția drept, ajungând la cincizeci de yarzi spre est; necazul era că încă se mai aflau în raza luminilor lui de cercetare.

Realizând că Zodiac-ul reprezenta o țintă mai îndepărtată decât Trent, se târî înapoi, spre pupa, răsuci barca și încetini. Păstrând viteza redusă, ca să nu atragă atenția, se îndreptă spre vest.

În urmă, pe deasupra repetitorului, Trent auzi barca întorcându-se și înțelese pe dată motivul. Îl îngrijorau câteva întrebări dureroase, care îi epuizau forțele și așa sleite: cât de abili erau tipii care manipulau luminile de cercetare – putea abuza de nepriceperea lor și trage de timp? Și ceea ce era mai important, dacă în zonă erau două repetitoare care răspundeau la aceeași frecvență, îl găsiseră ei pe cel adevărat?

Haddix opri Zodiacul în afara razei luminilor de cercetare. Scena din fața ei părea să facă parte dintr-un film vechi care prezenta o evadare din închisoare; luminile de deasupra continuau să se apropie, acum dând roată în depărtare, acum măturând spațiul din spatele ei, spre Trent, acum apropiindu-se cu mai puțin de treizeci de yarzi în mai puțin de cinci secunde.

— Stinge lumina, șopti ea, stinge lumina, și, parcă drept răspuns, arborele de lumină despică iar orizontul, la mai puțin de zece yarzi de Trent.

Haddix așteptă până ce elicopterul fu la șaptezeci și cinci de yarzi spre sud – sud-est, apoi băgă viteză și se

îndreptă cu Zodiacul spre Trent.

Înainte de a putea opri, Rick Wolfe, înarmat cu o cheie din sac, era deja în apă, înotând spre repetitor. În timp ce Trent aluneca, slăbit, de pe mingea galbenă, Wolfe înăbușea semnalul luminos.

Haddix apropie mai mult Zodiac-ul. Trent trebuia să fie ajutat de amândoi ca să se urce la bord.

— Ai legat punga de un senzor? strigă Wolfe.

— Afirmativ, răspunse ea, schimbând lanterna cu cheia lui. Wolfe respiră adânc de câteva ori, apoi se scufundă sub repetitor. Trent stătea chircit într-o poziție fetală, pe fundul inundat al bărcii, cu dinții clăntănind.

Haddix îl ridică, încercând să-l pună în poziție șezândă. Nu aveau pături, așa că-i înlătură brațele strânse la piept și-l strânse tare de ea. Corpul ei era rece; al lui era și mai rece.

Wolfe apăru la suprafață să ia aer, apoi se scufundă iarăși.

— E.O.K? întrebă ea, încet.

Îl simți pe Trent cum dădea din cap afirmativ.

Wolfe apăru iar la suprafață.

— Ia-o!

Îi întinse punga de plastic - părea intactă, observă Haddix - și se cățăără înapoi, în Zodiac.

În timp ce bărbatii își recăpătau suflul, toți trei își analizară opțiunile. *Fanning* II se afla la cincisprezece mile spre sud, dar mai putea fi încă înconjurat de vasele de război israelite. Creta se afla la douăzeci și cinci de mile spre nord, dar forțele de securitate grecești puteau fi acum în alertă.

În cele din urmă, căzură de acord că aveau șanse mai mari în Creta.

MOSCOVA

Ora GMT 00, 10

Ora locală 3, 10 a.m.

La unul din etajele superioare de la Aquarium, generalul locotenent Pavel Chesnokov întrerupse legătura telefonică și privi la sticla de „Stolichnaya” pentru export, care rămăsese nedesfăcută. pe biroul lui de-a lungul întregii seri. După cele ce auzise ultima oară de la Leon Rose, nu știa dacă trebuia să plângă sau să râdă, sau pur și simplu să bea până la uitare, pentru că, convorbirea cu israelitul îi lăsase un gust ciudat.

În sfârșit, Chesnokov clipi. Mai întâi cele urgente; comutând o linie internă, sună la comunicații și le spuse să-l localizeze imediat pe Dimitri Puzanov, prin rețeaua din Atena. Abia apoi se așeză la loc, să reflecteze la felul în care apelul lui Rose părea să pună capac celei mai sucite zile din punct de vedere emoțional din ultimii șase ani.

Ziua începuse rău, cu șoapte de panică la Marele Comandament, referitor la faptul că amiralul adjunct Boris Patolichev fusese convocat la un interogatoriu despre dispariția unei torpile experimentale. Chesnokov își petrecuse noaptea încercând în zadar să afle ceva despre soarta prietenului său. Cu nervii slăbiți după cinci zile de conspirație, așteptându-se în fiecă clipă să audă înspăimântătoarea bătaie în ușă, ajunsese, târziu, după-amiază, până acolo încât își scosese pistolul din seif și începuse să dea ocol camerei.

Chesnokov privi fotografia de pe birou, făcută în septembrie trecut, la o întâlnire la Marea Neagră. Oricât de melodramatic ar fi sunat, datora familiei sale aceste ultime câteva ore care-i mai rămâneau: soției, fiului, ficei și soților lor, celor trei nepoți. Prin tradiție, întregul clan se aduna o dată la două săptămâni, duminica, la cină, în modesta lui vilă din nordul orașului. În disperarea lui, Chesnokov căutase impulsiv dragostea lor necondiționată. Și ei i-o oferiseră. În ciuda bombănelilor referitoare la subita lor convocare, se prezentară toți la cină, în apartamentul lui din oraș. Masa fusese de-a dreptul

îngrozitoare - Chesnokov nu fusese capabil să explice nevoia lui subită de a-i vedea pe toți - dar, în final, știu că nu se putea sinucide.

Și apoi se întoarse la birou să-și continue veghea singuratică.

Cu fiecare oră care trecea, Chesnokov devenea tot mai sigur că operația fusese sortită eșecului.

Nu era însă, după Leon Rose.

Aparent, torpila sovietică anti-submarine de mare adâncime se comportase perfect; *Dakar* și secretele lui vechi de douăzeci de ani erau pierdute până la sfârșitul timpurilor. Totuși, Rose îi comunicase splendida veste cu o voce curios de gravă. Motivul îngrijorării lui ieși în curând la iveală. Din nefericire, un disc laser pe care americanii înregistrau datele vizuale prin sondele cu telecomandă, lipsea, împreună cu o plută și trei membri din echipa de cercetare a vasului. Vasele de război israelite din zonă nu puteau purcede la o cercetare din cauza avioanelor și elicopterelor americane care dăduseră buzna în zonă, fără îndoială, ca să investigheze explozia subacvatică.

— Atunci s-a terminat, spusese Chesnokov.

— Poate că nu, replicase Rose. Avioanele americane cercetaseră o mică porțiune a Mediteranei, aproape nouăzeci de minute, fără succes, pentru că vremea era îngrozitoare și vizibilitatea aproape zero. Aceasta sugera concluzia că cei din ambarcațiune fie că se scufundaseră - și atunci problema era rezolvată - fie că urmau să tragă la țarm. Datorită posibilităților limitate ale ambarcațiunii, singura lor destinație posibilă era Creta. Era deci imperios necesar ca rețeaua GRU din Atena să-și pună filialele Pasok în alertă; discul laser lipsă era capătul de fir care putea deșira întreaga țesătură.

Ttelefonul de pe biroul lui Chesnokov sună.

Acesta înșfăcă grăbit receptorul:

— Da?

— Alo, Pavel Ilici.

Nu era camera comunicațiilor cu apelul lui pentru Grecia, ci un ofițer GRU.

— Ați auzit despre Patolichev?

— Bineînțeles, răspunse Chesnikov, fără vlagă. A fost luat ieri dimineață pentru...

— Nu, nu, nu asta. Mă refer la eliberarea lui din funcție.

— Ce?

— Așa se spune, că Boris Alekseyevich a supraviețuit interogatoriului și a fost demis.

Chesnokov cugetă asupra implicațiilor. Părea de neconceput ca Marele Comandament să-i fi convocat prietenul fără să fie în posesia hârtiei incriminante care autoriza transferul torpilei. Dacă era așa, nicio minciună nu putea fi atât de abilă ca să evite o pedeapsă rapidă.

— Ce știi tu despre asta, Pavel?

— Ce? Oh. Regret, dar știu chiar mai puțin decât tine, prietene, răspunse Chesnokov.

Dacă Boris Alekseyevich fusese demis, nu putea fi decât la vilișoara lui, al cărui număr secret de telefon, Chesnikov îl avea...

Începu să licărească alt buton de pe telefon.

— Uite, altă convorbire, îi spuse Chesnikov colegului său. De unde telefonezi? Da, voi încerca să aflu mai multe.

— Da? Foarte bine, dă-mi-l... Bună dimineața, tovarășe Puzanov. Da, mi-e frică să nu...

În timp ce începuse să dea ordine, ochii lui Chesnokov se opriră pe setu de păpuși Matrioșka, din secolul optsprezece, din bibliotecă. Erau aliniate una lângă alta, nu introduse una în cealaltă. Un zâmbet straniu i se răspândi pe față. Da, se gândi el, ce potrivire. Cea mai mare păpușă era Mama Rusia, redusă la un martor ocular pasiv, după ce dăduse ca zestre o armă avansată-Păpușa din mijloc era Israelul, redus la un martor ocular pasiv,

după ce dusesese arma avansată la țintă. Și cine rămânea în regim activ? Doar păpușa cea mai mică - neantrenată, prost echipată, nedisciplinată, adică operativii din Pasok.

Întinse o mână expertă, desfăcu sticla de vodcă și trase o dușcă.

Puzanov puna o întrebare operațională.

Chesnokov dădu vodca pe gât înainte de a răspunde.

Bietul Puzanov, care și-ar fi realizat noua misiune, ca și ceilalți, de altfel, cu entuziasm și distincție. Rețeaua avea toate motivele să creadă că el obținuse o mult râvnită misiune în una din capitalele europene. Dar, de fapt, indiferent că ar fi fost vorba de succes sau de cădere, cariera lui era terminată. Puzanov nu putea ști că serviciile lui erau în sprijinul unei operațiuni atât neaprobată cât și criminală; tânărul ar fi norocos dacă ar scăpa cu un post într-un împuțit fund de lume african, ca Ougadougou.

Da, Cehov, cu siguranță că s-ar fi amuzat, gândi Chesnokov. Mai trase o dușcă și știu că nu era ultima în acea noapte cumplită.

IERUSALIM

Ora GMT 00, 13

Ora locală 3, 13

Remarcând ecoul pașilor săi fără niciun sens, Ehud Nir, atașatul de presă al lui Leon Rose încetă să se mai plimbe încoace și încolo de-a lungul coridorului gol din clădirea Knessetului. Agitația lui Nir era de înțeles. Niciodată nu i se mai ceruse să dea de urma înalților oficiali israeliți la această oră din noapte și să-i convoace într-o sesiune de urgență; în clipa de față, cinci bărbați așteptau în cabinet, devenind tot mai agitați cu fiecă minut care trecea. Și niciodată nu-l mai văzuse pe patronul lui atât de agitat; intrând ca o furtună în clădire cu cincisprezece minute mai târziu decât promisese, Rose aruncase în brațele lui Nir un VCR sistem Beta, dând ordine să fie instalat, apoi dispăru în spatele ușii închise a

biroului său.

Acum, ușa se deschisese.

Nir începu să spună ceva despre nerăbdarea crescândă a miniștrilor. Dar văzând fața lui Rose, se retrase resemnat în spatele lui.

Rose se îndreptă spre cabinet, ținând strâns în mână videocasetele înregistrate de Roland Vigneron, consumat de gândul că cea mai importantă misiune din viața lui se prefăcuse în scrum. Dorise ca problema să fie rezolvată fără echivoc. Intenționase să sosească aici bărbierit, după un duș, în haine proaspete, nu ca un vagabond de pe trotuarele New York-ului. Intenționase să dea năvală cu o expresie de triumf meritat, nu radiind a nesiguranță, ca un avocat care abia își luase diploma.

Rose se opri în fața ușilor cabinetului și închise ochii.

— Leon, aş putea face ceva...

Rose îi făcu cu mâna atașatului de presă să se îndepărteze.

Când argumentele i se ordonară, așa încât să poată alunga confuzia celorlalți, când, în cele din urmă, bătăile inimii i se potoliră, Leon Rose se îndreptă de spate, deschise ușa și intra.

Cei cinci miniștri care-l așteptau se întoarseră toți, ca unul.

Ministrul industriei și comerțului îi studie aspectul dezordonat și rupse tăcerea:

— Misiunea este încă în curs, Leon?

— Nu, s-a încheiat, exceptând câteva chestii minore.

Rose își înghiți furia și se îndreptă cu fața spre ceilalți:

— Domnilor, profundele mele scuze pentru că v-am cerut să veniți aici la o astfel de oră nepotrivită și pentru că am întârziat. Mai întâi, să răspund la întrebarea care vă frământă... operația este un succes. Un imens succes.

Primul ministru zâmbi subit, de parcă se aștepta să

audă altceva. Ceilalți respirară ușurați.

— Totuși, mi-e teamă că ne putem aștepta în orice clipă la protestele americanilor, continuă Rose. Prin urmare, cred că este vital pentru dumneavoastră să fiți bine documentați asupra evenimentelor recent încheiate. Domnule prim-ministru, îmi permiteți?

— Te rog, Leon, te rog.

Rose se așează la locul lui de la masa lungă din lemn de esență tare. Așezând caseta video în fața lui, își duse mâna la buzunar după o foaie de hârtie și o desfăcu.

— Aș vrea să încep cu un scurt rezumat al acțiunii. Domnilor, seara trecută, la orele 21 - ora noastră, corveta INS, *Herev*, a debarcat un pluton de comando din Armată la bordul vasului american de cercetare, *Fanning II*. Americanii staționau chiar deasupra lui Dakar, de unde acționau asupra submarinului scufundat.

— Cum, Leon? Întrebă unul dintre miniștri.

— Cu niște vehicule de scufundare la mare adâncime, echipate cu camere de luat vederi. Vă asigur că băieții noștri au pus imediat capăt acestei șocante activități. Băieții noștri au deținut comanda vasului aproximativ două ore și douăzeci de minute, timp în care l-au deplasat din locul de deasupra lui *Dakar*. După ce au ajuns într-o poziție cam la cincisprezece mile nautice spre sud, s-au întors la bordul corvetei *Herev*. În dimineața asta, la unu-patru-nouă ora noastră, o torpilă de mare adâncime, de proveniență rusească, a fost lansată de submarinul *Sabra*. A detonat două minute mai târziu și a provocat o masivă alunecare subacvatică de teren. Sunt bucuros să raportez că *Dakar*, mormântul bravilor noștri marinari, ca și al acelor bieți evrei ruși, nu mai este supus profanării.

Rose se opri să ia o înghițitură de apă minerală, sperând că ministrul industriei și comerțului nu va sesiza înșelătoria; doar americanii, cu roboții lor de scufundare la mare adâncime, ar fi putut spune cu siguranță dacă

submarinul fusese sau nu îngropat.

— Sunt de asemenea încântat să vă raportez că, conform dorinței cabinetului, nu s-a folosit forța fără să fie necesară, continuă Rose. Operația s-a încheiat fără răniți sau vătămări, din nicio parte. Băieții noștri au confiscat un număr de articole, în primul rând înregistrările electronice pe baza cărora americanii își desfășurau activitățile. Toate aceste materiale s-au luat în baza emiterii unei chitanțe. Așa că, domnilor, când Departamentul de Stat al SUA își va înainta protestul, de cum o va face, va trebui să ne cerem scuze nu pentru altceva, ci pentru că am protejat suveranitatea vasului nostru de război, *Dakar...* ceea ce este dreptul și datoria noastră.

Rose își ridică privirile din note.

— Asta s-a întâmplat. Dacă nu aveți întrebări, aș dori să vă arăt de ce au fost necesare acțiunile noastre.

Primul ministru privi în jurul mesei, apoi îi făcu semn lui Rose să continue.

— Mulțumesc, domnule. Băieții noștri au confiscat un total de douăzeci și patru de video – casete... americanii înregistrau de la patru camere odată. Tehnicienii noștri analizează în acest moment originalele. Totuși, mi-am luat libertatea să adun scenele remarcabile pe o singură bandă. Vă previn, – am fost forțați să o imprimăm pe un echipament inferior, fiind teribil de presați de timp. Calitatea ei nu este cea mai bună. Dar cred că vă va convinge, cum m-a convins și pe mine, că trebuie să rezistăm la toate presiunile pe care guvernul american le-ar putea face asupra noastră.

Ministrul industriei și comerțului stătea cel mai aproape de aparatul video de la picioarele mesei.

— Îmi dai voie, prietene?

Rose îi dădu caseta acestuia, privind fără să-și ascundă amuzamentul cum omul încercă stângaci să o introducă cu capătul greșit, apoi cum se aplecă după

telecomandă.

După primul cadru care apăru pe cele trei monitoare cu ecrane mari, cei din încăpere părură că se fac mici, ca și cum ar fi fost martori la execuția unui nou-născut. Un montaj de cadre exterioare arăta carena tăiată în ctouă a lui *Dakar*; interiorul compartimentului din spate, cu cei trei pantofi; bucătăria și mănunchiul de stâlpi de susținere de la cabinele echipajului. Filmul se derula în tăcere, pentru că nu avea nevoie de comentarii. La fel de adevărat era și faptul că deși asistase la întrevvederea cu Roland Vigneron și fusese în prima linie de acțiune în fiecare război de când Israelul intrase în casa națiunilor, Leon Rose era la fel de șocat de scenele de pe videocasetă.

Rucsacurile care se bălăbăneau fură acelea care făcură să izbucnească în final lacrimile, scoțând la iveală supărarea acumulată. Placa de aramă, cu atâta mândrie instalată și atât de repede scufundată; grămada de articole civile de lângă peretele etanș, spre spațiul operativ; pantofiorul de gală roșu; lanțul de aur având pandantiv steaua lui David; o zguduitoare imagine luată de aproape a unei tiare de copil împodobită cu pietre false.

— Domnilor, spuse Rose, cu o voce mișcată, mai este o secvență pe care trebuie să o vedeți.

Derulă imaginile înainte până când ajunse la cele din interiorul camerei torpilei.

Banda se termina cu imagini apropiate ale unor cutii dreptunghiulare de metal ale căror suprafețe mate, negre, erau inscripționate cu U238, lângă care se aflau câteva lingouri albe-argintii.

Rose îndreptă spre ecrane telecomanda și închise monitoarele și VCR-ul.

— Blestemați fie americanii ăia, spuse un ministru, suflându-și nasul într-o batistă. Aș fi vrut mai bine să nu văd nimic. Durerea, suferința... pantofiorul acela roșu. Nimeni nu va mai fi martorul acestor scene. Nimeni.

Rose își dresă vocea.

— Câțiva totuși vor fi, prietene. Videocasetele le vor fi înapoiate americanilor – da, toate douăzeci și patru – dar vă asigur că memoria celor care au pierit la bordul lui *Dakar* nu va mai fi întinată, iar secretul lor va fi păstrat. Tlehnicienii noștri vor scurta filmul ca să pară că i-am întrerupt pe americani exact când voiau să intre în cabinele echipajului. Experții noștri în documente de la Mossad vor ajusta jurnalul de bord în consecință.

— Dar, Leon, pe film apare data și ora.

— O problemă tehnică, ușor de depășit, răspunse Rose.

Un ministru dădu din cap, neîncrezător.

— Sunt două benzi mari. Americanii vor ști că au fost truate.

— Nu și dacă le înapoiem numărul corect de casete noi, nefolosite și încă sigilate în celofanul original.

— Totuși vor ști.

— Chiar dacă multiplicăm numerele lotului? spuse Rose.

De-a lungul mesei de lemn de esență tare, toți miniștri începură să se agite; putea oare Rose să aibă dreptate, puteau americanii să fie înșelați?

Ca și cum le-ar fi ghicit gândurile, ministrul comerțului și industriei spuse:

— Planul lui Leon e rezonabil. Bineînțeles, americanii vor avea suspiciuni. Permiteți-mi să vă reamintesc, totuși, că suspiciunea și dovada sunt două chestiuni diferite.

Apoi se întoarse spre Rose.

— Operațiunea ta e o capodoperă de improvizație, prietene, una care va fi studiată de generațiile care vor urma. Înțeleg motivul pentru care a fost necesar să ți-o asumi... nu am fost și eu pentru? Totuși, nu văd o dovadă palpabilă că *Dakar* transporta evrei ruși și nici că uraniul ne-ar fi fost furnizat de ruși.

— De acord.

— Atunci explică-ne un lucru, spuse ministrul comerțului și industriei. Nu mai suntem în 1968, când guvernul nostru a găsit nimerit să raporteze fals poziția lui *Dakar*. Americanii știu mult mai multe lucruri despre noi acum decât știau atunci. De ce să nu le înapoiem casetele video intacte? Ce justifică șarada pe care o plănuiești? Ce a trebuit să se ascundă în 1968?

Rose mai sorbi o dată din apa minerală.

Colegul lui pusese o întrebare care l-ar fi putut încurca tot atât de mult ca și discul-laser lipsă. Întrebarea fusese totuși anticipată și o poveste inventată. Dar oare va ține?

Rose își puse cu grijă paharul pe masă.

— Refugiați? Ce altceva este națiunea noastră decât una înfăptuită de cei care au ajuns să scape de persecuție? Miniștrii mai tineri de aici au aflat de Aliyah Be t doar din cărțile de istorie. Ceilalți, inclusiv eu, ne amintim de acea operație cu mare durere... zece vase întoarse de la propriile noastre țarmuri, pasagerii unora din ele pierind într-un mod oribil. Și nu știe lumea de banii pe care-i plătim tiranului Ceaușescu, patru mii de dolari SUA pe persoană, ca să cumpărăm tranzitul oamenilor noștri prin România! Nu, întoarcerea evreilor în Israel nu este o noutate, deși trebuie să recunosc că dacă veneau din Rusia și dacă se aflau la bordul unui submarin care s-a scufundat acum douăzeci de ani, se schimbă situația. Arme nucleare? De când a apărut DIMONA, nu s-au ploconit dușmanii în fața noii noastre puteri?

Rose se întoarse ca să se adreseze celorlalți:

— Sunt de acord cu prietenul meu, ministrul. Nu avem niciun motiv să nu le arătăm americanilor benzile complete, exceptând unul singur: Jonathan Pollard.

După cum se aștepta Rose, cei din încăperea înmărmurită la auzul neașteptatei menționări a

americanului care, împreună cu soția sa, învinovățise în 1968 SUA că transmitea secrete militare Israelului.

— Dacă n-ar fi apărut Pollard, continuă Rose, restul operațiunii - această „elaborată șaradă” pe care o plănuiesc - n-ar fi fost necesară. Dar Pollard a otrăvit puțul.

Nu ne-a ascuns CIA dalele despre centrele arabe radicale care complotază contra noastră din refugiile din vestul Europei? Nu s-a arătat CIA tot mai indispusă să împartă cu noi documentația de recunoaștere obținută prin satelit a dispunerii forțelor siriene și irakiene? Astăzi, după cum bine știți, motto-ul serviciilor de informații americane a devenit *Cherchez le juif*.⁴⁷

Doi dintre miniștri murmurară o consimțire.

Rose se aplecă înainte.

— Vă invit să vă gândiți la documentele de autorizare pe care vi le-am arătat la întâlnirea anterioară. Permiteți-mi acum să vă furnizez amănunte. Era pe timpul Războiului de Șaze Zile, locul - Sinai. Am capturat un SAM rusesc, cunoscut ca Spandrel. Firește, americanii s-au așteptat să le expediem încărcătura. Nu eram noi un recunoscător stat client? Bun. Dar am auzit atunci că rușii doreau cu ardoare Spandrel-ul înapoi, cu suficientă ardoare ca să redeschidă cu noi un canal de negocieri, deși relațiile noastre diplomatice se înrăutățiseră. Ce ne-au oferit ei mai întâi? Uraniu pentru Dimona, care era atunci în construcție. Interesant, dar existau și alte surse de uraniu, am zis eu, incluzând-o pe aceea al extrem de valorosului nostru aliat, din Cleveland, Ohio. Păi, atunci, poate evrei ruși? Nu cinci, nu cincisprezece, nu cincizeci, nu un submarin plin, ci un total de cinci mii, înainte de 1973... Și ne puteam alege până la douăzeci pe an dintre ei, după nume. Această ofertă, vă spun, s-a bucurat de

47 Căutați evreul (fr.).

toată atenția noastră. Gândiți-vă, domnilor. Bonner, și alături de ea, Sakharov! Scharansky! Biberi, trăind în Israel, la începutul anilor șaptezeci!

Rose privi de-a lungul mesei. Patru din cei cinci miniștri stăteau ca hipnotizați. În acea clipă știu că oamenii aceia, niciodată nu vor sesiza țesătura păienjenişului lui, croit din jumătăți de adevăruri.

— Acum, vă cer să vă imaginați dilema noastră. Americanii așteptau de la noi ceva ce rușii prețuiau mult. Soluția? Să le trimitem americanilor două proiectile

Spandrel și să-i informăm că dispozitivul de lansare a fost din păcate, distrus. Să le trimitem rușilor dispozitivul de lansare și restul proiectilelor și să-i informăm că celelalte au fost declanșate. Patru luni mai târziu, la începutul lui ianuarie 1968, *Dakar* părăsea Portsmouth-ul și Anglia și intra în Atlanticul de Nord. Acolo, prelua cincizeci și trei de evrei ruși și două duzini de lingouri de U238.

Vocea lui Rose deveni dramatică.

— Ultimul capitol al istoriei îl cunoașteți.

După o lungă tăcere, ministrul comerțului și industriei, spuse:

— Foarte interesant, Leon. Acum vrei să fii amabil și să ne spui cum se leagă toate astea cu Pollard?

Ceilalți miniștri se întoarseră spre el, mirați, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu cumva diavolul îi întunecase judecata.

— Ești direct, prietene, răspunse Rose, comunicativ. Da, nu există o dovadă solidă că evreii ruși erau la bordul lui *Dakar*, că uraniul provenea de asemenea de la ruși. Dar există niște coincidențe care trebuie să ne dea de gândit. Să presupunem că serviciile americane de informații încep să pună întrebări. Să presupunem că unul dintre agenții lor de la Kremlin descoperă niște documente rusești... Tranzacția, la urma urmelor, a fost aprobată chiar de

Leonid Brejnev. Să presupunem că adevărul răzare ca soarele pe deasupra Galileei. În lumina afacerii Pollard, acest lucru va paraliza schimbul de informații dintre Israel și America în următorul deceniu. Vreți să riscați asta, prieteni?

Ministrul comerțului și industriei se așază la loc, pe scaun, încercând să descopere o fisură în argumentul lui Rose.

— Nu, Leon, spuse el în final, dând din cap. Nu vreau să risc.

Documentarea odată terminată, ultima întrebare primind răspuns, Leon Rose se lăsă pe spate, mulțumit. Apoi își aminti că nu știa cât e ora. Uluit să vadă că era aproape patru jumătate a.m., privi peste masă.

Primul ministru era ocupat s-o consoleze pe doamna ministru care începuse iar să plângă, încet.

— Vreți să mă scuzați, domnule? Dacă nu mai este vreo problemă urgentă.

— Bineînțeles, Leon, bineînțeles. Trebuie să fi sfârșit. Îți lipsește un somn binemeritat, eh? Puțină odihnă, să se ducă oboseala.

Rose zâmbi vag, se ridică și luă videocaseta.

— Din nou, felicitările mele personale, Leon, spuse primul ministru în timp ce Rose se ridica în picioare. Națiunea noastră are față de tine o datorie pe care n-o va putea plăti niciodată.

— Mulțumesc, domnule.

Rose strânse solemn mâinile tuturor, apoi ieși solemn din încăpere. Ben Goren nu aștepta în coridor, cum promisese. Rose se încruntă, apoi se îndreaptă spre biroul lui. Prietenul său îl aștepta acolo, așezat la birou. O privire aruncată pe fața lui Goren fu suficientă ca să-i înghețe lui Rose măduva în oase.

IRAKLION, CRETA

Ora GMT - 04, 16

Ora locală - 7, 16

Un pilot îmbrăcat în costum de zbor intră în holul Forțelor Aeriene grecești de la baza NATO din Iraklion, dar se opri brusc. În încăpere se aflau doi civili, un bărbat înalt, care-și turna cafea și unul mai scund, tolănit pe o canapea, cu un ziar în mână. Pilotul murmură ceva care suna ca o scuză, apoi se retrase repede.

Pe fața bărbatului de la aparatul de cafea izbucni un zâmbet de aiuto-satisfacție. Pe Dumnezeu, ofițeriiăștia de la Forțele Aeriene știaua să se poarte cu curtoazie cu colegii lor patrioți, se gândi Constantine, fără să realizeze adevăratul motiv pentru care el și partenerul său reușiseră să păstreze holul numai pentru ei în ultimele două ore; niciun pilot nu și-ar fi petrecut bucuros timpul în prezența agenților de informații de la mult-urâtul Pasok.

Punându-și zahăr în cană, Constantine spuse:

— Am auzit că Thomopoulos Junior ar putea zbura din Atena, să-și asume personal conducerea operației.

— Cine (Da spus asta? întrebă Mavros, ridirându-și ochii din ziar.

— Iocovazzi, la centru. Știm cu toții cum îi place lui Junior să obțină credit. Dacă face drumul până la Creta în mijlocul nopții, trebuie să-i miroase un mare succes.

Mavros se strâmbă.

— Sau un eșec total. Poate vrea să îngroape murdăria în care s-a băgat, sau cel puțin să arunce vina pe altul. Forțele noastre Aeriene și Maritime au motive să fie în alertă. Explozia aceea, atât de aproape de insula noastră, trebuie investigată. Dar gândește-te, Constantine... pentru că Junior vede spioni după fiecare tufă, tot biroul nostru și-a petrecut noaptea fără să doarmă și jumătate din jandarmerie e în picioare, punând baraje pe șosea. Cine sunt americaniiăștia? Rambo în persoană? îți spun eu că ne pierdem timpul.

Constantine sorbi din cafea și-și mai puse zahăr.

Pesimismul partenerului său era deranjant.

Apelurile din zori, care le întrerupseseră somnul, erau suficiente ca să agite sângele din orice grec. Mai întâi, o misterioasă explozie subacvatică, la mai puțin de patruzeci de mile de capătul de sud-vest al insulei. Apoi, întreaga zonă împânzită de avioane și elicoptere americane de cercetare. În sfârșit, un raport de la centrul Pasok din Atena, cum că febrila activitate era de fapt un șiretlic ca să ascundă faptul că trei yankei spioni se strecuraseră pe furiș, împreună cu un disc argintiu care conținea prețioase secrete referitor la uleiuri, în Creta, cu o barcă.

În mod normal, o vânătoare de oameni ar fi fost inutilă; insula era mare, rețeaua ei de drumuri primitivă, resursele securității grecești slabe. Dar Atena considerase că fugarii vor încerca să se întâlnească cu compatrioții lor imperialiști de la una din cele două baze NATO din Creta. Pasok nu putea face nimic ca să oprească avioanele americane. Totuși, era capabil să instaleze puncte de verificare atât în Iraklion cât și la Golful Soudha, ca să controleze îndeaproape întregul trafic. Era capabil să ordone jandarmeriei să patruleze pe șoselele principale, să se concentreze asupra mașinilor particulare și a taxiurilor care făceau curse între orașe și care transportau doi bărbați și o femeie. În sfârșit, era capabil să-și pună agenții care nu supravegheau punctele de verificare, în alertă; Constantine și Mavros, de exemplu, se aflau la baza aeriană din Iraklion, gata să cerceteze insula de la un cap la altul cu elicopterul, la cel mai scurt apel.

Totuși, Mavros avea oarecum dreptate, recunosc Constantine. Fuseseră nevoiți să aștepte de la cinci a.m. și erau semne că așteptarea se va prelungi. Dacă spionii yankei aveau o iotă de ingeniozitate, s-ar fi putut ușor ascunde în timp ce forțele grecești, obosite, își slăbeau vigilența.

Ca să-și susțină moralul, Constantine medită: „Îmi păstrez încrederea în Junior. Nimeni nu ajunge într-o poziție atât de înaltă fără înțelepciune”.

Mavros se încruntă, fără să-și ridice ochii din ziar.

— Oricum, americanii sunt mai răi ca turcii, continuă Constantine. Americanii sunt cu două fețe. Spun că ne sunt prieteni, dar...

Telefonul sună.

Constantine răspunse cu o asemenea grabă, încât își vărsă cafeaua. În timp ce asculta, gura i se deschise de la sine.

— Da, domnule, imediat!

Trântind receptorul, Constantine se întoarse și spuse, plin de propria-i persoană:

— Nu mai sta ca un prostănac, domnule Știe-Tot. Avem privilegiul să-i arestăm pe americani!

Cei doi o zbughiră de-a lungul holului și coborâră printr-un coridor scurt, ieșind în lumina blândă a primelor ore ale dimineții. La nouăzeci de picioare distanță, un elicopter se pregătea de decolare.

În timp ce alergau spre el, Mavros întrebă:

— Cum i-au găsit?

— Canalele de comunicare în caz de urgență a feriboturilor de coastă și a flotei pescărești. Un feribot raportează o plută apropiindu-se de coasta de sud-vest cu mare viteză.

— Unde anume?

— La Ayia Roumeli.

Constantine și Mavros se urcară la bordul elicopterului, înainte de a termina să-și prindă centurile de siguranță, pilotul pornise, îndreptându-se spre sud-vest.

Dedesubtul și la dreapta lor Pasul Samaria, impozantul defileu care cobora din munții Kingilos, era încă acoperit de umbre adânci.

La stânga lor se întindea satul Ayia Roumeli, agățat

de fâșia îngustă de pământ dintre munte și mare, înconjurat de o bandă subțire de pământ de culoarea mangalului, care ducea spre apă. n timp ce coborau spre plaja plină de pietriș, văzură o plută neagră de cauciuc înconjurată de câțiva jandarmi în uniformă și de localnici.

Pilotul ateriză la douăzeci și cinci de yarzi de plută.

Constantine și Mavros săriră pe sol.

Jandarmul care purta epoleți de colonel, se grăbi să-i întâmpine.

— Când a sosit pluta asta? urlă Constantine, ca să acopere zgomotul motoarelor.

— Cu puțin înainte de ora șapte, domnule, după cum spun sătenii. Noi am sosit la cinci minute după aceea.

— Câți oameni avea la bord?

— Doi, domnule, răspunse colonelul. Doi bărbați.

„La naiba, se gândi Constantine, trebuiau doar să fie trei spioni. Unde fugise femeia?” Privi spre Mavros, care dădu din umeri. Întorcându-se spre colonel, spuse:

— Sunt în siguranță în custodia dumneavoastră?

— Nu, domnule. Ordinele noastre sunt să nu facem nicio mișcare până la sosirea dumneavoastră.

— Da, bineînțeles, spuse Constantine, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Știți unde sunt:

— Da, domnule. La o *ouzerie*, în sat.

Agenții Pasok, pășind cu stângăcie pe pietrișul lunecos, cu pantofii lor cu tălpi de piele, o luară de-a lungul plajei, îndreptându-se spre plută.

Aceasta era goală, exceptând motorul de nouăzeci de cai putere montat în cadrul de la pupa. Fusesse fără îndoială golită de săteni, se gândi Constantine. Țăranii de pe coasta asta erau cunoscuți pentru lipsa lor de scrupule; era o minune că nu furaseră și motorul.

Se întoarse să se adreseze localnicilor:

— Cei care au debarcat de pe această plută sunt spioni care au venit să facă rău Greciei. Printre bunurile

lor personale se află un disc... arată exact ca un disc de picap, doar că are culoarea argintului... un disc care conține informații vitale. Cine știe ceva despre acest disc?

Constantine fu întâmpinat de priviri în gol.

— Discul nu merge decât pe o mașină specială. Nu vă folosește.

Iarăși priviri în gol.

— Sunt împuternicit să ofer o recompensă pentru recuperarea discului. Una considerabilă.

— Cât de considerabilă? întrebă un pescar bătrân cu părul cenușiu.

— Ei, zece mii de drahme!

Câțiva dintre privitori surâseră larg.

— Cincizeci de mii de drahme!

Surâsurile pieriră, dar mulțimea rămase tăcută.

Convins acum că niciun sătean nu posedă discul, Constantine îi spuse colonelului:

— Hai! Du-te la *ouzerie*.

De-a lungul plajei, îndreptându-se spre Ayia Roumeli, mărșăluia acum un convoi pestriț, alcătuit din doi oamer. i în costume, o jumătate de duzină de jandarmi și o grămadă de săteni flecari, care se tot mărea.

— Acolo, spuse colonelul. Sunt în încăperea aceea.

Constantine și Mavros își căutară nervoși armele. Colonelul clipi - nimeni nu-l informase că fugarii erau înarmați și periculoși - și-și scoase tocul de la pistol. Oamenii lui îl imitară.

Constantine se aplecă spre colonel și-i șopti:

— Există o intrare prin spate?

— În Ayia Roumeli? întrebă colonelul, nevenindu-i să creadă.

— Foarte bine. Tu și oameni tăi o să vă evaporați și o să ne asigurați acoperirea. Hai, Mavros.

Agenții Pasok se strecurară în față și ocupară poziții pe cele două laturi ale ușii, lipindu-și spatele de zidul alb

de stuc.

Constantine își întinse încet gâtul după colț, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu lumina orbitoare.

Erau acolo! Doi bărbați, îmbrăcați în niște costume sinistre, negre, de cauciuc, purtate de obicei de scafandri, stăteau în picioarele goale la bar, cu spatele la ușă. Deși inima îi bătea, Constantine își aminti instrucțiunile și-și găsi timp să cerceteze restul încăperii. Proprietăreasa stătea în spatele barului, la câțiva metri de spioni, ștergând paharele. Câteva mese erau ocupate de niște săteni bătrâni care flecăreau la o cafea și un rachiu.

Constantine își trase capul înapoi.

Respirând adânc, prinse arma cu putere cu ambele mâini și se ghemui. Apoi, făcându-i semn din cap lui Mavros, se răsuci, intră pe ușă urlând niște ordine, în timp ce se prăvălea la podea.

Vederea unui nebun înarmat care se împleticea în localul ei, tipând niște vorbe de neînțeles din toți bojocii, o sperie în așa hal pe proprietăreasa încât scăpă paharul din mână.

Pocnetul sticlei sparte de faianță îl făcu pe Constantine să apese în mod reflex pe trăgaci.

Nimic; uitase să elibereze siguranța.

Încercând să-și ascundă jena privi în jur.

Sătenii bătrâni îl priveau pasiv, de parcă ar fi așteptat să>vadă scena următoare dintr-un film.

Proprietăreasa se îndreptase spre telefon.

Cei doi spioni yankei, curios, nu se întorseseră. De fapt, cel mai înalt, ridica calm un pahar de *ouzo*.

— Nu vă alarmați, îi strigă Constantine proprietăresei. Sunt de la Pasok.

— Chiar că-i ziua mea norocoasă, murmură ea.

— Mavros!

În timp ce partenerul lui apăru în prag, Constantine se ridică în genunchi.

Spionii mai stăteau încă cu spatele la ușă.

Constantine dezangajă siguranța, făcu doi pași în față, spre cei doi bărbați îmbrăcați în negru și strigă:

— Americanilor!

Wendell Trent și Rick Wolfe se uitară unul la altul; apoi, lăsându-și jos paharele și întinzându-și mâinile la vedere, se întoarseră încet de la bar.

— Poc, poc, poc, făcu Constantine, cu o amenințare teatrală. Ce căutați aici?

Trent îi măsură pe cei doi greci ca și un copil care experimenta prima dată jucăria diabolică de torturat pisici și se hotărî să-i devieze ostilitatea de fanfaronadă de la Wolfe.

Mavros se apropie de americani și întinse o mână.

— Pașaportul.

— Îmi pare rău, n-am, se confesă Wolfe, dând din cap.

Trent, totuși, își plimbă mina de-a lungul costumului, înainte de a ridica nonșalant din umeri.

Înfuriat, Mavros îl plesni pe Trent peste obraz.

— Mavros! strigă ascuțit Constantine.

Era destulă vreme pentru răfuială; de mai mare importanță erau femeia și discul. Îndreptându-și atenția spre americanul înalt, semeț, îl întrebă pe Trent:

— *Pou ine genika?*

— Știi ceva greacă, - doctore?

— Pot să spun mulțumesc, dar asta-i tot.

— Păi, la naiba, asta pot și eu. Trent îi zâmbi dulce lui Mavros și spuse:

— Efaristo?

Mavros îl plesni din nou.

— *Mangas*, chicoti Constantine, duri țipi.

— *Ohi... re malakcis!*

Când agenții Pasok terminară de jubilat pe seama spiritelor grosolane ale lui Mavros, Constantine strigă la jandarmul colonel să-i aducă cătușele. „Va fi o plăcere să-i

interoghez pe americani la centru”, gândi el. Chiar dacă nu reușiseră să stoarcă informații de la cei doi, el și Mavros făcuseră mai mult decât cădea în sarcina lor; să găsească altcineva femeia și discul.

KHANIA, CRETA

Ora GMT – 05, 17.

Ora locală – 08, 17 a.m.

Vechiul Port avea farmecul unei cărți poștale ilustrate; apele aveau lucirea unei folii de sticlă de culoarea turcoazei, micile bărci se legănau liniștit, ancorate. Sub soarele tot mai puternic, fuioare de ceață se ridicau de pe piatra de pavaj care mărginea cheiul. Sus, pe balcoane, se vedeau vase cu mușcate viu colorate, iar cintezoii din colivii întâmpinând cu ciripituri dulci ziua ce avea să vină. Încă odată, vechiul oraș port Khanii, de pe coasta de nord-vest a Cretei trecuse printr-o furtună puternică, ieșind purificat și revigorat.

Calmul fu brusc întrerupt de un cârd de turiști bronzăți, cei mai mulți de vârsta unor elevi de colegiu, cu rucsacuri și echipament de camping. Abia coborâseră din autobuzul de la Paiohora, una din stațiunile de pe plajă, din sud. Aflând că autobuzul spre Iraklion urma să sosească cu întârziere, căutau acum o cafenea, unde să se refacă după lungă și plină de elan escaladare a lanțului accidentat de munți care tăia insula în două.

O femeie, îmbrăcată ca și ceilalți, în cămașă și șort, conducea grupul pe un șir de trepte late de piatră care coborau spre apă.

— Pe aici, spuse Edna Haddix, săltându-și rucsacul. E un loc acolo, jos.

Devreme, de dimineață, scăpând de elicopterele de cercetare și conducând Zodiac-ul spre nord prin nord-est, în plină viteză, timp de mai mult de două ore, ea, Wendell Trent și Rick Wolfe ajunseră în sfârșit în Creta, în lumină

cenușie a zorilor. Debarcarea lor, învăluită în ceață, n-ar fi putut să fie mai dificilă; pe alocuri, munții crestați, coborau neîntrerupt, drept în mare. Tremurând de frig, o luaseră la întâmplare spre est, dând târcoale locurilor retrase, până ce zăriră niște corturi de școlari, așezate într-un luminiș din fața plajei.

Trent dusesese ambarcațiunea la șaptezeci de yarzi de țărm. Discul-laser, încă scufundat în uleiul mineral din pungă dublă de plastic, se afla acum în rucsacul lui Haddix, împreună cu pașaportul, portofelul și câteva haine de schimb. Edna introduse rucsacul în sacul etanș la apă, apoi îi sărută pe Wolfe pe obraz, îl îmbrățișă îndelung și apoi se aruncă peste bord. Apoi, trăgând sacul cu mâna sănătoasă, începu să înoate spre plajă.

În curând, murmurul ușor al motorului ambarcațiunii nu se mai auzi. Când se întoarse să privească prin ceață, Zodiac-ul dispăruse de-a lungul apelor.

Haddix reuși să ajungă neobservată pe plaja stâncoasă. Atentă, ca să nu-i trezească pe cei din camping, se dusesse în spatele unor arbori descojiți, își dezbrăcase iute costumul de scafandru, își masase cu mișcări vioaie pielea zbârcită de frig și se îmbrăcase în cămașă și șort. Apoi, după ce acoperi costumul și sacul cu nisip, o luă după niște urme spre satul care se zărea deasupra plajei.

Singurul semn de viață de pe strada mare era un om cu un șorț alb care-și deschidea cafeneaua pentru micul dejun. Păru să nu fie surprins de apariția ei, deoarece mulți hippy aterizau pe plajă, și chiar vorbea puțin englezește, pentru că astfel de străini cu aspect neîngrijit aveau de obicei destui bani ca să-și înceapă dimineața cu cafea, pâine și gem. Da, și-ar fi schimbat bucuros drahmele cu dolarii ei americani. Da, Palaiokhora, cum se numea satul se lăuda cu un telefon public. Da, putea să o ajute să obțină o legătură cu exteriorul de la operator.

Haddix comandă o cafea, pe care o servi afară, lângă

cabina telefonului, în timp ce forma numărul bazei NATO de la Golful Soudha și întreba de un anume ofițer naval american. Salutul de bun găsit al acestuia era din toată inima, dar nu și ultimele știri. Forțele de securitate locale organizaseră o vânătoare intensivă după trei americani – doi bărbați și o femeie – care duceau date secrete ce compromiteau interesele economice ale Greciei.

Oricine! altcândva, marina ar fi trimis chiar – un jeep de-a lungul insulei ca s-o ia; dar acum, fiecăruia vehicul care intra în Golful Soudha și Iraklion era inspectat cu amănuntul.

În timp ce aștepta ca ei să inventeze un plan, Haddix se simți copleșită de încordarea din ultimele zile. Nici cele trei câni de cafea tare, grecească, nu se dovediră un substitut pentru adrenalină; se simțea tot mai amețită de oboseală, iar mâna dreaptă, rănită, îi zvâcnea sălbatic.

Jos, pe stradă, cafeneaua se umpluse de sătenii și de tinerii care veniseră de la campingul de pe plajă.

Apoi, Haddix văzu cum un grup de tineri de la camping părăseau cafeneaua ca să se îmbarce într-un autobuz rahitic, a cărui marcă fusese deja scoasă de pe piață. Aflând că acesta era singurul din timpul zilei care pleca din Palaiokhora, mai făcu odată un apel scurt la Golful Soudha, apoi se repezi spre autobuz, prinzându-l chiar în clipa în care pornea.

Autoritățile căutau un trio de americani fugari, nu un grup de elevi de colegiu în vacanță din Suedia și Germania; adunându-și ultimul strop de energie nervoasă de care dispunea, intră în vorbă cu tinerii de la camping.

Acum, intrând în Khania, îi conduse pe noii ei prieteni la locul ei de întâlnire – o cafenea din fața hotelului din capătul de est al Portului Vechi. Haddix avea acum acoperire, conducându-i pe elevi. Răbdare, își spuse ea; răbdare.

— Fräulein Jones?

Haddix se întoarse obosită spre tânărul german blond și bronzat care stătea pe scaunul de alături. Observase că o ochise încă de când se urcase în autobuz.

— Am auzit fără să vreau povestea dumitale, spuse el, grav. E adevărat că vă aflați în Palaiokhora din cauză că, în mijlocul nopții, companionul dumneavoastră de călătorie v-a lăsat și și-a continuat drumul singur, cu mașina?

Ea dădu din cap, a aprobare

— Un bărbat?

Ea aprobă iarăși.

— De necrezut.

Ochii lui, de un albastru pătrunzător se umeziră de compasiune în timp ce lăasă, ca din întâmplare, să-i cadă un braț pe spatele ei.

— Cum putem noi, bărbații, să fim așa niște porci. Dar dumneata... cum poate cineva să lase o femeie așa de frumoasă, care are atât de mult de dăruit?

Rezistând subitei nevoi să-i mute fălcile, Haddix mai sorbi odată din apa minerală înainte de a-i răspunde:

— Ușor. Unul din lucrurile pe care i le-am dăruit a fost herpesul.

Tânărul german păli și se scuză în grabă.

Cinci minute mai târziu, un Citroën alb coti spre strada cu piatră de pavaj. Șoferul opri cam la treizeci de picioare de cafenea, dar nu opri motorul.

Conform indicațiilor, Haddix se ridică, aruncă banii pe masa cafenelei, să-și achite consumația și ieși.

O femeie, cam de treizeci de ani, coborî de pe locul din față al pasagerului. Era întâmplător îmbrăcată tot în cămașă și șort, dar apartenența ei militară era neîndoielnică. Lăsând ușa deschisă, se îndepărtă cu pas vioi.

Haddix își petrecu repede rucsacul pe umăr și se îndreptă spre mașină.

Șoferul, un negru trecut de douăzeci și cinci de ani, era îmbrăcat într-o cămașă din plasă și chiloți de baie stil bikini.

Haddix se aplecă prin ușa deschisă și spuse:

— Rechinul Fulger.

— Bun sosit la bord, doamnă.

De îndată ce Haddix se urcă în mașină, șoferul făcu o întoarcere în formă de U și o luă înapoi, spre chei.

— Șeful Cookson, presupun?

El zâmbi.

— Ai ghicit, locotenente.

— Știi ceva de Trent și Wolfe?

Zâmbetul lui Cookson pieri.

— Negativ, doamnă.

Șeful subofiter Cookson introduse Citroënul într-un șir de mașini care așteptau să treacă barierele ce fuseseră ridicate în afara bazei de la Golful Soudha.

Căută într-o valiză, deschise compartimentul pentru mănuși și scoase un pașaport militar.

— Doamnă? Ați câștigat temporar două trese în plus. Nu-s prea multe femei de vârsta dumneavoastră și cu culoar ea dumneavoastră de păr, așa că, atunci când vom ajunge la barieră veți răspunde la gradul de căpitan.

Haddix deschise pașaportul și studie fotografia, cu dispreț.

— Șefule, grecii ăștia trebuie să fie orbi.

— Într-un fel sunt. Spectacolul e jucat de clovnii de la forțele de securitate internă, care au opinii solide în privința unor anumite lucruri.

Cookson începu să-și expună planul. Șirul de mașini se mișca încet.

Când în sfârșit, Citroën-ul opri la punctul de control, Cookson înmână cele două pașapoarte militare prin fereastră, apoi deschise valiza.

Un jandarm ocoli mașina prin spate, privi în

interiorul compartimentului gol și trânti portiera, închizând-o.

Între timp, alți doi comparau pașapoartele cu lista americanilor care lucrau permanent sau temporar la bază. Găsind ambele nume pe listă, trecură documentele unui bărbat îmbrăcat în haine civile.

Agentul Pasok se opri să studieze cele două fotografii, apoi se duse să arunce a privire mai îndeaproape la cei doi din mașină.

În acea clipă, Haddix își puse ca din întâmplare mina spre partea interioară a coapsei goale a lui Cookson și începu s-o mângâie.

Agentul Pasok înmărmuri. Aruncându-i iute o privire, ca să se asigure că era o târfă străină, și nu o fată din Grecia, care-l dezmierda așa, fără rușine, pe negru, azvârli pașapoartele în poala lui Cookson și făcu furios cu mâna semn Citroën-ului că poate să treacă.

Cufundată într-un somn odihnitor fără vise, Edna Haddix își întoarse capul, ca să nu mai audă vocea supărătoare care-i răsună în ureche, dar aceasta continua, insistentă.

— Ce. ce...

Se strădui să-și deschidă ochii și tresări la lumina puternică a soarelui care răzbătea prin fereastra fumurie.

— Doamnă?

Era pilotul lui A-3.

— Doamnă? Interfonal dumneavoastră. Vreți să răspundeți?

Haddix își dresă vocea și apăsă pe întrerupător.

— Îmi pare rău. Unde suntem?

— Tocmai trecem peste Alpii austrieci, doamnă.

Haddix privi de jur-împrejur în carlingă. La patruzeci de mii de picioare sub ei, defilau o serie de piscuri zimțate, multe din ele acoperite încă cu zăpadă.

— Scuzele mele că v-am trezit, locotenente, dar aveți

un mesaj pe canalul optsprezece.

Haddix formă numărul corespunzător.

— Haddix? Aici Cliff Zeman... M-au informat că dormeai, dar m-am gândit că ai vrea să știi - Trent și Wolfe sunt în siguranță.

— Nemaipomenit, spuse ea, trezindu-se deodată pe de-a-ntregul.

— Așteaptă un minut și ai să vorbești cu ei, întrerupse Zeman. Locotenente, aștept să te văd la Andrews.

— Înțeleș, Cliff.

Câteva clic-uri și câteva sunete stridente, apoi vocea lui Trent umplu căștile.

— Jonesy.

— Trent, spuse ea, luptându-se să-și ascundă exaltarea. Ești O.K? Dar Rick?

— Mai bine decât acum o jumătate de oră, răspunsul el, încet.

— Ce s-a întâmplat? Când am plecat din Soudha, Cookson încă nu auzise nimic.

— O poveste lungă, dar am. să ți-o spun pe scurt. Doi tipi dintre teroriștii de la securitate ne-au dus cm elicopterul la Iraklion... Cred că voiau să ne târască într-o celulă și să se amuze cu noi. Niște aviatori americani, totuși, n-au privit binevoitori la spectacolul celor doi compatrioți de-ai lor în costume de scafandri și cu cătușe la mâini. Au fost câteva minute tensionate, dar până la urmă și John Wayne s-ar fi mândrit.

Haddix văzu că, inexplicabil, îi lipseau cuvintele.

În sfârșit, spuse:

— Mă... mă bucur că ești în siguranță.

— Păi, doctorul și cu mine eram cam îngrijorați de soarta ta. Cum te simți să fii o încărcătură importantă?

— Nu eu sunt, spuse ea. Discul este. Dar vorbind, așa, ca pentru mine, nu cred că voi fi vreodată capabilă să

mai zbor pe un avion cu reacție comercial.

Trent râse.

— Trent, îmi fac griji pentru disc, continuă ea, întinzându-și reflex mâna spre rucsacul de pe locul de alături.

— O să fie în regulă, spuse el. Nu mi-ai spus că este ca un disc compact? Nu cu mult timp în urmă, fiul meu, Matty, cred că a gândit că discul meu, *Cele patru anotimpuri*, era o bucată de pâine, pentru că l-a uns cu unt.

— Și mai funcționează?

— Nu prea rău, dacă-ți plac verile vâscoase.

— Oooh, făcu ea. Rău. Într-adevăr rău.

— Jonesy, ai încredere în tehnologie, ai încredere în Departamentul Q. Totul va fi bine. Ascultă, ne-au trimis, pe doctor și pe mine, acasă cu avionul, deși n-am pus niciodată piciorul pe un A-3 până acum. O să ajungem la sfârșitul după amiezii - începutul serii, ora Washington-ului.

— Atunci o să vă văd la Suitland.

— Afirmativ. Uf, Jonesy... dacă Zeman n-o să vrea să ne umple de amfetamină, o să înceteze să ne descoase la o oră onorabilă. Nu știu dacă ai aranjat ceva pentru seara asta, dar m-am gândit, ei bine, dacă n-ai aranjat nimic, poate...

Haddix fu recunoscătoare că vizorul ei fumuriu era tras pentru că-i ascundea roșeața care i se răspândise brusc pe față. Îl lăsă să se frământa câteva clipe, apoi spuse:

— De ce, Wendell Trent? îmi ceri o întâlnire?

Se auziră paraziți, apoi Trent răspunse:

— Cred că da, nu-i așa?

— Păi, atunci, accept. Ascultă, salută-l pe Rick din partea mea.

— Bineînțeles. Terminat.

Haddix întrerupse interfonul.

— Îmi pare rău că am folosit stația de radio pentru probleme personale.

— Nicio problemă, doamnă, răspunse sec pilotul. Nu sunteți nici prima care-și aranjează o întâlnire de la patruzeci de mii de picioare înălțime și nu veți fi nici ultima. Bineînțeles, s-ar putea să fiți singura care este destul de curajoasă s-o facă în mod deschis. Vedeți, doamnă, cei mai mulți dintre noi suntem obișnuiți cu un fel de cod... o mulțime de urechi care ascultă, în jur... chestii de genul ăsta.

— Începând cu urechile care sunt cel mai aproape de tine?

— Cine, eu? Un ofițer naval și un domn să tragă cu urechea? Ea râse, apoi spuse:

— Când aterizăm la Rheim-Main?

— Peste patruzeci și cinci de minute, locotenente. Doriți să vă scol?

— Da, te rog.

Zâmbetul îi mai zăbovi mult timp pe figură după ce-și închise iar ochii.

Același soare pe care Edna Haddix îl văzuse răsărind pe deasupra Palaiokhorei, pe coasta de sud a Cretei, mai zăbovea încă, sus, pe cer, deasupra Bazei Forțelor Aeriene Andrews, la șapte fuse orare spre vest. Ieși din cabina Forțelor Aeriene, ducându-și rucsacul în mâna stângă; între două avioane, în Germania, un doctor i-o curățise și i-o bandajase pe cealaltă. Deși slăbită, Haddix se simțea iar aproape normal, după ce moțăise tot drumul deasupra Atlanticului.

Acum, printre mâinile fluturânde ale celor de pe pistă, putu vedea o limuzină neagră apropiindu-se, putu vedea cum ușile din spate i se deschid mai înainte ca vehiculul să se fi oprit complet, la câțiva yarzi de pistă. Un bărbat și o femeie coborâra din limuzină. „Cliff Zeman și

aceea trebuie să fie Ann Davis”, se gândi Haddix. Trecându-și rucsacul pe celălalt umăr, se îndreptă spre ei.

Tehnicienii de la Departamentul Q din Suitland, după ce se consultaseră cu inginerii din Statele Unite și Japonia – și după ce primiseră în decurs de trei ore o mașină și scule speciale din California – erau gata să reînnoiască suprafața de înregistrare a discului laser Myiar. Procedura cerea două ore, ceea ce însemna că Edna Haddix avea timp să facă o baie și să se schimbe în hainele proaspete pe care Ann Davis le alesese cu grijă, să-și bandajeze mina la dispensar și să servească o salată și două cocktailuri din fructe proaspete.

Acum, ieșind din comisariat, se uită la ceas și se întoarce spre Davis:

— Îmi pare rău, Ann, când ai spus că trebuie să sosească? Davis își opri zâmbetul de simpatie și spuse:

— Peste nouăzeci de minute. Ar trebui să fie aici să participe la analiză.

— Ce? Dar Trent, ofițerul nostru...

— Shorty Brock vrea să înceapă în momentul în care discul laser este gata... și înainte de a se mai prinde și alții.

— Ce vrei să spui? Întrebă Haddix.

— Ești singură? N-ai fost niciodată măritată? Ei bine, singura comparație care-mi vine în minte se referă la o pereche de șaisprezece ani. Nu există niciun loc absolut sigur unde să se întâlnească, fără să-și bage nasul și alții și să le strice buna dispoziție.

Haddix râse, încuviințând.

— Trebuie să-ți amintești un lucru despre orașul ăsta, E.J. Oamenii se bat pentru acces la informații. Dar de data asta au aflat unul de la altul că a avut loc un fel de eveniment în Mediterană și toți vor să-și împartă plăcinta la sfârșitu.1 jocului. Altceva ce trebuie să-ți amintești... singurul lucru mai important decât accesul la informații este puterea de a renunța la el.

— Bărbații sunt bărbați, observă Haddix, dur.

— Într-adevăr. În special Shorty. N-a mai fost amestecat niciodată până acum într-o luptă ca asta și pare că ar fi fost în stare să pună totul la bătaie pentru ea

— Poftim?

— Lasă, vino, hai să-l găsim pe Cliff. O să-ți explic pe drum. Haddix o luă de-a lungul coridorului.

— Ai văzut vreodată un bărbat care să toarcă ca o pisică când spune nu? Shorty face din documetația noastră un joc mai dur decât cel de-a pieile roșii. Langley țipă ca înjunghiat pentru că nu vrea să-i bage în joc și pe ai lui. La naiba „ticălosul a încercat chiar să nege amestecul lui DOE în această poveste, până ce Cliff i-a reamintit cine a montat operația

— Poate Brock să facă asta?

— În mod obișnuit, nu. Dar șefii se întâmplă să na fie acum în oraș. Cel de la CNO e la Pearl, inspectând Flota a Șasea, creierul de la NSC e la Moscova, cu președintele.

— Dar cum adică să pună la bătaie totul, ce-i ca competiția asta?

— Dacă ai adus acasă o chestie valoroasă, Marina câștigă o mulțime de puncte. Mult din această glorie se reflectă și asupra lui Shorty, care își obține mult mai devreme următoarea tresă. Dar partea proastă este că, ținând lucrurile strict compartimentate, nu ai cu cine împărți necazul. Dar dacă datele de pe discul tău nu se pot salva? Dacă am risipit o mulțime de bani forând într-un puț gol?

Haddix se opri.

— Shorty își bazează viitorul pe această documentație?

— Nu, doar cariera, replică, sec, Davis.

Cotiră după un colț și-l văzură pe Cliff Zeman care încă mai stătea în fața unei camere de sterilizare a laboratorului, pășind nervos înapoi și încolo, ca un tată în

așteptarea nașterii copilului.

Când își ridică privirile, fața i se luminează.

— Haddix. Mă bucur să te văd refăcută. Ce-ți mai face mina?

— Mai bine, mulțumesc.

Haddix privi prin fereastra camerei. Scena îi amintea de una din E.T., pentru că tehnicienii din camera sterilă purtau cizme și costume albe, scrobite, cu mâneci lungi, tichii care le acopereau tot părul, măști chirurgicale și mănuși de cauciuc.

Doi dintre ei examinau marginile de contact ale unei noi carcase exterioare din Plexiglas. Celălalt turna ușor apă distilată peste suprafața de înregistrare a discului Mylar, care fusese scos din carcasa lui originală, ca să fie spălat de uleiul mineral.

— Vor începe reasamblarea în câteva minute, spuse Zeman. Apoi trebuie să coacă discul în cuptorul de colo, ca să lipească cele două jumătăți.

Haddix dădu din cap, afirmativ.

— Ați mai aflat ceva despre explozie?

— Seismologii spun că a avut loc la o milă sub suprafață. Două națiuni au torpile capabile să ajungă la astfel de adâncimi... și îți garantez că torpila n-a fost una de-a noastră. Dar nu avem cum dovedi că arma a fost una sovietică, un lucru pentru care Shorty face spume la gură.

Haddix zâmbi.

Zeman ezită, apoi adăugă:

— Trebuie să-ți spun că eu continui să fiu uluit de ingeniozitatea ta. Să pui discul într-un loc în care israeliții nu l-ar fi putut căuta, să-ți imaginezi un mod de a-l proteja de apa de mare și de presiunea de la adâncimi. Remarcabil.

— Mulțumesc, domnule. Să sperăm că datele au supraviețuit.

Dacă unui șef de la pompieri i-ar fi fost permis să

pătrundă în complexul Suitland, fără îndoială că ar fi dat o amendă pentru numărul mare de persoane care se îngrămădiseră în camera computerului: viceamiralul Shorty Brock și câțiva de-ai lui, așezați în fața unui monitor cu ecran mare, o turmă de analiști NIS și experți tehnici în fața altor două și contingentul DOE, adunat în jurul consolei, în spate, privind nervos cum Edna Haddix își termina metodic verificările sistemelor.

În sfârșit, Haddix transmise o imagine test de la dispozitivul de înregistrare laser pe monitoare.

— Amirale, când ești gata.

— Dă-i drumul, locotenente.

— Înțeleș, înțeleș, domnule.

Un atașat diminuează luminile de deasupra.

Fără jurnalul de bord, Haddix trebuia să se bizuie pe memoria ei ca să știe de unde să înceapă. Apăsă câteva butoane de comandă ca să aducă cadrul 1025, apoi apăsă pe Enter.

Imaginea test făcu loc unei imagini bizare a ceea ce părea să fie niște șerpi încolăciți, plutind pe deasupra unor cuptoare ruginite.

Haddix oftă, laolaltă cu ceilalți, apoi spuse:

— Bucătăria vasului, domnule. Imagine luată imediat ce am putut pătrunde în interiorul vasului. Liniile astea reprezintă cablul lui ROV.

Clifford Zeman, care stătea în spatele lui Haddix, o strânse de umeri, felicitând-o.

Ea îi acoperi mina cu a ei.

— Amirale, cu ce viteză vreți să derulez imaginile?

— Câte imagini sunt pe disc?

— Nu pot spune cu siguranță fără jurnalul de bord, dar de aici până la capăt, nu mai mult de o sută.

— Locotenente, e documentația ta, ai mână liberă. Dacă cineva din încăpere are o întrebare, o să ți-o pună. Filmul poate fi redat și invers, nu-i așa?

— Da, domnule, poate.

Haddix trecu repede peste celelalte imagini din bucătărie și sări direct la cabinele echipajului. Pădurea fantomatică de stâlpi de aluminiu stârni un interes considerabil. Ea raportă concluzia la care ajunsese, anume că nava transporta pasageri civili și, drept argument, derulă filmul până ajunse la cadrele cu rucsacurile care atârnavu aproape de tavan.

— Puteți să mențineți asta și s-o mai conturați puțin, doamnă? Întrebă unul din atașatii lui Brock.

Atașatul studie câteva clipe eticheta de pe rucsac și se întoarse spre superiorul lui.

— Domnule, eticheta le identifică a fi niște Laika, o marcă distribuitoare în special în regiunea Leningrad. Mulțumesc, locotenente.

Haddix continuă, fără alte întrebări, ajungând la secvența din interiorul dulapului.

— Amirale, iată dovada identității vasului, spuse ea, înghețând imaginea plăcii grele de aramă ce-și pierduse luciu oferită de echipajul lui *Totem* HMS echipajului lui INS *Dakar*.

Unul din telefoanele din încăpere începu să piuie.

— Amirale, pentru dumneavoastră.

— Oprește-te aici, locotenente, spuse Brock, luând receptorul.

— Înțeleg, spuse el. Trimite-i sus. Da, amândoi... Nu mă interesează care-s măsurile de securitate, doar a văzut totul cu ochii lui, nu-i așa?

Brock puse receptorul în furcă și se ridică.

— Mă bucur să vă anunț că celelalte două persoane principale ale acestei operații au sosit. Hai să facem o pauză până când ajung aici.

Haddix își dădu capul pe spate, controlându-și emoțiile, apoi privi la Zeman.

— A fost întotdeauna Trent așa de norocos?

— I-a mers mai bine în ultimul timp, răspunse el, cu un zâmbet.

Câțiva tineri ofițeri se simțiră stingheriți, surprinși fiind refăcându-și forțele cu băutură când Wendell Trent și Rick Wolfe, amândoi îmbrăcați încă în costumele de zbor, intrară în camera computerului.

Clifford Zeman se îndreptă spre ei ca să-i prezinte celor din încăpere.

Edna Haddix respectă protocolul, rămânând la consolă, în spatele încăperii. Chiar de la acea distanță putu vedea trei tampoane mici de tifon pe obrazul stâng al lui Trent. Apoi observă că, printre străngeri de mâini, căuta ceva pe furiș, cu privirea prin încăpere.

Deodată, privirile li se întâlniră.

Trent își întoarse privirea spre unul dintre analiștii NIS. Când privi din nou în direcția ei, pe față îi apăruse un zâmbet sfios.

Amiralul Brock chemă oamenii înapoi, ocupându-și locul.

În timp ce ceilalți își reluau locurile, Rick Wolfe se îndreptă spre consolă și o îmbrățișă călduros pe Haddix.

Apoi, Zeman îl conduse pe Trent în spatele încăperii.

— Bună, Jonesy.

— Bună, Trent.

Haddix îi luă mâinile în ale ei și-i studie tampoanele de tifon.

— La naiba, tocmai acum, când cicatricile acelea galbene erau vindecate.

El dădu din umeri:

— Sunt vestit pentru faptul că-mi deschid drumul cu bărbia.

Zeman își dresă discret vocea.

Haddix roși.

— Amirale, pot continua?

— Oricând ești gata, locotenente.

— Înțeles, domnule.

Haddix se așază la loc și tastă o comandă care umplu monitoarele din încăperea cu o imagine de dimensiuni medii a peretelui etanș distrus care spara calea de trecere de spațiul operativ.

— Amirale, acest perete etanș a fost distrus datorită impactului vasului cu peretele râpei. Am putut lua vederi în spațiul operativ prin ceea ce a rămas din bocaport – de fapt, totul se rezumă la câteva cadre – dar vreau să vă atrag atenția asupra rămășițelor din colțul de jos din partea stângă. Domnule, multe din articole sunt evident civile. Le-am prins în detaliu pe banda video, dar, din nefericire, nu și pe discul laser.

Brock se încruntă și se întoarce spre un atașat.

— În ce stare sunt benzile acelea?

— Domnule, s-a depus deja o cerere oficială pentru înapoierea lor.

— Trei-la-doi avem șanse să le primim înapoi, cincizeci-la-unu că vor fi șterse, spuse Brock, amărât. Dă-i înainte, locotenente.

Haddix sări repede până la imaginea pe care Rick Wolfe o luase prin bocaport și începu să o mărească. Când pe ecran apărură cumplita devastare din spațiul operativ, șoaptele încetară.

— Domnule, îmi permit să vă atrag atenția asupra dreptunghiului întunecat din centrul peretelui etanș, spuse Haddix, continuând să descrească luminozitatea și să crească contrastul.

Cercul alb cu trei triunghiuri echilaterale arăta ca o elice slab conturată.

— Remarcabilă lucrare, locotenente, spuse Brock în final. Complimentele mele.

— Mulțumesc, domnule.

Haddix sări peste secvența care arăta încercările lui *Ernie* de a disloca dala care astupa breșa din camera din

față a torpilei, oprindu-se în punctul în care Rick Wolfe îl îndrepta pe ROV spre carenă. Pe vas, în cabina de comandă, înregistrase în mod reflex pe disc secțiunea respectivă, pe care o culesese din fluxul de date de la detectorul de raze gama al lui ROV.

— Amirale, observați ora înregistrată pe imagine... șaptesprezece cincizeci și șapte și patruzeci și două de secunde, G.M.T. Cred că următorul cadru conține niște date de la detectorul de raze gama.

Avansă la respectivul cadru.

Deși cei din încăpere se așteptau la o dovadă de radiații, fură de-a dreptul uluiți de marea diferență de cifre.

— Și acum, uitați ce a provocat această diferență, spuse Haddix, trecând repede la o secvență care arăta atât cutiile de metal negru pe a căror suprafață mată era inscripționat U832 cât și grămada de lingouri albe-argintii.

După câteva clipe, Brock spuse:

— Zeman, ai avut dreptate să-ți urmezi convingerile. Te felicit nu numai pentru realizări, ci și pentru perseverența ta.

Haddix sări acum la imaginea cu rezervorul intact din partea dinspre ieșire a camerei torpilei.

— Domnule, credem că aici se află ceea ce a scufundat *Dakar*-ul.

După patru cadre se opri la o gaură circulară perforată prin dubla carenă a submarinului.

Câțiva dintre experții din cameră începură să discute cu vo Ce joasă.

— Încărcătura ar fi putut să fie trecută pe aici, gândi Brock.

— Da, domnule, spuse Haddix.

— Nu pot crede că israeliții au făcut asta. Cine a efectuat modificările, britanicii? Ce motiv ar fi putut avea? Dar dacă n-au făcut-o nici ei, atunci cine?

Cum nu auzi niciun răspuns, spuse:

— Mai e și altceva pe discul acela, locotenente?

— Da, domnule. Niște obiecte neobișnuite pe fundul compartimentului. Niciunul dintre noi n-am avut timp să revedem cadrele. Ne-am îmbarcat repede pe plută – așa că, vreți să le privim împreună?

Haddix sări peste secvențele rămase, până ce ajunse la ultima imagine.

În timp ce regla contrastul și luminozitatea, pe ecran prinseră contur un mănunchi de cilindri de oțel, strălucitori, de parcă ar fi fost noi.

Acum Haddix prelucră electronic imaginea și mări un anume cilindru.

Pe acesta figura o inscripție.

Întări focalizarea până ce literele deveniră vizibile:

BHHMAHHE!

Onă! HblH MATEPHH (CH3) CHH (CHS) OPF (O)
ch3

— Uf, domnule, interveni atașatul care tradusese mai înainte eticheta de pe rucsac, asta înseamnă „Atenție! Substanță periculoasă”.

— Bun. dar ce substanță periculoasă? Știe cineva? Brock se întoarse și privi amenințător la experții din încăpere.

— Iisuse, o cameră plină de capete luminate și nimeni n-a trecut prin chimia de liceu?

Un al doilea atașat se îndreptă spre telefon și formă un număr.

— Amirale, or să trimită pe cineva să ne ajute. Brock observă că Haddix, Trent, Wolfe și Zeman se îngrămădiseră în jurul consolei, adânciți în conversație.

— Locotenente, ai ajuns la vreo concluzie?

Haddix ezită, apoi se întoarse spre Zeman.

— E lucrarea dumitale, locotenente, spuse el, încet. Ochii lui Haddix se întoarseră spre Trent.

Drept răspuns, el îi făcu cu ochiul, încurajator. Haddix se întoarse, adresându-i-se lui Brock:

— Domnule, întotdeauna ne-a mirat amploarea cu care israeliții au răspuns la operațiunea noastră. Ar fi avut sens demult, în '68, când s-a scufundat *Dakar*. aveau toate motivele atunci să ascundă un mare transport de uraniu, și, după cum am descoperit, un vas plin de evrei sovietici. Dar astăzi? T (oară lumea cunoaște posibilitățile nucleare ale Israelului. Cred că Moscova emite oficial, de câțiva ani, vize de ieșire pentru evreii sovietici. Așa că de ce ar fi riscat israeliții un incident internațional, numai ca să ne țină departe de *Dakar*? Bănuiala noastră este că sovieticii mai trimiteau și altceva la bordul acestui vas. Domnule, credem că răspunsul se află în cilindrii aceia... sau pur și simplu nu există.

Se auzi o bătaie în ușă.

Brock făcu un semn din cap unuia dintre atașați, să deschidă.

Un tânăr specialist, ușor crispat și ținând în mină un caiet gros, cu foi detașabile, intră în încăpere și încremeni, evident nepregătit să întâlnească atâta lume adunată acolo.

— Vino, băiete, spuse Brock. Te-am chemat aici ca să ne spui ce semnifică simbolul acela.

— Înțeles, domnule.

Specialistul trecu pe lângă Brock, îndreptându-se spre cel mai apropiat monitor. În timp ce privea cilindrul de pe ecran, ochii i se făcură mari.

— Ei bine?

— Cu permisiunea amiralului, aș vrea să verific după un sistem de referință.

Specialistul deschise caietul cel gros, întoarse câteva pagini, apoi își ridică privirile și clipi.

— Simbolul descrie acidul metilfosfluoridic, unu, doi, doi, trimetilpropester. Compusul este mai cunoscut

sub numele de soman. Sonian-ul a fost inventat de naziști la sfârșitul celui de-al doilea război mondial și testat pe deținuții din lagărele de concentrare...

— Vrei să spui, pe evrei? Întrebă Brock.

— Da, domnule. Astăzi este una dintre substanțele forte stocate de Uniunea Sovietică, dar este cunoscut și ca „bomba-A, a săracului”... credem că Libia și Irak sunt unele dintre cele mai puțin dezvoltate națiuni care posedă cantități substanțiale.

Specialistul își consultă din nou caietul.

— Când este dispersat, de obicei printr-o explozie în aer, provoacă stări acute de vomă și convulsii. Persoanele care suferă o expunere incidentală pot supraviețui, dar sistemul lor nervos central va fi ireversibil atacat. Dozele mai mari sunt fatale. Moartea survine în mai puțin de zece minute, de obicei ca urmare a sufocării... sistemul respiratoriu se blochează. Amirale, „soman”-ul este cel mai puternic gaz mortal de pe pământ.

Specialistul își întoarce din nou privirile spre monitor.

— Și, domnule, trei cilindri de mărimea asta conțin o doză suficientă ca să șteargă de pe fața pământului toate persoanele din orașul Chicago.

— E adevărat, Leon? Era la bordul lui *Dakar* ceea ce spun americanii?

Leon Rose își privi interlocutorul și aprobă, dând din cap.

— Dumnezeu mare! A știut Eshkol despre gazul acela? A știut vreun membru al cabinetului?

— Bineînțeles că nu răspunse Rose, calm.

Fața ministrului industriei și comerțului se împurpura de mânie.

— Cum îndrăznești? Istoria nu te-a învățat nimic? După ceea ce a făcut Hitler poporului nostru ai avut obraznicia să implici statul Israel în afaceri cu arme chimice?

Rose se întinse după apa minerală ca să-i dea celui alt ministru șansa să se liniștească. El, personal, nu avea nevoie de un astfel de răgaz. De cinci zile - de când fusese informat de Pavel Chesnokov că cei trei americani scăpaseră din Creta - anticipase această confruntare.

Lucrurile ajunseseră la punctul culminant în acea dimineață în care un emisar special al Washington-ului înmânase primului ministru al Israelului trei articole. Primul era un disc laser pe care fuseseră copiate secvențele electronice luate din interiorul carenei sfărâmate a lui *Dakar*. Al doilea consta dintr-o analiză de douăzeci și șapte de pagini a imaginilor cheie, efectuată de Serviciul Maritim de Informații al SUA, care scotea la iveală motivul pentru care Uniunea Sovietică se arătase atât de binevoitoare să acorde Israelului torpila experimentală de mare adâncime: să distrugă dovada încărcăturii explozive pe care Moscova, prin unul dintre agenții ei britanici, Victor Cowling, o plasase pe *Dakar*. Ultimul consta dintr-o scrisoare dură de la Casa Albă care sugera ca, în interesul menținerii păcii în Orientul Mijlociu, Leon Rose să fie eliberat din funcție.

Dar lucrul ăsta nu se putea întâmpla, gândi Rose. Avea o apărare neștiută de nimeni, care, de data asta, se baza numai pe adevăr, pe întregul adevăr.

— Așteptăm, Leon.

Rose privi în jurul mesei din lemn de esență tare și spuse încet:

— Vă rog să vă amintiți de iulie, 1967. Încheierea Războiului de Șase Zile. Momentul marelui triumf al Israelului... dar și al vulnerabilității sale.

Se întoarse spre ministrul industriei și comerțului, un erou din respectiva campanie:

— Spune-mi, prietene, doar erai la curent cu dezbaterile Generalilor. Cât am mai fi putut lupta?

— Ce legătură are asta cu problema noastră? Îl

întrebă colegul lui, cu suspiciune.

— Rezervele de muniții, de combustibil, care ne mai rămăseseră... poate mai erau suficiente pentru încă treizeci și șase de ore, nu așa estimaseră Generalii?

— Ceva de felul ăsta.

— Da, ceva de felul ăsta.

Rose își scutură supărat capul masiv.

— După asta, vitejii noștri băieți puteau să fie nimiciți de gărzile de palat ale unuia dintre emiratele din Golf, de orice soldați care mai aveau încă gloanțe. Și spune-mi, prietene, când au fost dotate forțele noastre armate la nivelul la care ar fi putut apăra corespunzător Israelul? Cam acum trei ani, nu-i așa? Pentru anumite motive, aprilie 1970 mi-a rămas în memorie.

Ministrul aprobă fără chef, dând din cap.

Acum, Rose se întoarce spre primul ministru.

— Domnule, dacă memoria nu mă înșală, erați atunci șeful stației Mossad din Paris. Spuneți-mi, vă amintiți de o operație... cred că numele ei codificat era „ABC-doi”?

Primul ministru clipi, apoi se cufundă în tăcere.

Rose insistă:

— Operația inițială a fost întreprinsă la începutul anilor șaizeci, nu-i așa, domnule? Ca răspuns la zvonurile cum că Egiptul dezvoltă armament chimic-biologic-atomic? N-a investigat Mossad și n-a ajuns la concluzia că oamenii de știință naștiți angajați de Nasser n-au fost la înălțimea sarcinii?

Primul ministru aprobă, dând din cap.

— Și la sfârșitul Războiului de Șase Zile, n-am auzit noi că Nasser dorește din ce în ce mai mult o astfel de armă? Că, de fapt, ar fi plătit acum orice sumă pentru ea? N-am auzit noi atunci de niște mari corporații chimice din Nordul Europei care ar fi dorit să intre în afaceri cu Egiptul? Domnule prim-ministru, n-ați procedat chiar dumneavoastră la o examinare intensivă a câtorva din

aceste corporații?

— Da, am procedat, Leon, răspunse primul ministru, mișcându-se nervos în scaun. Dar zvonurile erau false. Prin urmare nu era nevoie - repet, nu era deloc nevoie - să murdărești onoarea Israelului cu monstruoasa ta pozna.

Rose oftă. Accentuând fiecare cuvânt, de parcă ar fi vorbit cu un copil, întrebă:

— Și când a emis Mossad ultimul lui raport referitor la „ABC”?

— Te aștepti să-mi amintesc asta? lăsa să-i scape primului ministru.

— Nu, domnule. Așa că permiteți-mi să vă spun eu. Raportul a fost emis pe data de paisprezece februarie, 1969. Ceea ce înseamnă că timp de două luni întregi, Israelul - Israelul lipsit de apărare - s-a găsit în fața unei noi și cumplite amenințări din partea nebunului din Cairo. În acest timp, în timpul așa numitului Război al Nervilor, s-a ivit o ocazie de a obține niște contități din așa numitul gaz „soman”. Mi-am asumat responsabilitatea să accept.

Rose își adună hârtiile.

— Dumneavoastră, colegii mei miniștri, puteți gândi despre mine ce vreți. Dar amintiți-vă că și nebunii devin înțelepți când au privilegiul de a fi judecați în lumina faptelor trecute. Înainte de a mă judeca, vă rog să vă amintiți de iulie, 1967. Întrucât împrejurările s-au schimbat, istoria mă va judeca drept salvatorul Israelului.

Unul din miniștri rupse în sfârșit tăcerea:

— Leon, n-am auzit de la tine nicio scuză, ci numai sfidări.

— Nu mă scuz față de nimeni pentru un comportament patriotic.

Primul ministru își dresе vocea, dar nu se simți capabil să-l privească pe Rose în ochi.

— Scuzele nu ne vor salva, dacă cele aflate în legătură cu această problemă scapă vreodată din această

încăpere, murmură el. Leon, aștept demisia ta pe birou până la sfârșitul zilei.

— N-o veți avea, domnule.

Uluit, primul ministru privi furios în jur, căutând un sprijin.

— Împușcați-mă, dacă îndrăzniți, continuă Rose cu o voce de oțel. Acest act numai, ar putea dărâma bietul dumneavoastră guvern de coaliție. Și dacă nu asta, atunci eu însumi voi îndeplini această sarcină. Și atunci, poate, ne vom concentra cu toții la probleme legate de felul în care am putea face Israelul mai puternic, mai drept, mai temut de dușmani.

După cinci minute, obținând amnistia pentru Ben Goren și Ephraim Levenger, ca și pentru personalul militar care participase la misiunea contra lui *Fanning* II, Leon Rose se ridică și se îndreptă calm spre ușa cabinetului.

În aceeași zi de luni din prima săptămână a lui iunie, 1988, un al doilea emisar american înmâna tânărului președinte al Uniunii Sovietice un disc laser și un rezumat identic. Acestea erau însoțite de o scrisoare în termeni categorici de la Casa Albă care sugera ca, în interesul menținerii păcii în Orientul Mijlociu, Kremlinul trebuia să-și convingă clienții arabi - în special Organizația pentru Eliberarea Palestinei - să înceteze operațiile teroriste împotriva Israelului.

Până atunci, Moscova rezolvase misterul torpilei dispărute. Dovada o făcuse vice-amiralul Boris Patolichev, care, spre deosebire de prietenul său, general locotenentul GRU, Pavel Chesnokov, știuse de ordinul de a-l sabota pe *Dakar*. Patolichev îi îndrumase pe cei ce-l interogau spre anumite arhive secrete. Acestea arătau că, în 1967, membrii din Marele Comandament îl convinseseră pe președintele Leonid Brejnev că dispozitivul de lansare a lui SAM (Spandrel) merita să fie luat înapoi de la israeliți. Raporturile arătau în continuare că Brejnev aprobase

eliberarea a cincizeci și trei de evrei sovietici, și livrarea de lingouri de U238 și gaz „soman”, cu o condiție: vasul care-i transporta să nu ajungă niciodată în Israel. Drept confirmare, mai exista și o bizară istorie povestită de un ofițer naval britanic, pensionat, care dăduse buzna în ambasada sovietică din Berlinul de Est, cerând azil pentru fostele sale servicii.

Mai demult, Patolichev și Chesnokov ar fi căpătat o sentință pe viață într-un lagăr de muncă în Siberia, sau mai probabil, ar fi fost duși în fața plutonului de execuție; dar oamenii care domneau acum la Kremlin erau mai pragmatici și mai puțin paranoici. Recunoscurea că, deși acțiunile acestor doi înalți ofițeri fuseseră cumva întreprinse în interesul propriu, își serviseră și *Rodina* acoperind permanent ceva ce ar fi putut deveni o încurcătură pentru sovietici. Bineînțeles, americanii aveau dovezi, dar numai pe discul laser; și oricine știa cât de ușor puteau fi manipulate imaginile electronice. Atât Chesnokov cât și Patolichev fură blamați, degradați, și li se permise să iasă mai devreme la pensie.

Subordonații care executaseră cu atâta abilitate operația de îngropare a lui *Dakar*, se bucurară de un tratament ceva mai amabil; șeful agenturii GRU din Atena, Dimitri Puzanov, fu trimis la Roma. Căpitanul lui *Komsomolets* fu promovat la comanda unui crucișător clasa Thyphon și reuși să-și ia cu el și ofițerii principali. (Căpitanul care îl înlocuise era mai priceput la politică decât la marină; în aprilie următor un incendiu izbucni la pupa vasului clasa Mike și-l scufundă la 5.000 de picioare în apele din nordul Norvegiei, unde stă până în ziua de azi.) Politrucul Nikolai Krestnikov obținut o funcție la Marele Comandament din Moscova. Și, în sfârșit, specialistul în torpile Yuri Tikhonov fu promovat cu două ranguri și transferat la centrul Flotei Nordice, la Murmansk, în peninsula Kola.

Două zile mai târziu, Eugene da Silva își conducea mașina spre casă, la Rockville, Maryland, să ia cina cu soția lui. Apoi, directorul economic de la DOE se întoarse la biroul lui. Era pregătit să-și petreacă cea mai mare parte a nopții acolo; notele de plată pentru Rechinul Fulger mai soseau încă, mai repede decât le putea el înregistra.

Pe biroul lui zăcea o notă recentă de la Langley. Fusese trimisă ca să clarifice o înțelegere făcută acum câteva luni între Clifford Zeman și un funcționar CIA, care prevedea ca cele două agenții să-și împartă cheltuielile efectuate pentru Rechinul Fulger.

da Silva își acționează computerul și făcu apel la o linie de credit între agenții. Când o verificase ultima oară, la mijlocul amiezii, suma arăta un deficit de 83.000 \$.

Acum, balanța totaliza 3.000.000 \$.

da Silva privi două minute ecranul înainte de a închide-computerul, de a încuia și de a se întoarce acasă, la Rockville.

A doua zi de dimineață, Bart, directorul adjunct de la DOE înțelese pe dată semnificația chilipirului: CIA era în căutare disperată de date importante. Agenția nu avusese acces la documentația de la Suitland, efectuată de Edna Haddix și acum era probabil strânsă cu ușa de prietenii rivali de la NIS. Bart se luptă cu conștiința lui zece secunde, apoi ordonă să se efectueze un duplicat al discului laser și-l trimise peste râu, la sediul CIA. Prin mesager, bineînțeles; la naiba, în lumina generozității lui Langley, măcar atâta lucru putea face.

La sfârșitul lui iunie 1988, Clifford Zeman se întoarse la slujbă după o vacanță de trei săptămâni. Multe se întâmplaseră în absența lui.

Veștile proaste erau că devenise o primejdie pentru Departamentul Energiei. Două duzini de legislatori diferiți, - exceptând faptul că primeau contribuții pentru campanii

de la Comitetul de Afaceri Politice Americano-Israelit – amenințau cu investigarea zvonurilor referitoare la o operație neautorizată DOE contra unuia dintre cei mai de nădejde prieteni ai Americii. În plus, un subsecretar de la Departamentul de Stat, înaintase contra lui Zeman un protest oficial pentru comportare neprofesională. „Minciuna sfruntată a acestui om – se plângea J. Marshall Mear III, ne-a adus serioase neînțelegeri cu doi vechi aliați, Grecia și Israelul”.

Directorul adjunct consimți că acuzațiile contra lui Zeman erau nefondate. Totuși, observă Bart, singurul mod de a le respinge era să prezinti discul laser și rezumatul NIS – ambele trebuind să rămână secrete timp de decenii. Prin urmare, Zeman trebuia înlocuit din postul lui atât de sensibil politic care consta în controlul traficului: internațional de tehnologie nucleară.

Erau însă și vești bune. După directorul adjunct, operațiunea *Dakar* și omul care o condusesse deveniseră o legendă în interiorul rețelei. Dacă Zeman prefera să părăsească DOE decât să accepte o promovare laterală, ofertele lui de serviciu de la comunitatea de informații ajunseseră la patru.

Bart încheie convorbirea lor cu o observație ironică. După ultimul calcul al lui da Silva, operația lui Zeman se încheiase cu un profit net pentru DOE de 716.000 \$.

La începutul lui iulie 1988, Edna Haddix plecă într-o permisie de două săptămâni. Își petrecu primele trei zile cu familia lui Rick Wolfe, în Mystic, Connecticut. După ce-și completă circuitul de vizite și reînnoi relațiile cu prietenii ei de la GIO – Cowboy, Liz Trimble, Ari Kahane și Len Heppel, Ezra Schell și Sam Lippman – zbură spre vest. Wendell Trent aștepta la porțile aeroportului Tacoma din Seattle. Își petrecură următoarele patru zile disputând viitorul: al ei, al lui, al lor.

Haddix plănuise să-și dea demisia și să se întoarcă la

Institutul Scripps de Oceanografie din La Jolla, California, ca să-și completeze lucrarea de doctorat. Dar acum, Marina SUA, sub presiunea viceamiralului Shorty Brock, încerca s-o determine să rămână în uniformă. În plus, Rick Wolfe încerca s-o convingă să se transfere de la

Scripps la programul pentru doctoranzii în marină geologică sponsorizat de GIO și Universitatea din Yale.

Trerat plănuise să rămână la DOE, care avea sectoare convenabile atât pentru Scripps, cât și pentru GIO; ar fi cerut transferul după ce Haddix ar fi luat decizia. Dar acum, cum mentorul lui, Clifford Zeman, era forțat să părăsească agenția până la sfârșitul lunii, avea alte gânduri.

Nimic nu se rezolvase când Erica și Matty T'rent sosiră în Seattle să-și înceapă luna de ședere cu tatăl lor.

Inițial, Trent voise ca toți patru să meargă în camping la Parcul Național al Munților Rainier. Haddix, care printre cavalerii ei număraseră un tată divorțat, îl convinsese să renunțe.

— După ce-am trecut prin ce-am trecut, mai vrei o săptămână în Infern?

Se întâmplase să aibă dreptate. Profetic, Matty o găsisse pe Jonesy, într-adevăr dibace". Iar Erica, cu simțul critic ascuțit la culme, își petrecu cea mai mare parte din timp comparând-o pe această intrusă ou propria ei mamă și găsi, în mod loial, că într-adevăr tatălui ei îi lipsea o nouă și încântătoare prietenă. Așa că Erica consimți să meargă la aeroport s-o conducă pe Haddix și chiar o îmbrățișă. Nu o îmbrățișare lungă, caldă, dar, oricum, o îmbrățișare.

În iulie 1988, Roland Vigneron, nou angajat în calitate de consultant civil la cel mi-ai mare șantier naval al Marinei Israelite, în Elat, trimise după soția și cei trei copii ai lui. Sponsorizată de Leon Rose, familia obținu rapid dreptul de rezidență în Israel.

Mai târziu, în aceeași lună, agenții Mossad dădură în final de urma lui Victor Cowling, comandantul britanic pensionat care supraveghease modificările lui *Dakar* – incluzând și dispunerea încărcăturii explozive care ucise submarinul. Stătea într-o locuință puternic fortificată, la marginea Leipzig-ului, în Germania de Est. Înainte ca israeliții să poată acționa, Cowling fu dus cu avionul din această casă de tranzit, spre adăpostul final, un apartament de lângă Moscova. Locui acolo până la moarte, care i se trase din ciroză, în octombrie, 1990.

La jumătatea lui august, 1988, Edna Haddix se retrase din Marină, anunță Institutul Scripps că-și va continua munca de doctorat la GIO și închirie o casuță în Mystic, Connecticut.

La scurt timp după Ziua Muncii, Wendell Trent închirie un apartament, în apropiere de casa ei. Se retrăsese de la DOE, după îndelungi consultări cu Clifford Zeman, care se mutase, împreună cu Ann Davis, la altă agenție federală. Acum, cu o linie de credit de 250.000 \$, semnată și de noul patron al lui Zeman, Trent înființa în Mystic o mică companie pentru proiectarea și construirea viitoarei generații de vehicule de cercetare subacvatică de adâncime.

A patra persoană pe care Trent o angajă, fu un recent absolvent de la Marina SUA, subofițerul Darnell Cookson.

În decembrie 1988, purtătorul de cuvânt principal al Organizației pentru Eliberarea Palestinei, călători până la Geneva cu ramura de măslin în mână. Ai lui, anunță el, erau acum gata să recunoască Israelul ca stat, să înceteze operațiunile teroriste contra statului Sionist, și să oprească insurecția cunoscută sub numele de *intifcida*. Dacă Israelul ar fi fost în schimb dispus să garanteze libertăți de bază și protecții celor două milioane de palestinieni care locuiau în teritoriile ocupate, vendeta care răvășise timp de patruzeci de ani Pământul Sfânt s-ar fi încheiat.

Purtătorul de cuvânt al OEP nu-și savura în mod special rolul de mesager al păcii. Realiza că discursul său, redactat abil de Kremlin, putea să-l plaseze în capul listei negre a unei duzini de celule arabe radicale. Totuși, considera alternativa – adică amenințarea cu retragerea suportului financiar sovietic – și mai neplăcută. Washington-ul salută inițiativa OEP și grăbi Israelul să înceapă convorbirile preliminare. Dar Leon Rose și aliații lui din aripa dreaptă făcură presiuni asupra guvernului de coaliție să amâne uvertura.

În iunie 1989, experimentul socialist de opt ani al Greciei se prăbuși sub scandalurile cumulate care-l copleșeau pe bătrânul prim-ministru. Cu viața personală a liderului Pasok ajunsă subiect al ridicolului public și eu mulți dintre oficialii cabinetului și consilierii de vârf investigați pentru incorectitudini fiscale, partidul își pierdu absolută majoritate în Parlament.

Rezultatele acelei fatale alegeri fuseseră prevăzute de bogatul negustor Adonis Thomopoulos Senior. Cu două luni înainte de votare, agitând momeala directoratului la firma familiei, își convinsese fiul să se retragă din serviciul public. Adonis senior nu se îmbăta cu iluzia că munca la serviciul de Informații Pasok ascuțise mintea sau abilitatea lui Junior; dar băiatul aflase cu siguranță unde zăceau îngropate o mulțime de trupuri.

În octombrie 1989, conducătorii celor două super-puteri se întâlniră față în față pe insula Malta. Era prima întâlnire la vârf dintre liderul sovietic și americanul recent ales la Casa Albă, ca să ducă mai departe revoluția conservatoare a Bătrânului. În timpul uneia dintre sesiunile lor private, tânărul președinte sovietic devie pe neașteptate de la agenda stabilită.

— Anul trecut, înainte de a fi ales dumneavoastră președinte, îi spuse el omologului lui american, a avut loc un eveniment în Mediterana Răsăriteană. Drept urmare,

eu și predecesorul dumneavoastră am căzut de acord să instalăm o pace de durată în Orientul Mijlociu. În ciuda unei intense opoziții din partea extremiștilor, care vor să mă destituie, spuse președintele sovietic, am ținut în frâu OEP și am ridicat restricțiile asupra evreilor sovietici care vor să emigreze; când ne putem aștepta ca Washington-ul să-și țină și el promisiunile?

Opt luni după aceea, guvernul de alianță care condusesese Israelul din 1983, căzu în sfârșit, sub presiunea *intifadei*, care dura de treisprezece luni.

Votul opiniei publice sugera că cei mai mulți dintre evreii din Israel erau pentru acordarea către palestinieni a dreptului proporțional de auto-reprezentare. Dar sistemul politic conservator tot mai fracturat al națiunii, permise partidului conservator Likud să formeze o coaliție activă, prin mituirea liderilor câtorva mici grupări, care aveau funcții cheie în cabinet.

Leon Rose, refuzând râvnitul post de ministru al apărării, acceptă portofoliul de interne, care-l împuternicea să stabilească fluviul de emigranți din Rusia pe malul ocupat de vest. Teritoriul acela era, la urma urmelor, pământul Israelului, oum se spunea în Biblie.

Cu patru ore înainte ca funcția lui Rose să fie anunțată, primul ministru primi un apel telefonic de la Washington pe care nu-l putu refuza. Nu, după ce i se reaminti de discul laser care cataloga încărcătura lui *Dakar*, nu putea refuza dorințele președintelui american. Portofoliul de interne fu acordat altei persoane, uneia doritoare să făgăduiască în public că nici un singur palestinian nu va fi mutat în favoarea evreilor sovietici nou sosiți. Cel puțin nu încă, nu până ce evenimentele mondiale vor schimba încă o dată calculul și vor readuce Israelului unele din pârgھیile pierdute.

De Ziua Victoriei 1990 - care coincidea întâmplător cu aniversarea operațiunii *Dakar* - Clifford și Jeanne

Zeman dădură mina singurei lor fiice, Nora, tânărului avocat cu care aceasta se întâlnea de mai bine de doi ani.

Nunta se ținu în Weyers Cave, Virginia.

Printre oaspeți se numărau patru dintre colegii apreciați de Zeman, care luaseră parte la noua aventură. Edna Haddix și Wendell Trent călătoriseră tocmai din Connecticut împreună cu Rick Wolfe și soția lui, iar Ann Davis era escortată de noul ei cavaler.

În ajunul ceremoniei, după cină, veteranii operațiunii *Dakar* se duseră cu paharele de brandy în mână în colțul îndepărtat al grădinii. Acolo, printre lămâii care parfumau noaptea înăbușitoare, își amintiră nu de ramificațiile internaționale ale succesului lor – de care știau prea puțin și le păsa și mai puțin – ci de ceilalți, care jucaseră roluri cheie în respectivul eveniment. În cele din urmă, cel mai elocvent toast fu propus de Ricla Wolfe, care spuse, simplu: „Pentru adevăr”.

Nunta se ținu în aceeași curte, la sfârșitul după-amiezii următoare. Soarele era încă puternic, dar stejarii bătrâni și umbroși asigurau destulă umbră și o binevenită briză vântura aerul lănced.

După ce un pastor și un rabin asistară cuplul la făgăduințele solemne, la spargerea paharelor de vin și sărutul ritual, noii căsătoriți se îndreptară spre oaspeți, când, deodată, mireasa își aminti de o promisiune pe care o făcuse tatălui ei.

Nora privi fețele zâmbitoare, apoi își duse brațul la spate.

Mișcarea de azvârlire nu fu deloc la întâmplare, iar obiectul azvârlit zbură prin aer, într-o traiectorie înceată, care-i dădu adresantului timp să se gândească.

Prea mult timp, de fapt.

Oh, ce naiba... zâmbetul lui Edna Haddix se înteti simțind cum Wendell Trent se dădea la o parte, să-i lase loc să prindă dintr-o mișcare buchetul de mireasă.

Ca recunoștință pentru înțelegerea, expertiza tehnică, încurajarea și ajutorul pe care cu răbdare ni l-au oferit, autorii mulțumesc:

Comandantului Charles W. Anderson, USN (Ret); lui Martin Bowen; Joackie Cantor; Christopher T. Cory; Ann Davis; Leslie A. Jay; Căpitanului John H. Maurer, Jr., USN (Ret); lui Gretchen McManimin; Murdoch Matthew; Bob Miller; Alan S. Parter, Esq; Pat Roberts; Haagen Schempf; Craig Schneider; Norman Snyder; David I. Weil, Esq; lui Lynn Yeazel și Sistemelor de Discuri Optice Panasonic.

În plus, mulțumim celor patruzeci și doi de colegi de vas de la bordul lui *Steaua lui Hercule*, cu care am navigat în Atlanticul de Nord în mai și iunie 1989. În timpul lungilor carturi ale acesteia expediții care în final s-a dovedit de succes, căutând vasul german de război *Bismarg*, ne-au făcut cu generozitate părtași la vastele lor cunoștințe tradiționale științifice și marine, dovedind totodată un uluitor talent de evocare a unor metode ingenioase de a proceda la forări în ape adânci.

Mulțumim echipajului vasului: Derek Latter, Comandant; Joe Hansen; Greg Henke; Ticky Latham; Sid Lewis; Eddie Tan; și lui Alan Vincent. De asemenea lui Joe Chantre; Marcelino Gomes Lima; Jorge Lucas Lopes; José Dos Reis Nereu; Elidio T. de Oliviera; Antao Domingos Pires; Antonio Nascimento Silva; Canuto Santos Silva; și lui Armando Varela Spencer.

Mulțumim echipei științifice: Casey Agee; Todd Ballard; Martin Bowen; Greg Brozio; Tom Crook; Bob Elder; Skip Gleason; Kirk Gustafson; Dr. Rachel Haymon; Jim Jones; Bill Lange; Mel Lee; Dan Martin; Jack Maurer; Cathy Offinger; Jim Saint; Haagen Schempf; Frank Smith; Dr. Elazar Uchupi; și lui Billy Yunck. De asemenea lui Joe Bailey; Rick Gioia; Glenn Marullo; Peter Schanll; și lui Chris Weber.

CUPRINS

Naufragiul	7
Întâlnirea	13
Ziua întâi - 27 mai 1988...	25
Ziua a doua - 28 mai 1988...	135
Ziua a treia - 29 mai 1988...	235
Ziua a patra - 30 mai 1988...	303
Ziua a cincea - 31 mai 1988...	361
Ziua a șasea - 1 iunie 1988...	525
Epilog...	577
Tipărit la Imprimeria „Bacovia”	Bacău sub cd. pr.